

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

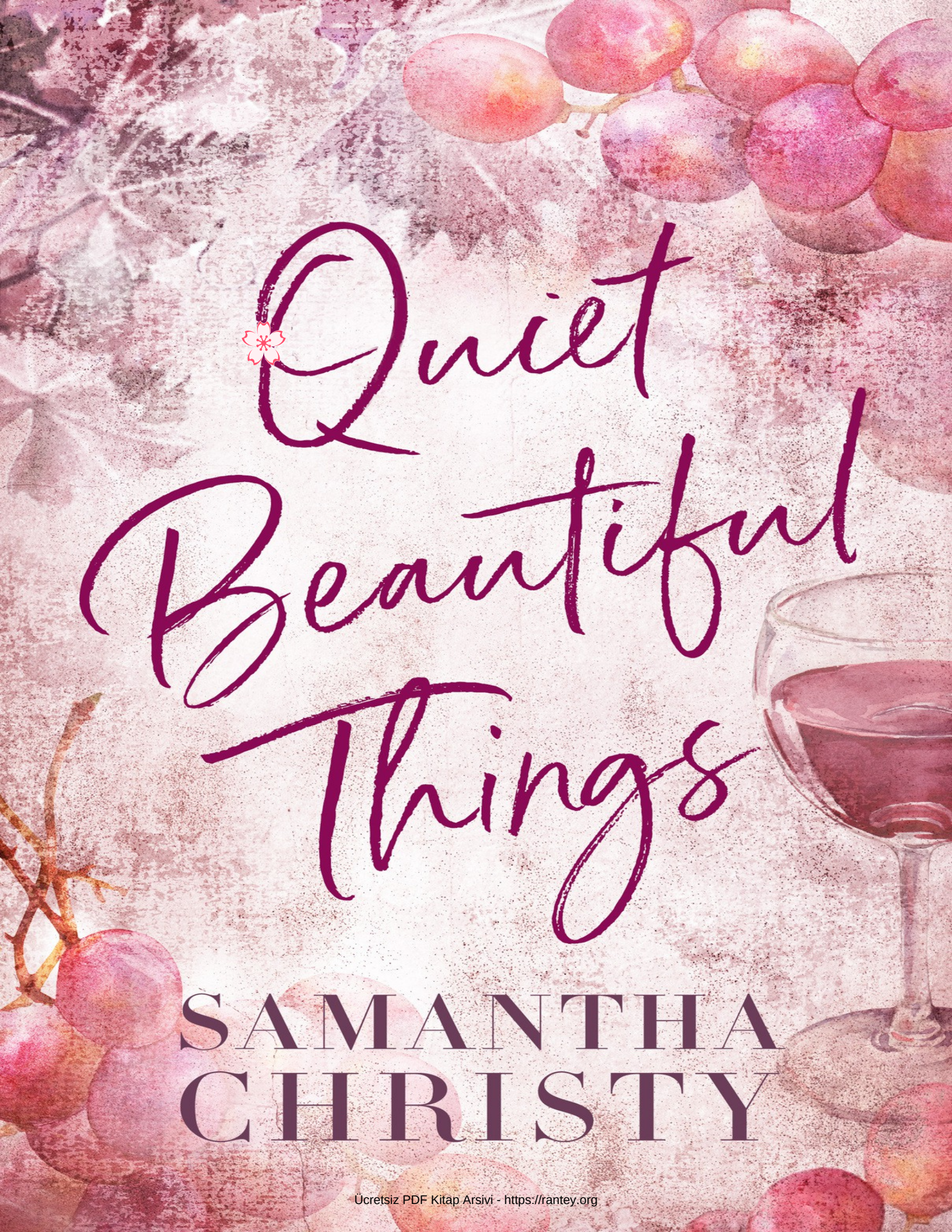
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Quiet Beautiful Things

SAMANTHA
CHRISTY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Saint Johns, FL 32259

© 2024, Samantha Christy'nin telif hakkıdır.

Bu kitabın veya herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde çoğaltılması dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Maria @ Steamy Designs

İçinde

[Okuyuculara Not](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm On](#)

[İkinci Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm On](#)

[Yedinci Bölüm On](#)

[Sekizinci Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Yirmin](#)

[Yirmi Birinci Bölüm](#)

[Yirmi İkinci Bölüm Yirmi](#)

[Üçüncü Bölüm Yirmi](#)

[Dördüncü Bölüm Yirmi](#)

[Beşinci Bölüm](#)

Yirmi altıncı bölüm
Yirmi yedinci bölüm
Yirmi sekizinci bölüm
Yirmi dokuzuncu bölüm
Otuzuncu bölüm Otuz
birinci bölüm Otuz ikinci
bölüm Otuz üçüncü
bölüm Otuz dördüncü
bölüm Otuz beşinci
bölüm Otuz altıncı
bölüm Otuz yedinci
bölüm Otuz sekizinci
bölüm Otuz dokuzuncu
bölüm Kırkıncı bölüm
Kırk Birinci Bölüm Kırk
İkinci Bölüm Kırk
Üçüncü Bölüm Kırk
Dördüncü Bölüm Son
Söz Teşekkürler Yazar
Hakkında

Okuyuculara Not

Okuyuculara Not

Değerli okuyucularım: Yazma ve araştırma sürecim boyunca çok sayıda işitme engelli okuyucuya danıştım, ancak birçok şeyin koşullara göre farklılık gösterebileceğini fark ettim. Bu kurgu eserini okurken lütfen bunu göz önünde bulundurunuz.

Birinci Bölüm

Blake

Bazen yetişkin olmak berbat bir şey.

Şu anda olduğu gibi, Truman's Grocery Store'un koridorlarında akşam yemeği için ne pişireceğimi ararken alışveriş arabasını iterek.

Tamam, teknik olarak bir süredir yetişkinim. Şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi. Ama dört yıl üniversitede geçirdikten sonra — ya paket yemek ya da yurt yemeği yiyerek — iki yıl yurtdışında seyahat edip dünyanın en iyi şaraphanelerini gezip, ardından iki yıl yüksek lisans yaptıktan sonra — ki bu sırada oda arkadaşım işletme değil aşçılık okumuş olabilirdi — ara sıra makarna yapmaktan başka kendime yemek pişirmek zorunda kalmadım.

Bir paket biftek inceliyorum. Neden hep ikili paketler halinde satıyorlar ki? Sonra birkaç hamburger alayım, onlar dörtlü paketlerde satılıyor. Hepsini yiyemem ki. Yine de alayım. Belki kardeşim Lucas ve nişanlısını akşam yemeğine davet ederim.

Onları sepetime atıp dönünce donakaldım. Çünkü mağazanın karşısında hayatımda gördüğüm en nefes kesici kadın duruyordu. Kesinlikle Calloway Creek'ten değil. Buradaki herkesi tanıyorum. Ya da eskiden tanıyordum.

Sebze reyonunda, adını bile bilmediğim çeşitli sebzeleri eline alıp inceliyor.

Sebzeler. Onlardan biraz lazım, değil mi? Rañç sosu döküp hamburgerlerin yanında servis edebileceğim hazır salata.

Kadın sepetine bir şey koyuyor. Sepet. İyi. Belki de bir tane almak için alışveriş yapıyordur. Lanet olsun, benim alışveriş arabamın tek nedeni market alışverişinden nefret etmem ve ne kadar az yaparsam o kadar iyi olması.

Sarışın saçlarını kulağının arkasına atıyor ve şimdi yüzünü daha net görebiliyorum. Vay canına, belki de burası o kadar da kötü bir yer değil. Benden yirmi metre kadar uzakta ama sanki tam önümdeymiş gibi net bir şekilde görebiliyorum. O çok güzel. Gözlerinin rengini ayırt edemiyorum ama

güzeller. Elmacık kemikleri yüksek ve pembe. Dudakları pembe ve dolgun. Ve vücudu... Parlak mavi tulumunun altındaki vücudu da geri kalanı gibi ise... Vay canına.

Başını kaldırıp beni görmesini istiyorum.

"Merhaba Blake," diyor Bay Truman et tezgahının arkasından. "Bir süredir görmedim seni. Şehre mi döndün?"

Ona dönerek, "Yaklaşık bir aydır, Bay Truman," dedim.

"Sonunda babanın işine mi girdin?"

"Biliyorsunuz. Döndüğümünden beri şaraphanede tam zamanlı çalışıyorum."

Başını yukarı aşağı salladı. "O zaman işler yolunda gidiyordur."

"Güveniniz için teşekkür ederim. Görüşürüz, efendim."

"Görüşürüz."

Sebze reyonuna göz attığımda, kadının gitmiş olmasına üzüldüm. Boşuna üzülme. Dikkatimin dağılmasına gerek yok. Montana Şaraphanesi'nin yeni atanan Operasyon Direktörü olarak, tüm enerjimi babamı etkilemek için harcamalıyım. Ona işleri halledebileceğimi ve her zaman olabileceğimi söylediği sorumlu yetişkin olduğumu göstermeliyim. Onlarca yıl şaraphanenin tanınması için çalıştı ve son birkaç yıldır işleri devrediyor. Önce Lucas'ı Pazarlama Direktörü yaptı, sonra ortanca kardeşim Dallas Finans Direktörü oldu ve şimdi sıra bende.

Hâlâ şaraphanede çok aktif olsa da, sonuçta sadece 58 yaşında ve emekliliğinin zamanı geldi. Artık işleri yönetme sırası bizde. Kız kardeşim Allie bile son birkaç yıldır işe daha fazla dahil oldu, tadım turlarını yönetiyor ve etkinlikler düzenliyor.

Tuvalet malzemeleri reyonunda mavi bir silüet görünüyor. Gizemli kadın başını kaldırıyor. Bakışlarımız çarpışıyor ve o da bana benim ona baktığım gibi bakıyor. Sanki meraklanmış gibi. Büyülenmiş gibi. Kendinden geçmiş gibi. İfadeler konuşabilseydi, onunki gördüğünü beğendiğini söylüyor olurdu. Ama aynı zamanda tereddütlü olduğunu da söylüyor, sanki sessizce ilk adımı atmamı istiyor gibi. Sanki bir parçası benim ilgilenmeyeceğimi düşünüyor gibi.

Ancak hareket edemiyorum. Ayaklarım, gözlerim gibi yerine yapışmış durumda. Yutkunuyorum. Çünkü hayatımda ilk kez, bir kadına nasıl yaklaşacağımı bilemiyorum.

Bir bakışta, bu kadının diğerlerinden farklı olduğunu anlayabiliyorum. Bir şekilde farklı. Özel. Bunu nasıl yapacağım? Hiçbir fikrim yok.

Sanırım gözleri. Onlara boğuluyorum. Ve kesinlikle kurtarılmak istemiyorum.

Bana sanki beni tanıyormuş gibi bakıyor. Tanımaması imkansız. Onun gibi bir yüzü hatırlardım.

Onun bilemeyeceği şey, çünkü benim yüzüm onunki kadar ifade dolu olamaz, bu on beş saniye içinde hayat görüşümün tamamen değiştiği. Onun sayesinde. Bir marketten tanıştığım bir yabancı. O da, içimdeki bu duygunun, bir kez konuştuğumuzda bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı söyleyen bu yabancı duygunun, nefesimi kesip aldığını bilmiyor. Nefesim gerçekten kesiliyor ve meleklerin şarkı söylediğini duyduğuma yemin edebilirim.

Lise korosu öğretmeni Bayan Kendall, bir melodi mırıldanarak köşeden dönüyor ve ben içimden aptalca düşünceme gülüyorum.

"Merhaba, canım," diyor, melodisini keserek.

"Merhaba, Bayan Kendall."

"Kasabaya döndüğünü bilmiyordum. Ailene yardım mı ediyorsun?"

"Evet, hanımefendi."

"Aferin oğlum," diyor sanki ben yirmi altı değil de beş yaşındaymışım gibi, sonra koşarak uzaklaşıyor ve mırıldanmaya devam ediyor.

Tekrar arkama döndüğümde, gizemli kadın gitmiş.

Onu aramak için arabamı reyonlar arasında itekliyorum. Ne de olsa, bir anımız olmuştu. Blake Montana'nın kadınlarla "anları" olmaz. Kaçamağı olur. Tek gecelik ilişkiler. Ama asla anlar olmaz. Ve kesinlikle, o birkaç saniye içinde aramızda geçen kadar yoğun anlar olmaz.

Belki de gerçek bile değildi. Dört aylık kuraklığımın bir sonucu olarak aşırı aktif hayal gücümün yarattığı bir hayalet.

Evet, öyleydi. Zihnim mükemmel kadını hayal ediyordu. Gün batımındaki kumlu bir plajı hatırlatan koyu sarı saçlar, bir erkeğin içinde kaybolabileceği ifade dolu gözler, bir meleğin yüzü, savaşlar için savaşılan bir vücut ve bacaklarının arasına gömdüğümde adımları haykıran bir ses. Tamamen ilahi.

Ama böyle bir yaratığın var olduğunu düşünecek kadar deli değilim.

Onu kafamdan atıp işime odaklanıyorum. Sepetimi her zamanki şeylerle dolduruyorum: Mısır gevreği. Atıştırmalıklar. Süt. Bira. Ve muhtemelen asla yemeyeceğim ama annem kilerimi karıştırırsa diye aldığım bazı sağlıklı şeyler.

Arabamı kaldırımın önüne park edip eşyaları yüklerken, gözlerim caddenin aşağısındaki Gigi'nin Çiçekçi Dükkanı'na kaydı. Üniversitedeyken yazları ve tatillerde çalıştığım yerd. Babam, hepimizin şaraphanenin dışında iş deneyimi kazanmamızı istiyordu. Karakterimizi geliştireceğini söylüyordu.

Çiçekçinin sahibi Maddie, bir demet çiçekle dışarı çıkıyor ve ben el sallıyorum. Hayır, dur, bu Maddie değil. Bu gizemli kadın. El sallamamla şaşırmış gibi arkasına bakıyor. Sonra gülümsüyor ve, vay canına, bu en büyük, en parlak gülümseme. Ben de gülümserim. Bir an yaşarız. *Bir* saniye. Artık hayal görmediğimi biliyorum. Bu kız gerçek. Ve sadece bir bakışla, daha önce hiç deneyimlemediğim varoluşsal bir düzeyde bağlantı kuruyoruz. Sanki birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, ama eminim ki daha önce hiç karşılaşmadık.

Yanında bir korna çalıyor. Kız hiç irkilmemiş. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve bu beni Tarzan gibi hissettiriyor.

"Dostum, gidiyor musun? Bazılarımızın aceli var."

Omzuma bakıyorum. Hawk McQuaid bana dik dik bakıyor, mağazanın önündeki en iyi yeri boşaltmamı bekliyor.

"Arkaya park et, McQuaid," diye bağıryorum.

"Gerek yok." Arabama bakıyor. "Gidiyorsun. Çabuk ol."

Son çantayı bagaja koyup kapattım, sonra sabırsız olduğu için arabayı içeri alması için ona bıraktım.

Kaldırıma geri baktığımda, güzel, çarpıcı, mükemmel kadın gitmiş, yerine kaykaylarıyla mutlu bir şekilde yanımdan geçen üç genç çocuk gelmişti.

Hawk'a başka bir selam vermeden direksiyona geçiyorum. Eve uzun yoldan gidiyorum, Gigi'nin dükkanının önünden yavaşça geçiyorum, sonra kahve dükkanının önünden, sonra da caddenin adını aldığı kavşaktan geçiyorum: McQuaid Circle. Görünüşe göre, Hawk'ın ataları bu kasabayı kurmuş

, bu ona istediği yere park etme hakkı verdiğine inanıyor.

Sonra, bingo... Onu görüyorum. Parkın diğer tarafındaki dairelere doğru yürüyor. Sanki varlığını hissetmiş gibi dönüyor. Gözlerimiz karşılaşıyor. Yine o his. Bu *ne*?

Arkamda bir araba kornaya basıyor. "Kalk kışını, Montana."

Arka aynaya bakıyorum. Arkadaşım Dax Cruz. Birlikte büyüdük, Calloway Creek'te aynı okullara gittik, sonra ben üniversiteye gittiğimde irtibatımız koptu. Ailelerimizin geri kalanı birbirinden nefret ediyor gibi görünüyor, tıpkı Calloway'ler ve McQuaid'ler gibi. Atalarımızı çevreleyen bir düşmanlık var. Ama Dax ve ben akrabalarımızın ne düşündüğünü hiç umursamadık. Ve şimdi eve döndüğümde, sanki hiç ayrılmamışım gibi arkadaşız — bu durum onun kardeşleri ve benimkiler pek hoşuna gitmiyor.

Kolumu pencereden dışarı çıkarıp ona orta parmağımı gösterdim. O da tekrar korna çaldı, yanımdan geçti ve "Akşam görüşürüz!" diye bağırdı.

Kahretsin. Kız yine gitti. Ortadan kayboldu. Belki de benim tuhaf davrandığımı düşündü. Ama o gülümseme... başka bir şey ifade ediyordu. Adını bile bilmiyorum. Onunla tek kelime bile konuşmadım. Ama onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi içimi acıtıyor.

Ve nedense bunun bir trajedi olacağını biliyorum.

İkinci Bölüm

Blake

Eve geldiğimde, ön kapının yanındaki garaj yolunun dairesel kısmında tanıdık olmayan bir araba park etmiş. İçinde iki kişi oturuyor. Ben garaja girerken sürücü arabadan iniyor. Bagajı açarken bir kadın köşeden dönüyor.

"Blake Montana?"

Onu hatırlamaya çalışıyorum ama hatırlayamıyorum. Buralı değil.

"Evet."

"Ben Trish Nelson." Cebinden bir kartvizit çıkararak bana uzattı.

Kartı inceledim. "Özel dedektif misiniz?" Kaşlarım havaya kalktı. "Hakkımda soruşturma mı var?"

"İçeride konuşsak daha iyi olur." Bagajıma bakıyor. "Çantalara yardım edeyim mi?"

Onun yardımını reddederek, hepsini iki koluma asıyorum. "Beni takip et," diyorum isteksizce, ona mülkümden gitmesini söylemek istiyorum, ama aynı zamanda neden burada olduğunu merak ediyorum.

Bagaj kapağını kapatıyor ve içeri giriyoruz. Çantaları tezgahın üzerine bırakıp soğuk yiyecekleri buzdolabına koyuyorum. Sonra bara yaslanıyorum. "Sana bir fincan kahve ikram etmek isterdim ama şu anda dost mu düşman mısın bilemiyorum. Ne olduğunu anlatır mısın?" Ön kapıyı işaret ediyorum. "Arkadaşın da bize katılacak mı?"

"Duruma bağlı," dedi.

"Neye bağlı?"

Mutfak masamdaki sandalyelerden birinin arkasına geçiyor.

"Geçebilir miyim?" Elimi misafirimi davet edercesine uzatıyorum.

"Tabii, neden olmasın."

Ayakta kalarak, bir özel dedektifin benden ne isteyebileceğini anlamaya çalışıyorum. Bir an için, bunun birkaç yıl önceki Phoebe ve DJ'in ölümleriyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum. Ancak Dallas'ın karısı ve oğlunun karbon monoksit zehirlenmesinden öldüğü belliydi, bu yüzden bu mantıklı gelmiyor.

"Bay Montana, Lucinda Wilcox adı size bir şey ifade ediyor mu?"

Gözlerimi kısarak başımı salladım. "Lucinda. Evet, ben üniversitedeyken NYU'da okuyordum."

"Onu iyi tanır mıydınız?"

"İyi diyemem. Birkaç kez çıkmıştık. Ama adı o kadar ilginçti ki unutamadım."

"Birkaç kez *dışarı çıktınız mı*? Biraz daha ayrıntılı anlatabilir misiniz?"

Bir sandalye çekip oturdum. "Oh, lanet olsun. Öldü mü? Öldürüldü mü? Dinle, üzgünüm ama onu beş yıldır görmedim."

"Ölmedi, Bay Montana."

"Babam Bay Montana. Bana Blake diyebilirsiniz. Eğer ölmediyse, sadede gelebilir misiniz Bayan Nelson?"

"Trish, lütfen." Ellerini masanın üzerine koyar. "Bu, size Bayan Wilcox'un çocuğunun babasını bulmak için tutuldum dediğim, garip ve genellikle şok edici kısım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve midem kramp girdi. "Ah, lanet olsun. Gerçekten mi?"

"Daha fazla devam etmeden önce, potansiyel baba olabilecek sekiz erkekten biri olduğunu bilmelisin."

"Sekiz mi?" Elimi çeneme sürdü. "Tanrım." Aklıma bir düşünce geldi. "Ailemin kim olduğunu öğrendi ve benim iyi bir geçim kaynağı olacağıma mı karar verdi?"

Kafasını sallar. "Beni Lucinda işe almadı. Onun ailesi aldı."

"Kafam karıştı."

"Dürüst olmak gerekirse Blake, ben de senin yerinde olsam öyle yapardım. Babanın kimliği kesinleşene kadar fazla bir şey söyleyemem. Ancak çocuğun koruyucu aileye verilmesi tehlikesi olduğunu söyleyebilirim. Bunu önlemek için Wilcox ailesi kızlarının telefonuna ve sosyal medya hesaplarına tam erişim izni verdi. Bu sayede, söz konusu dönemde ilişkisi olabileceği sekiz erkek tespit ettim. Sen, bulabildiğim altıncı kişisin."

"Diğer beşine ne oldu?"

"Üçü babalık testi yaptırmayı reddetti. İki testi yaptırdı ama babalıkları reddedildi. Diğer ikisini bulmak için hala çalışıyorum."

"Babalık testi yaptırmamı mı istiyorsunuz?"

Ön kapıyı işaret etti. "Yanımda bir evde sağlık uzmanı var. Yanaklarından bir sürüntü alınacak. Wilcox ailesi, sonuçların bir hafta içinde çıkması için ek ücret ödedi."

"Diğer üçü reddetti mi?"

Kadın başını salladı. "Reddetme hakkınız var. Ancak gönüllü olanlar arasında babalık tespit edilemezse Wilcox ailesi mahkeme kararıyla size ve diğerlerine test yaptırmanızı talep edecek."

"Neden reddedeyim ki? Yani, bu beni eleme aşamasında avantaj sağlar, değil mi? Ve eğer şans eseri... beni seçerlerse, o zaman bu benim kendi pervasızlığımın suçu olur ve sonuçlarına katlanırım."

Trish başını eğip beni sanki ölçer gibi inceledi. Benden biraz daha yaşlıydı, belki otuzlu yaşların başındaydı, ama sanki gururlu bir ebeveyn gibi bana bakıyordu. "Bu çok onurlu bir davranış. Diğer ikisini ikna etmek biraz daha zor oldu."

"Evet, ben de aziz değilim. NYU'da tüm öğrencilerle yatan tek kişi Lucinda değildi. Belki de sandığım kadar dikkatli değildim. Bu benim aptallığım olur. Tango iki kişiyle yapılır. Çocuk kaç yaşında olacak?"

"Doğru. Dört yaşında. Yaz sonunda beş olacak."

Kafamda hesap yapıyorum. Mantıklı geliyor. Hatırladığım kadarıyla, son sınıfın bahar döneminde tanışmıştık. Sonra Trish'in söylediklerini anlıyorum. "O? Fotoğrafı var mı?"

"Çocuk kız, ama söyleyebileceğim tek şey bu. Reşit olmadığı için kimliği gizli tutuluyor. Eşleşerseniz daha fazla bilgi verebilirim."

"O zaman devam edelim."

Ayağa kalktı. "Hemşireyi çağırayım. İki adet kimlik belgesi gerekecek."

Cüzdanımı çıkardım. "Sorun değil."

Kapıya doğru gider ve dönerek, "Teşekkürler Blake. Bugün işimi çok kolaylaştırdın," der.

Başımı salladım, sonra hemşireyi çağırırken saçlarımı elime aldım. Çünkü, lanet olsun... Yarım saat önce tek sorunum süpermarkette gördüğüm rüya gibi kızın kim olduğunu bulmaktı. Ve şimdi... şimdi lanet olası bir baba olabilirdim.

Üçüncü Bölüm

3

Ellie

Market alışverişlerini yerleştirip, çiçek demetini düzenledikten sonra, oturma odasının duvarına yığılmış kutulara bakıyorum. Nereden başlayacağım ki? Annemle babamın yardım teklifini kabul etmeliydim. Ama bunu kendi başıma yapmak istedim. Bu, çeşitli üniversite kampüslerindeki daireler dışında ilk gerçek dairem ve ilk gerçek işim.

Evet, daha önce birçok işim oldu, ama öğrenci öğretmen, yardımcı öğretmen veya yüksek lisans öğrencisi asistanı olarak. Hiçbiri şimdi başlayacağım işe benzemiyor. Ve kesinlikle hiçbiri bu kadar sorumluluk gerektiren bir iş değildi. Ama başlamak için sabırsızlanıyorum.

Pencerenin dışında güzel bir bahar öğleden sonrası ve ben kasabayı keşfetmek için sabırsızlanıyorum. Burası, büyüdüğüm New York'un tam tersi bir yer. Burada hayat daha yavaş akıyor. Daha huzurlu.

Küçük kız kardeşim Beth, büyük şehirlerin sunduğu imkanların burada olmayacağından endişeleniyordu. Ben aynı fikirde değilim. Çalışacağım okul harika bir imkan. Gerisi kendiliğinden hallolur.

Binamın arkasında kıvrılan koşu parkurunda bir koşucu dikkatimi çeker. Onun da daha önce gördüğüm gizemli adam gibi koyu renkli, dağınık saçları olduğunu görünce canlanırım. O karşılaşmayı düşünmek bile kalbimi kıpır kıpır eder. Sonra adam dönüp onun o olmadığını görünce içimden bir iç çekiş çıkar ve midemde hissettiğim hayal kırıklığı beni şaşırtır.

Kutularla kaplı olmayan tek mobilya olan kanepeme oturuyorum, telefonumu çıkarıp bir mesaj yazıyorum.

Ben: Yemin ederim, az önce gelecekteki kocamı tanıdım.

Beth: Eeek! Ve oraya sadece bir gün önce gittin. Daha fazla anlat.

Ben: Tamam, biraz abartmış olabilirim. Tam olarak tanışmadık.

Beth: Kafam karıştı.

Ben: Açıkçası ben de öyle. Marketteydim. Mağazanın iki ucundan birbirimizi gördük. Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve sanki... Aman Tanrım, sanki anında bir bağ kuruldu. Sonra onu tekrar ön tarafta gördüm. Sonra arabasında gördüm.

Beth: Ellie, o adamın bir sapık olmadığından emin misin?

Ben: Öyle değil. Açıklayamıyorum bile. Birbirimize çekildik. Filmlerdeki gibi bir şeydi. Sana söylüyorum, bir şey oldu. İnanılmaz bir şey.

Beth: Peki, bu gelecekteki kocan. Onunla tanışmadın, adını bilmiyorsun. Adını bilmiyorsan, onu nasıl bulmayı umuyorsun? Aman Tanrım, Ellie. Hayatının geri kalanını, bir bakış paylaştığın bir adam için özlemle geçirebilirsin.

Ben: Küçük kasabaların iyi yanı bu, abla. Sağ kolumu bahse girerim ki ona tekrar rastlayacağım.

Beth: Eğer karşılaşırısan, orada durup salya akıtan bir aptal gibi durma, adını öğren bakalım.

Ben: LOL

Beth: Eşyaları yerleştirme nasıl gidiyor? **Ben:**

Yavaş yavaş.

Beth: Trene atlayıp bir saat içinde orada olabilirim.

Ben: Böyle bir şey yapmayacaksın. Bunu kendim yapmam gerekiyor. Hepinizi seviyorum. Ve beni desteklemenizi çok seviyorum. Ama

Bunu kendi başıma yapmalıyım. Yerleşir yerleşmez, seni, annemi ve babamı akşam yemeğine davet edeceğime söz veriyorum.

Beth: Öyle yapmalısın. Peki, teknik olarak henüz tanışmadığın Beyaz Atlı Prens dışında, başka biriyle tanıştın mı?

İç

çekiyo
rum.

Ben: Birkaç komşu beni karşılamaya geldi. Sanırım onları korkuttum. Her zamanki gibi.

Beth: Siktir et onları.

Ben: Henüz bana alışamadılar. Eminim çabucak arkadaş olacağız. Olmazsa da, işte arkadaş edinmek için bolca fırsatım olacak.

Beth: İş dışında bir hayatın olması lazım, Ellie.

Ben: Buraya geleli yirmi dört saat oldu, Beth. Tanrım! Bana biraz zaman ver.

Beth: Gitmem gerek. Otuz dakika sonra dersim var. Ben: Beni gururlandır, küçük kardeşim.

Beth: Her zaman. Hoşça kal.

Telefonumu yere atıp kutuların yığınınına bakıyorum. Birinin üzerinde "Fotoğraflar" yazıyor. Kanepeden kalkıp kutuyu açan bantları yırtıp, Beth ve benim, annem ve babamın ve dördümüzün çerçeveli fotoğraflarını çıkarıyorum. En sevdiğim fotoğraf ise, ben sadece iki yaşındayken babamla çekilmiş olan fotoğraf. O gün beni evlat edinmiş ve resmi olarak babam olmuştu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Biyolojik babam fotoğrafta hiç yoktu. Annem onu terk etmişti. Ben doğdum. Sonra, benim hakkımda öğrendiğinde, benim 'mükemmel' bir çocuk olmadığımı öğrenince benimle hiçbir ilgisi olmak istemedi. On sekiz yaşındayken onu bir kez aradım. Onunla bir ilişki kurmak istemiyordum

İlişki kurmak istemiyordum. Sadece cevaplar istiyordum. Ya da bir son. Ya da... bir şey.

Hiçbir zaman bir şey istemedim. Sevgi, güvenlik, aidiyet. Hepsine sahiptim. Ama bir ebeveynin kendi çocuğunu istememesi, tüm bunlara rağmen insanın içinde kalıyor. Onu aramak, bulmak bir hataydı. Annemin anlattığı kadar kötüydü. Hayır, daha da kötüydü.

Grant Lucas'ı aklımdan çıkardım ve bir çekiç ve çivi arayarak babamla çekilmiş fotoğrafımızı oturma odamın duvarının ortasına astım. Tam ortasına yerleştirdikten sonra, çerçeveyi parmağımla okşayarak onu gururlandıracağıma yemin ettim.

~ ~ ~

Birkaç saat sonra, kutularımın yarısını boşaltmıştım. Koşu kıyafetlerimi giyip McQuaid Circle'a doğru koşmaya başladım. Oraya varmam sadece birkaç dakika sürdü. Dairemi, çalışacağım okula yakın olduğu için seçmiştim. Çemberin çevresindeki küçük alışveriş bölgesine de yürüme mesafesinde olduğum için mutluyum. Manhattan'da büyümüş biri olarak, bu bölge bana küçük bir kasaba gibi geliyor. Ama şehrin karmaşasından sonra hoş bir değişiklik olacak.

Daha önce çok acıkmıştım ve sonra gizemli adamla meşgul olduğum için market ve çiçekçi dükkânından başka bir şey göremedim. Şimdi, dikkatimi dağıtan bir şey olmadığı için, kaldırımda koşarken her şeyi içime çekiyorum ve tüm dükkânların vitrinlerine bakıyorum. Köşedeki bir kahve dükkânını, ardından bir kitapçı, bir dondurma dükkânı, bir lokanta, bir manikür salonu, bir nalbur dükkânı ve bir sandviç dükkânını geçiyorum.

Burayı seveceğim galiba. İnsanlar iyi görünüyor, Beth'e bahsettiğim yargılayıcı komşular hariç. Ve bazı yerlilerin yanından geçerken — dondurma yiyen aileler, köpeğini gezdiren bir çift, kaykaylarla koşturan gençler — doğru seçimi yaptığımı anlıyorum.

Dairenin uzak ucu, gece hayatının olduğu yer. Bir sinema salonu ve bir bowling salonu görüyorum. Sinemaya gitmeyeceğim ama bowling eğlenceli olabilir. Okulda bir lig var mı acaba? Bu mekanların yanında Donovan's Pub adında bir yer var. Yavaşça koşuyorum

yavaşça koşuyorum. Pencereden içeriye baktığımda, buranın cuma geceleri birçok yerlinin takıldığı bir yer olduğunu anlıyorum.

Yerel halk. Artık ben de onlardan biriyim. Kendimi bir masada otururken hayal edebiliyorum.

Köşeyi dönüp sinemanın arkasından dolaşıyorum. Sinema, bowling salonu ve pub'ın arkasında, parkın etrafını çevreleyen büyük bir otopark var. Orada harika bir koşu parkuru olduğunu biliyorum.

Pub'ın arka tarafında bir açık teras olduğunu görmekten çok memnun oldum. Uzun beyaz ışıklar ile zevkli bir şekilde aydınlatılmış. Terasın her köşesinde yüksek ısıtıcılar var ama bu ılık bahar akşamında onlara gerek yok.

Adımlarım sendeliyor ve elinde bir bira ile açık hava masalarından birinde oturan gizemli adamı görünce neredeyse kendi ayağıma takılıp düşüyordum. Ama tavırları daha önceki halinden tamamen farklıydı. Sanki köpeği ölmüş gibi görünüyordu. Elinde bardağı çevirerek düşünceli bir şekilde bira bardağına bakıyordu. Neden bu kadar üzgün?

Masada ikinci bir bardak gördüğümde kalbim sıkışıyor. Randevusu mu var?

Başını kaldırıp bana bakar, şoktan ağzı açık kalır. Ayağa kalkıp bana doğru yaklaşacakmış gibi görünce kalbim deli gibi çarpar. Ondan en az on metre uzaktayım ama yüzündeki ifadeyi net olarak görebiliyorum. Yakıcı bakışları, şaşırdığını ve belki de beni gördüğüne sevindiğini belli ediyor.

olduğunu hissettiriyor.

Elini sallıyor. Ben gülümsüyorum ve elini sallıyorum. O da gülümsüyor. Gülümsemesi hoşuma gidiyor. Az önce fark ettiğim hüznün izlerine rağmen, yüzü şimdi saf bir gülümsemeyle parlıyor ve hayalimdeki mükemmel dişleri ortaya çıkıyor.

Sanki biri adını çağırmış gibi aniden arkasını dönüyor. Ona benzeyen bir adam omzuna vurup diğer koltuğa oturuyor. *Randevu değil.*

Yine gülümsüyorum, bu sefer kendime. Sonra mutlu bir şekilde dönüp parka doğru koşuyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Blake

"Duydun mu?" Lucas, telefonuna cevap verir vermez soruyor.

Koşmayı bırakıyorum, bu hafta onun da sevdiğini gördükten sonra daha sık yapmaya başladığım bir şey, ve gözlerimi deviriyorum. Bir haftadır günde iki kez arıyor. Ona söylediğime bile pişman olmaya başlıyorum. Ona ve ailemin geri kalanına sır olarak saklamaları için yemin ettirmiştım. Ama onlara söylemem gerekiyordu. Hepimiz çok yakınız. Ya da Dallas ailesini kaybedip iki yıldır kuzeydeki uzak bir kulübeye taşınana kadar öyleydik.

"Hayır, aptal, duymadım. Duysaydım arardım, değil mi?" "Ya öyle, ya da kendini dereye atıp boğulurdun."

"Çocuk benimse intihar etmem."

"Dört yaşında bir çocuğun olması ne kadar berbat bir şey olur biliyor musun? Hangi kadın böyle bir şeyi bir erkekten saklar?"

"Sanırım babasının kim olduğunu bile bilemeyecek kadar sürtük bir kadın."

"Eğer senin çocuğuysa ne yapacağını düşündün mü?"

"Her ay büyük bir çek yazıp onu tanımaya çalışırım herhalde."

"Eğer o sürtük izin verirse."

"Çocuğu destekliyorsam, hayatında olacağına emin olabilirsin. Mahkemeye gitmek zorunda kalsam bile."

"Sen de biliyorsun, o sadece bir geçim kaynağı arıyor. Çocuğa Montana soyadını ver, hayatı garantiye girer. Lucinda denen kadın bunu biliyor olmalı."

"Sana söyledim, ne olup bittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Özel dedektif, Lucinda'nın bu işin arkasında olmadığını söyledi."

"Tabii."

Önümde yürüyen birini gördüm, içimde bir tanıdık hissi uyandı.

"Koşumu bitirmem lazım."

"Beni ara—"

Telefonu kapatıp koşmaya devam ederken AirPods'larımı kulaklarımdan çıkarırım. "Hey!" diye seslenirim. O. Onun olduğunu biliyorum. O saçlar. O vücut. Altı gündür aklımdan çıkmayan rüya kızı. Onu bulmak umuduyla iş çıkışı her gün parkta koşuyor ve apartmanların önünden geçiyorum.

Uzakta olduğu için hızımı artırıyorum. "Hey! Merhaba!"

Yaklaşıyorum ama dönmüyor. Binasına yaklaşıyor, tuş takımına şifreyi giriyor ve içeri giriyor. On saniye sonra dış kapıyı yumrukluyorum, aptal gibi ona sesleniyorum. "Hey!"

Onu camdan görüyorum ama hala dönmüyor. *Kahretsin.* AirPods takıyor olmalı. Bugünlerde herkes takıyor. Bir dahaki sefere şansım yaver gider.

En azından artık hangi binada yaşadığını biliyorum, bu beni bir sapık gibi hissettirse de.

Telefonum gelen bir e-posta ile titriyor. Kimden geldiğini görünce boğazıma diken batmış gibi oluyor. Özel dedektif Trish, babalık testi sonuçlarının e-posta ile gönderileceğini söylemişti.

İşte bu.

Tanrım.

E-postayı açmak için üzerine dokunuyorum. Anlamadığım birçok bilgi var. En alta kadar inince, açıkça şöyle yazıyor:

İddia	iddia edilen	baba	dış
	dışlanmamıştır	test edilen	test
edilen çocuğun biyolojik babası olarak			

Bu çok net olmayabilir, ancak kesin olan bir şey var.

Bir sonraki satırda şöyle yazıyor: **Babalık olasılığı: %99,9998**

Hay sıçayım.

Sanki karnıma tekme yemiş gibi nefesim kesildi. Çimlere yığıldım, dizlerimi büküp başımı bacaklarımdan arasına gömdüm.

Kahretsin.

Kalbim deli gibi atıyor. Neredeyse hiperventilasyona giriyorum. Gözlerimi kapatıp hayatımı hayal etmeye çalışıyorum. Tek bir

tek bir yanak sürüntüsüyle altüst olan hayatımı. Tek bir pervasız gece. Tek bir e-posta.

Ben lanet olası bir babayım.

~ ~ ~

İki saat sonra, Lucas, Allie, annem, babam ve ben, New York Çocuk Koruma Servisi'nden Bayan Duffey ile birlikte masamın etrafında oturuyorduk. Geleceklerini biliyordum. Trish arayıp söylemişti.

"Şunu bir netleştirelim," diyor babam benim adıma. Muhtemelen ben hala şoktan konuşamıyorum. "Bu Lucinda uyuşturucu rehabilitasyonunda, büyükanne ve büyükbaba torunlarını oğluma bırakıp bir yolcu gemisiyle dünyayı dolaşmak istiyorlar ve oğlum velayeti reddederse kız koruyucu aileye verilecek, öyle mi?"

"Özetle öyle," diyor Bayan Duffey.

"Lütfen çocuğa 'kız' diye hitap etmeyi bırakabilir miyiz?" diyor annem. "Onun bir adı olmalı. Fotoğrafı var mı?"

"Adı Maisy." Bir klasörden bir fotoğraf çıkarılıp masanın üzerine kaydırılıyor.

Annem nefesini tutar. "Tanrım. O yaştaki sana çok benziyor."

Resmi inceliyorum. Kız, dağınık kıvrıcık sarı saçlarına rağmen çok güzel. Gözlerinde belirgin bir hüznün var. Anneme kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yüzünü kastediyorum Blake. Saçlarını değil. Gözleri sana benziyor. Burnun. Çenenin şekli. Ve eminim ki gülümseseydi, senin gamzelerin bile olurdu." Annem elini kalbinin üzerine koyuyor. "Maisy Montana. Kulağa hoş geliyor."

"Aceleci davranmayalım," diyor Bayan Duffey. "Yasal olarak adı Wilcox."

"Elbette değiştirebiliriz," dedi babam.

"Her şeye bağlı. Blake'e acil geçici velayet hakkı vererek ona bakmasını sağlıyoruz, ama hâlâ bilinmeyen çok şey var. Örneğin, Bayan Wilcox rehabilitasyondan çıktığında ne olacak?"

"Peki bu ne kadar sürecek?"

"Bayan Wilcox doksan günlük yatılı bir programa katılıyor, ardından ayık yaşam tesisinde kalış süresi uzatılabilir. Yatılı programın ardından ziyaret izni alacağını düşünüyorum."

Sonunda konuşuyorum. "Yani, ben üç ay boyunca bebek bakıcılığı yapacağım ve sonra Lucinda geri gelip istediğini yapabilecek mi?"

Kafasını sallar. "Sen babası olarak hakların var. Onun da hakları var. Ama Maisy'nin alındığı koşullar göz önüne alındığında, mahkeme o noktaya gelirse senin lehine karar verebilir."

"Bu koşullar tam olarak nedir?" Annem sorar, gözlerinin kenarlarında endişe çizgileri belirir.

"Çoğunlukla ihmal."

Fotoğrafa bakarken içimde bir yanma hissediyorum. Gözlerinde büyük bir üzüntü var. Benim çocuğum, benim kızım, bir uyuşturucu bağımlısı tarafından büyütülmüş ve ihmal edilmiş. Hiç tanımadığım birine bu kadar koruyucu davrandığımı fark edince şaşkınlık duyuyorum. "Dövüldü mü?" diye soruyorum, çenem sıkı.

"Maisy'de fiziksel istismar belirtisi yok. Ama bazen ihmal de aynı sonuçlara yol açabilir. Utangaç ve içine kapanık. İşaret etmek ve çizmek dışında iletişim kurmuyor."

Annem yine nefesini tuttu. "İletişim kurmuyor mu? Ne demek istiyorsunuz?"

"Şey, hanımefendi" — Bayan Duffey bana bakar — "Maisy sağır olabilir."

Annemin eli ağzına uçar, şaşkınlığını gizler. "Aman Tanrım." "Ne demek 'görünüşe göre'?" diye soruyorum öfkeyle. "O daha dört yaşında.

bunu bilmiyor olabilirsiniz?"

"İşte burada ihmal devreye giriyor. Hiç test edildiğine dair tıbbi kayıt yok. Yine de sözlü komutlara neredeyse hiç tepki vermiyor. İlk olarak onu bir kulak burun boğaz uzmanına götürmenizi öneririm."

Babam telefonunu çıkarır. "Roger Dullis bir odyolog ve iyi bir arkadaşımdır. Ona şimdi mesaj atayım."

Midem bulanıyor. Bir kızım var. Muhtemelen sağır. Kesinlikle ihmal edilmiş. Kendimi çok kötü hissediyorum. "Onunla ne zaman görüşebilirim?"

Bayan Duffey pencereden dışarı işaret ediyor. "Bir sosyal hizmet görevlisi arabada onunla birlikte bekliyor. Lucinda'nın ailesi eşyalarını topladı."

Ayağa kalkıp pencereye giderim. "*Burada mı? Onu almamı mı istiyorsunuz? Şimdi mi?*"

"İlk geldiğimde açıkladığım gibi, Bay ve Bayan Wilcox ülkeyi terk ediyorlar. Maisy, evlatlık sistemine girecekti ve babalık testinizin sonucu farklı olsaydı, öyle olacaktı. Bir yargıçtan acil geçici velayet belgesi aldık. Doğum belgesine adınızı yazdırmak zaman alacak ve o zaman bile velayet davası çıkabilir. Ama evet, Bay Montana, onu bugün almanızı istiyoruz. Hemen şimdi."

Etrafıma bakıyorum. "Hiçbir şeyim yok. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Annem omzuma dokunur. "Ben hallederim. Tatlım, dışarıda sana ihtiyacı olan küçük bir kız var."

Babam telefonundan başını kaldırır. "Roger gelip onunla tanışabileceğini söyledi. Sana bazı ön bilgiler verebilir."

Başımı sallıyorum. "Tamam." İçim titriyor. "Sanırım... kızıyla tanışalım."

"Onu içeri getireyim," diyor Bayan Duffey ve kapıya doğru yöneliyor.

Babam omzuma dokunur, ben birkaç derin nefes alırım. "Hepimiz senin yanındayız Blake."

Başımı sallıyorum.

İçimde gerginlik artıyor, her saniye daha da güçleniyor, sanki demlenen bir kahve gibi.

Ya benden nefret ederse?

Ya ona nasıl yardım edeceğimi bilmezsem? Ya babalık yapamazsam?

Bayan Duffey'in geri gelmesi sonsuz gibi geliyor. Geri geldiğinde, arkasında büyük bir valiz sürüyor ve diğer eliyle çok korkmuş görünen küçük bir kızı tutuyor.

Kalbim boğazıma kadar yükselir. Sosyal hizmet görevlisinin Maisy'nin durumu hakkında söylediği her şey mideme yumruk gibi çarpar. Kim böyle kırılgan bir küçük kıza böyle davranabilir? Boğazımdaki yumru konuşmamı neredeyse imkansız hale getirir. Çünkü dağınık görünüşüne rağmen, bu yaratık gördüğüm en güzel manzaradır. Bir an, tek bir kalp atışında, anlarım. DJ doğduğunda Dallas'a ne olduğunu anlıyorum. Onun bir parçam olduğunu bilerek duyduğum ani sevgiyi. Onu korumak, ona bakmak, duygusal bir dayanak olmak için duyduğum yoğun ihtiyacı. Bu küçük insana *her şey* olmak.

İki saat önce, dünyadaki tek derdi kendim olan bir bekardım.

Ama şimdi, şimdi Maisy var. Ve birdenbire hayatımın yeni bir anlamı oldu.

Burada, şu anda, onun çocukluğunu benimki kadar mutlu etmek için yapmam gereken her şeyi yapacağıma yemin ediyorum. Ve onun eksikliğini gidermek için her şeyi yapacağım.

Duygularımı bastırmaya çalışarak dizlerimin üzerine çöküyorum. Ne de olsa, ben yirmi altı yaşında bir erkeğim. Ne yapacağımı bilemeden, sadece gülümsüyor ve el sallıyorum. "Merhaba, Maisy."

Bana bakıp Bayan Duffey'e bakıyor.

Bayan Duffey ona başıyla selam verir, valizi bırakır ve sağındaki sandalyeyi işaret eder. Maisy, sanki milyonlarca kez oturması söylenmiş gibi, yavaşça sandalyeye doğru yürür. Oturur, sırt çantasını çıkarır ve içinden doldurulmuş bir kedi çıkarır.

"Ne yapayım?" diye soruyorum herkese.

Annem Maisy'nin yanına gider ve kediyi gösterir. "Ne sevimli bir kedi."

Maisy cevap vermiyor. Anneme bakmıyor bile. Sadece doldurulmuş oyuncağı tutuyor, mavi gözleri çökmüş ve uzaklara dalmış. Arada sırada, odadaki herkese gizlice yan bakışlar attığını fark ediyorum, sanki en büyük tehdidin kim olduğunu bulmak için hepimizi gözetliyormuş gibi. Ve kapıya bakmaya devam ediyor. Belki de işler kötüye giderse kaçış yolu olduğunu düşünüyor.

"Bunlar onun tüm eşyaları," diyor Bayan Duffey.

Gözlerimi Maisy'den ayırıp tek valize bakıyorum. "*Hepsi* eşyası mı? Bu nasıl olabilir?"

Omuz silkiyor. "Annesine sadece gerekli olanları vermiş galiba. Dinle, onu bırakıp gitmek istemem ama bugün görmem gereken üç müşterim daha var."

Aniden dönüp soruyorum. "*Gidiyor* musunuz?"

"Bay Montana, Maisy şu anda beni sizin kadar iyi tanımıyor. Birkaç gün sonra tekrar uğrayacağız. Vasilik işlemlerinin ilerleyişi hakkında sizi bilgilendireceğiz. Tavsiyem, doğum belgesi ve gelecekteki velayet düzenlemeleriyle ilgili işlemleri hızlandırmak için bir an önce bir avukat tutmanızdır."

"Tamam, peki, sanırım... teşekkürler."

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Çok zor, biliyorum. Ama gördüğüm kadarıyla" —ailemi işaret ederek— "harika bir destek sisteminiz var. Bu da bana burasının onun için en iyi yer olduğunu söylüyor. Kartım sizde. İyi şanslar, Bay Montana."

Ve bununla birlikte, gitti.

Maisy'e dönüyorum. "Maisy, beni duyuyor musun?" Başını kaldırmıyor.

Çömelip beni görebildiğinden emin oluyorum. "Maisy, beni duyabiliyor musun?" Daha yüksek sesle söylüyorum.

O sadece kedisini okşuyor.

Nazikçe uzanıp, elimi doldurulmuş kedinin üzerine koyup, okşamadan önce gözlerimle izin istiyorum. Karşı çıkmayınca, elimi hayvanın sırtında gezdiriyorum. Sonra gülümsüyor ve tekrar yapıyorum. Maisy hiçbir şey yapmıyor. Sadece doldurulmuş hayvanını okşadığımı izliyor.

"Bu böyle olmaz," diyor annem arkamdan.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Bavulu açmış, içinden kıyafetler çıkarıyor.

"Allie," diyor annem parmaklarını şıklatarak. "Bana bir not defteri ve kalem getirir misin? Gerekli şeylerin listesini yapacağım. Sen ve Lucas alışverişe çıkın. Ben baban ve Blake ile burada kalacağım. Sonra mobilya mağazasındaki Janice Masterson'ı arayıp hızlı teslimat yapılabilir mi diye soracağım."

Allie ona bir not defteri uzattı ve annem yazmaya başladı. Maisy'nin annemi izlediğini fark ettim. "Anne, listeye boya kalemleri ve kağıt da eklemeyi unutma."

Annem başını kaldırıp bana gülümserken gözleri yaşarır. "Şu haline bak Blake, şimdiden baba gibi düşünmeye başladın." Listeye geri dönerek mırıldanır, "Kıyafetlere ihtiyacı olacak. 4T beden ya da ekstra küçük. Ve iç çamaşırı." Her şeyi karıştırır. "Çocuk bezi ya da pull-up yok, tuvalet eğitimi almış olmalı. Bu iyi. Çorap al. Birkaç çift 10 numara ayakkabı." Allie'ye bakar. "Çocuk 10 numara, kadın 10 numara değil. Tenis ayakkabısı, sandalet ve belki Mary Jane ayakkabı. Tuvalet malzemelerine ihtiyacı olacak. Yumuşak sabun. Çocuk diş macunu. Bol bol atıştırmalık, ama bazıları sağlıklı olsun, elma püresi ve yoğurt gibi. Umarım

"Gıda alerjisi yok." Daha fazla not alır. Liste şimdiden birkaç sayfa uzunluğunda. "Ona ikiz yatak alacağım, çarşafı da al. Bavulundaki eşyalara bakılırsa pembeyi seviyor gibi. Ve yatağın kenarlarına takılacak korkuluklardan da al ki yuvarlanmasın." Kalemi çiğneyip düşünür. "Ona oyuncak da al. Kutuların üzerindeki yaşa bak. Barbie bebekler. Bebek bebekler. Onun gibi şeyler. Ve bir top. Ve aklına gelen başka şeyler."

Annem listeyi Allie'ye kredi kartıyla birlikte uzattı. "Git hadi. Bu saatler sürer. Target'ta ihtiyacın olan her şey vardır." Kapıdan çıkmak üzereyken annem bağırdı: "Dört yaşında bir çocuk için araba koltuğu da al!"

"Tamam anne. Sakin ol!" Lucas bağırır.

Annem ona ters ters bakar. "Aklımıza başka bir şey gelirse mesaj atarız." Çantasından telefonunu çıkarır ve birini arar. "Janice, şükürler olsun. Acil bir durum var." Diğer odaya girer ve konuşmaya devam eder.

Babam ve ben birbirimize bakar, sonra Maisy'ye bakarız.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," diyorum.

O, açık valizi işaret eder. İçinde çoğunlukla giysiler vardır, ama birkaç resimli kitap da vardır. "Belki onlardan biriyle ilgisini çekebilirsin."

Bir kedi hakkında bir kitap seçip Maisy'nin yanındaki sandalyeye oturuyorum. Kitaptaki kediye ve sonra onun kucağındaki doldurulmuş kediye gösteriyorum. Yine tepki vermiyor.

"Umarım arkadaşın çabuk gelir," diyorum babama. "Belki onunla nasıl iletişim kuracağını bilir."

"Oğlum, eğer gerçekten sağırırsa, işaret dilini öğrenmen gerekecek."

Sinirlenerek alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Peki o zamana kadar? O zamana kadar ne yapacağım?" Omzuma dokunuyor.

"Bir yolunu buluruz Blake."

"Ya acıkırsa ya da susarsa? Ya da tuvalete gitmesi gerekirse?"

"Neden ona evi gezdirmiyorsun?"

"Baba, burada kalacağını anladığından bile emin değilim."

"Ben de emin değilim. Belki mobilyalar gelince anlar."

"Belki." Ayağa kalkıp Maisy'nin omzuna dokunuyorum. Başını kaldırıp bana bakıyor, ben de ona beni takip etmesini işaret ediyorum. "Hadi," diyorum.

Hayvanını sıkıca kucaklar.

"Onu da getirebilirsin," diyorum. Kediye işaret edip ona tekrar beni takip etmesini işaret ediyorum.

Anlamış olmalı, çünkü sandalyeden kalkıyor. Mutfaka girdiğimizde gözleri fal taşı gibi açılıyor. Belki bu mutfak, onun alıştığından daha büyüktür. Nerede büyüdüğünü ve neye sahip olduğunu bilmiyorum. Ama sahip olduğu eşyaların azlığına bakılırsa, burası onun için hiç de güzel bir yer değildi herhalde. Buzdolabını açıp içeriye göstererek omuz silkiyorum. O da başını sallıyor. Tamam, o zaman aç değilsin.

Mutfaktan çıkıp ona doğru el sallıyorum. Koridordan geçip misafir banyosunun önünde duruyoruz. Tuvaleti işaret edip elimi uzatarak kullanmak isteyip istemediğini soruyorum. Yine başını sallıyor. En azından anladığını düşünüyorum. Ya öyle ya da anlamadığı için başını sallıyor.

Ona ikinci, üçüncü ve dördüncü yatak odalarını gösteriyorum. Bunlar aslında yatak odası değil, bir ev ofisi, bir spor salonu ve çoğunlukla şarap eşyalarını saklamak için kullandığım bir misafir odası. Sonuncusu sadece bir futon ve birkaç kutu olduğu için onun için boşaltması en kolay olanı olacağını düşünüyorum. Son durak benim yatak odam. Kendimi ve yatağı işaret ediyorum. O boş boş bakıyor.

Beni yemek odasına ve oradan da aile odasına kadar takip ediyor, sonra arka bahçeme bakan büyük pencereye doğru yürüyor. Orada durup dışarıyı izliyor. Onu izliyorum ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Annesi tarafından elinden alınmış. İhmalci olsun ya da olmasın, Lucinda belki de hayatında sürekli var olan tek kişidir. Ve belki de iletişim kurduğu tek kişidir. Öyleyse neden işaret dili kullanmaya çalışmıyor?

Bayan Duffey, onun tek iletişim yönteminin işaret etmek ve çizmek olduğunu söyledi. Maisy'ye hiç işaret dili öğretilmedi mi? Belki de hepsi yanlış. Belki Maisy hiç sağır değildir. Otistik olabilir. Hatta sadece korkmuş olabilir. Ama şu anda bunu kesin olarak söyleyebilecek tek bir kişi var. *Acele et Roger.*

"Mobilyalar saat altıya kadar teslim edilecek." Annem köşeyi döner ve Maisy'nin dışarıya baktığını görünce durur. "Yarın salıncak sipariş edeceğim."

seti sipariş edeyim. Her çocuğun bir tane olmalı."

"Anne, onun burada ne kadar kalacağını bile bilmiyoruz."

"Saçmalık. CPS'nin ne dediğini duydun. İhmal edilmiş. Sana ihtiyacı var, Blake."

"Ben ne yapabilirim ki? Ona aç olup olmadığını bile soramıyorum."

"Öğrenirsin. Sana güveniyorum."

"İşim." Kapıda duran babama omuzlarımın üzerinden bakıyorum. "COO olarak sadece bir aydır çalışıyorum."

Babam gülüyor. "Sen olmadan şirketi yönetemem diye bir şey yok, Blake. Müsait olduğunda çalışırsın. Şu anda önceliğin Maisy."

Kapı zili çalıyor ve ben bunun odyolog olduğunu umuyorum. Maisy'ye bakıyorum. Hâlâ arka bahçeye bakıyor ve doldurulmuş kedisini okşuyor. Kapı zili çaldığında bile dönmedi. Kalbim bir anda duruyor.

Bir dakika sonra babam beni Roger'la tanıştırır.

"Baban ne olduğunu anlattı. Görünüşe göre zor bir duruma düşmüşsün."

"Öyle hissediyorum, Dr. Dullis."

"Roger. Şimdi bu değerli kıza bir bakalım." Maisy'nin yanına gider ve omzuna dokunur. "Merhaba, Maisy," der. "Nasılsın?"

Ona konuşurken, benim hiç anlamadığım ASL dilini kullanıyor. Bana dönüyor. "İşaret dilinde çok iyi değilim, ama hastalarım ile iletişim kurmak için yeterli bilgim var."

"Maisy, acıktın mı?" Kızını işaret edip ellerini kendine doğru çekiyor. Sağ eliyle tüm parmaklarını başparmağıyla birleştirip ağzına doğru çekiyor. "Yemek ister misin?"

Kız cevap vermiyor. Adam kızın peluş hayvanını işaret ediyor. "Bu senin kedin mi?" diyor ve yüzünün yanında başparmak ve işaret parmaklarını kullanarak bıyıkları taklit ediyor.

Bana dönüyor. "Hiç işaret dili öğretilmemiş gibi görünüyor."

Kız pencereden dışarıya bakar.

"Bu biraz basit," diyor Roger, "ama sabırlı olun." Kızın arkasına geçip parmaklarını şıklatıyor. Sonra ellerini çırpıyor. Sonra kızın adını yüksek sesle söylüyor. Kız dönmüyor. Çantasından bir şey çıkarıp kızın başının arkasında sallıyor. Ses, içinde bilye dolu teneke kutu gibi çıkıyor. Ölüler uyandıracak kadar korkunç bir ses.

Maisy kıpırdamadı. *Tanrım*.

Küçük bir bardak ve bir ping pong topu çıkarır. Sonra *Maisy*'nin omzuna dokunur. *Maisy* ona döner. "Topu bardağa atabilir misin?" der çok yavaşça işaret diliyle.

Maisy ping pong topuna bakar, sonra kedisini okşar.

"*Maisy*." Adam, dikkatini çekmek için elini sallar. "Topu bardağın içine atabilir misin?" Bu sefer konuşurken, kadına ne yapmasını istediğini gösterir ve topu bardağın içine atar. Sonra topu çıkarır, kadını ve topu gösterir.

Kız, açık avucundan topu alır ve kupaya atar. Aslında deniyor, ama ıskalıyor.

Roger alkışlayarak gülümser. "Evet," der ve yumruğunu başını sallayarak hareket ettirir. "Çok iyi." Sanırım *iyi* anlamına gelen bir işaret yapar.

"*Maisy*, acıktın mı?" Bu sefer önceki ASL hareketlerini kullanmaz. Önce onu, sonra ağzını işaret eder, sonra karnını ovuşturur.

Maisy, kesin bir şekilde başını sallar. Kapıdan içeri girdiğinden beri gösterdiği en güçlü duygu bu.

Hepimizi mutfığa davet ediyor. "Onun için yiyecek bir şeyin var mı?"

Kilerimi açtım. Çok büyüktü, adeta ayrı bir odaydı. *Maisy*'yi içeri davet ettim. Willy Wonka'nın çikolata fabrikasına girmiş gibi gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde içeri girdi. Bakışları bir paket M&M's'e takıldı. Yanına gidip paketi aldım, önce onu, sonra şekerini işaret ettim. Başını salladı ve burnundan "ungh" diye bir ses çıkardı. Roger'a dönüp duyup duymadığını sordum. Duymuştu. Mutfak masasına gidip paketi açıyorum ve bir avuç dolusu şeker döküyorum. Sonra ona bir bardak su dolduruyorum.

Kedisini masanın üzerine koyar, bir M&M yer ve sonra doldurulmuş hayvana bir tane "yedirir".

Roger'ın odadan çıkıp telefon etmeye gittiğini fark ediyorum. Birkaç dakika sonra geri geliyor.

"Dikkatini vermiyor," diyor Roger. "Basit işaretleri anlamıyor. Adına tepki vermiyor. Yüksek seslere de irkilmemekte. Ayrıca konuşmuyor. Bütün bunlar derin işitme kaybına işaret ediyor. Ama resmi bir teşhis koymadan önce, onu odyometriye getirmeni istiyorum. Bu test, seslerin şiddetine ve tonuna göre duyma yeteneğini ölçer."

"Ama az önce yüksek seslere tepki vermediğini söylediniz."

"Doğru. Hala bir miktar işitme yetisi kalmış olabilir. Ofisimde test yaparsak, varsa ne kadar olduğunu öğrenebiliriz." Bana kartını uzattı. "Yarın ilk iş olarak ofisimi arayın. Sizin için randevu ayarladığımı söyleyin. Maisy dört yıldır anlamlı bir şekilde iletişim kuramadan yaşamış gibi görünüyor. Hemen başlamak çok önemli."

Bana arkasına bir isim ve numara yazılmış ikinci bir kart uzattı. "Sizin için Sağır ve Körler Okulu'ndan bir mentor ayarladım. Bu kişi, bir öğrenim planı hazırlamanıza, ikinizin de ASL öğrenmenize, sağır bir çocukla günlük yaşamda size rehberlik etmesine ve Maisy'nin eğitim ihtiyaçlarında ona destek olmasına yardımcı olacak. Maisy'nin mentoru olarak Dr. Stone atandı. Yarın öğleden sonra ev ziyareti planlandı."

"Yarın mı?" Hala olanları sindirmeye çalışırken saçlarımı elime aldım. "Her şey çok hızlı geliyor."

"Zaman çok önemli," diyor Roger. "Dile mümkün olduğunca fazla maruz kalmanın en iyi zamanı doğumdan beş yaşına kadar olan dönemdir. Maisy bu dönemin neredeyse tamamını kaçırdı. Yedi yaşına gelindiğinde çocuklar dili kavrama ve düşünme becerilerini kaybetmeye başlar. Beklediğiniz her gün, öğrenme süresinden bir gün eksilir. Kolay olacağını söyleyerek yalan söylemeyeceğim. Uzun bir yol olacak. İkiniz için de. İyi haber ise, onun siz varsınız. Hepiniz varsınız. Bu, geçen ay, geçen yıl, hatta bu sabah sahip olduğundan daha fazla."

Başımı sallayıp teşekkür ettikten sonra babam onu dışarıya kadar geçirir. "Her şey yoluna girecek, tatlım," der annem.

"Gerçekten mi?" Maisy'nin doldurulmuş kedisine ve sonra kendine yemek verişini izlerken kalbim sıkışıyor.

"Evet, olacak. Onunla otur. Ben hepimize akşam yemeği hazırlayayım."

Üç saat sonra, oturma odamda yirmi çanta dağılmış durumda. Çantalar giysiler, oyuncaklar ve ihtiyacım olacağını bile bilmediğim bir sürü şeyle dolu. Yatak odası mobilyaları, özel banyolu dördüncü yatak odama yerleştiriliyor. Teslimatçılar gider gitmez ve annem yatağı yapar yapmaz, Maisy'ye beni takip etmesini işaret ediyorum. Bir zamanlar depo olarak kullandığım odaya girdiğinde, bana şaşkın bir şekilde bakıyor.

Onu işaret ettim, sonra yatağı işaret ettim, sonra da uyuyormuş gibi ellerimi başımın yanına koydum.

Oda etrafına bakıyor. Duvarın birinde bir şifonyer, köşede oyuncaklar ve dolapta yeni kıyafetler asılı. Her şeye bakıyor ve kendini işaret ediyor.

Başımı sallarım. "Evet. Burası artık senin odan."

Söylediklerimin tek kelimesini anladığını sanmıyorum, ama kedisini yatağa götürüp üzerine oturması için yeterince anladı.

Ona gülümser ve başımı sallarım. Çünkü şimdilik bu yeterli olacaktır. Küçük bir adım olabilir. Ama bir başlangıçtır.

"Banyo yapması lazım," diyor annem kapının eşiğinde.

"Ben, şey..."

Annem çantayı karıştırıp pijamaları çıkarır. "Bu sefer ben yaparım. Ama sadece bu sefer. Tamam mı?"

"Tamam," diyorum, biraz rahatlamış olarak.

Pembe çiçekli pijamaları Maisy'ye gösterip banyoyu işaret ediyor.

Maisy kedisini yere bırakıp annemle birlikte ortadan kayboluyor.

Yatağına oturup, birkaç saat içinde hayatımın nasıl bu hale geldiğini merak ediyorum.

Allie kapıda belirir. "Ne zaman istersen bebek bakıcılığı yaparım." Parmaklarını rastgele hareketlerle oynatır. "Bak, *Maisy'nin* işaret dilini bile Google'da aradım."

"Gösterir misin?"

Gülümser, yanıma oturur ve bana beş harfi öğretir.

Yirmi dakika sonra, annem Maisy'yi getirir. Maisy'nin ıslak sarı bukleleri omuzlarına dökülmüştür.

"Saçları çok güzel," diyor annem. "Saçlarını nasıl yapacağını öğrenmelisin. Kıvrık saçları öylece fırçalayamazsın, yoksa kabarıyor."

"Saçını yapmaktan daha önemli şeyler öğrenmem gerek."

Allie alaycı bir şekilde güldü. "Blake, onun saçlarını öğrenmelisin. Geldiği gibi, farenin yuvası gibi saçlarıyla dolaşmasına izin verme. Söz ver bana. O çok tatlı."

"Tamam, tamam. Tanrım. Bunu öğrenmem gereken diğer beş yüz şeye ekleyeceğim."

Maisy esniyor ve annem bana bir resimli kitap uzatıyor. "Kızını yatır Blake. Sonra gel bizimle bir içki iç. Hak ettin."

Kitabı alıp Maisy'ye gösterip yatağı işaret ettim. Yatağa tırmandı, kedisini kendine yaklaştırdı ve yorganın altına girdi. Burada uyuyacağını anladı. Küçük iyilikler için şükürler olsun.

Ne yapacağımı bilemeden, sanki duyabiliyormuş gibi ona kitabı okudum. Resimleri gösterdim. Eğilip komik suratlar yaptım. Pek bir tepki vermedi. Belki deli olduğumu düşünüyordur. Belki annesini özliyordur. Belki kim olduğumu ve ona neler olduğunu hiç bilmiyordur.

İkinci kez okuduktan sonra uykuya dalar. Parmak uçlarında odadan çıkmaya başlarım, sonra kendime başımı sallar. Odasının ışığını kapatırım, ama koridorun ışığını açık bırakırım, çocukken karanlıktan ne kadar korktuğumu hatırlayarak.

Annem, babam, Lucas ve Allie ile çok ihtiyacım olan içkimi içiyorum. Hepimiz inanamıyoruz. Hiçbirimiz sabahın ne getireceğini bilmiyoruz. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Dallas ile birlikte yüz metre yüksekliğindeki bir roller coaster'da baş aşağı sıkışıp kalıp, itfaiyeciler tarafından kurtarılma ve yere indirilmek için neredeyse bir saat beklediğimiz zaman da dahil.

Annemin gece kalmam için yaptığı onuncu teklifi reddettikten sonra dördü de çıkmaya hazırlanıyor.

Babam, Maisy'nin yatak odasının kapısının yanındaki futondan yatağı çıkarırken koridora giriyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Burada uyuyacağım. Ya uyanırsa, korkarsa ve evden dışarı çıkarsa?"

Babam gülümser ve elini omzuma koyar. "Annen ve ben seni iyi yetiştirdik. Ve hiç bu kadar gurur duymamıştım." Dallas'ın ailesi öldüğünde dışında, babamı hiç ağlarken görmemiştim. Ama şu anda, gözyaşları alt kirpiklerini ıslatıyor. "Sen zaten harika bir babasın, oğlum."

Onun sözlerini sindirirken, babam dönüp gitmek için ayrılır. Ben bir babayım. Ben *onun* babasıyım.

Tanrım.

Yerleşirken, evin ne kadar sessiz olduğunu fark ediyorum. Neredeyse ürkütücü bir sessizlik. Geriye yaslanıp futon yatağa uzanıyorum. Maisy her zaman böyle mi hissediyor?

Komşunun garaj kapısının gıcırdamasını duyuyorum. Uzakta bir köpek havlıyor. Ayaklarımı hareket ettirdiğimde çıkan ses. Hayır, onun için durumun hiç de böyle olmadığını düşünüyorum. Ve babamın düşündüğünün aksine, kendimin herhangi bir tür baba olabileceğimi merak ediyorum.

Beşinci Bölüm

Blake

Derin işitme engelli.

Maisy'yi oturma odasının diğer ucunda izlerken bu kelimeler kafamın içinde yankılanıyor.

Derin sağır.

Ben bunun onun için ne anlama geleceğini anlamaya çalışırken, o boya kalemleriyle bir şeyler karalıyor.

Dr. Dullis açıkladı. Ama yine de çok gerçek dışı geliyor. Hiçbir şey duyamıyor. *Hiçbir şey*. Kalan işitme yetisi neredeyse sıfır. Duyabildiği tek ses, silah sesi veya jet motoru gibi çok çok yüksek sesler. Ve o da sadece birkaç metre uzaktaysa. O kadar sağır ki, işitme cihazıyla bile yüksek sesleri duyamıyor. Odyologun bana verdiği birçok broşürden birini tarıyorum. Koklear implantlarla ilgili. Bundan sonra bakmam gereken bir düzine broşür daha var. Sağır kampları. ASL dersleri. Sağır ve işitme engelliler için destek grupları. Sağır çocukların ebeveynleri için kaynaklar. Yerel Sağır ve Körler Derneği'nden bir broşür. okul.

Broşürlerden birinin başlığına bakıyorum. "Sessiz Dünya." Bir anda kalbim ağzıma geliyor. Maisy'nin dünyası sessiz. Kuşların cıvıltısını ya da insanların alkışlarını asla duyamayacak. Kimsenin ona sevdiğini söylediğini asla duyamayacak. Kendi adının sesini bile duyamayacak. Başımı eğip onu inceliyorum. Tanrım, kendi adını *biliyor* mu acaba? Başına gelenlerin farkında mı? Benim babası olduğumu anlıyor mu?

Maisy boyamayı bırakıp bana bakıyor. Tek yapabildiğim gülümsemek. Yüzü ifadesiz kalıyor ve ön kapıyı işaret ediyor. Bugün bunu birkaç kez yaptı. Ne istediğini hiç bilmiyorum. Annem buradayken, bizi doktora götürdükten sonra, Maisy'nin gitmek istediğini söylemeye çalışıyor olabileceğini söylemişti.

Kollarımı sallayıp odanın etrafına bakıyorum, sonra onu işaret ediyorum. "Burası artık senin evin."

O sadece kapıyı tekrar işaret ediyor.

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Burada kalıyoruz. Çok üzgünüm. Keşke ne istediğini anlayabilseydim."

Kızgın bir şekilde ayağını yere vurmaya başlar.

"Maisy, sen burada yaşıyorsun. Benimle." Aramızda parmağımı sallayarak, aramızda bir bağ olduğunu anlamasını umuyorum.

Dudaklarını büzerek somurtuyor ve masadaki kağıtları iterek her yere saçıyor, su bardağı da kırılarak yere dökülüyor. Gözleri korkuyla dolu bir şekilde bana bakıyor, sonra çığlık atarak kaçıyor.

"Maisy!" Onu kovalarım ama bacağım kahve masasına çarpar. "Siktir!" Eğilip bacağımı ovuşturur ve kan olup olmadığını kontrol ederim. Başımı kaldırdığımda, o gitmiştir. "Maisy!" Koridora gider ve odasına bakarım. Boştur. "Maisy, neredesin?"

Ne kadar yüksek sesle bağırısam da beni duyamayacağını fark edince içimden gözlerimi deviriyorum. Ama bu, odadan odaya dolaşırken onun adını çağırmaya devam etmemi engellemiyor. Onu bulamayınca panik başlıyor. Tanrım, böyle mi olacak? Başı belada olduğunda nasıl anlayacağım? Onu bulmam gerektiğinde nasıl bilecek?

Bugün yüzüncü kez başarısızlık hissiyle yatak odasında otururken, odanın diğer ucundan bir hışırtı duydum. Ses dolaptan geliyordu. Saklanmaya çalışırken ses çıkardığının farkında olmadığını anladığımda boğazım düğümlendi.

Dolabın kapısını açtığımda, köşede çömelmiş, kedisini göğsüne sıkıca bastırmış halde buluyorum. Gözlerinde korku ile bana bakıyor. Kahretsin, camı kırdığı için başının belaya girdiğini mi düşünüyor?

"Sorun yok," diyorum, yüzümdeki ifadeyi yumuşatmaya çalışarak. "Sorun yok." Ona çıkması için işaret ediyorum.

Kafasını defalarca sallar, sanki onu koruyan tek şey oymuş gibi doldurulmuş kedisini kucaklar. Ona bunun böyle olmadığını nasıl söyleyebilirim? Onu koruyacağımı nasıl anlatabilirim?

Geri çekilip kapıyı açık bırakarak yatağına oturuyorum. Belki de kapının önünde durmam onu tehdit etmiş olabilir. Bir dakika sonra, başını dışarıya doğru uzatıyor ama hemen geri çekiyor. Yerine geri yerleşirken yine hışırtı sesleri duyuluyor.

Kapının alınması, oturup onun gelmesini bekleme planımı bozar. *Kahretsin. Saat dört oldu mu?* Annemin kalıp temizlik yapmamı teklifini kabul etmeliydim.

Oturma odasından koşarak geçiyorum, Allie ve Lucas'ın dün gece aldıkları eşyaların çöplerini değil, etrafa saçılmış kağıtları ve kırık camları da görüyorum. Sanki burayı kasırga vurmuş gibi.

Bu noktada bir şey almaya çalışmanın bir anlamı yok, özellikle de kapıda ikinci bir vuruş duyduğumda. Ne anlama geldiğini anlayarak kapıyı açmak için ayağa kalkıyorum. Yardım geldi. Bu Dr. Stone kesinlikle yardımcı olabilir. Onunla iletişim kurabilir. Gnmn çok daha iyi olacağını hissediyorum.

Ancak kapıyı açtığımda, tek yapabildiğim bakmak oldu. *Oydi.* Marketten gördüğüm rüya kızı. O muhteşem gözler. Ve o buradaydı.

"Sen," diyorum, tamamen inanamadan. "Ne... şey... beni nasıl buldun?"

O da benim ona baktığım gibi bana bakıyor. Sanki benim olduğuma inanamıyormuş gibi. İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilemiyoruz. Sonra, sanki yüzüne bir perde çekilmiş gibi, tüm tavırları değişiyor. Beni grdğndeki şaşkınlığı kayboluyor, yerine kafası karışmış bir ifade belirliyor ve cebinden bir şey çıkartıyor. Bana bir kartvizit uzatıyor. Kartta "**Dr. Ellie Stone**" yazıyor ve isminin arkasında bir dizi harf var. İsmimin altında sağır okulunun adı ve anlamadığım başka kısaltmalar var.

Başımı kaldırıp "*Siz Dr. Stone musunuz?*" diye soruyorum.

Omuzlarını silkiyor ve başını sallıyor, sanki ikimiz de bir şaka programına çıkmışız gibi komik bir ifadeyle.

Kenara ekildim. "Lütfen içeri girin. Bunların nasıl işlediğini bilmiyorum.

Maisy'nin bile..."

Omzum drtlyor. Ona dönüp bakıyorum. Elleri hızla hareket ediyor. Ah, işaret diliyle konuşuyor.

"zgnm," diyorum omuz silkerek. "İşaret dilini anlamıyorum."

Beni, sonra ağzını, sonra gözlerini işaret ediyor.

Zayıf beynimin anlaması bir saniye sürer. Kaşlarım havaya kalkar.

"Sağır mısın?"

şimdi her şey anlaşılıyor. Neden marketin önündeki arabanın kornasına tepki vermemişti? Ya da ben koşarken ona bağırdığımda?

Ama... bu nasıl olacak? Ben ASL bilmiyorum. Maisy ASL bilmiyor. Ve Dr. Stone sağır. Bu iş nasıl olacak?

Çantasından bir not defteri çıkarır, bir şeyler yazar ve bana uzatır.

Tercümanım gecikti. Her an burada olabilir.

Rahat bir nefes alıyorum. Tercüman. En azından bu iyi. Ona başparmağımı kaldırıp gülümsüyorum, sonra aptal gibi hissederek yüzümü buruşturuyorum. O bir doktor, çocuk değil.

Bir kadın onun arkasına koşarak gelir ve konuşurken el işaretleriyle konuşur. "Üzgünüm. Üzgünüm. Son randevum uzadı."

Dr. Stone arkasına baktığımı görür ve döner.

"Üzgünüm, Dr. Stone," der kadın ve işaret diliyle anlatır.

Dr. Stone bir şey işaret ediyor, sonra diğer kadın bana yaklaşıyor ve elini uzatıyor. "Ben Hannah, Dr. Stone'un tercümanı."

Elini sıkıyorum. "Blake Montana. Memnun oldum."

Dr. Stone işaret diliyle bir şey söyler ve Hannah konuşmaya başlar.

"Ben Ellie Stone. Kızınızın avukatı olarak atandım."

Kızım. Hâlâ gerçek gibi gelmiyor. *Bir kızım var.*

"Tanıştığımıza memnun oldum. Geldiğiniz için teşekkürler."

"Lütfen konuşurken bana bakın, tercümana değil," diyor Hannah onun yerine.

"Tabii. Özür dilerim."

Arkamdan gelen acı dolu bir çığlık dikkatimi iki kadından da ayırır ve dönüp Maisy'yi yerde, çıplak ayağını tutarken görürüm. Ah, lanet olsun, cam parçasına basmış. Hızla yanına gidip onu kaldırmaya çalışırım. Bütün gücüyle bana saldırıp beni iteklerken, boğazından yüksek sesler çıkarır.

"Maisy, sana yardım etmeye çalışıyorum!"

Dr. Stone yanımda belirir, dizlerinin üzerine çöker ve Maisy'ye işaretler yapar.

"O işaret dili bilmiyor," diyorum Hannah'ya. "Ona ASL bilmediğini söyle."

"Sen söyle," diyor Hannah, Dr. Stone'un onu görebilmesi için arkama geçerek. "Bana değil, Dr. Stone'a konuş."

"Maisy işaret dili bilmiyor," diyorum ve Dr. Stone'a doğrudan bakarak.

Stone'a bakarak söylüyorum.

Gözleri beni azarlıyor ve bu kadının dikkate alınması gereken biri olduğunu şimdiden anlayabiliyorum.

"Okumayı biliyor mu?" Hannah onun adına soruyor. Kafamı sallıyorum.

"O zaman nasıl iletişim kuruyorsunuz?"

Ellerimi kaldırıyorum. "İletişim *kuramıyoruz*. Bu yüzden buradasınız, değil mi?"

Dr. Stone'un yüzünün, Hannah'nın ellerini takip ederken somurtkan bir ifadeye büründüğünü görüyorum.

Mutfağa girip ıslak bir kağıt havluyla çıkıyor ve yol boyunca bir şeyler işaret ediyor. "Yara bandı mı?" diye soruyor Hannah.

"Ben getiririm."

İlk yardım çantamı getirdikten sonra, Dr. Stone'un Maisy'nin ayağını kontrol etmesini, kanı silmesini ve bandajı yapıştırmasını izledim. Sonra Maisy kaçtı, odasına, belki de dolaba geri döndü.

Dr. Stone, artık Maisy'nin kan damlalarının da bulunduğu dağınıklığa bakar. "Çocuk Koruma Servisi'ni aramalıyım," diye tercüme eder Hannah. "Şu yere bak. Kız pislik içinde yaşıyor."

Başımı çeviriyorum. "Ne oluyor?" diyorum Hannah'ya.

Hannah Dr. Stone'u işaret ediyor. "O. Ben değil."

Arkamı döndüm. "Sen ne diyorsun? Çocuk Koruma Servisi arandı. Bu yüzden buradasınız." Koridoru işaret ettim. "Bu yüzden o burada."

"Burası iğrenç bir yer," diye tercüme ediyor Hannah, Dr. Stone işaret dilinde konuşurken. "Maisy dört buçuk yaşında. İşaret dilini bilmiyor. Ona okumayı öğretmeye başlamamışsın. Onu tüm dünyadan izole etmişsin. Kendinden utanmalısın. Ve şimdi, bu sonbaharda anaokuluna başlayacak yaşa geldiği için, onu yatılı bir sağır okuluna tıkip başkasının sorunu yapmaya karar verdin, değil mi?" Başını tiksintiyle sallar. "Kendinle nasıl yaşayabiliyorsun?"

Kanım kaynıyor. "Hanımefendi, sen ne dediğini bilmiyorsun." Hannah'ya dönüyorum. "Ona Maisy'yi daha dün aldığımı söyle. Ona

"Bay Montana, lütfen," diye ısrar eder Hannah. "Bana değil, Dr. Stone'la konuşun."

Hayalimdeki kız olduğunu düşündüğüm kadına döndüğümde yüzümün kızardığından eminim. Ama aslında o bir kabustan başka bir şey değil gibi görünüyor.

"Hanımefendi?" Hannah tercüme ediyor. "Bana hanımefendi mi dediniz?" Dr. Stone sinirli bir şekilde daha sert işaretler yapıyor. "Dr. Stone. Ya da sadece doktor. Ya da hanımefendi bile olabilir."

"Tamam," diyorum, şakağım zonkluyor. "Peki, *doktor*. Dinleyin. Düne kadar bir çocuğum olduğunu bile bilmiyordum." Kollarımı sallayarak boş çantaları ve kutuları işaret ediyorum. "Bütün bu eşyalar burada çünkü Maisy, bir valizden başka hiçbir şeyi olmadan kapımın önüne bırakıldı. Her şeyi almak zorunda kaldım. Mobilya. Giysiler. Oyuncaklar. Çocukların yediği şeyler. Nasıl baba olunur bilmiyorum. Hele sağır bir çocuğa nasıl baba olunur hiç bilmiyorum. Elimden geleni yapıyorum ama boğuluyorum.

"Sonra sen ortaya çıkıp beni sorumsuz olmakla suçluyorsun. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, o yüzden kendini beğenmiş tavırlarını bırak ve beni yargılamayı kes. Buradasın çünkü yardıma ihtiyacım var. *Onu 'başkasının sorunu' yapmak* istediğim için değil." Başımı sallıyorum. "Tanrım, o lanet olası bir sorun değil. O benim kızım."

Hannah, ben konuşmayı bitirdikten sonra da işaret diline devam ederken, Hannah'nın ifadesi yumuşar.

Dr. Stone uzun ve sinirli bir nefes verip, ellerini hareket ettirmeye başlayarak kanepenin arkasında volta atmaya başlar. "Özür dilerim," diye Hannah onun yerine konuşur. "Bana bu konuda hiçbir bilgi verilmedi. Acil bir vaka olduğu söylendi. Çöp ve kırık camları görünce hemen sonuca atladım. Baştan başlayalım, olur mu? Ve lütfen bana Ellie deyin."

Ellie parmaklarıyla yavaşça adını heceliyor. En azından öyle yaptığını sanıyorum, tek öğrendiğim *Maisy*. Sonra avucunu yüzüne yaklaştırıp orta parmağıyla yanağına iki kez dokunuyor. Hannah bunu şöyle yorumluyor: "Bu benim adımın işaret dili."

Altıncı Bölüm

6

Ellie

Az önce ne oldu böyle? Ben hiç böyle davranmam. Babamın beni ne kadar profesyonel olmayan biri olarak gördüğünü söylemeye gerek bile yok. Neden bu kadar sert tepki verdim?

Bunun "anlarımız" yüzünden olduğuna kendimi ikna ediyorum. Onun mükemmel bir kasabada yaşayan mükemmel bir adam olduğu imajım vardı ve bu imaj, dağınık evi ve Maisy'nin ona tepkisini gördüğümde anında paramparça oldu. Ne doktora adayımıymışım *ama. Tanrım, ona gerçekten berbat bir baba mı dedim?*

CPS'nin dün gelip, onun hakkında hiçbir şey bilmediği bir çocuğu teslim ettiğini anlattığında kendimi daha da kötü hissediyorum. Kendini derin sulara atılmış gibi hissediyor ve nasıl yüzeceğini bilmiyor. Onun için nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Bir kızı olduğunu öğrenmekle kalmamış, üstelik onunla iletişim kuramayacağı sağır bir kızı olduğunu da öğrenmiş.

Bu adam, bu yakışıklı, şefkatli adam, aslında oldukça etkileyici. Yüzme bilmiyor olabilir, ama yine de kendini bu işe attı. Ona buranın onun evi olduğunu göstermeye çalışıyor. Ona kızgın değil. Evet, durumdan dolayı hayal kırıklığına uğramış, ama Maisy'e gerçekten yardım etmek istiyor gibi görünüyor.

"Tekrar, daha önce olanlar için gerçekten üzgünüm," diye işaret diliyle söyledim. Koridoru işaret ettim. "Yalnız gitmemin sakıncası var mı?"

"Buyur."

Hannah tercümanlık yapmak için burada olsa da, ben yine de dudaklarına odaklanıyorum. Dolgun, erkeksi, davetkar dudaklarına. Ortalama olarak, sağır dudak okuyucular insanların söylediklerinin yarısından azını anlar. Bu konuda uzmanlaşmak için sayısız ileri düzey kurs aldım ve sayısız profesyonelle çalıştım. Yine de, kapsamlı eğitimime rağmen, sadece yüzde yetmiş ila seksenini anlayabiliyorum. Ancak Blake'de bu oran daha yüksek gibi görünüyor. Belki de ağzının şekli. Ya da telaffuz şekli. Ya da

dudaklarından. Yüzüm kızarır ve hala o dudaklara bakmakta olduğumu fark edince gözlerimi kaçıyorum.

Boş kağıtlar ve birkaç boya kalemi alıp Maisy'yi aramaya çıktım.

Blake'in evi güzel. Özellikle bekar evi için. Boş ve pahalı görünen kutuların gösterdiği kadar zengin olmalı. Odada, onun ofisi olmalı, ünlü bir sanat eserini tanıyorum. İçeri girip, yüzün üzerinde şişe bulunan şarap rafına elimi sürüyorum. Bir şişeyi çıkarıp etiketine bakıyorum. Altında **Montana Winery** yazdığını görünce kaşlarım havaya fırladı. Adı Blake Montana. Aman Tanrım, benim dairemde onun şarabından birkaç şişe var. Bu adam milyoner.

Bu beni etkilemiyor. Tecrübelerime göre, çoğu milyoner pisliktir, kendi ailem hariç. Babam dedelerinden milyonlarca dolar miras kaldı. Beth ve ben hayatımız boyunca hiçbir şeyin sıkıntısını çekmeyeceğiz. Büyürken hiçbir eksikimiz yoktu. Yine de ailemiz bize iyi bir iş ahlakı ve hayırseverlik duygusu aşıladı. Blake'in ailesi de aynı şeyi yapmış mı, yoksa o da sadece bir başka güven fonu çocuğu mu diye merak ediyorum.

Şişeyi bulduğum yere geri koyup odadan çıkıyorum. Sonraki oda açıkça Maisy'nin odası. Ve şimdi tamamen etkilenmiş durumdayım. Adam daha dün baba olduğunu öğrenmiş, ama bu oda sanki Maisy burada büyümüş gibi dekore edilmiş. Bir köşede asılı bir hamakta doldurulmuş hayvanlar yığılmış. Bir duvarın tamamı oyuncak kutularıyla kaplı ve içlerinde Barbie bebekleri, kitaplar, minyatür midilliler ve yüzlerce başka yeni oyuncak var. Pembe bir yorganla örtülü beyaz, ahşap çerçeveli yatak dağınık. Pembe yastığın üzerinde Maisy'nin başının izi hâlâ görünüyor.

Bazı çocukların saklanmayı sevdiği yer olan yatağın altına bakıyorum. Ama boş.

Dolaptan platin sarısı bukleler görünüyor. Bana bakıyormuş. Köşedeki küçük masaya oturup çizmeye başlıyorum. Birkaç dakika geçiyor ama Maisy'nin merakı galip geliyor ve yavaşça dolaptan çıkıp çizdiğim şeye bakıyor.

Ben bir ev çizmeye çalışırken, onun gözleri kağıda yapışmış durumda.

Bu ev. Üzerinde pembe nevresim olan bir yatak bile çiziyorum.

Yanına iki figür çiziyorum. Saçında sarı bukleler olan, kedi tutan küçük bir kız. Ve bir adam. Onu çizerken parmaklarımdan vücudumun her yerine yayılan bir sıcaklık hissediyorum.

Başyapıtımı bitirdim — lisans öğrenimim sırasında üç dönem sanat dersi almıştım — ve boya kalemini bıraktım. Resimdeki evi işaret ettim ve çevremizi gösterdim. Resimdeki yatağı işaret ettim ve sonra onun yatağını gösterdim. Küçük kıızı işaret ettim ve sonra onu gösterdim. Sonra adamı işaret ettim ve açık kapıyı gösterdim.

O, sanki anlıyormuş gibi tüm el hareketlerimi takip ediyor.

Boya kalemini alıp adamın elini çocuğun eline bağladım. Maisy sadece bakıp peluş kedisine sarıldı.

Kalbim acıyor. Bu değerli küçük kızın iletişim kurmak için neredeyse hiçbir yolu yok. Daha önce ASL bilmeyen çocuklar görmüştüm, ama en azından okuyup yazabiliyorlardı. Her ne kadar basit de olsa, bir tür iletişim vardı.

Maisy'e ne olduğunu bile anlatamıyorum. Çok korkmuş olmalı.

Siyah bir boya kalemi alıp çöp adam çiziyor. Çizim yeteneğine hayran kaldım. Ama diğer yandan, başka şekilde iletişim kuramıyorsa, belki de bunu hep böyle yapmıştır, bu da neden çoğu dört yaşındaki çocuktan daha iyi olduğunu açıklıyor.

Figür, benim çizdiğim adam kadar büyük. Sarı bir boya kalemi alıp uzun saçlar çiziyor. Çizdiği çöp adamla benim çizdiğim küçük kızın ellerini birleştiriyor. Yukarı bakıp beni ve sonra çöp adamı işaret ediyor.

Kafamı sallıyorum ve o üzülüyor. Benim de bu resmin bir parçası olduğumu düşünüyor ve babasından daha çok bana bağlanacağından korkuyorum. Ben onların bağlarını güçlendirmek için buradayım, çalmak için değil. Dikkatli davranmam gerekecek.

Eğilip oyuncak kutusundan bir kova blok alıp masanın üzerine yayıyorum. Yeni bir kağıt alıp kırmızı bir kare çiziyorum. Kareyi ve ardından blokları işaret ediyorum. Kısa sürede Maisy dört kırmızı blok seçip bir kare yapıyor.

Gülümser ve "Evet" işareti yaparım. Sonra bileklerimi sallayarak ASL'de alkış anlamına gelen işareti yaparım. Bazıları buna caz elleri der.

Sonra büyük yeşil bir dikdörtgen çizdim. Yine, yığından altı yeşil blok seçti ve şekli tam olarak aynı olacak şekilde dizdi. Beklentiyle bana baktı.

Caz elleri yapıyorum.

O da gülümser ve jazz hands hareketini yapar. Kalbim çarpıyor.

Bu oyunu birkaç dakika daha oynadıktan sonra, daha zor bir oyuna geçiyorum. Çantamdan büyük bir flash kart paketi çıkarıyorum. Kartların üzerinde yaygın nesnelerin resimleri var. Ev. Gömlek. Köpek. Kalem. Her kartın arkasında nesnenin ASL işareti var. Kartları karıştırıp bir kedi resmi buluyorum. Kartı ona gösterip peluş kedisini işaret ediyorum. Sonra başparmak ve işaret parmaklarımı yana doğru hareket ettirerek bıyıkları simgeleyen bir hareketle "kedi" işaretini yapıyorum.

Bunu birkaç kez daha yapıyorum, resme ve onun peluş oyuncağına işaret ederek.

İşaretin kedi anlamına geldiğini anladığını düşünüyorum, ama benim ondan bunu yapmasını istediğimi anlamıyor. Dikkatlice uzanıp ellerine dokunuyorum, ellerini yanaklarına koyuyorum, sonra bırakıp işareti tekrar yapıyorum.

Sonunda yapıyor.

"Evet," işaretini yapıp jazz ellerini yapıyorum.

Ev resminin olduğu flash kartı buluyorum. Kartı işaret ediyorum, sonra ev çizimimi işaret ediyorum, ardından etrafımı işaret ediyorum. Sonra, önce çatıyı, sonra duvarları çizerek basit bir ev şekli yaparak "ev" işaretini yapıyorum. Bunu defalarca tekrarlıyorum, sonra ellerini işaret ediyorum. O da işareti yapıyor.

Aynı şeyi "kitap" için de yapıyorum, ellerimi bir kitap açar gibi açıyorum. Sonra bir kitabı işaret ediyorum. Bunu sadece bir kez yapmam yeterli oluyor, o da işareti tekrarlıyor.

Gülümsemem kocaman. Onunki de öyle. Ağız açılıyor ve sanırım bir ses çıkarıyor. Umarım mutlu bir ses.

Onun odasında bulduğum nesnelere karşılık gelen en basit işaretlerin yazılı olduğu diğer kartları da gözden geçiriyoruz. Ne kadar çok yaparsak, o kadar heyecanlanıyor.

İşaretleri tekrar gözden geçirirken, ayağa kalkıp elini kasıklarına koyuyor.

Banyoyu işaret ediyorum ve "banyo" işareti yapıyorum. Sonra onu tuvalete götürüyorum.

Yardıma ihtiyacı yok. Ama işini bitirince hemen yatak odasına geri dönüyor. Omzuna hafifçe vuruyorum. Dönünce lavaboyu işaret edip ellerimi ovuşturuyorum. Ne istediğimi anlamamış gibi boş boş bana bakıyor. Tanrım, tuvaletten sonra ellerini yıkaması öğretilmemiş mi?

Lavabonun önünde durup ellerimi yıkarım. Sonra onu işaret edip ellerimi birbirine sürerim. O, ellerini iki saniye yıkar, sabunu zar zor duruladıktan sonra yatak odasına dönmek için arkasını döner. O uzaklaşmadan ellerini tutar ve on saniye daha ellerini birbirine sürmesine yardım ederim. Bitince aynada onun bakışlarını yakalar ve gülümserim.

Ellerini kurulayıp masaya koşar. Daha fazlasını yapmak istemesi beni çok mutlu eder.

On beş dakika sonra, odanın ışıkları yanıp sönüyor. Dönüp kapıda Hannah'yı görüyorum. Başka bir randevusu olduğunu söylüyor — yemin ederim, tercümanları her zaman fazla çağırıyorlar — ama aynı zamanda endişeli görünüyor ve koridoru işaret ediyor.

"Sorun değil," diyorum hafifçe sinirlenerek. "Blake ile mesajlaşırız.

Sen git." El sallayıp çıkıyor.

On beş dakika daha geçer. Sonra bir on beş dakika daha. Ona yatma işaretini öğrettiğimde, o önceki işareti yapıyor. *Yemek*. Ve bunu defalarca yaptığında, onun aç olduğu anlaşılıyor.

Ayağa kalkıp dönüp duruyorum. Blake kapının eşiğinde duruyor. Ne zamandır orada duruyor?

Şaşkın görünüyor. Dudaklarına bakarken, gereğinden çok daha uzun süre, "Vay canına" diyor.

Yüzümde bir sıcaklık hissederek omuzlarımı silkiyorum. Yine birbirimize bakıyoruz. Ve karnımda kelebekler uçuyor.

"O acıkmış," diye işaret ediyorum. Onun "aç" işaretini anlamasını beklemiyorum, bu yüzden Maisy'yi işaret edip karnıma daireler çiziyorum.

Anladığını belirtmek için başını sallıyor ve "O acıkmış" diyor, sonra mutfağı işaret ediyor.

Onu koridordan takip ediyoruz ve Maisy bir bar taburesine çıkıp bize umutla bakınca, telefonumu çıkarıp not defteri uygulamasını açıyorum.

Ona seçenek sunmak en iyisi, yazıyorum. İki seçenek sunabilir misin?

O da başını sallar, buzdolabını açar ve bir şey çıkarır. Sonra bir anlığına dolaba girer. Maisy'nin yanına gider, bir elinde makarna ve peynirli bir kutu, diğer elinde Lunchables'tan bir tane tutar. Birinden diğerine bakıp sonra tekrar ona bakarken kaşlarını kaldırarak yüz ifadesini çok iyi yapar.

Maisy utangaç bir şekilde bana bakar, sonra Blake'in değil benim iznimi istemesine Lunchables'ı işaret eder.

Onun seçtiği şeyi bara koyar ve selofanı açar. Sonra makarna ve peynirli kutuyu kaldırır, bir bardak elma püresi ve bir kaşık alır ve bunları da onun önüne koyar.

Uygulamama yazıyorum, mesajlaştık daha iyi olur. Kişilerimi açıp telefonumu ona veriyorum. Hemen adını ve numarasını girip telefonu geri veriyor. Bir mesaj yazıyorum.

Ben: Maisy oldukça zeki ve öğrenmeye çok hevesli.

Telefonunda okur ve şaşkınlıkla bana bakar.

Ben: Bu kadar şaşırma. Sağırklar da işitme engelliler kadar zekidir. Hatta bazılarımız dahi seviyesinde test sonuçları almış.

Yüzünde seksi bir gülümseme belirir.

Blake: Tahmin etmiştim. Sonuçta sen bir doktorsun. Hangi tıp fakültesine gittin?

Ben: Ben o tür bir doktor değilim. Sağır Öğrencilerin Eğitiminde Eleştirel Çalışmalar alanında doktora yaptım.

Blake: Ahh. Bu, kartvizitinde anlamadığım uzun kısaltmayı açıklıyor.

Sessizce gülüyorum.

Blake: Onunla bu kadar az zaman geçirdikten sonra onun zeki olduğunu nasıl anladın?

Ben: İstemiyorsan mesaj atmana gerek yok. Dudak okuma konusunda çok iyiyim. Sözlerini anlamakta yardıma ihtiyacım olursa sana söylerim. Maisy birkaç işareti anlamaya başladı bile. Basit nesnelerle başladık. Ev. Kedi. Kitap. Bunun gibi şeyler.

Flash kartlarımı çıkarıp ona gösteriyorum.

Ben: Bu, birlikte öğreneceğiniz için ikiniz için de harika bir öğretim aracı olacak. Eğer o senden daha hızlı öğrenirse, kendini yetersiz hissetme, şimdiden uyarayım. Çocuklar sünger gibidir.

O gülüyor.

Ses duyabilmeyi dilediğim çok az an vardır. Bu aptalca bir dilek ve uzun zaman önce vazgeçtim, ama onun gözlerinin parladığını, göğsünün inip kalktığını ve ağzının açıldığını gördüğümde, bu kesinlikle o anlardan biri.

"Söyle bana..." Blake çok yavaş konuşuyor. "Ona yardım etmek istiyorum. Öğrenmek istiyorum..."

Söylediklerinin hepsini anlamadım. Herkesin ilk başta yaptığı gibi, kelimeleri çok net telaffuz ediyor.

Ben: Lütfen çok yavaş konuşma veya kelimeleri abartma. Sadece bana bak ve normal şekilde konuş.

"Her şeyi öğrenmek istiyorum dedim." Kaşlarımı kaldırıp bir mesaj gönderiyorum.

Ben: ASL öğrenmek mi istiyorsun?

Bana aptalca bir soru sormuşum gibi bakıyor. "Tabii ki, neden öğrenmeyeyim ki?"

Ben: İşitme engelli çocukların %70'inden fazlasının ebeveynleri işaret dilini öğrenmiyor. Umutlarını işitme destekli teknolojilere bağlıyorlar. Bazıları için işe yarıyor, ama senin öğrenmek istemen çok güzel. Bu cihazlar her zaman planlandığı gibi çalışmaz ve çocuklar birçok iletişim fırsatını kaçıracabilir, bu da yetersiz dil girdisiyle sonuçlanabilir.

Ağız açık kalıyor. "Yüzde yetmiş mi? Bu delilik. Neden çocuklarıyla iletişim kurmak istemesinler ki?"

Ben: İletişim kurmak istemiyorlar değil. Sadece çocukların işitme dünyasına uyum sağlamanın daha yararlı olacağını düşünüyorlar.

Sinirli bir şekilde başını sallayarak, o ebeveynlerden biri olmadığını onaylıyor. "Peki," diye soruyor. "İlk olarak ne yapacağız?" Gözlerimi deviriyorum, çünkü nereden başlayacağım ki?

Ben: Blake, bu uzun ve zorlu bir süreç olacak. Çok fazla hayal kırıklığı yaşayacaksın. Ona karşı sabırlı olmalısın. Ve kendine karşı da. Öncelikle, yapmaman gerekenlerin bir listesini vereyim.

Çantamdan önceden basılmış bir liste çıkarıyorum. Bu listeyi işitme engelli çocukların tüm ebeveynlerine veriyorum. Listede şöyle yazıyor:

- Bağırmayın. Bu anlamsızdır ve sizi öfkeli gösterir.
- Yavaş konuşmayın veya kelimeleri abartarak telaffuz etmeyin.
- Tercüman tercüme yaparken ona bakmayın. Konuşan kişi o değildir.
- Çocuğunuza engelli demeyin. Sağırılığın bir engelden çok bir engel olduğunu anlamaları gerekir.
- Çocuğunuzun yapamadığı birkaç şeye odaklanmak yerine, yapabildiği sayısız şeye odaklanın.

- Işıkları kısmayın. Sağır kişiler uyumadıkları sürece diğer insanları net bir şekilde görmeleri gerekir.
- Yoğun desenli gömlekler giymeyin, işaret diliyle konuşurken dikkat dağıtır.
- Çocuğunuz zeki değilmiş gibi konuşmayın. Çocuğunuz sadece sizden farklı bir dil konuşuyor, tıpkı sizin İtalyanca veya Fransızca konuşup onun anlamadığı gibi.
- Duygularını dinlemek için sağır birinden dudak okumasını istemeyin.
- Ve en önemlisi... çocuğunuza acımayın. Sağırlık, çoğu duyabilen insanın sandığı gibi korkunç bir şey değildir. Bu bir kültürdür ve çok güzeldir.

Blake, gözleri yere bakarken üzgün görünüyor. Yüzünden suçluluk duygusu okunuyor. Konuşuyor, ama bana bakmıyor.

Koluna dokunduğumda, yemin ederim ki içimden bir elektrik akımı geçti. Kolu güçlüydü. Kaslıydı. Yumuşaktı. Gözleri benimkilere çevrildi ve aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Üzgünüm," diyor. "O kuralların çoğunu zaten çiğnedim."

Ben: Onları bilmiyordun. Affedersin. Şimdi sana önemli bir sorum var.

"Tamam."

Ona "tamam" işareti yaparken sessizce kelimeyi söylüyorum. O da aynısını yapıyor ve ben gülümsüyorum. Gözlerimiz yine birbirine kilitleniyor ve içimde hissettiğim yumuşak duyguyu yutuyorum.

Yedinci Bölüm

Blake

Ellie: Maisy'nin okulu konusunda ne yapmayı düşünüyorsun? Teknik olarak, sonbaharda, hafta içi okulda kalıp hafta sonları eve gelen yatılı programa katılmaya hak kazanacak.

Mesajını okuduğumda şiddetle başımı salladım ve tiksintiyle başımı kaldırdım. "Tanrım, hayır. Yani, eminim iyi bir okuldur, ama onu sadece hafta sonları görmek istemem." Pencereden dışarı baktım, sonra Ellie'ye döndüm. "Açıkçası, sonbaharda hala burada yaşayacağından bile emin değilim."

Ellie: Son kısmı tekrar söyle.

Hayal kırıklığımdan dolayı mırıldandığımı fark ettim. "Maisy sonbaharda hala benimle yaşıyor olacak mı emin değilim dedim."

Beni bir an inceler, yazmaya başlar, sonra yazdıklarını siler. Bana bu konuda daha fazla soru sormak istiyor. Maisy'yi neden dün öğrendiğimi daha fazla bilmek istiyor. Annesinin nerede olduğunu ve neden böyle büyüdüğünü daha fazla bilmek istiyor. Bu konularda merak duymak çok doğal. Ama sormuyor.

Ellie: Onun evde kalmasını istediğine sevindim. Okul harika olsa da, şu anda ikiniz için en önemli şeyin bir bağ kurmak olduğunu düşünüyorum. Onu okula göndermek bunu engeller. Hala birçok seçeneğin var. Sağır okuluna gidebilir ya da devlet okuluna gidebilir. Buradaki ilkokulları gezdim. Bazı kaynakları var ve talep edersen tercüman da sağlanabilir. Bir de koklear implant denemek isteyip istemediğin var. Bu, sağır topluluğunda oldukça tartışmalı bir konu. Ve ona dudak okuma öğretip öğretmemeyi

Bu arada, dudak okuma öğretmek görüldüğü kadar kolay değil.

Başımı yana eğiyorum. "Sen çok iyi yapıyorsun."

Ellie: Dudaklarını okumak çok kolay.

Kızardı. Kahretsin. Her kızardığında sanki sikimde bir ip çekiliyormuş gibi oluyor. Yüzündeki kızarıklık yanaklarında çilleri ortaya çıkarıyor. Mesaj yazmaya başladığında çiller kayboluyor.

Ellie: Genel olarak, sağır insanlar dudak okuma ile yaklaşık %30 oranında anlarlar. İşitme engelli olmayan ebeveynlerle büyüyen ve ileri düzey dersler alanlar ise çok daha fazla anlama kapasitesine sahip olurlar. Ben bu konuda oldukça iyiyim, ama kesinlikle mükemmel değilim. Eksiklikleri doldurmak için vücut diline ve bağlama güveniyoruz. Bu arada, sen çok ifade edersin, bu iyi bir şey, ama daha da fazla ifade etmelisin. Aşırı telaffuz etmeni istemiyorum, ama aşırı ifade etmeni istiyorum. İlk başta garip gelebilir ve kendini bilinçli hissedebilirsin, ama bu onun için daha iyi olacak. Anlamasına yardımcı olacak.

"Bir örnek ver."

Düşünürken dudağını ısırır, sonra yazmaya başlar.

Ellie: Yüz ifadelerini kullan. Evet/hayır soruları sorarken kaşlarını kaldır. Daha fazla cevap gerektiren bir soru sorarken kaşlarını çat. Vurgu yapmak için gözlerini genişlet. Heyecanını GÖSTER. Konuşmak tüm vücutla yapılan bir deneyim olmalıdır. Ellerini, duruşunu, yüzünü ve gözlerini kullan.

Ellie: Az önce, seni kötü bir ebeveyn olmakla suçladığımda, benim yanıldığımı ne kadar şiddetle düşündüğünü anlayabiliyordum. Sadece kızgın görünmüyordun (açıkça bağırıyordun ve burun deliklerin genişlemişti), aynı zamanda incinmiş, neredeyse çaresiz görünüyordun. Hannah

tercüme yapıyordu, ama yapmasaydı bile çoğunu anlayabilirdim. Tutku vücut dilinde kendini gösterir. O anda seni tamamen yanlış anladığımı anladım. Ben lafını esirgeyen biri değilim, Blake. Buraya gelmek için çok lafımı esirgemek zorunda kaldım. Ama kararlılığı da gördüğümde anlarım. Sen kararlısın. Ve daha önce söylemediysem, Maisy senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı.

"Vay canına." Başımı kaldırıyorum. "Şimdi kızaran ben oldum." Sessizce gülüyor.

Maisy masaya vuruyor ve ikimiz de ona bakıyoruz. Sanırım vurmak bizim dikkatimizi çekmek için kullandığı bir yöntem.

Ona ne istediğini sormak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ellie'nin yapmasını bekliyorum ama o sadece kaşlarını kaldırarak Maisy'ye bakıyor.

Maisy masaya masaya masaya masaya
masaya bu zor O Yarıyı yenmiş yemeğine
bakıyorum. Beğenmedi mi?

Ellie, Maisy'nin patlaması konusunda benim kadar endişeli görünmüyor. Bana mesaj atıyor.

Ellie: Maisy istediğini istemeyi öğrenmeli. Henüz doğru düzgün işaret dili bilmiyor olsa bile. İhtiyaçlarını ifade edebildiği anda, öfke nöbetleri sona erecek.

Maisy o kadar sert vuruyor ki, elma püresi bardağından fırlayıp masanın üzerine düşüyor. Ellie onu silmek yerine, Maisy'ye bir peçete uzatarak beni şaşırtıyor.

Ellie'nin koluna dokunarak bana bakmasını sağlıyorum. "Bu biraz acımasızca, değil mi?"

Ellie başını sallıyor ve Maisy'ye bakmaya devam eder. Sonunda Ellie masanın üzerine bıraktığı flash kartları gösterir. Maisy sinirli görünür, sanki bize söylemeden ne istediğini bilmemizi bekliyormuş gibi. Neredeyse yenilgiyi kabul edercesine flash kartları alır, tek tek inceler ve birini kaldırır. Kartta bir süt kutusu ve yanında bir bardak süt vardır.

Kahretsin. Yemeğinin yanında içecek bir şey vermedim. Ayağa fırlayıp buzdolabına doğru yürürken, bu konuda başarısız olduğum için bir kez daha suçluluk duydum.

Bardağı alıp Maisy'nin önüne koyduğumda, o da mutlu bir şekilde içiyor.

Ellie kartın arkasını gösterip bana süt işareti yapmayı öğretiyor. Sanırım yanlış yapıyorum çünkü o uzanıp elimi tutup işaretin şeklini düzeltiyor. Evet, tamam, kızımın önünde az önce yarı ereksiyon oldum. *Çok uygunsuz.* Ama ellerinin yumuşaklığı inanılmaz. Ellerini çekip beni beklediğinde, ne yapmam gerektiğini tamamen unutuyorum.

Gülmemeye çalıştığını anlayabiliyorum.

Maisy süt işareti yapıyor ve ben şaşkına dönüyorum. "İşaret diliyle konuşuyor.

Bu inanılmaz."

Ellie'nin yüzü geniş bir gülümsemeye dönüşüyor, neredeyse meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyor ve kart destesini karıştırıyor. Bir kedi kartını çıkarıp Maisy'ye gösteriyor. Maisy dudaklarından sütü siliyor ve parmaklarını sahte bıyıkların üzerinde gezdiriyor. Ellie kartı ters çevirip bana işaretini gösteriyor. Maisy'nin yaptığı işaretin aynısı.

Ellie sonra Maisy'e bir ev gösterir. Maisy yine kartın arkasındaki işareti yapar. Bu birkaç kez daha tekrarlar. Erkek. Kız. Top. Kitap. Yemek.

Tüm bu süre boyunca kalbim ağzımda. Maisy iletişim kurabiliyor.

Ellie ile bir saatten az bir süre geçtikten sonra, konuşabiliyor. Yani, bir nevi.

Ellie'nin koluna dokunuyorum ve parmaklarımı orada tutmam imkansız. "Bu bir mucize." Diğer elimle onu işaret ediyorum. "Sen harikasin."

Gülümsüyor. Sözlerime mi? Dokunuşuma mı?

Sanki bana mesaj atmak için elini çekmek istemiyormuş gibi. Benim elimin onun üzerinde olmasını benim kadar seviyor. Sonunda, durum garipleşince geri çekiliyor.

Ellie: Sana söylemiştim, çocuklar sünger gibidir. Çabuk öğrenecek.

Karnım guruldiyor ve saate bakıyorum. Akşam yemeği vakti yaklaşıyor. Kalkıyorum, kiler ve buzdolabına gidip birkaç şey alıyorum. Bir elime makarna

ve peynirli makarna kutusu ve diğ er elimde iki bift ekle duruyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum. Aslında, fazla kaldırıyorum.

Sadece bir saniye gül üms uyor, ama bir anda kayboluyor. Mesajını okumak için yemeği bırakmak zorundayım.

Ellie: Davetin için teşekkür ederim. Ama burada yemek yememem daha iyi olur. Maisy'e yanlış bir mesaj verir. Buranın senin evin olduğunu bilmesi gerekiyor. Burası onun evi. Burası benim evim değil. Ben onun avukatıyım. Onun akıl hocasıyım. Burada yemek yersem, benim üvey annesi ya da babasının kız arkadaşı olduğumu düşünebilir.

Cam parçası yutmuş gibi hissederek soruyorum, "Onun babası olduğumu biliyor mu?"

Ellie omuz silker.

Ellie:  zerinde  alışıyorum. Yakında  ğrenecek. Zaten şüpheleniyor olabilir.

Telefonumu alıp, ona açıkça anlamasını istiyorum.

Ben: Burada yememelisin diyorsun. Restoranda yiyelim mi? Bu gece olmaz ama başka bir gün olabilir mi? Maisy'ye bakacak ailem var.

Mesajımı birden fazla kez okumuş gibi görünüyor. Ve hemen başını kaldırmıyor. Düşünüyor mu? Yoksa Maisy'e yardım etmeye çalışan bir kadına asılmakla aptallık mı ettim? Ah, lanet olsun, belki de tam ilerleme kaydediyordu ve ben her şeyi mahvettim. Parmaklarımla masaya vuruyorum ve o başını kaldırdığında başımı sallıyorum. "Sorduğumu unut. İyi bir fikir değil." Maisy'ye başımı sallıyorum. "şimdi ne yapmam gerektiğini söyle."

Suçluluk duyarak, sanki daveti kabul etmek istiyor ama çıkar  atışması olabileceğini düşünüyor gibi, bir mesaj yazıyor.

Ellie: Oyunlar oynayın. Hafıza kartı oyunu iyi bir başlangıç olabilir. Her fırsatta onu oyunlara dahil edin. şimdilik iletişim kurmak için flash kartları kullanın. Onunla birlikte bol bol resim  izin. Bir dahaki

konusuruz, seçenekleriniz hakkında daha fazla konusuruz. Okul hakkında bir plan yapmaya baslayacagiz. Sizin izninizle, en azindan sagir okulunun anaokuluna kaydolmasini istiyorum. Bu yarim gunluk bir programdir ve onu ASL'ye alistirir, diger sagir ve isitme engelli cocuklarla tanismasini saglar ve umarim çok eksik olan sosyal becerilerini gelistirir.

Ellie: Size tek bir tavsiye verebilirsem, o da şudur: Teşhise o kadar takılmayın ki, önemli aşamaları kaçırmayın. Her şey sagir olmakla ilgili değildir. Kızınızın tadını çıkarmayı unutmayın.

Tüm bu bilgilerle kendimi hiç bu kadar yetersiz hissetmemiştim. Özellikle Ellie'nin ayrılmak üzere olduğunu ve bundan sonra ne olacağını hiç bilmediğimi düşününce. "Ne zaman geri döneceksin? Okulda onun öğretmenini olacak mısın?"

Ellie: Ben öğretmen değilim. Ama ona atanan mentor olarak, her gün onunla bire bir zaman geçireceğim. Anaokulu her gün üç saat sürüyor. Size uygun olduğu zamanlarda haftada üç kez ev ziyaretleri yapacağım. Bazı ziyaretlerde onu dışarıya çıkaracağız. Mağazaları, restoranları, parkları gezdireceğiz. Çok izole bir hayat sürdüğünü hissediyorum. Solgun, utangaç ve tek arkadaşı oyuncak kedisi. Kızınızın sadece iletişimden değil, dış uyaranlardan da yoksun bir hayat sürdüğünden korkuyorum. Onu ne kadar çok yeni şeylere maruz bırakırsak ve aynı zamanda öğretirsek, yeni dünyasına o kadar çabuk alışacaktır.

Haftada üç kez ev ziyareti. Gözlerim bu cümleyi tekrar okur. *Ev ziyareti. Burada. Benim evimde.* Onu bu kadar sık göreceğim düşüncesi midemi sıkıştırır. Kendimi öğretmenine aşık bir ocuk gibi hissediyorum. Seksi, kıvrımlı vücutlu, çekici bir öğretmen.

Ellie, sanki "ne?" diye sorar gibi ellerini uzatıyor. Henüz işaret dilini bilmediğim için, belki de öyle yapıyordur.

Kafamı sallıyorum. Zaten reddedildim. Onun kim olduğunu bile bilmeden, onunla konuşmadan önce, geçen hafta ona hayaller kurduğumu bilmesini istemiyorum. Ve şimdi onu gördüm, onunla konuştum, kokusunu aldım, bu hayallerim yakın zamanda kaybolmayacak.

Ellie: Şaşkın olduğunu görebiliyorum. Sindirmek için çok fazla şey var. Şimdilik küçük adımlara odaklanalım. Temel işaretleri öğrenelim. Görsellere odaklanalım. Harf kartları ve resimli kartlar kullanalım. Kelime dağarcığını geliştirelim. Sonunda ASL ve İngilizce'yi ikili dil olarak konuşmasını umuyoruz.

Maisy sütünü bitirip çizimle meşgul olurken, Ellie bana o burada olmadığına nasıl iletişim kuracağım konusunda ipuçları veriyor. Ayrıca Maisy'ye dayanıklı bir iPad almamı ısrarla tavsiye ediyor ve işaret dilini öğrenmesine yardımcı olacak birçok program olduğunu söylüyor.

Ellie: Bu aşamada yaptığınız her şey eğitici olmalı. Ama aynı zamanda eğlenceli de olmalı. Örneğin banyo zamanında köpük harfler alıp öğrenmeyi heyecanlı ve eğlenceli hale getirin. Yemek zamanı bezelyeleri saymak için kullanılabilir. Giysi seçimleri ona renklerin isimlerini öğretebilir. Onu bu sürecin bir parçası haline getirin. Onunla birlikte öğrenin. İkiniz de işaretleri öğrendikten sonra, söylediğiniz her şeyi işaretlerle ifade etmeye çalışın. Ve her konuşmamızı işaretlerle yapmalıyız.

Ben: HER konuşmada mı, Ellie?

Mesajımı okur, sonra sanki her kelimeyi net olarak anlamasını istediğim için mesaj attığımı biliyormuş gibi bana bakar.

Sanki kelimelerimin ardındaki anlam omurgasında bir ürperti yaratmış gibi, onu titreyen bir his sardığını neredeyse görebiliyorum. Ve sonra... *bingo*, kızardığını görüyorum. Güzel, kızımın sadece kızımın ilgili olmayan daha fazla sohbet etmek istediğini anladığına sevindim.

Ellie: Onunla ilgili her konuşma. Temel olarak, işiten bir çocuğun duyacağı her konuşma. Ve ona çevresindeki sesleri bildirerek kendini dahil hissetmesine yardımcı olmalısınız. Sağır insanlar gün boyunca çok fazla işitsel bilgiyi kaçırlar. İşitme engelli insanlar, işiten insanların doğal olarak algıladığı sesleri duyamazlar. Örneğin, kapı zili çaldığında ona kapıda biri olduğunu söyleyin. Daha da iyisi, çalındığında yanıp sönen bir kapı zili taktırın. Kalkıp telefonu açmadan önce ona telefonun çaldığını söyleyin. Ona akşam yemeği hazırlayacağınızı söyleyin, çünkü duyma engelli kişiler diğer odada neler olup bittiğini anlamak için tencere ve tavaların seslerini duyamazlar. Arabasının garaja girdiğini duyduğunuzda ona kız arkadaşınızın geldiğini söyleyin. Bunların hepsi tesadüfi seslerdir. Köpeklerin havlaması, uzaktan gelen itfaiye sireni, etrafında geçen ve insanların davranışlarına dair ipuçları veren konuşmalar. Onun kulakları olun ve boşlukları doldurun. Bu, onu dahil hissettirecek ve daha az yalnız hissetmesini sağlayacaktır.

Sırıttım ve telefonumdan başımı kaldırdım. "Ne yaptığını anladım, gizlice eklemiştin." Kıkırdandım. "Çıkıyorum, Ellie. Garajıma kız arkadaşım gelmeyecek."

Sanki ne yaptığını bilmiyormuş gibi omuz silkiyor. Ama saklamaya çalıştığı küçük, memnun gülümsemeyi kaçırmıyorum. Ayağa kalkıyor ve başka bir mesaj yazıyor.

Ellie: Gitme zamanım geldi. Bir dahaki sefere Hannah benimle gelmeyecek. Bu ilk görüşmeden sonra, senin için sorun yoksa gerekli olduğunu düşünmüyorum. Öğrenmeye hevesli görünüyorsun, benim yerime biri konuşmadan daha hızlı öğrenirsin. Gerektiğinde mesajlaşabiliriz. Dediğim gibi, lip okumada oldukça iyiyim. talimatları ve lots ile

Pratik yaparsa, Maisy de isterse öyle olabilir. Amaç, ona farklı iletişim yöntemlerini tanıtmak ve sonra en rahat hissettiğini seçmesini sağlamak. Ben size veya ona ne yapmanız gerektiğini söylemek için burada değilim. Ebeveyn olarak seçim hakkı size aittir. Tek bir doğru yol yoktur. Her çocuk farklıdır. Büyüdüğünde, iletişim kurma şeklini bile değiştirebilir. Ben çok ileri gidiyorum. Bu konuşma başka bir gün için. Bugün iyi ilerleme kaydettik. Maisy özel bir kız.

Telefonunda kaydırıyor ve ben de onun takvimine göz atarken bir anlık görebiliyorum.

Ellie: Hangi günler ve saatler sana en uygun? İşine göre ayarlarım.

"Ben işimi buna göre ayarlarım. Maisy benim önceliğim."

O gülümsüyor, yüzü benim sözlerimle aydınlanıyor. Ve lanet olsun, onun gülümsemesinin samimiyeti tüm vücudumu titretiyor. Şu anda yapmam gereken yüzlerce iş var, ama sikim sadece bir tanesiyle ilgileniyor.

Ellie: Dediğim gibi, o şanslı. Pazartesi, Çarşamba ve Cuma saat 4'te nasıl? Üçümüz bir veya iki saat birlikte vakit geçiririz.

Haftada üç ila altı saat, büyüleyici doktorla yüz yüze mi? *Evet, lütfen.*
Gözlerimiz buluştu ve ona onaylayarak başımı salladım.

Ellie: O zaman cuma günü tekrar görüşürüz. O zaman daha fazla seçeneği de gözden geçirebiliriz. Eğer senin için uygunsa, pazartesi günü anaokuluna başlayabilir. Okulda birkaç yönetici ve eğitimciyle görüşüp bir IEP hazırlayacağız. Bu sana birkaç gün öğrenmek için zaman verir. Videolar izle. adresinde harika çevrimiçi programlar var. hearing

**ASL öğrenenler. Size bazı bağlantılar göndereceğim.
Ödeviniz**

—Maisy'nin adını işaret diliyle öğren.

Sağ elimle M-A-I-S-Y harflerini parmaklarla yazarken gülümsememek çok zor.

Ellie'nin kaşları neredeyse saç çizgisine değiyor, bu beni güldürüyor. "Kız kardeşim Allie dün gece öğretti. Bildiğim tek şey bu."

Ellie: Kız kardeşinin adı ne? Benim adımı söylemişsin gibi geldi.

Ben: Allie.

Allie'nin adını parmaklarıyla yazıp bana kız kardeşi işaretini gösteriyor.

Ellie: Harika bir başlangıç yaptın Blake. Bu kadar ilgilenmek isteyen bir ebeveyn görmek çok cesaret verici.

Çocuğunun sağırlığını görmezden gelen ebeveynlere karşı tiksintimi gizlemek zor. Yani, Maisy'yi sadece bir gündür tanıyorum ama ona dünyayı vermek istiyorum.

Ellie, Maisy'e el sallar ve kapıyı gösterir. Maisy üzgün görünür ve başını sallar. Ellie flash kartları alır ve bana uzatır, sonra parmağıyla beni ve Maisy'i gösterir. Maisy anlamış gibi görünüyor, ama gördüğüm kadarıyla benimle ilgilenmiyor. Ellie'yi istiyor. Sandalyeden atlar, koşar ve Ellie'ye sarılır.

Kıskançlık duygusu içimi kaplıyor. Maisy benim kızım. *Bana* sarılmalı.

Ellie bana bakıyor ve yüzündeki ifade, ne düşündüğümü tam olarak bildiğini gösteriyor. Maisy'nin seviyesine çöküyor, kendini işaret ediyor, sonra gözlerini, sonra Maisy'yi işaret ediyor ve bir işaret yapıyor. Bu işaretin ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama "sonra" anlamına geliyor gibi görünüyor. Ben anladıysam, Maisy de anlamış mıdır acaba?

Maisy üzgün bir şekilde yere bakar, kedisini alır ve koridora doğru, muhtemelen odasına, hatta belki de dolabına doğru yürür.

Ellie: Merak etme. Zamanla öğrenir.

Sonra bana el sallıyor, bizim için bırakmadıklarını topluyor ve kapıdan çıkıyor.

O gittikten sonra bir kayıp hissediyorum. Sanki içim boşalmış gibi. Bunun nedeni Maisy'nin akıl hocası Dr. Stone'un kapıdan çıkmış olması mı, yoksa Ellie'nin, yani bir kadının çıkmış olması mı, merak ediyorum.

Sekizinci Bölüm

8

Ellie

Blake'in evi benim dairemden sadece bir mil uzaklıkta, bu yüzden eve yürüyerek gidiyorum. Henüz araba almaya ihtiyaç duymadım. Sanırım bu içimdeki şehirli kızın etkisi. Ama daha uzak mesafedeki diğer müşterilerimin evlerine Uber ile gitmek zorunda kalmak pek hoş değil. İlk kez Uber çağırdığımda kırk beş dakika beklemek zorunda kaldım. Elini salladığında taksi sihirli bir şekilde ortaya çıkan şehirden çok farklı.

Mahalleden çıkmak için köşeyi dönmeden önce, evine bir kez daha baktım. Blake mükemmel bir aile evine sahip ve bunun farkında bile değil. Bahçesi diğer evlerin çoğundan daha büyük. Evi de daha büyük görünüyor. Aile dostu bu mahallede, bekar birinin en büyük eve sahip olması ilginç.

Ama bu konuda hiç kibirli görünmüyordu. Adamın ya ciddi parası var ya da en azından ailesinin var, ama hak ettiğini düşünmüyor gibi görünüyordu. Ve dün kadar varlığından haberi bile olmayan kızına bu kadar yardım etmek istemesi beni etkiledi. Onu kolayca gönderebilirdi. Yatılı okula gönderebilirdi. Onunla "uğraşması" için bir dadı tutabilirdi.

Adam gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Onda bir sorun olmalı. Tecrübelerime göre, hiçbir erkek bu kadar yakışıklı, zengin ve şefkatli olamaz. Tabii babamı saymazsak. Bu akşam ailemi ve Beth'i göreceğimi düşününce yüzümde bir gülümseme belirliyor. Beni yemeğe çıkarmak için şehre geliyorlar.

Umut içimi kaplıyor. Maisy'nin bir gün Blake'e benim babama hissettiğim gibi hissetmesini çok istiyorum. Önümüzde uzun bir yol var ve onun Blake'in kendisi için kim olduğunu tam olarak anladığından bile emin değilim. *Benim* kim olduğumu.

Maisy ve benim aramda bir kimya olduğu çok açık. Ama dikkatli olmalıyım. Beni Blake'den daha çok ebeveyn olarak görebilir. Dikkatli olmam gereken ince bir çizgi var.

Maisy ve benim aramda kimya var ama sadece ikimizin değil. Beni yemeğe davet etti. Yani, sayılır. Yetişkin hayatımda ilk kez işitme engelli bir erkekle çıkmaya ikna oldum. Hiç çıkmadım. Hiç istemedim. Onlarla bir bağ kuramayacağımı düşünüyordum. Özellikle de ASL'yi veya sağır kültürü hakkında hiçbir şey bilmeyen biriyle.

O zaman neden onu her gördüğümde bu çekiciliği hissediyorum? Neden sözsüz, ASL olmadan, sadece gözlerimizle iletişim kurabileceğimizi hissediyorum? Bu dünyadaki en garip duygu.

Ama o bir müşterimin babası. Arada bir sınır var. Açmak istediğimden emin değilim. Vücudum ne kadar isterse de. Onu düşünmek bile - davetkar dudakları, elektrik gibi dokunuşları, çikolata kahvesi saçları ve elini saçlarından geçirdikten sonra nasıl mükemmel bir şekilde yerine düştüğü - külotumu ıslatıyor. Bana ne oluyor?

Apartman kompleksime yaklaşırken tanıdık bir SUV yanıma yanaşıyor. Direksiyonda babamı, sağında annemi ve arka koltuğun camını indiren Beth'i görünce yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor. Babam arka koltuğa geçmem için başıyla işaret ediyor, sonra ben yerime yerleşince aynayı ayarlıyor ki dudaklarını görebileyim. "Eve gidip üstünü değiştirmek ister misin, yoksa hazır mısın?"

"Hadi yemeğe gidelim," diyorum ve işaret diliyle ifade ediyorum.

Bazen ailemin yanında konuşurum. Konuşma pratiği yapmak için. Ailem sesimin çok güzel olduğunu söylese de, uzun zamandır başkalarının önünde konuşmaktan çekiniyorum. Derin işitme engelli biri olarak, sesimin nasıl çıktığını hiç bilmiyorum. Aksanlı konuştuğumu biliyorum. Çoğu işitme engelli insan aksanlı konuşur. Harflerin çıkardığı tüm sesleri duyamadığımız için, çoğumuzun kalın, monoton veya gırtlaktan gelen bir aksanı vardır.

Bir profesyonel olarak, özellikle de işitme engelli çocukları savunan biri olarak, konuşma konusunda böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum. Ancak ortaokulda konuşma şeklim nedeniyle zorbalığa maruz kaldıktan sonra, en yakınlarım dışında sesimi kullanmayı bıraktım.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Babam Lloyd's'ta rezervasyon yaptı," diyor Beth ve işaret diliyle anlatıyor.

Ailem ASL'yi çok iyi biliyor ve konuşmalarımızın çoğunu bu şekilde yapıyoruz. Ama arabada, şu anda olduğu gibi, SimCom yapıyoruz, yani aynı anda konuşup işaret diliyle de iletişim kuruyoruz, böylece kimse kendini dışlanmış hissetmiyor.

Annem dönüyor. "Eşyalarınızı boşalttınız mı?"

"Dün bitirdim. Hala televizyon almam lazım."

Büyük bir televizyonum var ama indirimde olmasını bekliyorum. Büyük ekranlı televizyonlar, altyazıları daha iyi görüldüğü için hem okumayı hem de izlemeyi kolaylaştırdığı için işitme engelli insanlar için çok uygun.

"Akşam yemeğinden sonra bir tane alalım."

Kafamı sallıyorum. "Bir işim var anne. Kendim alabilirim."

Beth bana dirsek atıp konuşmadan işaret ediyor. "O deli gibi davranıyor. Onun seni biraz şımartmasına izin vermelisin."

Gözlerimi devirip işaret diliyle cevap veriyorum: "Sen Gallaudet'te okurken o hayatta kaldı."

"Sen üniversitedeydin," diye işaret ediyor. "O zaman farklıydı. Şimdi gerçek dünyada yaşıyorsun. Senin için endişeleniyor. Ama kendini özel hissetme, bana da deli gibi davranıyor."

Annem dikkatimi çekmek için elini sallıyor. "Hey, siz ikiniz. Benim hakkımda konuşmayın. Konuştuğunuzu biliyorum."

Beth ve ben gülüyoruz. Annem arkamızdan işaret diliyle konuşmamızı hiç sevmez. Çocukken, odada onunla konuşurken sırtımızı dönüp ASL ile konuşurduk. Ne konuştuğumuzu duymamayı hiç sevmezdi.

Hoş geldin annem, benim dünyama.

Babam restoranın arkasına park ediyor ve ön tarafa doğru yürüyoruz. Durup sol tarafı işaret ediyorum ve "Okul hemen orada" diye işaret diliyle söylüyorum.

"Nerede olduğunu biliyoruz," diyor annem. "Sen küçükken gezmiştik."

Çenem düşüyor. Hiç bilmiyordum. "Beni buraya göndermeyi mi düşündünüz?"

Yaşamak için mi?"

Annem başını sallar. "Buraya taşınmayı düşündük. Araştırmalar, buranın New York'un en iyi sağır okullarından biri olduğunu gösterdi. Ama sen işitme engelli olmayan bir okula gitmekte kararlıydın, biz de konuyu kapattık."

"Sen taşınırdın." Kendimi işaret ediyorum. "Benim için mi?"

Babam kolunu omzuma doladı ve serbest eliyle işaret etti. "Tabii ki taşınırdık."

İçeri giriyoruz ve masamıza götürülüyoruz. Karanlık ve hostes konuşurken Beth bana tercüme ediyor. Ailem her zaman etrafımda geçen konuşmaları kaçırmamam için çok özen gösterir.

Hostesi izliyorum, benim zeki olmadığımı —duyabilen insanların sıkça yaptığı bir hata—ama o sadece nazikçe gülümser ve bize garsonun adını söyler. Belki de okulun hemen köşede olması nedeniyle sağır müşterilere alışkındır.

Yerimize oturunca, aileme işaret diliyle "Beni oraya gitmem için ısrar etmediğiniz için teşekkür ederim. Okul harika. Ama kendi seçimimi yapmama izin vermeniz, sizi bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri" diyorum.

Annem uzanıp ellerimi tuttu. Bazen bir şeyi anlatmak için konuşmaya gerek olmadığını bilir.

Beth bana şaşkın şaşkın bakıyor. Okulda ne kadar zor zamanlar geçirdiğimi bilen tek kişi o. Ama işitme engelli öğrenciler yapabildiklerini ben de yapabileceğimi kanıtlamak istiyordum — en kötü yollara başvurarak da olsa.

Sanırım ailem, üniversiteye gitmemin ve bu işi yapmamın en büyük nedeniydi. Bana seçenekler sunmaları ve kararları almama izin vermeleri, benim yetiştirilme tarzımda çok önemliydi. İstemediği ortamlara zorlanan çocukların başına neler geldiğini gördüm. Bu yüzden, benim sahip olduğum fırsatları bulamayan çocukların savunucusu olmak istedim.

İçeceklerimizi sipariş ettikten sonra Beth, "İşler nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi." Dudaklarımı ısırırken kendimi fark ediyorum ve duruyorum.

"Gerçekten iyi."

"Aman Tanrım," diyor Beth ve işaret diliyle konuşuyor. "Yüzün kıpkırmızı oldu." Gözlerimi deviriyorum.

Bana dik dik bakıyor. Annem ve babamın görmemesi için ellerini indirirken gözleri fal taşı gibi açılıyor ve işaret diliyle "Patronunla yatıyor musun?" diyor.

Eminim ki yüksek sesle gülmüşümdür. İşaret yapamam diye ellerini tutuyorum ve agresif bir şekilde başımı sallıyorum.

Annem elini sallayarak, yine özel bir konuşma yaptığımız için bizi azarlıyor. "Özel konuşmak istiyorsanız, tuvalete gidin. Bizim önümüzde bunu yapmak kabalık."

Haklı. Bu kabalık. Sağırırsanız, insanlar sürekli önünüzde konuşur ve sizi sohbetin dışında bırakır.

"Beth patronumu görüp görmediğimi sordu." Kız kardeşime dönerek, "Patronum okulun müdürü. Ve o bir kadın." dedim.

Beth kıkırdar.

İçecekler ve ağız sulandıran bir somun ekmek önümüze konur.

Babam ekmeği dilimler ve bize birer parça verir.

"O gizemli yakışıklı adamı yine gördün mü?" Beth, sanki günlerdir yemek yememiş gibi bir dilimi ağzına tıktırdıktan sonra işaret diliyle sorar.

"Gizemli adam da neymiş?" Annem sorar.

Babam ekmeğini bırakıp sohbete ilgiyle katılır.

"Ellie taşındıktan hemen sonra gizemli bir yakışıklı adamla tanıştı." "Ben tanışmadım. En azından o zaman tanışmadım."

"Ne? Ne?" Beth'in gözleri fal taşı gibi açılır. "O zaman görmedin de ne demek? Aman Tanrım. Onu tekrar gördün mü? Çıkıyor musunuz? Ellie, bana bir şey sakladığın var mı?"

"O..." Devam etmeden ellerimi indiriyorum. "Şey, onun kızı... benim müşterim."

Beth'in yüzü şaşkınlıktan hayranlığa dönüştü. "Seksi gizemli adamın babası mı? Lütfen bana onun bekar bir baba olduğunu söyle." Elini çırpı. "Bu hikaye çok daha ilginç hale geldi. Neden bana söylemedin?" Yüzü somurtmaya başladı. "Bana her şeyi anlatırsın."

"Kes şunu," işaret ettim. "Ben de bugün öğrendim. İkisini gördükten sonra eve dönerken sen beni aldın."

Beth başını iki yana sallar, yüzünde kocaman bir gülümseme vardır. "Markette karşılaştığınızda, ikinizin yüz yüze geldiği anı izlemek için bir sinek olmayı ne kadar isterdim."

"Bize de anlatır mısınız?" diye sorar babam, koruyucu içgüdüğü devreye girer.

Ailemle her zaman çok yakın oldum. Üniversitede okurken yaşadığım tüm zorluklarda yanımda oldular. Başarılarımda ve başarısızlıklarımda. Onlar benim en büyük destekçilerim, hayranlarım ve savunucularım. Evet, bazen aşırı koruyucu olabiliyorlar, ama yine de onları daha fazla sevemezdim.

Beth'e süpermarkette Blake'i gördüğümü ve birbirimize baktığımızda tarif edemeyeceğim bir deneyim yaşadığımı anlattım. Sonra bugün onun kapısına gittiğimde ikimizin de ne kadar şaşırdığımızı anlattım. Ve ona kötü bir baba olduğunu söylediğimi anlattım.

Hemen sonuca vardığım için kendimi bir kez daha suçlu hissediyorum. Herkesten çok ben, bir kitabı kapağına bakarak yargılamam gerektiğini bilmeliyim.

Bana çıkma teklif ettiği kısmı atlıyorum. Hala bu konuda ne hissettiğimden emin değilim, bu yüzden onların bu konuda fikirlerini duymak istemiyorum.

"Onun küçük kızı," diye hüzünle işaret diliyle ifade ettim. "Üzgün, korunaklı ve... tamamen muhteşem." Onun durumunu düşünürken duygularımı kontrol etmekte zorlanıyordum. "Bu işi yapmak istememin sebebi tam da o. O, her sağır eğitimcinin hayatında fark yaratmak istediği sağır çocuk. Onu bu kadar çabuk bulacağımı hiç düşünmemiştim."

"Seni bulduğu için şanslı gibi görünüyor," der babam işaret diliyle. Yüzünde gururlu bir gülümseme belirir. "Bak, şimdiden hayatları değiştiriyorsun."

"O kadar emin değilim. Daha yeni tanıştık. Önümüzde aşmamız gereken çok engel var."

"Sadece dikkatli ol." Babam uyarıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bu yeni bir iş."

Karışıklık ve karmaşaya ihtiyacın yok."

Annem babamın koluna hafifçe vurur. "Hastasına aşık olan doktor konuşuyor." Bana göz kırpar.

Babam kahkahalardan titriyor ve anlamadığım bir şey söylüyor. Gözlerimi ona dikip bakınca, "Üzgünüm" işareti yapıyor ve sonra parmaklarıyla "touché" yazıyor.

"Neredeyse anında oldu," diyor annem işaret diliyle, "babanla hissettiğim bağ. Sana hamileyken ve seni kaybedebileceğimden korkarken bile oradaydı. İkimiz de hissettik. İkimiz de inkar etmeye çalıştık. Ama

Sana şunu söylemek için buradayım, böyle bağlar sık sık oluşmaz. İşaretler açık olduğunda" — gülüyor — "kelime oyunu yapmıyorum, onları okumalısın."

İlişkilerinin başlangıcı birçok engelle dolu olsa da, anne ve babamın ilişkisi gördüğüm en sevgi dolu ilişki.

Sıcaklık yaz esintisi gibi içimi dolduruyor. Ve kendime söz veriyorum, Blake tekrar sorarsa, bunu düşünebilirim.

Dokuzuncu Bölüm

9

Ellie

Anneme bunu almamasına izin vermeyi nasıl düşünemedim? Mağaza çalışanı, çağırdığım Uber XL'in arkasına büyük TV kutusunu yüklerken ona bakıyorum.

Herkese yardıma ihtiyacım olmadığını kanıtlamak için gösterdiğim aptalca kararlılığımı azarlıyorum.

Bununla *herkesin* yardıma ihtiyacı olur.

SUV'nin arkasına kayıyorum ve şoför mağazadan uzaklaşırken sohbet etmeye çalışıyor. Ben hiçbir şey söylemeyince, aynadan beni fark ediyor ve ben kulağımı işaret edip başımı sallıyorum. Sonra apartmanımın önüne geldiğimizde televizyonu yukarı taşımama yardım edip edemeyeceğini soran bir not yazıyorum.

Oraya vardığımızda bagajı açtı ve ben notu ona uzattım. Notu okudu, arabadan indi, televizyonu bagajdan çıkardı, bir ağaca dayadı, sonra arabaya geri bindi ve park yerinden hızla uzaklaştı.

Hay aksi. Ne centilmenlik ama. Notun içine yirmi dolar da koysam daha iyi olurmuş. Kutuyu ve binamı seyrediyorum. Yapabilirim.

Belki.

Bugünün televizyonları, benim çocukluğumda ailemin sahip olduklarından çok daha hafif. Ne kadar ağır olabilir ki?

Kutunun yan tarafına bakıyorum. Doksan beş pound yazıyor. İç çekiyorum. Kutuyu binaya taşıyabilirsem, kutunun alt kenarından merdivenleri yukarı itebilirim.

Ama oraya nasıl götüreceğim? Kapı en az otuz metre uzakta.

Kutuyu inceliyorum. Doktora derecem var, bunu çözebilirim.

Kısa kenarına doğru e ğiyorum. Kutu neredeyse benim boyum kadar yüksek, ama her iki yanından tutup, bir alt köşesini birer birer,

park yerinin karşısına yavaşça taşıyorum.

Yolun yarısına geldiğimde bir araba geliyor, ama yolumu kapatıyorum, geçemiyor. Sürücü ilk başta sinirli görünüyor, ama sonra bakışlarımız karşılaşıyor ve çok daha ilgilenmiş gibi görünüyor. Kapısını açıp dışarı çıkarken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor.

"Yardım ister misin?" diye

sorar adam. Başımı sallar.

Yaklaşıp kutuyu manevra yaparak ikimiz de kısa kenarlarının yanında dururuz. "Hazır mısın?"

Daha sertçe başımı salladım.

Eğilip kaldırıyoruz. O geriye doğru, ben ileriye doğru yürürken, kapıya neredeyse varmışız ki, "Sen buraya yeni geldin" diyor.

Anlamasını umarak yine başımı salladım.

"Ben - - -"

Adını anlamıyorum.

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"Pek konuşkan değilsin," diyor sanırım. Omuz silkiyorum.

"Bana bir iyilik yapıyorum, ama sen sanki bir kaltak gibi davranıyorsun."

En azından öyle dediğini sanıyorum.

Ellerim kutuyu kaldırmakla meşgul olduğu için ona sağır olduğumu söyleyemiyorum. Ne yapacağımı bilemeden başımı sallıyorum.

Adam sinirli görünüyor. Tam kapıya vardığımızda, televizyonun kendi tarafını düşürüyor. Yere koymuyor, düşürüyor. Sonra arkama bakıyor, anlayamadığım öfkeli sözler söylüyor ve arabasına doğru fırlayarak uzaklaşıyor.

Kendi tarafımı yere koyup, kutunun onun tarafındaki alt köşeye hızlıca bakıyorum. Biraz ezilmiş. Umarım televizyonu zarar vermemiştir.

Bir hareket gözüme çarptı ve döndüm. Adam hala arabanın kapısından bağıırıyordu. Ama bana değil. Sonra Blake'i gördüm, koşu kıyafetleriyle ter içinde, kızgın olduğu kadar yakışıklı görünüyordu.

Son yirmi dört saat içinde bana doğru gelen bu yakışıklı adam hakkında çok şey öğrendim. Okulda Blake Montana'nın bir çocuğu olduğu ve benim onunla çalıştığım haberi yayılmış. En az yarım düzine iş arkadaşım ofisime gelip bana bu adam hakkında bilgi verdi.

Üniversitede tüm kızlarla yatmış gibi görünen bir adam. Ona baktığımda, çekiciliğini anlıyorum. Yani, hangi kanlı canlı kadın istemez ki? Kendine çok güveniyor. Kendini beğenmiş, *her şey ben bilirim* türünden değil. Daha çok ne istediğini bilen ve peşinden giden bir adam gibi. Artık seksi, bekar bir baba olduğu da cabası. Bu tehlikeli ve çekici kombinasyonun neden yanaklarıma kızarıklık getirdiğini belki de hiç bilemeyeceğim.

Yaklaşırken, bir bina ötedeki arabaya park eden pisliğe şüpheli gözlerle bakıyor.

Kutuyu binaya yaslayıp telefonumu çıkardım.

Ben: Ne oldu?

"Bunu sana sormalıyım. Koşarken o serseri sana bağıırıyordu. Kimdi o?"

Ben: Beni eve taşımama yardım eden iyi bir insan sandım. Mağazadan eve Uber ile getirmiştım. Arabasıyla yanaştı ve yardım etmeyi teklif etti. Ben onunla konuşmayınca sinirlendi.

"Oldukça kötü şeyler söyledi. Bu sık olur mu?"

Omuz silkтім. Onu korkutmak ve böyle şeylerin *olduğunu* söylemek istemedim.

olacağını ve Maisy'nin kalın derili olmayı öğrenmesi gerekeceğini.

Ben: Ellerim kutuyu tutmakla meşguldü. Sağır olduğumu tam olarak ifade edemedim. Benim hatamdı. Bu canavarı yardım almadan almamalıydım.

"Şimdi yardımın var. Ve Ellie, bu senin hatan değildi. O sana öyle şeyler söylemeye hakkı yoktu."

Söylediklerinin çoğunu anlamıştım ama hepsini değil. "Tekrar söyle" işareti yaptım.

Blake: Sana yardım edeceğim demiştım. Senin suçun değildi. O pislik herifin sana öyle şeyler söylemeye hakkı yoktu. Kutuyu düşürdüğünü gördüm. Umarım kırmamıştır. Kırdıysa yenisini alırım.

Ben: Kendi param var Blake. Ama yardım ettiğin için teşekkürler.

Blake: Hadi bunu senin evine götürelim de neyle uğraştığımızı görelim.

Blake'in yardımıyla, kısa sürede merdivenleri çıkıp daireme girdik. "Teşekkür ederim," diye işaret ettim, anlamış mı emin değildim.

"Rica ederim. Nereye koyayım?" dediğinde çok sevindim. Cebinden bir anahtar çıkardı ve bıçak gibi kullanarak kutuyu açtı.

Ben: Bunu yapmana gerek yok.

Blake: Ellie, etrafta sana kaldırmama yardım edebilecek başka kimse yok. Bu şey yüz kilo ağırlığında. Şu konsolun üzerinde mi?

Başımı sallayıp "Evet, teşekkürler" işareti yaptım.

Sonraki birkaç dakikayı kutuyu açarak, ambalajı çıkararak ve ekranı kaplayan selofanı soyarak geçiriyoruz. Standı alt kısmına sabitliyor, sonra birlikte konsolun üzerine yerleştiriyoruz. Uzaktan kumandaya pilleri takıyor, bana parmaklarını çaprazlayarak gösteriyor ve güç düğmesine basıyor.

SmartTV menüsü görüldüğünde rahatladım.

Blake: İyi ki öyle. O pisliğin plaka numarasını aldım. Onu bulup sana yenisini aldırmaya niyetlenmişim.

Kaşlarımı çatıp ona mesaj atıyorum.

Ben: Benim için sen alacaktın sanıyordum. Adama ne dedin?

Blake: Ben sadece ona ona ona olabileceğini daha dedi.

Ben: Eminim öyle demiştin.

Omzunu kaldırıp gülümsedi.

Gülümsememi zorlukla bastırıyorum. Blake beni koruyordu. Onun hakkında duyduğum söylentilere rağmen, Maisy ve bana karşı davranışları onu dürüst bir adam olarak gösteriyor. Ancak, hem çapkın hem de iyi bir insan olmak mümkün olabilir.

Ben: Her neyse, teşekkür ederim. Yardımınız için minnettarım. Bir bardak su ikram edebilir miyim?

"Çok iyi olur."

Ben ona içecek bir şey getirirken o televizyonla uğraşıyor. Bu sırada ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum. 1.80'den uzun, kaslı ve ter kokan bir adam. Bunun beni neden tahrik ettiğini anlamıyorum. Muhtemelen zeki tiplerle çevrili olmaya alışık olduğum içindir. Ama Blake de akıllı birine benziyor. Sadece bakması hoş bir adam değil.

Ona suyu verirken işaretlerle gösteririm.

İşaretimi tekrarlıyor ve "Teşekkürler. Televizyonun ayarı iyi galiba. Programlamana yardım edeyim mi?"

Teşekkür ederek teklifini reddediyorum.

"Tamam." Kapıyı işaret etti. "Ben koşumu bitireyim."

Ona bir kez daha teşekkür ettiğimde, göz kırparak "Rica ederim" der.

Çıkarken, duvardaki aile fotoğraflarımı görünce tereddüt etti. Bir an fotoğrafları inceledi, bana bir bakış attı ve sonra gitti.

Kanepeye çöküp iç çekiyorum, bana hayal kurmam için daha fazla malzeme verdiğini biliyorum.

Onuncu Bölüm

Blake

İnsanlar bunu nasıl yapıyor?

Saçlarımı elime alıp evin içinde dolaşıyorum. Burası pazar sabahı bir öğrenci evi gibi. Oyuncaklar oturma odasının her yerine dağılmış, Maisy'nin yatak odasına kadar uzanan bir iz bırakmış. Yarıları yenmiş atıştırmalıklar kanepede ve masada duruyor. Boş meyve suyu kutuları yerde dağınık. Kanepenin altından bir ayakkabı çıkmış. Onun eşini aramak için enerjim yok.

Bir şişe bira açıp mutfak tezgahına oturdum. O minicik bir insan. Ben ise yetişkin bir adam. Sadece birkaç gün içinde işleri nasıl bu hale getirdik?

Ellie yarın geri geliyor. Tekrar azar işitmek için temizlik yapmalıyım.

Ağzımın köşeleri, azarlandığımı düşününce gülümsemeye başladı. Kadının cesareti var, bunu kabul etmeliyim. Ve ben o kadar meşgulken, düşünmeye gücüm kalmadığında bile zihnime girme konusunda olağanüstü bir yeteneği var.

Onun dairesine girdikten sonra hayal gücüm çılgına döndü. Kahve ve tarçın kokuyordu ve o kokuları her aldığımda onu hatırlayacağımı biliyorum. Aile fotoğraflarının asılı olduğu duvarı hatırlıyorum. Birkaç rastgele, açılmamış kutunun arasında duran zevkli mobilyaları. Ve yerde duran bir çift siyah topuklu ayakkabı. Şu anda aklımdan çıkaramadığım şey o topuklu ayakkabılar. Daha doğrusu, kafamda canlandırdığım, sadece o ayakkabıları giyen halini.

Aklıma tuhaf bir düşünce gelir. Bunları kimin için giyiyordu? Çünkü geçen gün benim evimde giyseydi kesinlikle fark ederdim. Duvarda erkek arkadaşı olabilecek birinin fotoğrafı da görmedim.

Mmm, içimde kıskançlık gibi hissettiren garip duyguya karşı homurdanıyorum.

Kirli odaya bakarken, güzel sağır doktoru düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama temizlik yapmak yerine, dizüstü bilgisayarımı tezgahın üzerine kaydırıp kapağını açıyorum ve satın aldığım çevrimiçi ASL dersine devam ediyorum. Son birkaç gündür boş zamanlarımı böyle geçiriyorum. Dört yaşında yaramaz bir çocuğum olduğu için boş zamanım pek yok.

Maisy'nin odasına bakarak, sadece kırk sekiz saat içinde ne kadar yol katettiğini düşünüyorum. Geldiğinde, iletişim kurmak için hiçbir imkânımız yoktu. Şimdi en azından acıktığında veya susadığında bana söyleyebiliyor. Bazen mutfığa gidip istediğini alıyor, bu da beni hem üzüyor hem de öfkeliendiriyor. Kendi başına mı bırakılmıştı? Lucinda bu kadar küçük bir çocuğun kendi başının çaresine bakmasını mı bekliyordu?

Kahretsin. Aklıma geldi. Bir aile avukatı tutmam lazım. Yapılması gerekenler listesine ekliyorum.

"Memnun oldum," diye tekrar ediyorum ekrana işaret diliyle.

Koridordan bir ses duyunca dikleşiyorum. Videoyu duraklatıp dinliyorum ama bir şey duymuyorum, bu yüzden tekrar başlatıyorum.

"Kahverengi köpek koşuyor," derim ve talimatlara göre işaret diliyle ifade ederim.

İşaret dilinde birçok işaretin oldukça sezgisel olması ve bu sayede kolayca hatırlanabilmesi ilginç. Örneğin, köpek işareti, köpeği çağırır gibi düz elinizi bacağınıza vurmak. Ancak alışması daha zor olan şey kelimelerin sırası. İngilizce'de "kahverengi köpek koşuyor" dersiniz, ama ASL'de "köpek kahverengi koş" olarak işaretlenir, çünkü özne fiil veya sıfatın önündedir. Ayrıca, ASL görsel bir dil olduğu için "ve", "veya", "the", "of" ve "is" gibi işaretler yoktur. Bu kelimelerin çoğu sadece ima edilir, diğerleri ise omuz hareketleri, duraklamalar veya diğer el hareketi olmayan işaretlerle ifade edilir.

Bir de PSE var. Pidgin Signed English (Pidgin İşaretli İngilizce). Bu gerçek bir dil değildir, ancak ASL kuralları ile İngilizce gramerinin bir karışımını içerir. İşaretler ASL'den alınmıştır, ancak daha normal bir İngilizce kalıbında kullanılır. ASL'yi ana dili olarak konuşanlarla İngilizceyi ana dili olarak konuşanlar arasındaki uçurumu kapatmak için kullanılır.

İngilizce benim ana dilim olduğu için PSE'ye yönelmem mantıklı olabilir. Ama Maisy'nin yol gösterici olmasına izin vermeliyim.

Koridordan başka bir ses gelir ve Maisy köşeden belirir. Beni görür ve gözleri korkuyla dolar. Ön kapıya koşar ve onu durduramadan kapıyı açar ve dışarı fırlar.

"Maisy!" Onu kovalamak için aceleyle bar taburesini devirdiğimde aptalca onun arkasından sesleniyorum.

Çıplak ayakla ön bahçeyi geçerken giysilerinin bir kısmı gözüme çarptı. *Oh, Tanrım.* Arabaya yetişmeden ona ulaşabilmek için koşarken, farların ışığı beyaz pijamalarına yansıyor.

Lastiklerin çığlığı, onun sokağa ulaştığı anda onu kollarımın arasına alırken benim boşuna çığlıklarımınla karışıyor.

Kollarımda kıvranırken kalbim deli gibi atıyor. Neden kurtulmaya çalışıyor?

"O iyi mi?" diye soruyor durmuş aracın yolcu koltuğundan bir kadın.

Kafamda çocuğumun kanlar içinde, parçalanmış halde kaldırımda yattığı korkunç sahne canlanırken, konuşmadan başımı sallıyorum.

Titrek bacaklarımın bizi içeriye geri götürebilmesine şaşırarak, ona neden bunu yaptığını sorabilmeyi dilerdim. Kötü bir rüya mı gördü? Yatağında böcek mi vardı? Uykusunda mı yürüyor?

Yenilgi içimi sıkıştırıyor. Bu soruları soracak imkânım yok, sorsam bile o cevapları verecek araçları yok.

Onu yatak odasına taşıyıp yatırıyorum. Yatağına bakıyor, yüzünde hala korku dolu bir ifade var.

Şimdi gömleğimin ıslaklığını hissediyorum. Bacaklarına bakıyorum ve pijamalarının renginin değiştiğini görüyorum. Sonra yatağa doğru büyük adımlarla ilerliyorum, nemli çarşaflara elimi koyuyorum ve onun neden böyle yaptığını hemen anlıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, her zerremden suçluluk sızıyor. Her şeyi mahvettim. Onu yatırmadan önce tuvalete götürmedim. Bu benim hatam. Ve benim hatam olmasa bile, kendini kötü hissetmemeli. O daha

dört yaşında. Ve neredeyse hiç tanımadığı insanlarla birlikte yeni bir yerde. Anlaşılabilir bir şey. Hatta beklenen bir şey.

Dolaba koşar.

Şimdi ne yapacağım? Lanet olası evden kaçtı. Kızdığımı mı düşünüyor? Onu cezalandıracağımı mı? *Kahretsin*, Lucinda yaptı mı?

Tanrım. Ya onu koşarken görmeseydim? Ya uyuyakalmış olsaydım?

Onun odasından çıkıp kendi odama girerken, bunu daha önce düşünmediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Güvenlik sisteminin tuş takımını açıp, dış kapı veya pencere açıldığında zil çalacak şekilde ayarlıyorum. Eve taşındığımda bu özelliği rahatsız edici bulduğum için kapatmıştım. Şimdi yeniden düşünmem gereken çok şey var. Onun ulaşamayacağı bir yere kilit veya zincir taktırmalıyım.

Ama şu anda bunların hiçbirini düşünemiyorum. Aklımda sadece dolabında korkmuş bir şekilde kıvrılmış küçük kız var.

Koridordaki dolaptan yedek çarşafaları alıp Maisy'nin odasına geri dönerek dolabın ışığını açtım ki beni görebilsin. "Sorun yok," dedim ve işaret dilinde işaret ettim. Son birkaç gündür bu işareti çok kullandım ve umarım anlamını anlamaya başlamıştır.

Hareket etmiyor.

Yatağın üstünden doldurulmuş kedisini alıp, yüzümde bir gülümsemeyeyle ona barış teklifi olarak uzatıyorum. "Önemli değil," diyorum tekrar.

Hâlâ gülümseyerek, elimdeki temiz çarşafaları ona gösterip yatağı işaret ediyorum. Bu durumda bu kadar gülümsemek biraz garip geliyor ama ona kızmadığımı gösterebilmemin tek yolu bu. "Hadi." Dolaptan çıkarken yatağa doğru elimi sallıyorum, umarım peşimden gelir.

Ama gelmiyor.

Yataktan ıslak çarşafaları çıkarıyorum — altına plastik yatak örtüsü koyacak kadar akıllı olan anneme sessizce teşekkür ediyorum —ve temiz çarşafaları seriyorum. Kirli çarşafaları koridora attıktan sonra, dikkatini çekmek için odanın ışığını birkaç kez açıp kapatıyorum. Kısa süre sonra, dolabın kapısında bukleleri beliriyor. Dışarıya bakıp tereddütte bana bakıyor.

Bir elimde temiz pijama ve iç çamaşırı, diğer elimde kedilerle ilgili bir kitap var — sanırım en sevdiği kitaplardan biri —

Sonra yatağına oturup yanımdaki yeri okşuyorum. Yüzüm acıyor, çünkü şu anda aptalca görüldüğü kesin olan bir gülümsemeyi zorla yapıyorum. "Sorun yok," diyorum.

Kedi de peşinden dolabın içinden çıkar, giysileri alır ve birkaç dakikalığına banyoya girer. Geri geldiğinde, aramızda boşluk bırakarak çekinerek yatağına tırmanır.

Bu boşluk beni üzüyor. Aramızda hep bu boşluk olacak mı? Sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da mı? Diğer babalar ve kızları gibi bir bağ kurabilir miyiz?

Telefonum bir mesajla titriyor. Cepte bırakıp görmezden geliyorum ve Maisy'ye kitap okuyorum. Okurken bildiğim işaretleri yapıyorum. Ama o bana ya da ellerime bakmıyor. Gözleri kitaba dikilmiş. Ve bir kez daha, ona hiç düzgün bir şekilde kitap okunmadığını düşünerek üzüntü kaplıyor beni.

Ona acıma, diyor içimden bir ses. Bu Ellie'nin bana söylediği kurallardan biri. Ama o bana mesaj attı. O zaman neden içimden bir ses duyuyorum? Onun sesi olduğunu düşündüğüm yumuşak, kadınsı bir ses. Bu ses, onun hiç konuşup konuşmadığını merak etmeme neden oluyor.

Maisy uykuya dalana kadar okumaya devam ediyorum. Sonra yataktan kayarak çıkıyorum, yatak korkuluğunu sabitliyorum ve ışıkları kapatıyorum, bu akşamın ne kadar korkunç bir şekilde sona erebileceğini düşünüyorum.

Tam kapısını kapatırken, kapı zili çalıyor. Ellie olamaz, değil mi? Perşembe günü saat sekiz. Onun olmadığını biliyorum. Ama öyle olmasını istiyorum.

Kapıya doğru giderken kanepenin arkasına bir çamaşır sepeti itiyorum. Kapıyı açtığımda, sadece arkadaşlarım Dax Cruz ve Cooper Calloway'i görünce hayal kırıklığına uğruyorum. Dax, en sevdiğim biradan bir kutu çıkarıyor. "Söylentiler doğruysa, buna ihtiyacın olabilir diye düşündük."

Minnettarlıkla gülümser ve kenara çekilirim.

Cooper önce içeri girer ve dağınık evime bakınır. Kıkırdar. "Cody'yi ilk aldığımda benim evimi görmeliydin." Omzumu tutar. "Zamanla kolaylaşır."

"Amin," diyorum.

Dax üç bira çıkarır, birini Cooper'a ve bana verirken diğerlerini açar. "Blake'in bir çocuğu olacağını hiç düşünmemiştim."

Montana'nın bir çocuğu olacağını hiç düşünmemiştim, ama bu adımı attığın için sana şerefe." Şişesini benimkine, sonra Cooper'inkine çaldı.

Koridora bakıyorum. "Sessiz olmalıyız. Onu yeni yatırdım."

Dax kaşlarını çatıyor. "Uh, Blake, o sağır değil mi?"

Tavana bakıp iç çekiyorum. "Kahretsin. Evet. Ben... hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Cooper bir oyuncağı kenara itip kanepeye oturur. "Addy bana onun iletişim kuramadığını söyledi. Bu doğru mu?"

"Kız kardeşin benim kız kardeşimle konuşmuş olmalı." Bir yudum alıp oturuyorum. "Ama haklı. Maisy kendi adını bile bilmiyor. Benim babası olduğumu anladığından bile emin değilim."

"Bu çok berbat," dedi Dax.

"Öyle."

"Peki Maisy'nin annesi ne durumda?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, doksan gün boyunca rehabilitasyonda olduğu. Bildiğim kadarıyla, Maisy ondan sonra ona geri dönecek. Yani, bunun için mücadele edeceğim. CPS'nin, kendi çocuğuyla iletişim kurmaya bile tenezzül etmeyen bir kadına onu geri vermeyeceğini umuyorum."

"Demek gerçekten harekete geçiyorsun," diyor Cooper.

"O çok küçük," diyorum. "Ve korkmuş. Kimseyi yok." Boğazımı yutuyorum. "Kimse yok. Büyükannesi ve büyükbabası onu lanet olası bir gemi seyahatine çıkmak için terk etmişler." Koridora bakıyorum. "O harika bir kız. Biliyorum. Yaşadıklarından sonra nasıl harika olmasın ki?"

"Ne yapacaksın?" diye soruyor Cooper. "Onunla nasıl konuşacaksın? Anlayabiliyor mu?"

"Sağır okulundan bir kadınla çalışıyoruz. Maisy pazartesi günü orada anaokuluna başlayacak. Ben işaret dili öğreniyorum. Ama şimdilik çoğunlukla oyun oynuyoruz." Dağınık odayı işaret ediyorum. "Gördüğünüz gibi." Kahve masasından birkaç kağıt alıyorum. "Ve çizim yapıyoruz." Maisy ve benim içinde olduğumuz bu evin çizdiğim resmini gösteriyorum. "Bunun onun evi olduğunu ve benim babası olduğumu anlamasına yardımcı olmaya çalışıyorum. Ama anlıyor mu bilmiyorum."

"Bunu bir bebek sahibi olmak gibi düşün," diyor Cooper. "Ne dediğini anlamıyorlar, ama öğreniyorlar. Tekrar etmeye devam et. Çizmeye devam et. Yakında anlayacaktır."

"Ne zaman bu kadar akıllı oldun?" diye alay ediyor Dax.

"Cody'nin babası olmak için erkek olmaya karar verdiğimde," diyor. "Hazır laf açılmışken, onu buraya getirip tanıştıtabilirim. Daha da iyisi, yeğenlerim Ashley ve Aurora'yı da getirebilirim, ikisi de dört yaşında. Maisy de o yaşta değil mi?"

"Oh, harika olur," diyorum. "Ellie, Maisy'nin sosyal becerilerinin eksik olduğunu söylüyor. Onun yaşlılarıyla birlikte olması harika olur. Ona bir sorayım."

"Ellie mi?" Cooper'ın kaşları havaya kalkıyor.

"Maisy'nin sağır okulundaki mentoru."

"Ellie mi?" diye tekrarlar. "Yani *Bayan Falan* değil, Ellie mi? Çocuğunun öğretmeniyle ilk isimle mi hitap ediyorsun?"

"Yalan söylemeyeceğim. O, tüm bunlar ve daha fazlası." Onu kafamda canlandırıyorum. Kumral saçlar. Mavi gözler. Davetkar bir gülümseme. İşaret diliyle konuşurken çok zarif görünen küçük eller.

"Dostum." Dax dirseğiyle bana vurur. "Öğretmene aşık oldun."

"Evet, ama önemli değil. Beni reddetti zaten."

Cooper güldü. "Tabii ki ona çıkma teklif ettin. Yoksa Blake Montana olmazdın."

Suçluluk duygusu üzerimde tonlarca tuğla gibi ağırlık yapıyor. İtibarım benden önce geliyor. Ama ben artık o adam değilim. Doğrusu, mezun olduğumdan beri o adam değilim. Ancak başkalarını ikna etmek için dört aylık suskunluğumdan çok daha fazlası gerekecek.

Telefonum tekrar titreyerek önceki mesajımı okumadığımı hatırlatıyor.

Telefonumu çıkarıyorum ve kimden geldiğini görünce yüzümün seğirdiğini hissediyorum. Ellie bana ASL kaynaklarının linklerini gönderiyor.

"Sen tamamen aşık olmuşsun," diye bağılıyor Cooper. "Ondan, değil mi?"

"Siktir git," diyorum ve telefonumu cebime koyuyorum. "Kim *"delicesine aşık" diyor?*

"Hey, Dallas'a söyledin mi?" diye soruyor Dax.

"Çocuğum olduğunu mu? Kendi ailesini kaybetmiş bir adamın heyecanlanacağı bir şey değil bu."

"O senin kardeşin, bilmek ister. Duyması zor olsa bile."

"Er ya da geç ona söylemek zorunda kalacağım."

"Senden duyması, dedikodulardan duymasından iyidir," diyor Cooper.

Güvenlik sistemi çaldı ve ön kapı açıldı. Lucas içeri girdi, üçümüzü gördü ve Dax'a bağırdı, "McQuaid'lerle takılmak yok mu?"

"Bırak şunu Lucas," dedim, bu kasabadaki aileler arasındaki sürekli kavgalardan bıkmıştım.

"Evet, siktir git Montana," diyor Dax.

Dax'a azarlayıcı bir bakış attım. "Kes şunu dedim. Tanrım, ikinizin birbirinizin boğazına sarılmasından daha önemli şeyler var."

Lucas beni inceliyor. "Sanki onun serseri kardeşlerini sevmiyormuşsun gibi." "Hayır," diyorum kararlı bir şekilde.

"Sevmiyorum."

"Geçen hafta nefret ediyordun. Ne oldu da fikrin değişti?" Koridora bakıyorum. "Çok şey oldu."

Lucas alaycı bir şekilde güldü. "Bir çocuğun olduğunu öğrendin ve birdenbire ailenin barış elçisi mi oldun?"

Bu konuşmadan yoruldu. "Lucas, ziyaretinin bir amacı var mı?"

Dax'a son bir kez sert bir bakış attıktan sonra cebinden bir şey çıkardı ve bana uzattı. Bir düğün davetiyesiydi. *Onun* düğün davetiyesi.

Şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum. "Lissa sonunda tarihi belirlemene izin mi verdi? Cehennem donmadan olmaz demişti."

"Onu ikna ettim," diyor gururla.

Dax kıkırdar. "Zavallı kız, başına ne geleceğini bilmiyor. Bu sefer kiliseye varabilecek misin?"

Ben çapkın olarak tanınsam da, kardeşim Calloway Creek'in meşhur kaçak damadıdır. İki kadını da düğün töreninde, gerçek bir kilisede, düğün marşı çalarken terk etti. Üstelik üçüncü kadından da düğünden birkaç hafta önce ayrıldı. Lissa, Lucas'ın nişanlı olduğu dördüncü kadın. Bahisçiler, Lucas'ın bu sefer kaçıp kaçmayacağına ve ne zaman kaçacağına bahis oynuyorlar.

Lucas, Dax'ı işaret etti. "Sen davetli değilsin."

Dax ellerini kaldırır. "Tanrıya şükür. Beni takım elbise giyip kilisede oturup senin gelip gelmeyeceğini merak etmekten kurtardın."

Lucas sinirli görünüyor. Ama Dax'ın ne demek istediğini anlıyorum.

"Gerecek. Lanet olsun, gelecek. Bu gerçek, beyler. Tabii hiçbiriniz bilmezsiniz."

"Hey," Cooper kendini savunur. "Tamam, belki *sen* bilirsin," der Lucas.

Bir kez daha, zihnim ifade dolu mavi gözlere, ışığa göre koyulaşan veya açılan saçlara ve her erkeği dizlerinin üstüne çöktürecek bir gülümsemeye odaklanıyor.

"Blake?... Hey, Blake."

Üçünün bana baktığını fark edip dönüp baktım.

Dax alaycı bir şekilde güldü. "Fena oldun, değil mi?" "Ne oldu ona?" diye sordu Lucas.

"Görünüşe göre mavi toplar." Cooper kıkırdar.

Cooper, kardeşimle Ellie hakkında konuşurken, ben telefonumun titremesiyle onların sohbetini dinlemiyorum. Ondan başka bir mesaj daha gelmiş. Adı ekrana çıktığında vücudumu saran heyecan, gerçekten *kötü durumda olduğumu* doğruluyor. Dax haklı. Öğretmene tamamen aşık oldum.

On birinci bölüm

11

Ellie

Blake'in evine doğru yürürken, değişiklikleri hemen fark ettim. Arka bahçede büyük bir salıncak vardı ve geçen gün geldiğimde bahçenin çitlerle çevrili olmadığını oldukça eminim. Birkaç gün içinde bütün bir çiti nasıl dikmiş olabilirler?

Onun için yaptığı şeyler gerçekten şaşırtıcı. Kalbim bir an durdu ve kendime kızdım. *Bu adama aşık olamazsın, Ellie.*

Kapıyı çaldım ve birkaç saniye sonra, bir elinde bir yığın çamaşır, diğer elinde bir yığın doldurulmuş hayvanla dengede durarak kapıyı açtı. "İçeri gel," dedi. "Kendini evinde hisset. Hemen dönerim."

Onu takip ederek içeri giriyorum ve son geldiğimde tam bir felaket olan oturma odasına bakıyorum. İçeri girerken eğilip bir çift ayakkabı alıyor ve köşeyi dönerek ortadan kayboluyor.

Bu fırsatı değerlendirip mutfağa ve oturma odasına göz atıyorum. Her iki oda da çok daha düzenli. Acaba temizlik hizmeti mi tuttu acaba? Yemek masasına bir bakış attığımda gülümsüyorum. Masa çizimlerle dolu. Daha yakından baktığımda, çizimlerin sadece Maisy'nin değil, Blake'in de olduğunu görüyorum. Sanat yoluyla iletişim kuruyorlar. Çok ilginç.

Derin bir nefes alıyorum. *Kalbim, dur!*

Işık titriyor ve gülümsememek için kendimi zor tutarak dönüp bakıyorum. İşlerin nasıl yürüdüğünü çoktan kavramış.

Ama sonra... sonra gerçekten şaşırtıcı bir şey yapıyor. Elleriyle konuşuyor.

"Ellie," parmaklarıyla yazıyor ve gülümsüyor. Ben başımı sallayıp caz el hareketi yapıyorum.

"Seni görmek güzel," diye işaret diliyle söylüyor. "Lütfen içeri gir."

Sözlerim kesildi. Bu işaretleri sadece birkaç günde öğrenmiş. Ve mükemmel bir şekilde yaptı.

Onun etkileyici gösterisinden etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak, etrafıma bakıyorum, zaten içeride olduğum için sözlerine biraz şaşırmış durumdayım. Aynı zamanda, işaret dilini bu kadar kolay öğrenmesine hayran kalıyorum. Hiç kimseyi bu kadar çabuk öğrenirken görmemiştim.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj attım.

Ben: İçeri girdim.

O gülüyor.

Blake: Biliyorum. Sabah boyunca işaret dilini çalıştım ama kapıyı açtığımda ellerim doluydu. Ama öğrendiğim tek ifadeler onlardı ve onları kullanmaya kararlıyım. Ah, bir de alfabeyi öğrendim.

Gururla başını kaldırıp ABC'yi işaret etmeye başlar.

Tanrım, bu onu eskisinden daha da çekici yapıyor. Çocuğu için her şeyi yapabilecek bir erkek, bekar bir baba, bundan daha seksi ne olabilir ki?

Bekar bir baba *mı*? Öyle *mi*? Tüm hikayeyi bilmiyorum. Maisy'nin varlığından bu hafta başına kadar haberi yoktu. Çocuk ondan kasten mi saklandı? Annesi vefat mı etti? Çocuk Koruma Servisi'nin arandığını söyledi. Annesi hâlâ hayatta mı? Maisy velayet davasının konusu mu olacak?

Kafamda milyonlarca soru var. Ama ben psikoterapist olarak burada değilim. Ve onun geçmişini sorgulamaya hakkım yok.

Ben: Aferin. Çabuk öğreniyorsun. İşler nasıl gidiyor? Maisy nerede?

"Hazırlanıyor. Geldiğini söyledim." Kaşlarım çatıldı.

Ona *söyledi* mi?

Kolumu tutup masanın diğer ucuna götürdü. Elinin tenime değmesi hakkında düşündüklerim pek profesyonelce değildi. Az önce adımlı hecelemiş olan büyük, sert eli. Elini çekti ve gözlerimiz buluştu. Yutkundu ve kısa bir süre boynuma baktı. Tamam, o da hissettiğine eminim — aramızdaki elektrik.

Masadaki düzinelerce fotoğrafı karıştırıp bana bir tanesini uzattı. Diğerlerine benziyordu: Blake ve Maisy'nin içinde olduğu bu ev

ve Maisy'nin içinde olduğu ev; arka bahçede salıncakta sallanan onlar; mutfakta masada oturan onlar. Ama bu fotoğrafta *ben* de varım. Benim olduğumu biliyorum çünkü Maisy'nin geçen gün çizdiği resimde olduğu gibi beni de çizmiş.

Dikkatimi çekmek için omzuma dokunuyor ve diyor ki, "Dün bütün gün sadece Maisy ve benim resimlerimizi çizdim. Ama yirmi dakika önce bunu çizdim. Heyecanlı görünüyordu. Anlamasını umarak resimde seni ve sonra kanepeyi gösterdim. Anlamış olmalı, çünkü odasına koştu ve dolabını karıştırmaya başladı." Gülüyor. "Sanki randevuya hazırlanan bir genç kız gibi. Birkaç kıyafet seçti. Seni gerçekten seviyor olmalı, Ellie."

Onun dudaklarından ne kadar çok şey anladığımı görmek beni çok etkiliyor.

Ona "Geliyorum" dedi. O. Sağır çocuklarla hiç deneyimi olmayan bir adam. Salı gününden önce onu tanımayan biri. Ve o anladı.

Anladı.

İnanılmaz.

Bu sefer kalbim sadece bir kez atlamıyor, tüm atışlarını atlıyor.

Arkamda bir hareket hissediyorum ve dönüp bakıyorum. Maisy kapıda duruyor, önü beyaz fiyonklu pembe bir elbise giymiş. Yumuşak sarı

bukleler masum yüzünü çerçeveliyor ve ifadesi birkaç gün önceki kadar uzak görünmüyor. Mavi gözleri parlıyor.

ve dolgun dudakları bir gülümsemeye dönüşür. Ve ben eririm.

Koşarak bana sarılır ve küçük vücudu beni sardığında gözlerim kendiliğinden kapanır. Gözlerimi zorla açıp Blake'e bakarım. O da gülümsüyor, ama gülümsemesi hem mutluluk hem de hüznle dolu.

Maisy ona sarılmalı, bana değil.

Blake'in tüm ilgiyi üzerine çekmesini istemediğim için geri çekiliyorum. Sonuçta, burada kahraman o. Çok çalıştı.

Bugünkü amacım Maisy'e adını öğretmektir. Ama şimdi amacım değişti. Blake'in babası olduğunu anlaması gerekiyor.

Maisy'yi masaya götürüyorum ve onu ve Blake'i evde gösteren çizimleri topluyorum. Sonra çantamdan birkaç şey çıkarıyorum. Küçük bir kızın tek babası hakkında bulduğum bir kitap. Erkekler, erkekler ve çocuklar, ve bebekleri kucağında tutan erkeklerin resimleri olan kartlar.

Ona kitabı gösteriyorum. Kapakta küçük bir kızın elini tutan bir adam var. Sonra ona flash kartları gösteriyorum. Sonra çizimlere işaret ediyorum. Parmağımı, bebeği tutan adamın olduğu flash kartın üzerine koyuyorum ve ona adamı gösterdiğimi anladığından emin oluyorum. Baba işareti yapıyorum. Kitabın kapağındaki adamı işaret ediyorum ve bunu tekrar yapıyorum. Sonra çizime ve Blake'e benzer olan kısmı işaret ediyorum ve bunu üçüncü kez yapıyorum. Sonra Blake'i işaret ediyorum ve bunu tekrar yapıyorum.

Maisy işareti tekrarlar.

Gözümün ucuyla Blake'in duygularını kontrol etmeye çalıştığını görüyorum. Telefonunu çıkarıyor.

Blake: Sence anlıyor mu? Yoksa "baba"nın sadece "erkek" anlamına geldiğini mi düşünüyor? Ya da belki "baba"nın benim adım olduğunu düşünüyor.

Bu soruyu sorması beni şaşırttı. Bu, onun durumuna ne kadar önem verdiğini gösteriyor. Büyük olasılıkla Maisy, babanın işaretinin erkek anlamına geldiğini düşünüyor, ama bir yerden başlamamız gerekiyor. Kim bilir? Son geldiğimde ona "erkek" işaretini öğretmiştim. Belki farkı anlıyordur.

Ben: Öyle düşünüyor olabilir. Tekrarla anlayacaktır. Ama işaret dili kullanıyor. Küçük zaferleri kutlayalım.

O başını sallar. Ve burun delikleri genişlediğini gördüğümde, burnunu çektiğini düşünüyorum. Sabrı ve empati duygusu sınırsız gibi görünüyor. Daha önce birçok işitme engelli çocuğun işitme engelli ebeveynleriyle tanıştım. Ama hiçbirisi bu adam kadar azimli değildi. Keşke bu kararlılığı bir şişeye koyup tüm müşterilerime verebilseydim.

Sonraki bir saatimi Maisy'e adını öğretmeye çalışarak geçiriyorum. Uzun, zorlu ve sonunda da boşuna bir süreç. Onun bir kız olduğunu ve benim de bir kız olduğumu anlaması gerekiyor, ama ikimiz de kız olsak da farklı isimlerimiz var. Maisy'in bildiği kadarıyla, insanların isimleri yok. Kendi isimleri, onun anlayamayacağı bir şey olabilir.

Ara verip Maisy'ye atıştırmalık bir şeyler veriyoruz. O yerken Blake televizyonu açıp bir çizgi film kanalını buluyor.

Ben televizyonu kapatıp yeni iPad'ini alıp daha uygun bir video açtım.

Ben: Ana akım çizgi filmler işitme engelliler için zordur. Animasyon karakterlerinin dudaklarını okuyamazız. Onu daha fazla karıştırmamak en iyisi. Eminim son dört yılını onları izleyerek geçirmiştir. Artık izlediği her şey eğitici olmalı. Eğitici ve eğlenceli videolar bolca var. Pazartesi günü anaokuluna başlamasına hala razı mısınız?

O başını sallar.

Ben: Onu sağır eğitimi dünyasına sokarken sizi hazırlamam gereken bazı şeyler var. Herkesin bir görüşü vardır. Doktorlar. Öğretmenler. Yöneticiler. Bir şeye olan tutku, yargılama veya üstünlük duygusu ile birleştiğinde kötü sonuçlar doğurabilir. Bazıları bir iletişim yönteminin diğerlerinden daha iyi olduğuna inanır. İyi niyetli arkadaşlar ve profesyoneller görüşlerini söyleyecek ve kararlarınıza kızabilirler. Ve hepsi kararları sizden bekleyecek. Bilmen gereken şey, tek bir yolun daha iyi olmadığıdır. Ve seçtiğin yöntemin Maisy'nin benimsediği yöntem olmayabileceğini anlamalısın. Ya da şu anda bir yöntemle başarılı olabilir, ama daha sonra farklı bir yöntem seçebilir. Sana önyargısız bir şekilde rehberlik edecek birine ihtiyacın var, ben de bu yüzden buradayım.

Onu okurken izliyorum. Gözleri donuklaşıyor. Yine bunalmış durumda. Maisy çok şey kaçırdığı için sabırsızlanıyorum ve ona bilgi bombardımanı yapıyorum.

O başını kaldırır ve bakışlarımız kesişir. Sanki o şefkatli gözlerinin ardındaki her şeyi okuyabiliyorum. Hayatının tamamen altüst olmasına rağmen, ifadesinde daha önce hiç görmediğim bir kararlılık vardır. Ve bu nefesimi keser.

Gözlerimi ondan ayırmak zor. Sanki bir çekici ışın bizi birbirimize esir almış gibi. Karnımdaki çarpıntı, o anın yoğunluğunun farkına varmamı sağlıyor. Ama gözlerindeki tutkunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını, tamamen kızıyla ilgili olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor. Bunu bilerek, bağlantımızı kesip başka bir mesaj yazıyorum.

Ben: Nihai hedefimiz, Maisy'nin düşüncelerini iletebilmesi ve anlaşılabilmesidir. Bu, çeşitli yollarla gerçekleşebilir. Konuşma, işaretler, işaret dili veya bunların bir kombinasyonu yoluyla. Demek istediğim, herhangi bir karar vermeden önce bilgi toplamak için zaman ayırın. İşitme engelli çocukları olan diğer ailelerle tanışın. İşitme engelli yetişkinler ve gençlerle iletişim kurun. Zamanla, o büyüdükçe kararlarınız değişebilir. O büyüdükçe ve bu kararlarda söz sahibi olabildikçe yolunuz değişebilir.

Maisy gömleğimi çeker ve dışarıdaki salıncağı gösterir. Omuzlarımı silker ve Blake'e işaret ederek kararın bana ait olmadığını belirtirim. O da Blake'e bakar ve Blake başını sallar. Blake, Maisy'nin ayakkabılarını gösterir.

O yere oturup ayakkabılarını giyip bağladığında şaşırdım. Dört yaşında ve ayakkabılarını bağlayabiliyor. Bu beni hem mutlu hem de üzüyor. Mutluyum çünkü bu, onun ne kadar zeki olduğunun bir başka göstergesi. Üzgünüm çünkü onun geçmişi hakkında çok az bilgim var ve muhtemelen bunu mecburiyetten kendi kendine öğrenmiştir. Kızı ile iletişim kurmaya bile zahmet etmeyen bir anne, ona ayakkabılarını bağlamayı öğretmezdi.

Blake ayağa kalkar ve arka kapıya gider, Maisy'nin ulaşamayacağı kadar yüksekte bulunan sürgüyü açar. *Bu yeni mi?*

Onu izleyebileceğimiz bir yere geçiyoruz. Omzuna dokunup işaret diliyle "Harika gidiyor" diyorum. Sonra ona mesaj atıyorum. Onu işaret ediyorum. "Harika gidiyorsun." Mesaj atmaya gerek görmüyorum.

Başı hızla sola, sonra sağa dönüyor. "Tam bir başarısızlık gibi hissediyorum. Evet, işaretleri ve diğer şeyleri öğreniyorum, ama onunla her şeyi yanlış yapıyorum. Dün gece neredeyse... Onu güvende tutamıyorum bile."

Kaşlarımı çatıp işaret diliyle "Tekrar söyle" derim, sonra aynı iki kelimeyi mesajla gönderirim.

"Neredeyse öldürölüyordu. Evden kaçtı - - - ve bir araba - -
- ben - - - onu yoldan çektim."

O kadar sinirli ki, sözleri net çıkmıyor, ben de ona mesaj atmasını söylüyorum. Bana olanların hepsini anlatıyor. Kızının yatağı ıslattığını. Kızının onun buna kızacağını düşündüğünü. Onun bu durumu nasıl hallettiğini. Zili çalıştırdığını ve ekstra kilitler taktırdığını.

Ben: Blake, her şeyi doğru yapıyorsun. Görmüyor musun? İlçeden, bölgede sağır bir çocuk olduğunu sürücülere uyan bir yol levhası taktırmak için dilekçe vereceğim.

Blake: Gördün mü, sen her şeyi biliyorsun. Lanet olası kapı zilini bile takmamıştım.

Ben: Ama şimdi biliyorsun. Sen de onun gibi öğreniyorsun. Bu bir süreç. Bir anda gerçekleşmeyecek. Elinden gelen her şeyi yapıyorsun. O düzgün bir şekilde iletişim kurana kadar öfke nöbetleri ve patlamalar olması normaldir. O zaman bile, kendini yalnız hissedebileceği için devam edebilir. Sağır çocukların davranış bozukluğu göstermesinin nedenlerinden biri, insanların onlara sürekli hayır demesidir. Ve kimse boşlukları doldurmuyor. Genellikle her şeyi kendi başlarına anlamaya bırakılıyorlar. Geçen gün, işitme engelli olmayanların bildiği, onun etrafında olup bitenleri ona anlatman gerektiğini söylemiştim, hatırlıyor musun? Bunu ne kadar çok yaparsan, kendini o kadar dahil hissedecek ve o kadar az yaramazlık yapacak.

Blake: Bu yeterli değil. Daha fazlası lazım. O daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Bir babaya ihtiyacı var. Kim olduğumu bilmesini istiyorum. Tanrım, keşke anlayabilseydi.

Koluna dokunuyorum. Dudaklarıma bakıyor. Ben de onun dudaklarına bakıyorum. Aramızdaki havanın çatırdamasını duyabiliyor mu acaba? Bu sesi kitaplarda okumuştum, ama şu anda gerçekten duyduğuma yemin edebilirim. Gözlerinde tutku dans ediyor. Kalbimde hissettiğim tutkuyla aynı tutku. Tutku ses çıkarırsa

ses çıkarırsa, nasıl bir ses olur acaba? Aklımda, insanların okyanus esintisinin ince tonunu tarif ettikleri gibi bir ses.

Öp beni, kalbim çığlık atıyor.

Biri odaya giriyor. Transımız bozuluyor.

"Anne," diye dudaklarını hareket ettirerek, sanki o da benim kadar bu anın bölünmesine üzölmüş gibi gözlerimi benimkilere dikti.

Montana Hanımla tanıştırıldım, onun da bazı işaretleri öğrendiğini görmek beni çok sevindirdi. Maisy bu aileyle gerçekten büyük bir şans yakalamış.

On ikinci bölüm

Blake

Tık tık tık.

Yatakta dönüp, son birkaç saniye uykuya dalmak için çabalıyorum.

Tık tık tık.

Gözlerimi açtığımda, yatağımın yanında sabırsızca bekleyen, saçları dağınık küçük bir kız görüyorum.

Bazen uyurken baba olduğumu unutuyorum. Her şey hala çok yeni. Bir haftadan az bir süre önce, en büyük endişem hava durumuydu. Üzüm bağları en iyi güneşli havada, günde yedi ila sekiz saat güneş alan yerlerde yetişir. Işık azaldıkça meyve verimi düşer, kalite bozulur ve meyveler çürür. Operasyon Direktörü olarak görevim gereği hava durumuna takıntılı hale gelmiştim. Ama şimdi fark ediyorum ki, günlerdir hava durumuna bakmamışım.

Maisy ışığı açar ve bir resmi yüzüme doğru uzatır. Gülümserim, çünkü son birkaç gündür hayır demek zorunda kalsam da, bugün evet diyebilirim.

"Evet," diyorum ve
işaret diliyle ifade
ediyorum. O çığlık
atıyor.

Onun çığlığını seviyorum. Çıkardığı birkaç sestten biri bu.

Cuma günü buradayken Ellie, Maisy'e yakında okula gideceğini bir şekilde anlatabilmiş. Kıvrıcık sarı saçlı küçük bir kızın uyuduğu üç resim çizmiş ve dördüncü resimde aynı kız diğer çocuklarla birlikte bir okulda oturuyordu.

Maisy okul kısmını anlamış gibiydi, ama üç uyku kısmını tam olarak anlamamıştı. Son iki gündür, aynı okul resmiyle odama geliyor. Ve son iki gündür, hayır dediğimde sinir krizi geçiriyor.

Hayır demek hiç hoşuma gitmiyor.

Onu şımartmak istediğimden değil – tamam, belki birazcık var – ama nedenini anlayamadığı halde hayır demek gerçekten çok zor. Bu benim kalbimi parçalıyor. Ama son zamanlarda

"hayır"lar daha fazla olduğu için, şu anda onun bu kadar heyecanlı olduğunu görmek beni mutlu ediyor.

O benim yatak odamdan koşarak çıkar. Çıplak uyumamayı çok çabuk öğrendim, bu yüzden terli eşofmanla yarı giyinik halde yataktan kalkıp onu takip ederim. Onun odasının köşesini döndüğümde, o çoktan soyunmuş ve seçtiğı kıyafeti almaya uzanmıştır. Benim seçmeyeceğim bir kıyafet. Küçük bir kızın kiliseye giderken giyeceğı bir şey gibi. Ama giydiğı kıyafetlere bakılırsa, hiç güzel kıyafetleri olmadığını anlaşıyor. şimdi ise, tek istediğı bu kıyafetleri giymek, oysa bütün gün evde oturuyoruz.

şimdiye kadar.

Aniden gergin oldum. Ya okulu sevmese? Diğer çocuklar ona çok geride kaldığı için alay ederlerse?

Ama endişemi gizleyip, Maisy'nin ilk kez mutlu görüldüğü gerçeğinin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Ellie etrafta olmadığına da üzülmezdi.

Hmmm, bu bizim ortak bir özelliğimiz olabilir. Dr. Stone buradayken ben de daha iyi bir ruh halindeyim.

Cuma akşamı yine öyle bir an yaşadık. Annem bizi bölmeseydi, çok anlamlı bir an olabilirdi. Etkileyici gözleriyle bana bakışından, birkaç gün önce beni reddetmesine rağmen, benim kadar çok istediğini anladım.

Maisy giyinmeyi bitirir ve beni ön kapıya sürükler.

Gülüyorum, ama onu geri çekmeye çalıştığımda kızıyor.

Yemek işareti yapıyorum.

Ayağını yere vurur ve dudaklarını bükerek kapının önünden ayrılmaz.

Yemek masasına giderim ve işaretlerle anlaşılamadığımızda iletişim kurmak için kullandığımız sayısız çizimden birini seçerim. İki tanesini kapıya getirip ona gösteririm. İlki, masada yemek yerkenki halimizi gösteriyor. İkinci ise okul binasını gösteriyor — son birkaç gündür çizdiği Maisy'nin son birkaç gün içinde çizdiği resimlerden biri.

İlkini, sonra ikincisini işaret ediyorum.

Anlamış gibi görünüyor ve mutlu olmasa da mutfağı doğru sürünerek gidip bara oturuyor.

Okul bir saat sonra başlayacağı için pancake yapmaya zaman ayırıyorum. Yemeğimizi yedikten sonra, hazırlanmam gerektiğini ona anlatmaya çalışıyorum. O ise bununla ilgilenmiyor ve kapının önüne gidip duruyor. Kendimi işaret edip banyo yapma işareti yapıyorum, sonra telefonumu çıkarıp kaşlarımı kaldırıyorum.

Telefonumda onun sevdiği bir oyun var. Benim onun yapamayacağı işleri yaparken onu oyalamak için tek çarem bu. Duş almak gibi. Ya da tuvalete gitmek gibi. Ve o sadece o zamanlar oynayabilir.

Hâlâ somurtuyor ama yine de telefonu alıyor ve oynamaya başlıyor.

Hazırlanmam bittikten sonra, o da dişlerini her zamankinden daha hızlı fırçaladıktan sonra, ona okul fotoğrafını tekrar gösteriyorum ve evin içinde, ön kapıdan uzaklaşarak yürümeye başlıyorum. Kafası karışıyor ama garajda arabamı görünce hemen anlıyor.

Arabaya doğru birkaç adım atar, aniden durur ve eve geri koşar. Kahretsin, işte bundan korkuyordum, onu tekmeleyip bağırarak sürüklemek zorunda kalacağım. Ama heyecanını gördükten sonra, bunun için endişelenmeme gerek olmayacağından emin oldum. Bir dakika sonra elinde doldurulmuş kedisini taşıyarak tekrar ortaya çıkar. O eski şey onun güven kaynağıdır.

Gülümser ve arabanın arka kapısını açarım, bizim ilk gezimizin başlangıç noktası. O geldiğinden beri evin ön kapısından dışarı adımımızı bile atmadık.

—kulak doktoruna gittiğimiz ve neredeyse araba çarpıyordu saymazsak. Evden çıkmadan geçirdiğim en uzun süre. Perşembe gününden beri koşmadım. Bir haftadır çalışmadım. Babam harika davrandı, kısa süre önce bıraktığı rolü yeniden üstlendi. Bana en ufak bir baskı yapmadı. Ama bu sabah şaraphanelere gitmeyi dört gözle bekliyorum, sadece birkaç saatliğine olsa bile.

Okulda, çocukları bırakmak için bir sıra var. Ama ben arabayı park edip Maisy'yi içeriye kadar götürüyorum. Ana kapıdan girer girmez Ellie'yi beklerken görüyorum. Sanki gelmeyeceğiz sandığı için rahatlamış görünüyor.

Gözlerimiz buluşuyor. Cuma günü neredeyse öpüşeceğimizden beri ilk kez görüyoruz birbirimizi. Hafta sonu bir şekilde daha da güzelleşmiş mi? Saçları geriye toplanmış, bukleler çenesine kadar uzanıyor

çenesine düşüyor. Giydiği mavi bluz gözlerine uyuyor ve siyah eteği kalçalarına yapışıyor. Onu hiç pantolon dışında görmemiştim. Bacaklarına bakmak istiyorum ama bu, etrafımızı saran, dünyanın kaybolduğu ve sadece ikimizin kaldığı, bakiştığımız, arzuladığımız, hissettiğimiz bu sihirli balonu patlatmak anlamına gelir.

Sonunda bakışlarını Maisy'ye çevirdiğinde, kızım onu görür ve koşarak yanına giderken dudakları gülümsemeye başlar.

Ellie'nin yanında duran bir kadın, "Bay Montana, sanırım?" der ve işaret diliyle sorar.

"Evet."

"Ben Bayan Kasey. Bahar dönemi boyunca Maisy'nin öğretmeni olacağım." "Memnun oldum," diyorum, işaretleri doğru anladığımı umarak.

Ellie, Bayan Kasey'in omzuna dokunur ve işaret dilinde konuşmaya başlar. Bayan Kasey, "Maisy, Bayan Kasey'in sınıfında üç saat geçirecek, ardından konuşma terapisti ile görüşecek, sonra dördümüz ilk IEP toplantısı için bir araya geleceğiz. Öğlen uygun mu? Maisy'nin ilk gününde onu çok fazla şey yaparak yormak istemiyoruz, ama bir planla başlamamız önemli."

"Öğlen. Tamam." Kızına bakıp sonra Ellie'ye dönerek soruyorum. "Onu almaya geleceğimi biliyor mu sence?"

"Bilmiyorsa, yakında öğrenir. Bu, haftanın beş günü tekrarlanacak bir rutin olacak."

Doğru. Her şey tekrarla ilgili.

Dizlerimin üzerine çöküp Maisy'nin seviyesine indim. "Görüşürüz," dedim ve işaret diliyle işaret ettim, muhtemelen anlamadığını düşünerek suçluluk duydum. Okuldan sonra eve geldiğini gösteren resimler getirmeliydim.

Ancak şu anda, ona söyleyeceğim hiçbir şeyin bir anlamı olacağını sanmıyorum. Heyecanlı. Gözleri, ön kapıdan içeri giren diğer çocuklara kayıyor.

İki kadına bakıyorum. "Gideyim mi?"

"Ona iyi bakacağız," diyor Bayan Kasey. Bunun üzerine Ellie, Maisy'nin elini tutuyor ve üçü birlikte dönüp uzaklaşıyorlar.

Babam olarak, Maisy'nin bu kadar kolayca uzaklaşmasına üzülüyorum. Çocuklar okula giderken ayrılık kaygısı yaşamazlar mı?

Sonra da, beni bir haftadır tanıyor bile değil. Ve şu anda, Ellie'ye çok daha bağlı görünüyor.

Kendi kızımın beni sevip sevmediğini bile bilmiyorum.

Maisy arkasını dönmüyor. Ama Ellie dönüyor. Omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor. Şu anda kafamda dolaşan her duyguyu anladığını ifade eden bir bakış. Üçlü köşeyi dönmeden önce gülümsüyor ve başını sallıyor.

Nefesimi veriyorum. Maisy sadece altı gündür benimle birlikte. Bu sürenin büyük bir kısmı, beni anlayamadığı için bana kızgın olarak geçti. Ve bu sürenin çoğunda ben de ona kızgındım. Kendime kızgındım. Ama şimdi, o uzaklaştıktan sonra burada dururken, kendimin bir parçası eksikmiş gibi hissediyorum.

~ ~ ~

Bugün çok yoğun geçti. İşleri yetiştirmeye çalıştım. Maisy'nin IEP toplantısı vardı. Ve sonra... vay canına, ne dönüşüm ama. Anaokuluna sadece bir sabah gittikten sonra Maisy bambaşka bir kız oldu. Sanki tüm dünyası değişmiş gibi. Eve geldiğinde, dört yaşındaki bir çocuğun bir günde öğrenebileceğinden daha fazla işaret biliyordu. Ellie onun zeki olduğunu söyledi. Şimdiye kadar ne kadar zeki olduğunu fark etmemiştim.

Maisy eve geldikten sonra Ellie'yi sordu. Daha doğrusu, Ellie'den bahsederken kullandığımız resme işaret etti. Onu görmek istediği belli. IEP toplantısında Ellie, anaokuluyla konuşma terapisi arasında ikisinin görüşecek zamanı olmadığını söyledi. Maisy'nin ilk gününde çok fazla şey yaşamamasını istemiş. Maisy onu göremediği için üzgün görünüyordu ama öğle yemeğini yedikten sonra hemen uykuya daldı.

Saat tam 4'te kapı zili çaldı.

Ellie geldi. Siyah eteğini kot pantolonla değiştirmiş, ama aynı mavi bluzu giymiş.

İçeri girip etrafa bakındı.

"Uyuyor," diye işaret ettim.

"Büyük gün," diye işaret ediyor.

Mesajlaşmadan kısa sohbetler yapabilmemiz çok hoşuma gidiyor.

"Okul harika," diyorum. "Çok sevmiş gibi görünüyordu. Bir gece uyuduktan sonra tekrar gideceğini söyledim ve çok heyecanlandı. Cumartesi günü okula gidemeyecek ve ona hafta sonu nedir açıklayamayacağım için endişeleniyorum."

"Öğrenecek," diye işaret diliyle cevap veriyor.

Maisy koşarak gelip Ellie'ye sarılmadan önce, arkamdan gelen bir ses tek uyarıdır. Bunu yaptığında her zaman biraz canım acır. Ellie ile bağ kurmasına seviniyorum, ama aynı zamanda o küçük kolların *beni* sarmasını da çok istiyorum.

Ellie acımı hissediyor. Beni çok iyi anlıyor. Bu da onun, ona ne kadar çekildiğimi biliyor mu diye merak etmeme neden oluyor. Onu nasıl sürekli düşündüğümü. Maisy dışında, düşüncelerimi onun nasıl işgal ettiğini. Geçen gün öpüşmeye ne kadar yaklaştığımızı. Onu ne kadar öpmek istediğimi. Bunu ve daha fazlasını istediğimi. Sadece bir hafta sonra, onun hayatımın bir parçası olmadığını hayal edemediğimi.

Maisy, Ellie'nin elini tutup mutfığa sürükler, buzdolabını açar ve sütü çıkarır. Süt işareti yapar, sonra tezgâhtaki bardağı gösterir ve bardak işareti yapar. Sonra içmek işareti yapar.

Ona bir bardak süt doldurmak için gidiyorum, ama istemiyor gibi görünüyor ve beni şaşkına çeviriyor.

Ellie'yi odadan odaya sürüklemeye devam ediyor, heyecanla bir şeyleri işaret edip karşılık gelen işaretleri yapıyor. Ağzım açık kalıyor. Yeni işaretler öğrendiğini biliyorum. Ama bu... bu gerçekten şaşırtıcı. Çiftlik hayvanlarının işaretlerini biliyor. Mobilya parçalarını. Giysileri. Hatta birkaç rengi bile.

Ellie ve ben, Maisy her odayı dolaşıp bulabildiklerini işaretlerken birbirimize bakıyoruz. Ellie'nin gözleri yaşlarla doluyor. Maisy'nin hayatının kapıları açılıp dünyası anlam kazanmaya başladığında, duygulara boğulan tek kişi ben değilim.

Maisy yatak odasında oyuncaklar, yatak ve pencere işaretlerini yapıyor. Sertleşiyor, banyoyu işaret ediyor, odanın karşısına atlayarak kapının arkasında kayboluyor.

Ellie'ye dönüyorum. "Çocuğum bir dahi."

Gözünden bir damla yaş süzülür. Yüzündeki ifade, benim sözlerime tamamen katıldığını gösteriyor. Sanki daha önce hiç bu kadar derin bir uyanış görmemiş gibi başını iki yana sallar. Belki de görmemiştir.

Elimi uzatıp yanağından gözyaşını sildiğimde, elimi tutup kendine doğru çekiyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve ona yaklaşıp dudaklarını hafifçe dudaklarımla dokunduğumda duygularım kabarıyor. Yumuşak, tuzlu, davetkar dudakları. Rahatsız olup olmadığını görmek için biraz geri çekiliyorum.

Kesinlikle rahatsız olmamıştı.

Ağızlarımız bu sefer daha şiddetli bir şekilde çarpışırken vücutlarımız birbirine yapışıyor. Aramızda hiçbir şey yok, onun hızla atan kalbinin çarpışını hissedebiliyorum. Ya da belki de benim kalbim çarpıyor. Elleri saçlarımı okşadıktan sonra ensemeye yerleşiyor ve beni kendine sıkıca çekiyor. Bir elim onun sırtında, diğer elim ise başının yanını kavrarken öpücüğü derinleştiriyorum. Dillerimiz birbirine dolanıyor, sanki bu benim ilk öpücüğümümüş gibi tutku tüm varlığımı sarıyor.

Bir bakıma öyle. Elbette ilk öpücüğüm değil, ama en anlamlısı. En çok bekleneni. Ve kesinlikle en çok istediğim.

Boynunun arkasındaki deri dokunuşumla titriyor. Parmak uçlarına yükseliyor ve bana daha da ağır bir şekilde yaslanıyor. Onu geriye doğru yürütüyor ve duvara doğru bastırıyorum, böylece birbirimize daha da yaklaşıyoruz. Boğazından çıkan iniltiyle sikim canlanıyor. Beş saniye mi geçti, altmış saniye mi, emin değilim. Tek bildiğim, daha fazlasını istediğim. Daha fazlasına *ihtiyacım var*.

Tuvaletin sifonunun sesini duyduğumda büyü an sona erer. En son yapmak istediğim şey olmasına rağmen uzaklaşır ve banyoyu işaret ederim. Maisy ortaya çıkınca Ellie alt dudağını siler ve kızarır. Maisy, yokluğunda olanlardan habersiz, Ellie'nin elini tutar ve evin içinde dolaşmaya devam eder, görebildiği her şeye isimler takar.

Ellie dönüp bana bakar ve gülümser.

Geri çekilip onları birlikte izlerken, hayatımın bir daha eskisi gibi olup olmayacağını merak ediyorum.

Umarım olmaz.

On Üçüncü Bölüm

13

Ellie

Blake, arabanın sürücü koltuğundan sık sık bana bakıyor. O araba kullanırken konuşmak zor, bu yüzden sessizce oturuyoruz.

Öpüşeli on bir gün oldu ve bir daha öpüşmedik. İstemediğimizden değil. Oh, istedik. Onun ateşli bakışları. Benim kızarık yanaklarım. İkimizin de kasıtlı olarak yaptığı tesadüfi dokunuşlar. Sadece fırsat olmadı. Ama vay canına, o öpücük. Bu, işiten bir erkekle paylaştığım ilk öpücük değil. Ama o, ikinci öpücüğü gerçekten istediğim tek işiten erkek.

Maisy arka koltukta sinirlenmeye başlar. Nereye gittiğimizi anlamıyor. Belki de annesine geri götürüldüğünü düşünüyor, ki onun bu konuda ne hissedeceğini bile bilmiyorum. Annesini seviyor mu? Annesi hayatta mı?

Otoyolda giderken onu sakinleştirmek için yapabileceğim pek bir şey yok.

Blake, dikiz aynasından ona bakarken stresli görünüyor.

Radyonun ses kontrolünü işaret ediyorum. Blake başını sallıyor. Tekrar işaret ediyorum ve "müzik" işareti yapıyorum, ama kafası karışmış görünüyor. Sanırım bu işareti öğrenmesi için bir neden yok. "Yukarı" ve "yüksek" işaretlerini yapıyorum, umarım bunlardan birini anlar. Kaşlarını çatıyor ama dokunmatik ekrana uzanıyor, ses ayarlarına dokunuyor ve bir istasyona karar veriyor.

"İyi mi?" işareti yapıyorum. "Duyabiliyor musun?"

O başını sallar ve araba şeridimizden çıkınca direksiyonu daha sıkı tutar. Sağır biriyle araba sürmeye ve konuşmaya alışık değildir.

"Üzgünüm," işaret diliyle söylüyorum. Gözlerine ve sonra yola işaret ediyorum.

Sonra yolcu kapısındaki hoparlöre elimi koyup müziği duyana kadar radyonun sesini açtım. Sonra sesi daha da açtım. Blake'in tepkisi, işitme engelli birinin

bir şey çok gürültülü olduğunda tipik bir tepki. Sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyor. Yıllardır insanlar bana bunu anlatıyor ve okulda da öğrendim, ama sesin acı verebilmesi hala beni şaşırtıyor. Bu nasıl mümkün olabilir ki?

Maisy'e dönüp, araba koltuğunun yanındaki hoparlörü işaret ediyorum ve "dokun" işareti yapıyorum. Bu, ona dokunmaması gereken şeyleri öğrettiğimiz için geçen hafta öğrendiği bir işaret.

Parmak uçlarıyla hoparlöre dokunuyor ve gözleri iki katına büyüyor. Elini hoparlöre düz bir şekilde koyuyor. Ağzı gevşiyor ve bana bakıyor, yüzü yavaşça gülümsemeye dönüşüyor.

Maisy'nin muhteşem bir gülümsemesi var. Çoğu zaman sinirli olduğu için pek göstermez ama gösterdiğinde odayı aydınlatır. Alabaster teni, platin sarısı saçları ve beyaz parti elbisesi onu bir melek gibi gösterir. Ve sanırım hayatımda hiç bu kadar muhteşem bir manzara görmedim.

Işıқта durduğumuzda Blake bana dönüyor ve ben işaret diliyle "O çok güzel" diyorum.

O da dikiz aynasına bakıp gülümser. Sonra beni işaret eder. "Sen güzelsin."

Işık yeşile dönüyor. Elini hafifçe koluma değdirip sürmeye başlıyor. Koluma bakıyorum, sözleri bir yana, dokunuşunun hatırı bile derimde karıncalanmaya devam ediyor.

Montana Winery yazan büyük bir tabeladan sola döndüğümüzde çok fazla yol kalmamıştı. Daha önce hiç şaraphaneye gitmedim, bu yüzden çok heyecanlıyım. Maisy'nin okula gitmesi dışında, bu onun ilk resmi gezisi olacak. Blake ve ailesinin çalıştığı yeri görmesini istedim. Ailesinin çoğuyla tanıştı, bu yüzden onun için çok stresli olmamalı. Onu alışveriş merkezine götürmek gibi, listemde olan diğer gezilere kıyasla kolay bir gezi olacak.

Liste uzun. Son birkaç haftadır Maisy ile olan etkileşimlerimden, onun ne kadar korunaklı bir hayat yaşadığını fark ettim. Amacım, çoğu insanın doğal kabul ettiği ama onun muhtemelen hiç deneyimlemediği tüm şeyleri ona tanıtmak. Parklar, restoranlar, itfaiye istasyonu, yüzme havuzu.

Sokağın virajlı yollarında ilerlerken gözlerim yan camdan dışarıya kilitlenmiş durumda. Göz alabildiğince uzanan tepelerin üzerinde

kısa ağaçlara benzeyen üzüm bağları uzanıyor. Ama üzümlerle dolu değiller.

Yavaş sürüyoruz, işaret yapmanın güvenli olduğunu hissediyorum. "Üzüm yok mu?"

Yoluna dikkatini vermek için başını yeterince çeviriyor ama dudaklarını görebiliyorum. "Bahar geldi. Asmalar yeni - - - - -"

Yüzünün açısı mı, yoksa süslü kelimeler mi kullandığı belli değil, ama çoğunu anlamıyorum. Onu durdurmak için parmağımı dudaklarına koyuyorum. Kafamı sallıyorum, omuzlarımı silkiyorum ve avuç içlerimi yukarı doğru uzatıyorum.

Anlamadığımı anlayarak gülüyor. "Tekrar söyle," işaret ediyorum.

Bu, onun artık bana oldukça aşina olduğunun bir işareti.

Ana binanın yanındaki bir park yerine arabayı park ediyor ve telefonunu çıkarıyor.

Blake: Bahar geldi. Asmalar kış uykusundan uyandı. Buna tomurcuk patlaması denir. Yeşil yapraklar, sıcak aylar için fotosenteze hazırlanmak üzere patlayarak uyanır. Ancak yeni filizler bahar donlarından zarar görebileceği için bu hassas bir dönemdir.

İmzalıyorum. "Ne zaman topluyorsun?"

Anladığını fark ederek gururla gülümsüyor. İşaret dilini anladığını her zaman anlayabiliyorum, çünkü zaten inanılmaz parlak gözleri daha da parlıyor.

Blake: Üzümler yaz sonu veya sonbahar başında toplanır. Çok erken toplarsak, asit seviyesi çok yüksek, şeker seviyesi çok düşük olur. Çok geç toplarsak, tam tersi olur.

"Onları yiyebilir misin?" diye soruyorum.

Blake: Şarap üzümleri yenilebilir, ancak sofralık üzümler gibi çiğ olarak yenmek için yetiştirilmezler. Çekirdekleri ve kabukları daha kalındır ve şekerleri fermantasyon sırasında alkole dönüştüğü için daha tatlıdır.

Ben: Hızlı ders için teşekkürler.

İnsanlar binadan çıkıp arabaya tuhaf tuhaf bakıyorlar. Müziğin hala açık olduğunu hatırlayınca içimden gülümsüyorum. Müziği kapatıyorum, Blake motoru durduruyor ve arabadan inmemiz için başıyla işaret ediyor.

Ailesini selamlamadan önce, arka koltuktaki Maisy'yi araba koltuğundan çıkarır. İlk düşüncesinin her zaman onun olması çok hoşuma gidiyor.

Blake'in anne babası Chris ve Sarah ile kız kardeşi Allie de burada. "Hoş geldiniz," diyor annesi.

"Teşekkürler," diye işaret diliyle cevap veriyorum.

Anlamış gibi görünüyor. Blake'in tüm ailesi ASL öğreniyor. Blake kadar hızlı değil ama yine de gerçekten çaba gösteriyorlar. Maisy'nin ona yardım edecek ve destek olacak insanlarla böyle iyi bir ortama düşmesi büyük şans. Bizim de ortak bir noktamız olduğunu bilerek yutkunuyorum.

Büyükannesi onu kucaklayarak sararken onu izliyorum. Blake onların yanında duruyor, yüzünde özlem dolu bir ifade var. *Hala kızını kucaklamadı mı?*

Allie, Maisy'nin elini tutuyor ve mutlu bir şekilde ön merdivenlerden yukarı çıkıp kapıdan içeri giriyorlar.

Etrafımdaki binalara bakıyorum, bu kadar çok olmasına şaşıyorum. Şarabı severim ama yapım süreci hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Bu binalar ne?" diye işaret diliyle soruyorum, sonra kaşlarımı çatıp etrafı işaret ediyorum.

"Burası ana binamız," diyor Blake. "Tadım odaları ve ofisler var." İşaret ediyor. "Şurada şişeleme tesisimiz var. Yanında da depomuz." Yüzünü bana dönük tutarak ters yöne işaret ediyor, bu hoşuma gidiyor. "Orası resepsiyon salonumuz. Etkinlikler düzenliyoruz. Düğünler falan. Allie bu işle uğraşıyor. Aslında kardeşim de yakında burada evlenecek."

"Ofisinizi görebilir miyim?" işaret diliyle soruyorum.

Gözlerindeki ışıltı ve gülümsemesi, ne dediğimi anladığını gösteriyor. "Bu taraftan," diye cevaplıyor.

İçeri girdiğimizde Allie ve Maisy ortalarda yok. Allie yeğenine evi gezdiriyor herhalde. Görülmesi gereken çok şey vardır. Ben de hepsini görmek isterdim.

Resepsiyon alanı ve sayısız şarap şişesiyle dolu maun barların bulunduğu bazı özel odaları geçtikten sonra, ofislerin bulunduğu bir koridor var. Blake durur ve birini işaret eder, ben de içeri girerim. Diğer ofisler gibi. Masa. Bilgisayar. Birkaç misafir koltuğu. Ama beni özellikle dikkatimi çeken şey, masanın üzerinde duran tek fotoğraf. Maisy'nin çerçeveli bir fotoğrafı. Bildiğim kadarıyla, her sabah sadece birkaç saat işe geliyor. O saatlerde çok meşgul olmalı, ama yine de bu fotoğrafı almaya özen göstermiş.

"Ne?" Blake, şaşkın bakışlarıma tepki olarak sorar.

Ben: Maisy'nin fotoğrafını buraya koymuş olmana şaşırdım.

Gözlerini kısar. "Neden olmasın ki? Babamın ofisini görmelisin. Ailesine adanmış bir tapınak gibi."

Gülümsüyorum çünkü eminim o da Maisy'nin bir fotoğrafını saklıyordur.

Ne şanslı kız.

Blake bana tur attırıyor, çoğu zaman mesajlaşmak zorunda kalıyor çünkü, şey... görünüşe göre ben şaraphaneden anlamıyorum. Sonunda başladığımız yere geri dönüyoruz ve tadım odalarından birinde herkesle buluşuyoruz. Atıştırmalıklar hazırlanmış ve Sarah bana bir kadeh şarap ikram ediyor.

Annesine başımı sallıyorum. "Çalışıyorum," işareti yapıyorum. Anlamıyor.

"Çalıştığını söyledi," diyor Blake annesine.

Sarah elini küçümseyerek salladı. "Hepimiz çalışmıyoruz mu?" Kendine az miktarda şarap doldurdu, sonra kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Gözlerimi devirip iç çekiyorum. Bir parmağımı kaldırıp "Küçük" işareti yapıyorum.

O gülümser ve bana biraz döker.

Blake: Onu takma. Şaraphaneye gelip şarap tatmayan herkese şüpheyle yaklaşır.

Ben: Oh, kaba olmak istemedim.

Blake: Değildin. Ama onu yatıştırdığın için teşekkürler.

Kadehimi Sarah'a kaldırıp tadına bakıyorum. Derin ve güçlü tadı dilimin üzerinde yayılıyor, ağzımda patlayarak sanki üzüm asmaları kadar uykuda kalmış olan tat alma duyularımı uyandırıyor.

"Vay canına. Çok güzel," diyorum vurgulu bir şekilde.

Sarah zaferle gülümser. Sonra bir kadehi Maisy'ye uzatır. Hayretler içindeyim. Yani, şaraphanede büyümek hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama Maisy'nin *içmesini* mi bekliyorlar?

Blake ikiye katlanır, omuzları kahkahadan titrer. Hala ne olduğunu anlamıyorum. Koluna vurup "Ne?" diye soruyorum.

Ailesine bir şey söylemiş olmalı, çünkü hepsi gülmeye başlar.

Blake: Alkolsüz üzüm suyu. Bizi kim sanıyorsun?

Rahatladım ve aynı zamanda kendi varsayımına gülümsedim.

Chris bar tezgahını işaret ediyor. "Lütfen, atıştırmalıklardan alın." "Teşekkürler," işaret diliyle söylüyorum.

Maisy, Sarah ve ben yemek yerken, onlara ekmek, peynir ve üzüm suyu işaretlerini öğretirken, Blake ve kız kardeşi uzak köşede konuşuyorlar. Özel bir konuşma yaparken yanımda konuşmamalarını takdir ediyorum. İnsanlar, dahil olmak istemediğiniz bir konuşmaya yanınızda konuşmanın ne kadar kaba bir davranış olduğunu anlamazlar. Sizi duymadığınız için sorun olmadığını düşünürler. O bunu anlıyor. Saygılı davranarak, tabiri caizse "duyulmayacak kadar uzağa" çekildi. Bazen sağır kültürünü bu kadar çabuk öğrenmesine hayret ediyorum.

Blake bize katılır ve ağzına bir dilim gouda peyniri atar. Yarı gülümser, gizemli ve seksi bir ifadeyle mesaj yazarken.

Blake: Allie bu akşam çocuklara bakmayı teklif etti. Haftalardır dışarı çıkmadığımı biliyor. Ne dersin El, akşam yemeğine gelir misin?

El. Bana bir takma ad takmış. Karnımda kelebekler uçuyor. Tekrar sorarsa düşüneceğimi kendime söyledim. Hiç ilgim olmayan bir tavşan deliğine girmek tehlikeli olabilir. Özellikle

onun kim ve ne olduğunu düşünürsek. Ayrıca, kabul edersem ve uyuşmazsak ne olur?

Bunu istediğini biliyorsun.

Ya ortak hiçbir yanımız yoksa?

Maisy var.

Ya...

Blake omzuma dokunup telefonuma işaret ederse?

Blake: Birlikteyken aramızda bir kimya olduğunu kabul etmelisin.

Cevap vermeden önce gözlerine bakıyorum.

Ben: Belki de tam da bundan korkuyorum.

On Dördüncü Bölüm

Blake

Onun binasının güvenlik interkomuna basıyorum. Birkaç saniye sonra ne kadar aptal olduğumu anlıyorum.

Ben: Binanın önündeyim.

Ellie: Zili çaldın, değil mi?

Gülüyorum.

Ben: Beni yukarı çıkaracak mısın, yoksa ne olacak?

Cevap vermiyor. Daha önce onun dairesine girmedğimden değil. Televizyonu taşımasına yardım etmişim. Ama bu farklı. Bu bir randevu. Bekle, bunun bir randevu olduğunu biliyor, değil mi? Yani, açıkça söylemedim ama o biliyor... *değil mi?*

Kompleksin etrafına bakıyorum ve birkaç tanıdık yüz görüyorum. Ah, olamaz. Belki de biri bizi birlikte görür ve patronuna haber verir diye korkuyordur. Tabii ki benimle çıkmaya tereddüt etmişti. Bu, işini tehlikeye atabilirdi. Elimi kot pantolonumun cebine sokuyorum. Arabada beklemeliydim. Lloyd's'a hızlıca bir mesaj atıp rezervasyonu iptal ediyorum.

Kapı açılır ve Ellie belirir. Ve... *Tanrım*. Tabii ki bunun bir randevu olduğunu biliyor. O dolgun dudaklar pembe ve parlak, öpülmeye can atıyor. Kot pantolonu her kıvrımını sarıyor ve bej renkli topuklu ayakkabılara kadar uzanıyor, bu da onu benim boyuma birkaç santim yaklaştırıyor, ama yine de ben ondan oldukça uzunum. Dudaklarına uyan pembe bluzu biraz şeffaf, altındaki dar tişörtü görünüyor. Pantolonumdaki hareket, altını ne kadar çok görmek istediğimi hatırlatıyor.

Benim bakışlarım altında kızarıyor.

Bu kadın. Güçlü. Bağımsız. Profesyonel. Doktora yapmış, Tanrı aşkına. Ama benim yanımda kızardığında ve çilleri ortaya çıktığında, o kadar masum görünüyor ki.

"Çok güzelsin," diyorum ve işaret diliyle ifade ediyorum.

Yanaklarındaki kızarıklık geçmiyor. "Teşekkür ederim."
Anlamadığım bir şey işaret ediyor.
Başımı eğiyorum.

Ellie: Sen de fena değilsin.

Parmak uçlarımı üfleyip gömleğimin yakasına sürerek
parlatıyorum. Gözlerini deviriyor.

Alabama doğru yürüyoruz. Ona kapıyı tutuyorum, ona kapıyı
tuttuğum tek kadın olduğunu unutmadan.

İçeri girince ona döndüm. "Planlar değişti. Seni Lloyd's'a
götürecektim." Restoranın adını parmaklarımla yazdım. "Ama orası iş
yerine yakın ve seni rahatsız etmek ya da zor durumda bırakmak
istemem. Akşam yemeği için White Plains'e gidelim mi? Çok uzun
sürmez."

"Tamam," der ve telefonunu çıkarır.

**Ellie: Kurallara aykırı değil ama iş ve özel hayatı ayrı
tutmak konusunda sana katılıyorum. Maisy'ye nereye
gittiğini söylemedin, değil mi? Yanlış bir fikre
kapılabilir.**

Yanlış bir fikir mi? Maisy, Ellie'den hoşlandığımı düşünebilir mi?
Evet, onu seviyorum. Onu çok seviyorum. Ama endişesini anlıyorum.
Eğer bu ilişki yürümezse, Maisy'nin incinmesini istemez. Kalbim
sıkışıyor. Maisy incinecek tek kişi o değil. Kahretsin. Bu duyguyu
sevdiğimden emin değilim. Garip. Kesinlikle farklı. Kafa karıştırıcı. Ama
aynı zamanda... sıcak.

Sadece başımı sallayarak cevap verip arabayı çalıştırıyorum.

Yolculuk sessiz ama hiç de garip değil. Bu da farklı bir şey.

Bakışlarımız ve gülümsemelerimiz birbirine karışıyor. Elini tutmak
istiyorum ama bunun için henüz çok erken olduğunu düşünüyorum.

Ya da belki de çekip gideceğinden korkuyorum. *Vay canına... Benim
neyim var böyle?* Hiç bir kadının yanında bu kadar gergin, dikkatli ve
centilmen olmamıştım. *Neden o?* Yirmi beş dakika sonra White Plains'e
varıyoruz. Rezervasyon yapmadım, umarım annemin istediği Fransız
restoranına girebiliriz.

her zaman övüp durduğu.

Arabadan inip anahtarları valeyeye verdikten sonra, Ellie'nin yanına
koştum. Elini tutmadım, çünkü onun ne düşündüğünü hala bilmiyordum

Ne düşünürsün bilmiyorum. Ancak girişe yaklaşırken avucumu sırtına koyuyorum. Dokunmamla kaskatı kesiliyor, sonra gevşiyor. İçimi kaplayan rahatlama, beklenmedik olduğu kadar ani.

İçeri girince, hostes "Rezervasyonunuzun adı nedir?" diye sordu.

"Ah, lanet olsun. Rezervasyonum yok. Buraya gelmek spontane bir karardı."

"Yerimiz yok, iki saat beklemeniz gerekecek efendim."

"Blake Montana?" arkamdan biri bağılıyor.

Dönüp baktığımda, bana biraz tanıdık gelen uzun boylu esmer bir kadın görüyorum. Dar bir elbise giymiş ve oldukça hamile.

Gülümseyerek bana doğru yürüyor. "Kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?" Benim şaşkın bakışlarımı görünce gözlerini deviriyor. "Önemli değil, o gece biraz sarhoştuk. Ben Julie. Okuldan?"

Gözlerim karnına kayıyor ve aniden korkuyorum. Ellie'ye bakıyorum, acaba o da fark etti mi diye. Oldukça rahatsız görünüyor.

"Julie. Tabii ki. Özür dilerim."

Karnına dokunup kıkırdar. "Aman Tanrım. Sen düşünmedin değil mi..." Kahkahalar patlar. "Kahretsin, sanırım biraz çişimi kaçırdım." Bir adam yanına gelir. "Blake, bu benim kocam Tim Hanson. Tim, bu Blake Montana. İş Analitiği dersini birlikte aldık."

Rahat bir nefes alıyorum. O dersi iki yıl önce almıştım.

Yaşadıklarım *sonra*

yaşadıklarım *sonra* başka bir sürprize ihtiyacım yok.

"Bu Ellie," diyorum ve işaret diliyle anlatıyorum. Ellie'ye dönüp Julie ve Tim'i parmaklarla yazıyorum.

"Oh," diyor Julie Ellie'ye. "Sen sağırsın. Harika." Abartılı bir şekilde ona el sallıyor.

"Bay Montana?" Hostes arkamdan sesleniyor.

Ona adımı verdiğimin farkında değildim. Dönüp devam etmesini bekledim.

Hostes gülümsüyor. "Masanız hazır." "İki saatlik bekleme ne oldu?"

"Aileniz en iyi müşterilerimizden," diyor. "Bu taraftan lütfen."

Özel muameleye karşı çıkacak değilim, ne de olsa bu akşam randevumu etkilemeye çalışıyorum. Julie ve Tim'e veda edip Ellie'ye hostesi takip etmesini işaret ediyorum.

Pencereden gün batımını görebileceğimiz güzel bir masaya oturduk. Ellie karşımda oturuyor ve merak ediyorum, eğer bir çift olursak, her zaman karşımda oturur mu? Konuşmak daha kolay olurdu, ama bu düşünce beni bir an için hüzünlendiriyor. Sanki elini tutmayı ya da bacağına dokunmayı kaçırmış gibi. "Merhaba. Ben Makenna. Bu akşam size servis yapacağım." Bize bize menü verdi ve ben, fiyatların sadece bir menüde yazdığı ve erkeklerin menüsünü alacağını varsayan bu tür masochist restoranları bildiğim için gözlerimi devirdim. "İçecek bir şey alır mısınız?"

Ellie'ye bakıp işaret diliyle "İçecek ister misin? Şarap?" diyorum.

Tabii ki şarap işaretini öğrendim. Öğrenmek zorundaydım. Ama dışarıdan bakan biri, sanki yüzümden böcek kovuyormuşum gibi görünebilir.

Garson, ellerimin hareketini takip ederek "İyi misiniz?" diye soruyor.

"O sağır," diyorum ve işaret diliyle anlatıyorum.

"Oh." Makenna Ellie'ye dönüp çok yüksek sesle ve yavaşça "İÇECEK İSTER MİSİN?" diyor.

Tanrım.

Son birkaç haftadır, Maisy ve kendim için bu konuda mümkün olan her şeyi öğrenmek amacıyla sağırılık ve sağır kültürü hakkında çok araştırma yaptım. Öğrendiğim bir şey, işitme engelli olmayan birçok insanın bunu anlamadığıdır.

"Lanet olsun," diye bağıriyorum. "O işitme engelli değil. Ve aptal da değil. O sağır."

Ellie masanın altında bacağıma dokunup başını salladı. Sonra işaret diliyle "Şarap. Sen seç" dedi.

"Gerçekten çok üzgünüm, efendim," diyor garson.

İç çekiyorum. "Evet. İki kadeh Caymus alalım."

"Hemen geliyor."

Ellie: Çoğu insan bilmiyor. Önemli değil Blake. Beni savunmana gerek yok.

B e n : Ama bilmeleri gerekirdi.

Ellie: Sen biliyor muydun?

Ben: Evet, sanırım. Yani, sağır ve körlerin okuduğu bir okulun olduğu bir kasabada büyüdüm, o yüzden belki genel nüfustan biraz daha fazla bilgim vardır.

Ellie: Bazen can sıkıcı oluyor ama zamanla aldırmamayı öğreniyorsun. Maisy'nin hatırı için bunu yapmalısın. Onun, sağır olduğu için insanlara kızdığını görmesini istemezsin. Bu, ona sağır olmanın kötü bir şey olduğu izlenimini verebilir. Öyle değil.

Onun sözlerine şaşırarak başımı eğip onu inceledim. "Gerçekten öyle olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Ellie: Sağır olmayı umursuyor musun diye soruyorsan, cevabım hayır. Ve biraz şansla, Maisy de büyüdüğünde aynı şekilde düşünecek. Daha önce de söylediğim gibi, ona engelliymiş gibi davranırsan, kendini engelli olarak görmeye başlayabilir. Sağırlık, teknik olarak engellilik kapsamına girse de, çoğumuz tarafından öyle görülüyor. Sadece iletişim kurabilmek için genellikle ekstra düzenlemelere ihtiyacımız olduğu anlamına gelir. Ancak çoğu kişi bunun kesinlikle bir engel olmadığını kabul eder.

Şarap, önümüze diz çökmüş bir garson tarafından getirilir. Ellie'ye bakar ve menüsüne doğru başını sallar. Sonra normal bir ses tonuyla, "Ne istersiniz?" diye sorar.

Burası biraz karanlık, bu yüzden Ellie'nin tamamen yabancı birinin dudaklarını okuyabildiğinden emin değilim, ama ne sorduğunu anlıyor ve menüden bir şeyi işaret ediyor.

"Salata da ister misiniz?" diye soruyor Makenna.

Ellie parmaklarıyla "Ranch" yazıyor ve ben de ona iletiyorum. "Peki siz beyefendi?"

"Beni şaşırtın," diyorum. "O ne istiyorsa ben de ondan alayım." Göz ucuyla Ellie'nin eğlendiğini görüyorum.

Ellie: Beni buraya getirerek etkilemeye çalışıyorsan, işe yaramayacak.

"Kahretsin. Beni yakaladın. Seni etkilemek için ne yapmam *lazım*, Dr. Stone?"

O sırtarak beni bir anlığına inceledi.

Ellie: Ne kadar çok şeye sahip olduğunun farkında değilsin. Maisy için yaptıkların. Onu hayatına kabul edişin. Her şeye harcadığın çaba.

Ben: Şimdi kızaran ben oldum.

Telefonundan başını kaldırıp sessizce gülüyor.

Elimi sallıyorum. "Neden etkilenmediğini söyle bana."

Ellie: Ben böyle yerlere gelerek büyüdüm. Her zaman değil, ama bazen. Ailem zengin.

Bu yeni bilgi karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Ne iş yapıyorlar?"

Ellie: Babam doktor. Tıp doktoru. Ama parası oradan gelmiyor. Aslında şehirde ücretsiz bir klinik işletiyor. O ve kardeşleri büyük büyükbabamdan çok miras kaldı.

"Ama çok mütevazı bir dairede yaşıyorsunuz." "Eviniz küçük," diye işaret diliyle söylüyor.

"Değil."

Ellie: Senin banka hesabının büyüklüğüne ya da en azından ailenin banka hesabının büyüklüğüne kıyasla küçük diyebilirim.

Ben: Tamam, peki. Yani ikimiz de bunu gösterip övünmüyoruz. Ortak bir noktamız daha oldu.

"Bir tane daha mı?" diye soruyor.

Ağzının hareketini seviyorum. Bana öpücüğümüzü hatırlatıyor. Nadiren dudaklarıyla kelimeleri söylüyor, ama bazen basit bir iki kelime işaret ederken onu yakalıyorum.

"Bir bakalım. İkimiz de Calloway Creek'te yaşıyoruz. Zengin ailelerden geliyoruz ama bunu göstermiyoruz. Ve ikimiz de Maisy'i seviyoruz."

Ellie: Sana bir şey sormak istiyorum. Onu sevdiğini biliyorum, onu tanıdığın kısa sürede bile. Ama Maisy beni ya da anneni kucakladığında sana bakışını görüyorum. Onu kucaklamıyor musun?

Ben: İsterim. Ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Onu korkutmaktan korkuyorum. Beni kucaklamak isteyeceğinden emin değilim. Sana, anneme ve Allie'ye göre bana karşı daha mesafeli davranıyor. Belki de hiç baba figürü olmadığından dolayıdır? Sanırım onun kucaklanmak istemesini ya da ilk adımı atmasını bekliyordum. Sence yanlış mı yapıyorum?

Ellie: Aslında, bence yaptığın her şey doğru. Onun geçmişini sorabilir miyim? Ne oldu ona? Annesi hayatta mı? Seni ona kim getirdi? Yani, konuşmak istersen tabii.

Yemeğin çoğunu olanları anlatarak geçiriyorum. Çoğunu yemek yerken mesajlaşarak anlatıyorum, bu yüzden uzun sürüyor. Anlatmayı bitirdiğimde, ailem dışında Ellie'nin Maisy ve beni herkesten daha iyi tanıdığını fark ediyorum.

Ellie: Bir sorum daha var. Ön tarafta o kadınla konuşurken yüzündeki ifadeyi gördüm. Onun taşıdığı bebeğin senin olduğunu mu düşündün?

Kaşlarımı çatıyorum. Artık gerçekleri söyleme zamanı. Ne de olsa, Maisy'nin bir kaçamaktan doğduğunu az önce ona söyledim.

Ben: Yalan söylemeyeceğim. Üniversitede biraz çapkındım. Yüksek lisansımda da öyleydim. Eminim sonunda hakkımda bir şeyler duyacaksın. Burası küçük bir kasaba. Haberler çabuk yayılır.

Ellie: Zaten duydum.

Kaşlarım alnımın ortasına kadar yükselir. "Yine de akşam yemeğine çıkmayı kabul ettin?"

Omuzlarını silkiyor ve istakozunu tereyağına batırıp ağzına atıyor. Çenesinde biraz tereyağı kalıyor, ben de eğilip başparmağımla siliyorum. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor ve ben onu marketten ilk gördüğüm ana geri dönüyorum. Aramızda elektrik var. Konuşmaya ya da işaret etmeye gerek yok. İkimiz de hissediyoruz. Ona her dokunduğumda, tüm sinir uçlarım anında canlanıyor.

Sayısız kadınla birlikte oldum. Bazılarını çok sevdim bile. Ama hiç, bir kez bile, Ellie'nin bana hissettirdiği gibi hissetmedim. Ona söylemek istiyorum, ama söylemiyorum. Onu korkutup kaçırırım. Ama o bunu kesinlikle biliyor. Gözlerim her şeyi anlatıyor, değil mi? Tıpkı onun gözleri gibi. O da beni benim onu istediğim kadar istiyor. Çenesini silip temizlediğim anı düşünüyor. Yüzüne dokunan başparmağımın yumuşaklığı ve bunun ifade ettiği samimiyeti. Bir keresinde öpüştüğümüzde dudaklarımızın birbirine ne kadar uyduğunu düşünüyor. Ve duygularımızı ifade etmek için kelimelere ihtiyacımız olmadığını.

Yine de aklımın bir köşesinde bir şey var. Belki de tüm sağır insanlar böyledir ve ben fazla anlam yüklüyorum. Belki de onun ifade dolu gözleri, rahat sessizliği, rahat tavırları, sağır insanların hayatları boyunca edindikleri özelliklerdir ve ben bunları yanlış yorumluyorum... şehvet mi?

Şu anda kesinlikle bir şey söyleyemem. Kaçıp gider ve belki de Maisy'ye başka bir mentor atar. Hayır, şimdilik sırrımı saklamalıyım. Ona aşık olduğumu düşündüğüm sırrımı.

Tanrım, Blake, nesin sen, ilk randevusuna çıkan azgın bir ergen mi? Adam ol ve aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi davranmayı bırak.

Onu daha az çekici kılacak bir konu bulmak için zihnimin en uzak köşelerine uzanıyorum.

Zor. Gerçekten çok zor. Neyse ki, o başka bir mesaj gönderince hiçbir şey düşünmek zorunda kalmıyorum.

Ellie: Maisy ve ben sandığından daha çok benziyoruz. İkimiz de bir ebeveyn tarafından bir şekilde incitildik.

Senin yaşadığın ihmalin ne olduğunu bilmiyorum ama ben biyolojik babam tarafından terk edildim.

Arkanıza yaslanıp devam etmesini söylüyorum.

Ellie: Yani, sonuçta iyi bir şey oldu çünkü o annemi dövdü. Annem bana hamile olduğunu öğrenince kaçtı. O zaman babamla tanıştı, beni evlat edinen adamla. O annemin doktoruydu. Ben doğduktan sonra annem ve biyolojik babam bir kavga ettiler ve o benim varlığımı öğrendi. Onun babam olmasını istediğimden değil, ama içten içe bir çocuğun mükemmel olmadığı için reddedilmesini asla anlayamayacağımı biliyorum.

"Seni sağır olduğun için istemedi mi?" O başını salladı.

"O aptal bir pislik."

Gözlerini bana dikip işaret diliyle "Tekrar söyle" diyor.

Parmaklarımla "Aptal herif" yazıyorum.

Bana nasıl işaret edileceğini gösterdi.

Garson tabaklarımızı kaldırıp tatlı ikram etmek için gelir. Ellie işaret diliyle "Geç oldu. Gitmeliyiz" der, ben de hesap isteyerek kalkarım.

Arkamdaki masada birinin telefonu çalıyor, zil sesi şaraphanesine giderken arabada dinlediğimiz popüler bir şarkıyı hatırlatıyor.

Ben: Arabadaki müzik hakkında bana biraz bahseder misin? Maisy'nin duyabileceğini düşündün mü? Çünkü bana onun pek bir şey duyamayacağı söylenmişti.

Ellie: Hayır, duyabileceğini sanmıyordum. Ama hissedebiliyordu.

"Titreşimler gibi mi?"

Ellie: Sadece o değil. Farklı frekanslar ve titreşimler vücuttaki boşluklardan hissedilir. Dokunsal titreşimler özellikle

ayak tabanları ve avuç içlerinden hissedilir. Müzik sadece kulak kanalına ulaşmaz, vücudunuzda yayılır. Müziğin ritmi, armonisi ve temposuna bağlı olarak ruh halinizi, hatta kalp atışlarınızı bile etkileyebilir.

Kıkırdar ve başka bir mesaj gönderirken dudağını ısırır.

Ellie: Üzgünüm. Bir canavar yaratmış olabilirim. Artık sürekli müzik dinlemek isteyebilir. Zavallı komşuların.

"Zavallı komşular mı?" Alaycı bir şekilde gülerim. "Peki ya zavallı Bana mı?"

Ellie: Sana kulak tıkacı alacağım. Anlayışlı olmaya çalış. Müzik, işiten insanlar için ilham kaynağı olabileceği gibi, sağır insanlar için de aynı etkiye sahip olabilir. Maisy'nin üzerine oturup "dinleyebileceği" pahalı bir ses sistemi satın aldığında şaşırma.

"Ayak tabanından hissediyorsun, değil mi?" O başını sallar.

"O zaman, bir ara dans etmeye gidelim mi?"

Omuzlarını silker, "Belki."

Hayal kırıklığı hayal kırıklığı hayal kırıklığı içimde
içimde kararsız bağlayıcı olmayan yanıt.

Ellie, kaşlarını çatarak telefonuna bakıyor.

Ayağıyla ayağıma hafifçe vururum ve o başını kaldırdığında, "Ne var?" diye sorarım.

Ellie: Geçen hafta boyunca aynı bilinmeyen numaradan bir arama aldım.

Kafamı salladım. "Spam."

Ellie: Sanırım. Ama mucizevi bir şekilde, numaramı spam listelerinden uzak tutmayı başardım. Ve bu özel arama her gün aynı saatte geliyor gibi görünüyor. Ama bu garip, çünkü beni tanıyan herkes

beni tanıyan herkes, video aramalar dışında telefonlara cevap vermediğimi biliyor.

Ben: Eminim otomatik aramadır. Spam listelerinden sonsuza kadar çıkmak imkansızdır.

Hesap geldi ve Makenna masada ödemeyi aldıktan sonra ayağa kalktım ve Ellie'ye dirseğimi uzattım. "Gidelim mi?"

Umduğumdan daha uzun süre değerlendirdi, ama sonra ayağa kalktı ve kolunu koluma doladı. Sanki bana dokunmadıkça uykuda olan sinir uçları yeniden canlandı.

Arabayı çalıştırır çalıştırmaz radyoyu açarım. Sesini sonuna kadar açarım. Ve basları güçlü bir şarkı bulurum. O gülümser ve elini hoparlöre koyar.

Otuz dakika sonra, kulaklarım çınlayarak onun otoparkına girip müziği kapatıyorum.

"Akşam yemeği için teşekkürler," der ve kapıya doğru yürür.

Elimi koluna koyup beklemesi için işaret ettikten sonra telefonumu alıyorum.

Ben: Az önce korktuğunu söyledin. Birlikte mutlu olmaktan mı korkuyorsun?

Kafasını sallar. Sonra omuzlarını silker.

Kafam karıştı. Sonra belki de bana aşık olmaktan korktuğu aklıma geldi.

Tavan lambasını yakıyorum. "Ellie, daha önce bir erkek tarafından incitildin mi? Biyolojik baban dışında?"

Yine başını sallıyor.

"Uzun süreli bir ilişkin oldu mu?"

Ellie: Erkek arkadaşlarım oldu. Ama gerçek anlamda bir ilişkim olmadı.

Bu ne anlama geliyor ki? Ben konuşacak kişi değilim. Benim de hiç olmadı. O da benim gibi okulda yatarak mı geçti? Yoksa başka bir şey mi var? Babasından bahsederken "terk edildi" kelimesini kullandı. Terk edilme sorunu mu var?

Ellie: Fazla anlam arama Blake. Uzun süre okul benim tek odak noktamdı.

"Tekrar benimle ık," diyorum, elimi onun elinin üzerine koyarak. O çekiliyor ve "İyi fikir mi?" diye işaret ediyor.
"Tabii ki iyi fikir. Bu gece eğlenmedin mi?"

Ellie: Evet. Demek istediğim, Maisy yüzünden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?

Ben: Hadi ama El. Risk almadan bugünkü konumuna gelemezdin. Benimle dans etmeye gel. nemli bir şey değil. White Plains'e geri döneriz. Eğlenceli olacağına söz veriyorum. Gürültülü bir yere gideriz.

Telefonumu bıraktım, kulaklarımı parmaklarımla tıkadım, ağzımı genişçe açtım ve gözlerimi kırptım.

Gülerek burnundan hızlıca hava üfler. "Tamam," der işaret diliyle.

"Evet!" diye bağırıyorum, çocukça heyecanımdan utanarak arkamı dönüyorum.

Ellie: Bir şartla. Dallas'ı ara ve ona Maisy'den bahset.

İki haftadır yapmaktan korktuğum bir şeydi. Bunu benden başka kimseden duymasını istemiyordum, ama onun için çok acı verici olacağını biliyordum. Yine de yapmam gerektiğini biliyordum. Ellie haklıydı. Zamanı gelmişti. "Tamam," işaret diliyle söyledim.

Gülümser ve başını
sallar. "Seni içeriye
kadar geçireyim mi?"

Kafasını sallar, el sallar ve arabadan iner. Binaya girmeden önce geriye bakar, sanki bir şey söylemek istemiş gibi tereddüt eder. Söyleyebilir, ışıklar onu tamamen aydınlatıyor. İstersen bana işaret diliyle de söyleyebilir. Ama söylemez. Sadece bakar. Karanlıkta n camdan gözlerimi göremeyeceğinden eminim, ama yemin ederim ki gözlerimiz yine de birbirine kilitleniyor. Ve o his, o sıcaklık, bir dalga gibi içimi kaplıyor.

Bu kadın bana ne yaptığının farkında değil. Ve bu konuda ben de farkında değilim.

On Beşinci Bölüm

Blake

Evde, Allie'den üçüncü derece sorguya çekildikten ve onu yolcu ettikten sonra, Maisy'nin kapısında durup onun uyumasını izliyorum. Her zamanki gibi, doldurulmuş kedisi sanki onu koruyacakmış gibi göğsüne sıkıca sarılmış.

Dallas'ı aramayı düşünüyorum ve boğazım düğümleniyor. Maisy hayatıma gireli sadece birkaç hafta oldu, ama ölürse yıkılacağımı şimdiden biliyorum. O hayatıma girmeden önce, ben sadece Blake'dim, Chris Montana'nın oğlu ve şaraphanenin varisi. Şimdi ise... şimdi Maisy'nin babasıym — bana sorarsan çok daha iyi bir unvan.

Ben lanet olası bir babayım. Kızım hayatıma girmeden önceki hayatıma geri dönmeyi düşündüğümde gözlerim doluyor. Evet, daha basitti. Ama çok daha az tatmin ediciydi. O artık benim için *her şeyin* nedeni.

Mutfağa geri dönüp bir şişe bira açtım ve bara oturdum. Telefonumdaki fotoğrafları inceledim ve Dallas, Phoebe ve DJ'in olduğu bir fotoğrafa geldiğimde durdum. DJ şimdi iki buçuk yaşında olurdu. Yürüyor ve konuşuyor olurdu. Maisy ile oynamak için bize gelirdi. Phoebe ve Ellie'nin çok iyi arkadaş olacağını biliyorum.

Ölümlerinin üzerinden iki yıl geçti, ama dürüst olmak gerekirse, sevdiğin birini kaybetmenin acısını atlatmak için ne kadar zaman yeter ki? *İki* kişiyi birden kaybetmek. Hayal bile edemiyorum. Ve şimdi ona bir çocuğum olduğunu söyleyerek kalbini kıracağım. Benim için nasıl mutlu olabilir ki? Onun amcası olabilecek mi? Onunla tanışmak isteyecek mi?

Birayı bitirip bir tane daha açıyorum ve yeterince oyalanmış olduğumu fark ediyorum. Kişiler listesini açıp onun adını tıklıyorum.

Hemen cevap veriyor. "Demek dünyadan kaybolmadın."

Anlıyorum. O CFO, ben COO'yum. Her ne kadar o şehir dışındaki kulübesinden uzaktan çalışsa da, genellikle iş görüşmeleri için

Haftada birkaç kez. Ama son zamanlarda ona haftalık istatistikleri göndermedim. Mesajlarına cevap vermedim. Tabii ki neler olduğunu merak ediyor.

"Üzgünüm. Hayatım çok yoğun, kardeşim."

"İşin sana uygun olmadığına mı karar verdin? Raporlar yine babamdan geliyor, neden?"

"Şey, o konu. İş istiyorum. Ama bir süreliğine çalışma saatlerimi azaltmak zorunda kaldım çünkü... şey, bir şey oldu ve şey... emin değilim, uh..."

"Çıkar ağzındaki bakla, Blake. Neler oluyor? Sen hiç lafını saklayan biri değildin."

"Tamam. İşte geliyor." Nefesimi veriyorum, kalbine bir kazık saplamayacağımı umarak. "Birkaç hafta önce bir çocuğum olduğunu öğrendim."

Sessizlik. Ve nefes alıp verme. Başka bir şey söylemedim. Haberi sindirmesine izin verdim.

"Hadi canım!" diye bağırdı sonunda. "Senin bir bebeğin mi var?" Son kelimedede sesinin titrediğini kaçırmadım.

"Hayır. Dört buçuk yaşında bir kızım var. Adı Maisy."

"Ne? Ve birkaç hafta öncesine kadar ondan haberin yoktu mu?" Alaycı bir şekilde sorar. "Bekle, neden bana söylemek için bu kadar bekledin? Bu çok önemli bir haber." Cevap vermiyorum. "Tabii, çıldıracağımı düşündün."

"Çıldırdın mı?"

"Ben... Yani, bu bir şok ve evet, belki bu gece uykum kaçacak, ama bu yeni bir şey değil. Zaten neredeyse hiç uyumuyorum. Peki bu tam olarak nasıl oldu?"

Hala uyuyamadığını duymak çok üzücü. Bir keresinde uyuduğunda onları gördüğünü söylemişti. Bu yüzden uyumaktan nefret ediyor. Bütün gece ne yaptığını hiç bilmiyorum. Artık işten başka hiçbir şey hakkında benimle konuşmuyor. Aslında, uzun zamandır bu kadar samimi bir konuşma yapmadık.

Ona özel dedektifi, babalık testini, sosyal hizmet görevlisini ve Lucinda'nın ihmalkarlığını anlattım. "Dallas, Maisy tamamen

sağır. Lucinda ona işaret dili öğretmemiş. Yani iletişim kurmanın hiçbir yolunu bilmiyor."

"Tanrım, ciddi misin? Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Neyse ki, burada bir işitme engelliler okulu var ve bize bir mentor atadılar. Maisy şimdiden çok ilerleme kaydetti. İkimiz de ASL öğreniyoruz ve en azından temel ihtiyaçlarını iletebiliyor. Ama bu zorlu bir süreç. Dallas, onun benim babası olduğumu bildiğinden bile emin değilim."

"Vay canına. Bu... çok kötü."

"En kötüsü de Lucinda rehabilitasyonunu tamamladıktan sonra velayet davası açabilir."

"En kötüsü. Tam velayetini mi istiyorsun?"

"Tabii ki istiyorum. Onu o kadının yanına bile yaklaştırmak istemiyorum. Kendi çocuğuna iletişim kurmayı öğretmeyen biri kimdir? Henüz bilmiyoruz, Maisy'nin öğrenme yeteneğini kalıcı olarak engellemiş olabilir."

"Hmm."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu kadar sorumlu davrandığına şaşırdım. Seni hiç ebeveynlik tipi biri olarak görmemiştim."

Gülüyorum. "Ben de. Onunla tanışmak ister misin?" O

iç çekiyor. "Tabii. Bir gün."

"Lucas'ın düşününe geldiğinde belki?"

"Bu sefer gerçekten evleneceklerini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bilmem, ama her şeyi yapmaya kararlı. Geliyorsun, değil mi? Eğer gerçekten evlenirse ve sen kaçırırsan çok kızarsın, biliyorsun."

"Sanırım kızarım. Ama Blake?"

"Evet?"

"İyi bir amca olabileceğimden emin değilim. Ama bu senin istediğin şeyse senin için mutluyum. Düğüne seninle birlikte bekar olarak gitmekten de memnuniyet duyarım."

"Belki. Ama, şey, bir randevum olmasını umuyorum."

"Bir eş mi? Lucas'ın düşününe mi? Bu oldukça önemli bir olay. Biriyle çıktığını bile bilmiyordum."

"Muhtemelen hiç sormadığın içindir. Ve ben gerçekten öyle değilim. Ama olmak istiyorum. Maisy'nin akıl hocası. Dal, o kadın inanılmaz. Maisy'ye davranışları. Ve çok güzel, Cal Creek'e yeni geldi, ve onunla birlikteyken, bilmiyorum, bir şey hissediyorum..."

Konuşmayı kesiyorum. Çünkü, lanet olsun. Karısı ölmüş. Ona bunu anlatmamam gerekirdi.

"Ne hissediyorsun?"

"Boş ver."

Alaycı bir şekilde güldü. "Blake, benim yanımda nazik davranmana gerek yok." "İki yıldır evine dönmemiş adam konuşuyor."

"Dinle, bir kadın ve çocuğun varsa, senin adına mutluyum. Ama dikkatli olmalısın. Açıkçası, eskisi daha iyiydi. İnsanları sevmek sadece kalp kırıklığına yol açar."

Buna nasıl cevap verebilirim ki?

"Ama düğüne geleceksin, değil mi?" "Evet.

Tabii. Neyse ne."

"Maisy ile tanışacak mısın?"

"Fazla beklentine kapılma Blake. Elimden geleni yaparım."

"Hiçbir şey beklemiyorum. Sadece ailesini tanımasını istiyorum çünkü bundan önce kimsenin olmadığını eminim."

"Eğer bir şeyin yoksa, kaybedecek bir şeyin de yok."

"Hayatının geri kalanını böyle mi geçirmeyi planlıyorsun? Hiçbir şeyin olmadan mı?" "Beni rahat bırak, küçük kardeş. Annemden yeterince çekiyorum."

İş konuşmaya başlıyor. Bu yüzden bu konuşmanın bittiğini anlıyorum. Onlar öldükten sonra tek yaptığı iş bu. Bir de kulübesinde kendini meşgul etmek için yaptığı her ne haltsa.

Sonraki yarım saat, babamın geçen hafta gönderdiği kar-zarar tabloları hakkında konuşarak geçiyor.

Telefonu kapattıktan sonra, Dallas ve ailesinin fotoğrafına bakıp onun sözlerini düşünüyorum. *Hiçbir şeyin yoksa, kaybedecek bir şeyin de yoktur.*

Ve bu sözler beni derinden etkiler. Çünkü çok kısa bir sürede kaybedecek çok şeyim oldu.

On Altıncı Bölüm

16

Ellie

"Maisy gerçekten ilerleme kaydediyor," diyor Patricia Kasey işaret diliyle. "Böyle bir şey hiç görmedim."

"O özel bir kız," diye işaret diliyle ifade ediyorum, Patricia'nın omzunun üzerinden Maisy'ye bakarak, diğer çocuklarla oyun parkında kickball oynarken.

Maisy topu tekmeliyor, zıplıyor, beni görüyor ve kollarını açarak koşarak geliyor. Onun sarılmasını kabul ediyorum, ama aynı zamanda Blake'in geçen gece onun sarılmak istemesini beklediğini söylediği sözleri aklımdan çıkmıyor.

Patty'ye dönerek, "Son otuz dakika onu alabilir miyim? Onunla çalışmak istediğim bir şey var." "Tabii."

"Gel benimle," diye işaret ediyorum Maisy'e, basit talimatları anladığı için çok mutluyum.

Gömleğim arkadan çekiliyor, dönüp aşağıya bakıyorum ve küçük Bobby Miller'ı görüyorum. "Maisy'nin sırası" diye işaret ediyor. Ama Maisy'nin adını parmaklarla yazmak veya onu işaret etmek yerine, adının işaretini yapıyor.

Kalbim boğazıma düğümlenir. Akranlar tarafından isim işareti yapmak, sağır çocuklar için bir tür geçiş ritüelidir. Maisy bunun ne kadar önemli bir adım olduğunu anlamasa da, ben anlıyorum. Artık küçük dünyasının çok ötesinde bir şeyin parçası. Zafer anının tadını çıkarırken boğazım düğümlenir.

"Maisy'e ihtiyacım var," diye işaret diliyle söylüyorum, onun yeni isim işaretini kullanarak. "Yarın yine oynayacak."

O da başını sallayıp ona bakarak el salladı.

Maisy'nin elini tutup onu ofisime götürdüm ve ihtiyacım olan şeyleri toplarken oturmasını söyledim. Maisy ile iletişim kurmamıza yardımcı olan çizimlerle dolu büyük bir klasörüm var. Maisy'ye "baba"yı öğretmeye çalışırken yaptığım hatanın ne olabileceğini fark ederek, hızlıca birkaç tane daha çizdim.

Onun yanına oturarak çizimleri ve kartları yere yaydım. Daha önce olduğu gibi, resimlerin çoğu çocuklu veya bebekli erkekleri gösteriyordu ve tüm çocukların kız olmasına özellikle dikkat ettim. Onu daha fazla karıştırmaya gerek yoktu. Sonra Blake ile birlikte çizilmiş resimleri vardı. Ama bu sefer eklediğim resimler, tek başına erkeklerin resimleriydi. İşleri basitleştirmek ve onun zaten bildikleriyle sınırlı kalmak için, "erkek" yerine "oğlan" işaretini kullandım.

Her resimde her erkeği işaret edip "Oğlan" işareti yapıyorum.

Sonra bir bebek tutan bir adamın olduğu kartı işaret ediyorum. Parmaklarımı açıp alnıma getiriyorum ve başparmağımla iki kez alnıma dokunuyorum. Bu, baba, babacık veya baba anlamına gelen işarettir.

Blake ve Maisy'nin resmini gösterip "baba" işareti yapıyorum. Çocuklu diğer erkek resimlerini gösterip aynı şeyi yapıyorum. Sonra ona denemesini işaret ediyorum.

Bir çocukla birlikte olan bir adamın resmini gösterip babayı işaret ediyor. Ama sonra tek başına olan adamın resmini gösterip aynı hareketi tekrar yapıyor. Kafamı sallayıp, sonunda tüm erkeklerin erkek olduğunu ama sadece çocukları olan erkeklerin baba olduğunu anlayacağını umarak alıştırmaı tekrar yapıyorum.

Ayağını yere vuruyor, bu da sinirlendiğinde yaptığı bir şey.

Fotoğraflardaki tüm erkekleri tekrar 'oğlan' olarak etiketliyorum. Sonra yine sadece babaları işaret edip baba işareti yapıyorum. Telefonumu çıkarıp geçen gün şaraphanede Blake'le çektiğim fotoğrafı ona gösteriyorum. Bu fotoğrafa itiraf etmekten çok daha fazla baktığımı düşünmemeye çalışıyorum.

"Oğlan," işaretiyle Blake'i işaret ediyorum. "Kız," işaretiyle fotoğraftaki onu işaret ediyorum. "Baba," işaretiyle tekrar Blake'i işaret ediyorum.

Bekar erkeklerden birini işaret ediyorum. "Oğlan" işareti yapıyorum. Sonra başımı sallıyorum. "Baba değil."

Ona tekrar adam ve bebek kartını gösterip erkek, bebek ve baba işaretlerini yapıyorum. Sonra tek başına duran adama geri dönüp sadece erkek işaretini yapıyorum.

Ona yapmasını istiyorum. Tüm resimleri inceliyor. Düşünürken burnunun kırıışmasına hayran kalıyorum. Blake de aynı şeyi yapıyor.

Blake'de de öyle. Her gün aralarında daha fazla benzerlik fark ediyorum. Burunlarının eğimi. Parmaklarının şekli.

Blake'i düşünmemek zor. Bütün hafta sonu onu düşündüm. Belki onu özledim bile. Cuma gecesi beni öpmediğinde şaşırdım. Ona kapıya kadar geçmemesini söylediğimi biliyorum, ama bir parçam bunu yapmasını istiyordu. Ama bu sadece bir kaçamaksa, bunu yapmazdı. Ama kaçamaksan, benimle yatmaya çalışmaz mıydı?

O gece geç saatlerde Beth ile görüntülü görüşme yaptım. Randevuyu biliyordu. Onun itibarını da biliyordu. Yine de gitmemi söyledi. Sonuçta, ben ilişki adamı değilim ve o da bunu biliyor. Seksi bekar bir babayla birkaç kez yatmanın ne kadar kötü olabileceğini sordu.

Belki de tek istediği arkadaşlık ve seks, gerçi henüz "fayda" kısmına gelmedik. Yani, bu Blake Montana. Herkes onun şöhretini bilir. Garip bir şekilde, ben de buna alışmaya başlıyorum. Kariyerime yeni başladım. Bir ilişkiyle uğraşmadan da yeterince odaklanacak şeyim var, üstelik işitme engelli biriyle. Evet, Blake ve benim hayatımdaki diğer şeylerden hoş bir kaçış olmamız benim için gayet uygun.

Maisy işaret diline başladığında kafamdaki düşünceleri silkeliyorum. Tüm erkekleri işaret ederek "erkek" işaretini yapıyor. Çizimleri ve kartları inceliyor. Telefonumdaki resme bakıyor. Bebeği tutan adamı işaret ediyor. "Baba" işaretini yapıyor.

Ben başımı sallıyorum.

O, Blake ile birlikte çizdiği resme işaret ediyor. "Baba." "Evet," işaret diliyle cevap veriyorum, içimde umut yeşeriyor.

Çocuğu olan bir adamın çizimine işaret ediyor. "Baba."

"Güzel," işaret diliyle söylüyorum. Tek başına duran adama işaret ediyorum.

Hepsine bakıyor ve sonra işaret diliyle "Oğlan" diyor. Ben de caz el hareketi yapıyorum.

Gülümsüyor.

Anladı mı? Hala bilmiyorum. Bunların ne anlama geldiğini hiç bilmiyor olabilir, sadece her resim için tekrar etmesini istediğim işaretleri taklit ediyor olabilir. Ama bu küçük adımlar, sonunda büyük adımlara dönüşecek.

Ofisimin köşesinde anaokulu çıkış ışığı yanıyor ve ona işaret ediyorum. Eve gitme zamanının geldiğini anlıyor.

Maisy'yi dışarı çıkarırken Blake'i arıyorum. Hâlâ arabasını park edip her gün onu almaya geliyor. Onu koruma çabasını çok seviyorum.

Maisy onu görüyor ve duruyor. Onu işaret edip "Baba" işareti yapıyor.

Blake'in gözlerine bakınca duygularım kabarıyor, şok ve heyecanlı ifadesi onun işaretini gördüğünü doğruluyor. Hızla koşuyor ve bir an için kollarını açıyor. Ama sonra kollarını indirip onun önünde diz çöküyor.

"*Sarıl ona,*" diye içimden yalvarıyorum.

Ama bu olmaz. Ancak kızımız heyecanlı tepkimizi görür ve işaretini tekrar yapar.

Blake bana bakar. "Az önce bana... baba mı dedi?"

Başımı sallayıp gülümserim, kalbim o anda daha da büyür.

Maisy dönüp çocuğunu alan başka bir adamı işaret eder. "Baba," der işaret diliyle.

Blake'in yüzündeki ifade düşerken, hızla telefonumu alıyorum.

Ben: Sorun yok. Bugün tüm erkeklerin erkek olduğunu, ancak çocukları olan erkeklerin baba olduğunu öğrendi.

"Ellie." Tereddüt ediyor. "Benim babası olduğumu biliyor mu?"

Omuz silkiyorum. Çünkü bilmiyorum. Tek yapabileceğim umut etmek. "Küçük adımlar," işaret diliyle söylüyorum.

Adam üzgün bir şekilde başını sallar, ayağa kalkar ve kızının elini tutar. "Dörtte görüşürüz."

Onların ayrılışını izlerken, kızının kim olduğunu bilmek için çaresizce çabalayan adam için üzülürüm. Her zamanki gibi dönüp bana son bir kez bakmadığı için hayal kırıklığına uğrarım.

İkisi de tamamen gözden kaybolunca, ofisime geri dönüp kendime bu kadar bencil olduğum için kızıyorum.

On yedinci bölüm

Blake

Ellie saat altıda gelir. Daha önce arayıp, acil bir müşterisi olduğu için randevumuzu ertelememizi istemişti.

"Her şey yolunda mı?" diyorum ve işaret diliyle soruyorum.

"Evet. Zamanı değiştirdiğiniz için teşekkürler."

En azından öyle işaret ettiğini sanıyorum. Değişiklik işaretini bilmiyorum. Ona aynı işareti yapıp kaşlarımı çatıyorum. Parmaklarıyla "değişiklik" yazıyor.

Gittikçe daha fazla işaretleri anlamaya başlıyorum. Çoğu, anlamadığım kısımları doldurmakla ilgili. Ellie dudak okurken de aynı şeyi yapıyor gibi geliyor bana. Bağlam çok önemli.

Maisy az önce huysuzlanıyordu. Ellie'nin her pazartesi, çarşamba ve cuma saat dörtte geldiğine alıştı. Saati anlayabildiğini sanmıyorum ama rutine alıştı. Ellie gelmeden önce ona akşam yemeğini verdiğimde, bunu fark etti ve gözle görülür şekilde üzüldü. En sevdiği yemeğin kokusunu alana kadar bir süre dolabına saklandı. Yemek boyunca Ellie'nin resmini göstererek somurtup durdu. Ona "yakında" işareti yapmaya devam ettim, ama ya bu kavramı anlamıyor ya da diğer dört yaşındaki çocuklar gibi çok sabırsız.

Ellie'ye Maisy'nin öfke patlamasından bahsetmiyorum. Ellie'nin suçluluk duymasını istemem.

Ellie bugün bize bir saatlik ders veriyor. Maisy ve ben dışarıda görebileceğimiz birçok şeyin işaretlerini öğreniyoruz: göl, ağaç, bulutlar, güneş, yağmur, park, bank, kaldırım.

Maisy her zamankinden daha çabuk ilgisini kaybedip huysuzlanıyor.

"Yorgun," diyor Ellie işaret diliyle. "Biraz ara vermeliyiz."

Telefonunu çıkarıyor.

Ellie: Dışarıdan ve kaldırımlardan bahsetmişken, ön tarafta yeni bir yol levhası olduğunu fark ettiniz mi?

"Burada mı?" diye soruyorum
şaşkınlıkla. O başını sallar.

Maisy'nin iPad'ini kaydırıp bir oyun açarım. Sonra Ellie ve ben ön bahçeye çıkarız. Evimin tam önünde DEAF CHILD AREA (Sağır Çocuk Bölgesi) yazan büyük sarı bir tabela vardır. Aklım Maisy'nin neredeyse çarpılacağı geceye gider ve artık sürücülerin bu bölgede dikkatli olmaları gerektiği konusunda uyarıldıkları için rahatlarım.

Eve geri dönerken kaldırımdan sesler duyuyorum. Dönüp baktığımda üç genç tabelanın önünden geçiyor ve aptalca davranıyorlar. Biri zombi gibi ayağını sürükleyerek yürüyor. Diğeri beyin hasarlı gibi ellerini göğsünün önünde tutuyor. Üçüncüsü gözlerini yukarıya doğru çevirip dilini ağzının kenarından dışarı çıkarıyor.

Öfkeyle onlara doğru adımlar atıyorum. "Sizi küçük pislikler!" Yaklaştığımda gülererek kaçıyorlar.

"Ne?" Ellie işaret diliyle soruyor.

Telefonumu çıkardım, şakaklarım zonkluyordu.

Ben: O çocuklar. Tabelayı gördüler ve aptal salaklar gibi davranıyorlardı. Peşlerinden gidip onlara hadlerini bildirmeliyim. Kendilerini ne sanıyorlar?

Elini koluma koyup başını sallar.

Ellie: Seni üzdüğünü biliyorum, ama onun kavgasını verme. Hele ki olayı görmemişken. İnsanlar acımasızdır. Sağırlığın zeka eksikliğiyle bağlantılı olduğunu düşünürler. Ama sana şunu söyleyeyim, Maisy zeki bir kız. Ve inatçı. Yakında kendi kavgalarını kendisi verebilecek.

Yüzüne bakıyorum. "Sen de kendi savaşlarını vermek zorunda kaldın mı?"

Ellie: Öyleydi ve öyle. Sağırılar hakkında önyargılar ve yanlış bilgiler var. Her gün farklıymışım gibi bakıyorlar bana. O da öyle olacak. Bunu kabullenmeye çalış, Blake. Dünyayı değiştiremezsin. Yapabileceğin en iyi şey, fırsat buldukça insanları bilgilendirmek.

"O küçük pislikleri eğitmek istiyorum," diye mırıldandım. "Tekrar eder misin?" diye işaret etti.

"Hiçbir şey. İçeri girelim."

Evde, Maisy kanepede uyuyakalmış, iPad'i yanında duruyor. O çocuklara çok kızgınım. Onu bekleyen kader bu mu? Cahil insanlar tarafından alay edilerek bir hayat mı yaşayacak? Onun için her şeyi yaparım. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ellie omzuma dokunuyor. Ne kadar sinirli olduğumu anlıyor ama yine de gülümsüyor. "Tahmin et ne oldu?" diye işaret ediyor.

"Ne?"

Ellie: Daha önce söylemeyi unuttum. Bugün harika bir şey oldu. Maisy'nin ismi yazıldı.

İsim işaretleri hakkında okudum ve bunların bir kişinin isminin kısaltılmış hali olduğunu, genellikle fiziksel bir özelliği, kişilik özelliği veya hobiye temsil ettiğini öğrendim. "İsim işareti mi?" diye soruyorum, daha fazla bilgi edinmek istiyorum.

Ellie'nin sağ eli saçının yanına gelir ve işaret parmağını yukarı doğru çevirerek başının yanından aşağı doğru spiral şeklinde hareket ettirir.

Ellie: Onun spiral bukleleri yüzünden.

"Sen mi buldun?" diye soruyorum. "Hayır. Okuldaki çocuklar."

Kavrayabilmek için ona yan bakıyorum. "*Senin de* isim işaretin var, değil mi? İlk tanıştığımızda söylediğini hatırlıyorum."

Avuç içini yüzüne doğru açarak orta parmağıyla yanağına iki kez dokundu.

"Bu ne anlama geliyor?"

Parmaklarıyla "çiller" yazıyor ve ASL işaretini yapıyor.

"Mantıklı," diyorum. "Kızardığında çillerin kesinlikle ortaya çıkıyor. Ailen bunu çoktan fark etmiş olmalı."

Ellie: Ailem bana isim işaretini vermedi. İsim işaretleri sadece sağır kişiler tarafından verilebilir, işitme engelli kişiler tarafından verilemez. Bu bir geçiş ritüelidir. Ben, tek sağır öğrenci olduğum bir devlet okuluna gittim

tek sağır öğrenci olduğum bir okula gittim, bu yüzden üniversiteye kadar isim işaretimi öğrenemedim.

"Nasıl olduğunu anlat."

Gözlerini devirir. Sonra kızarır, çilleri sanki isim işaretinin anlamını doğrulamak istercesine ortaya çıkar. Oh, bu çok eğlenceli olacak.

Kaşlarımı kaldırıp bekliyorum.

Alaycı bir şekilde güldü, sonra mesaj yazmaya başladı.

Ellie: Gallaudet'te birinci sınıftayken bana verildi. Çok yakışıklı bir profesörüm vardı. Çoğundan daha gençti. Ve her beni çağırdığında kızarırdım. Bu ismin bana verilmesinin çok uzun sürmedi. Maisy'ye gelince, bu çok önemli bir şey. Bu, onun sağır topluluğunun bir parçası olduğu anlamına geliyor. Arkadaşlarının onu bu kadar sevmesine sevinmelisin. Hepimizin beklediğinden daha iyi gidiyor.

Uyuyan kızıma bakıyorum, ona ne kadar gurur duyduğumu anlayabilmesini diliyorum.

Ellie'ye dönüp soruyorum: "Öğretmeninize aşık mıydınız?"

Omuzlarını silkiyor.

Gülüyorum. "Seni çok iyi anlıyorum. Ben de aynı sorunu yaşıyorum."

Yüzü kızarır.

Tekrar gülüyorum ve onun adının işaret dilini yapıyorum.

Maisy'e başımı salladım. "Uzun bir gün geçirdi. Onu yatıracağım.

Burada bekleyin mi?"

"Burada bekleyeceğim" işareti yapıp meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyor.

Bu bakışı biliyorum. İşaret etmemi istiyor. Ben de işaret ediyorum. "Sen burada bekle."

Memnun gülümsemesi, bundan memnun olduğunu gösteriyor.

Maisy'yi tuvalete gitmesi, dişlerini fırçalaması ve pijamalarını giymesi için uyandırıyorum. Yatağa girer girmez, en sevdiği resimli kitabın beşinci sayfasına gelmeden uykuya dalıyor.

Geri döndüğümde Ellie'yi yemek masasındaki yeni çizimlere bakarken buluyorum. Maisy kedi çizmeyi çok seviyor. Kedi videoları izlemeyi çok seviyor. Peluş kedisiyle oynamayı çok seviyor.

"Kedileri gerçekten çok seviyor," diyorum. "Ona bir tane almayı düşünüyordum. Ne dersin?"

"İyi fikir," diye işaret ediyor. "Sorumluluk duygusu kazandırır."

"Fikri beğendiğine sevindim. Hayvan dükkanına bizimle gelir misin? Eğlenceli bir gezi olabilir."

Kafasını sallar.

Ellie: Hayır. Ama hayvan barınağına sizinle gelirim. Satın almayın, evlat edinmelisiniz. Henüz çok küçük, anlamaz ama bir gün anlayacaktır. Birinin istemediği evcil hayvan, başka birinin en iyi arkadaşı olabilir.

Anlamının daha derin olup olmadığını merak ederek mesajını birkaç kez okudum. Kendisi de birisi tarafından istenmeyen biriydi. Bunun, yaptığı her şeye ne kadar etki ettiğini merak ettiğim ilk sefer değildi. Şu anda girilemeyecek kadar derin bir konu.

"Gitmeliyim," diye işaret etti.

"Gitmene gerek yok. Kalıp bir şeyler içebilirsin" diye işaret diliyle söylemeye başladım.

Bakışları kapıya kayıyor, sonra teklifimi düşünürken tekrar bana dönüyor. Bir parmağını kaldırıyor.

Vakit kaybetmeden gülümserim ve mutfağa gidip iki şarap kadehi alırım. Sonra koridoru işaret edip işaret diliyle "Şarabı sen seç" derim.

Eğlenmiş gibi görünüyor ve koridora doğru ilerliyor. Maisy'nin odası eskiden tüm şaraplarımı sakladığım yerdı. Ama şimdi şarap rafları benim ev ofisime taşındı. Ellie ışığı açıyor ve şişeleri inceliyor. Seçimini yapmadan önce üç dört şişeyi çıkarıp inceliyor ve bana uzatıyor.

"Zevkin çok iyi," diyorum, en pahalı şişeyi seçtiğini söylemeden. Zaten umurunda da olmaz.

Ellie ve benim aynı tür bir yetiştirilme tarzına sahip olmamız ilginç. İkimiz de çok varlıklı aileler tarafından yetiştirildik, özel okullara değil devlet okullarına gönderildik, konumumuzun değerini bilmemiz öğretildi ve paraya saygı duymamız, onu imrenmememiz öğretildi.

parayı saygı duymayı öğrendik, ona imrenmeyi değil. Yine de bazen birbirimizden çok uzak olduğumuzu hissediyorum. Bir anda, bu uçurumu kapatmak benim görevim haline geliyor.

Mutfağa geri dönüp şişeyi açtım ve ona bir bardak doldurdum. Bir yudum aldı ve sanki en kaliteli şarap olduğunu anında anlamış gibi yüksek sesle inledi. Dudaklarını yaladı. İşte bu. Artık dayanamıyorum. Kadehini alıp tezgahın üzerine koyuyorum ve kollarımla onu buzdolabına sıkıştırıyorum. "Bunu geçen gece yapmalıydım," diyorum ve eğilip onu öpüyorum.

Dudakları anında benim dudaklarıma açıldı. Dilim, bu öpücüğün öncekinden daha da iyi olacağını bilerek, ağzına girdi. Çünkü bugün tadı benim şarabım gibi.

Ağzına inliyorum. Titreşimleri hissetmiş olmalı ki elleri boynuma dolanıyor. Ellerimi sırtına dolayarak onu kendime sıkıca çekiyorum ve dillerimiz birbirimizin ağzını keşfederken öpüşmeye devam ediyoruz. Nefesimiz kesilene kadar öpüşüyoruz, sonra dudaklarım çenesinden boynuna doğru iniyor. Tadı muhteşem.

Beni daha sıkı tutuyor, elleri saçlarımı çekiyor. Bu fırsatı değerlendirip elimi öne doğru kaydırıyorum, kaburgalarının yanından sağ göğsüne doğru. Nefes nefese kalıyor ama çekilmiyor, dudaklarım dudaklarını tekrar yakaladığında ağır ağır nefes alıyor. Bir eli yine boynuma, diğer eli kolumdan aşağıya doğru kayıyor ve kıkımın hemen üstüne yerleşiyor. Aramızda zaten hiçbir şey yok ama yine de sıkıca bastırıyor. Bu kadar yakın olmamıza rağmen daha da yakınlaşmak istemesi hoşuma gidiyor.

Gömleğinin üzerinden ona dokunmak yetmez. Tenini hissetmek istiyorum.

Göğüslerini görmek istiyorum. Meme uçlarını yalamak istiyorum.

Ereksiyonumu ona sürtüp kulağına fısıldıyorum, "Seni görmek istiyorum, Ellie."

Kahretsın. Bir an için onu duyamayacağını unuttuğum için utanarak geri çekiliyorum. Gözlerine bakarak kulağıma fısıldadığımı duyup duymadığını anlamaya çalışıyorum. Duymadığını sanıyorum.

Ama geri çekilmek büyüü bozdu. Yüzünden anlaşılıyor.

"Yapamayız," diye işaret ediyor. "Maisy."

"Ama Maisy diğer odada olmasaydı sorun olmaz mıydı?" diye soruyorum. Dudaklarını ısırıp omuz silkiyor.

Kahretsin, bu bir evet, hem de en açık haliyle. Telefonumu çıkarıp hızlıca bir arama yapıyorum.

Ellie ellerini beline koyar, başını eğip bana sorgulayan bir bakış atar.
"Allie yirmi dakika sonra burada olacak. Senin evine gidiyoruz."

On sekizinci bölüm

18

Ellie

Daireme giden yol boyunca yolcu koltuğunda otururken, içim sıcak ve karıncalanıyor. Bacaklarımın arasında nemi hissedebiliyorum. Bu gerçekten oluyor mu?

Bunu istiyor muyum? *Aman Tanrım, bu sabah tıraş oldum mu?*

İkinci düşünceler kafamda dolaşıyor. Bir sınırı aşıyorum. Maisy'i incitebilir miyiz?

Sonra Beth'in sözleri aklıma geliyor. *Onunla birkaç kez sevişmenin ne kadar kötü olabilir ki?*

Evime kadar olan kısa mesafeyi sürerken onu inceliyorum. O, şüphesiz şimdiye kadar gördüğüm en çekici erkek. Ama bunun ne kadarı onun sevgi dolu bir baba olmasından kaynaklanıyor?

Kafamda, yapmak üzere olduğumuz şeyi yapmamam için nedenlerin bir listesini hızla yapıyorum.

1. O bir müşteri.
2. O sağır değil.
3. Benden çok daha fazla deneyimi olduğu kesin.
4. ...

4'e gelemeden, uzanıp elimi uyluğuma sıkıştırdı, başparmağıyla kot pantolonumun yan dikişine daireler çizerek ovuşturdu. Tıpkı beni buzdolabına sıkıştırdığı zamanki gibi, tüm mantığımı yitiriyorum ve 4'ün olmadığını, 1, 2 ve 3'ün önemi olmadığını, çünkü bunun tek seferlik bir şey olabileceğini düşünüyorum. İki ya da üç seferlik bir şey olsa bile, önemi yok.

Çünkü şu anda tek düşünebildiğim Blake'in elinin üzerimde olması. Ve bu tek el bile böylesine içgüdüsel bir tepki yaratabiliyorsa, aramızda hiçbir şey olmadığına ne olacağını bir düşünün. Eli çıplak tenimdeyken. Karnımda. Uyluklarımda. Göğüslerimde. Benim...

Araba durur, Blake alaycı bir gülümsemeye döner ve hızla arabadan çıkar, ben eşyalarımı toplayamadan bana kapıyı açmak için koşar. İçeri uzanır ve postacı çantamı alır, sonra elini bana uzatır. İkimiz de bunun bir randevu olmadığını bilmemize rağmen, sanki bir randevuymuş gibi davranıyor.

Ama yine de, eğer tüm eski sevgililerine böyle davranıyorsa, neden bu kadar çok sevgilisi olduğunu anlıyorum. Bu adam çok çekici.

Binanın girişinde, şifreyi üç kez girerek uğraşıyorum. Fark etti mi diye bakmıyorum. Beni merdivenlerden yukarıya, daireme kadar takip ediyor. En son buraya geldiğinde, henüz eşyalarımı yerleştirmeyi bitirmemiştim. Bu sefer evim zevkli bir şekilde düzenlenmiş ve neyse ki temiz.

Etrafa bakınıyor. "Güzel," diyor işaret diliyle. "Televizyon nasıl?" "İyi." Gözlerimi büyütüyorum. "Büyük."

"Benimkinden daha büyük."

"O da öyle demişti," diye hızlıca işaret diliyle söylüyorum.

Gözlerini kısar. Anlamamıştır. Açıklamaya da gerek duymam. Bunun yerine, "Altyazılar için iyi" derim. Anlaması için son kısmı parmaklarımla yavaşça yazarım.

Gözleri ellerime odaklanır. Bunun neden içimi ılık ve yumuşak hissettirdiğini bilmiyorum. İşaret dilinde konuşurken herkes ellerime odaklanır. Belki de gözlerinin yakında ellerimden çok daha fazlasına odaklanacağını farkında olduğumdandır.

Bir anda, tekrar düşünmeye başlıyorum.

Elimi tutuyor. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Seninle baş başa olmak çok güzel."

Gördün mü, ne kadar çekici. Bu çekiciliği yüzünden kollarına atlayıp tüm ihtiyatımı bir kenara atmak istiyorum. O, kollarına atlayacak türden bir adam mı? Birlikte çok zaman geçirdik ama onu neredeyse hiç tanımıyorum. Sağır olmanın engellerinden biri, işitenlerin aldığı tüm bilgilere erişememem. Kulak misafiri olduğum telefon konuşmaları. Kahve sırasındaki dedikodular. Yanında duyduğum konuşmalar. Fısıltıyla söylenen yorumlar. Aldığımız tek bilgi, başkalarının bize anlatmak istedikleri. Daha fazlası değil. Bu yüzden her zaman şu soru akılda kalıyor: Hikayenin tamamını öğreniyor muyuz?

"Bir şey içmek ister misin?" diye soruyorum.

Yavaşça başını sallar, ateşli bakışları beni yakar. "Yemek yedin mi? Hazırlayabilirim..."

Elimi sıkıyor. "Yiyecek ya da içecek istemiyorum, Ellie. Sadece seni istiyorum." Son kısmı işaret diliyle söylüyor.

Kalbim göğsümde üç tur attı. Hiçbir erkek bana böyle bir şey söylememişti. Çok seksi. O farkında değil, ama eminim ki onun ellerinde eriyip gidiyorum.

O ihtiyatlılık mı? Onu bir kenara atmaya karar verdim.

Onun kollarına atladığımda, neredeyse düşüyor ve dengemizi sağlamak için geri adım atmak zorunda kalıyor. Bana bakıp gülüyor. Oh, güldüğünde gözlerinin kırışmasını ne kadar seviyorum. Ve dişleri... Onların bana yapmasını istediğim şey, tüm vücudumu ateş basıyor.

Bu sefer öpücüğü başlatan benim, dudaklarım onun dudaklarına yapışıyor. Birbirimize sarıldığımız için ellerimizin dolaşacak yeri yok. Ama buna gerek de yok, çünkü ateşli öpücüğümüz her şeyi anlatıyor. Daha fazlasının geleceğini. Bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu. Birbirimize yapmak üzere olduğumuz şeyin, haftalardır ikimizin de düşündüğü tek şey olduğunu.

Nefes nefese, geri çekiliyorum. Ama ellerim onu sıkıca tuttuğu için konuşamıyorum. Sağdaki kapıyı işaret edip "yatak odası" diyorum.

Sanırım "Tabii ki" diyor. Ama emin olamıyorum. Ve beni o yöne doğru taşıdığına göre, bunun bir önemi yok.

Yatak odam karanlık. Beni yatağa yatırıyor, üzerimde duruyor, sonra geri çekiliyor. Işığı açıyor. Küçük bir hareket, ama bir şekilde onu ruhuma daha da kazıyor.

"Işığı açık mı bırakayım?" diye soruyor.

Telefonumu çıkarıyorum.

Ben: Onu kapat ama kapıyı açık bırak. Böylece yüzünü görebilecek kadar ışık olur ama benim kusurlarımı göremeyecek kadar da az olur.

Mesajı okur ve "Bana kusurlarımı göster" diye işaret eder, son kelimeyi parmaklarıyla yazar.

Onun her zaman öğrenmeye hevesli olmasını severek kusurlu anlamına gelen işaretini yapıyorum. Bu işaretin birkaç parçası var, çünkü aslında yetersiz, kusurlu veya mükemmel olmayan anlamına geliyor. Birkaç kez daha yapıyorum.

Bunu tekrarlar. Sonra şöyle der ve işaret eder: "Senin hiçbir kusurun yok."

Hepsi bu. Beni çatalın ucuna takın. Boğazım duygudan düğümlenir. Bu adam. Bu *işitme engelli* adam az önce bana mükemmel dedi. Şimdi kalkmalıyım. Uzaklara kaçmalıyım. Çünkü içten içe ona aşık olduğumu biliyorum. Ve onun gibi birine aşık olmak sadece kalp kırıklığına yol açar. Ama lanet olsun, şu anda bana bakışı beni yatağa çivilemiş durumda, bedenim zihnimin vardığı sonuca razı olmuyor.

Ben de kaçmanın tam tersini yapıyorum. Gömleğimi başımın üzerinden çekiyorum ve onu, sadece sıradan, böyle bir şeyin olacağını bilmediğim sütyenimle örtülü göğüslerime bakarken bırakıyorum.

"Bundan sonra, kıyafetlerini sadece benim ellerim çıkaracak," diyor, bana doğru büyük adımlarla yaklaşırken, çok net bir şekilde.

Benim nefesim hızlanırken, o yatağa tırmanıyor. Onun kıyafetlerimi çıkardığını hayal ediyorum. Blake Montana'yı çıplak görmeyi. Her yerime dokunduğunu...

"Aynı," diye işaret diliyle söylüyorum, gülümsemesi bir kez daha ortaya çıkıyor.

"Ne istersen, Ellie." Adımı işaret diliyle yapıyor. Sonra duruyor. "Adını işaret diliyle yapabilir miyim, yoksa sadece sağır insanlar mı yapabilir?"

Başımı sallıyorum. "Olur."

"Güzel. Ama sakın alınma, eğer..."

Loş ışıktaki cümlesinin geri kalanını duyamıyorum. Gözlerimi kısıyorum. Telefonunu alıyor.

Blake: İyi dedim, ama birkaç dakika sonra sana işaret diliyle yazmak yerine adını bağırarak söylersem lütfen alınma. Kendimi tutabileceğimden emin değilim.

Ben okurken beni izliyor. Sonra kızardığımda, benim ismimin işaret dilini yapıyor ve gülüyor.

"Sen çok güzelsin," der işaret diliyle. "Güzel Ellie."

Elimi uzatıp gömleğinin önünü kavrar ve onu kendime doğru çekerim. Ama bu sefer dudakları benimkilere çarpmaz. Hafifçe dokunurlar. Alaycı. Kışkırtıcı. Ağzımın bir kenarını öper, sonra diğerini. Sonra boynumu öper, diliyle cildimi yalar. Ağzını kulağıma doğru kaydırır ve sıcak nefesinin kulak mememe dokunduğunu hissederim. Kalçalarımın kıvrılıp ona doğru bastırmasına engel olamıyorum. Bana dokunmasını istiyorum. Bunu yapmasını *istiyorum*.

Onun ellerinden birini tutup göğsüme bastırıyorum, sütyenimin bir kupasını aşağı doğru iterek ona daha iyi erişim sağlıyorum. Ereksiyonu aramızda büyürken çıplak göğsüme bakıyor. Ağzı onu yutmadan hemen önce "Tanrım" dediğinden eminim.

Gözlerimi kapatıp ağzının bana dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Dili meme ucumla oynuyor. Dudakları meme ucumu ağzına alırken büzülüyor. Dişleri meme ucumu çok hafifçe okşuyor.

Boğazımda titreşimler dans ediyor. Aynı anda Blake'in başı kalkıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. İnlememden memnun olmuş. Yaptığına devam etmeden önce sütyenimin kopçasını açıyor ve tamamen çıkarıyor. Sonra gömleğine bakıyor ve tekrar bana dönüyor.

Gülümserim ve Montana Winery tişörtünü çıkarırım. Tişörtü başının üzerinden çekerken o eğilir. Göğsünü görünce onun övgü sözlerini neredeyse taklit ediyorum. Evinde spor salonu olmasına şaşmamalı. Adam kaslı kaslı. Parmaklarımla göğüs kaslarının alt kısmını izliyorum, sonra dokunduğumda dalgalanan karın kaslarına doğru iniyorum. Gözleri kısaca kapanıyor. Benim ellerimin dokunuşunu benim onun dokunuşunu sevdiğim kadar seviyor mu acaba?

Gözleri açıldığında, daha önce hiç görmediğim bir ateş var gözlerinin arkasında. Daha önce hiç tanık olmadığım bir tutku. Bunun daha fazlasına dönüşebileceği düşüncesini yutuyorum. Bu düşüncüyü zihnimin derinliklerine itiyorum ve asla sahip olamayacağım diğer şeylerle birlikte bir kutuya kilitliyorum: biyolojik babamla barışmak ve bekaretimi o pisliğe verdiğim adamdan geri almak.

Onun altında gerginleşiyorum ve o hareketsiz kalıyor. "İyi misin?"

Cevap vermek yerine, pantolonunun düğmesine uzanıyorum. Bu tepkiyi daha çok sevmiş gibi görünüyor. Hangi erkek sevmez ki? Ben kot pantolonunu ayak bileklerine kadar indirirken, o yana doğru yuvarlanıyor. Sonra ayak parmaklarıyla ayakkabılarını çıkarıyor ve tamamen çıkarmaya çalışıyor.

Sonra pantolonumu çıkarıyor. Ama benimki kadar hızlı değil. Hayır, Blake Montana kadınlarının kıvrınmasını seviyor gibi görünüyor. Pantolonumu elleriyle yavaşça aşağı indiriyor, dudakları da aynı yolu izliyor, çıplak uyluklarımı, dizimin içini, ayak bileğimi öperek duruyor. Ayakkabılarımı ve pantolonumu kendi pantolonunun üstüne atıyor. Sonra iç çamaşırlarıma bakıyor. Sade, siyah, bikini külotum kesinlikle sırlıslıkla olmuş.

Gözlerimi kilitleyerek, tek parça giysiyi dokunarak, çıkarmadan önce izin istiyor. Başımı sallıyorum. Tabii ki sallıyorum. Bu noktada, sormamış olsaydı, yalvarırdım bile.

Külotum kot pantolonumdan çok daha hızlı çıkıyor. Onun bakışları altında tamamen çıplak kalıyorum. Bana bakıyor. *Her yerime* bakıyor. Cildim oldukça açık renkli olmasına rağmen, onun bakışları altında tüm vücudumun kızardığından eminim. Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen, ama muhtemelen sadece birkaç saniye süren bir süreden sonra, başını kaldırıyor. "Bana mükemmelliği göster" diye işaret ediyor, son kelimeyi parmaklarıyla heceliyor.

Ona gösteriyorum. Gözleriyle bir kez daha vücudumu yiyip bitiriyor, sonra işaret diliyle "Mükemmel" diyor.

Güm. Kalbim duruyor, sonra yeniden atmaya başlıyor.

Bir anda, çıplak olan tek kişinin ben olduğumu fark ediyorum. İzin bile istemeden, boxer şortuna uzanıyorum. Aceleyle çıkarmaya çalışırken, şortu ereksiyonuna takılıyor. Ona zarar vermemiş olmayı umarak çekiliyorum. Ama bana bakışlarından, ya zarar vermediğimi ya da umursamadığını anlıyorum.

Artık ikimiz de tamamen çıplakken, onun hemen üstüme atlayıp işi bitirmesini bekliyorum. Ne de olsa, lisede kıyafetler çıkınca hep böyle olurdu. Hatta o zamanlar kıyafetlerin hepsi çıkmazdı, sadece A parçası B parçasına girebilecek kadar çıkardı.

Hemen o noktaya gitmeyerek beni şaşırtır. Bunun yerine eğilir ve açgözlülükle göğüslerimi yalar. Elini aramıza sokar ve uyluklarımın tepesini keşfeder. Açıklığımı bulur ve ıslaklığımın içinden elini gezdirdiğinde göğsünden gelen titreşimleri hissederim. Sonra klitorisime dokunur ve... *Tanrım...* O anda onun altında neredeyse kendimden geçiyorum.

Bir erkek beni oraya hiç dokunmamış gibi değil. Çoğu dokundu, ama sadece B Bölümüne giderken geçerken. Sanki klitorisin

klitorisinin bir kadının orgazmına giden yol olduğunu bilmiyorlarmış gibi. Ya da belki de umursamıyorlardı.

Ancak Blake, tadını çıkarmak için acele etmiyor. Başparmağı etrafında daireler çiziyor. Parmakları benim uyarılmamı artırıyor, klitorisimi kayganlaştırıyor ve daha kolay manipüle edilebilir hale getiriyor. Her dokunuşunda kendimi daha da yükseldiğimi hissediyorum.

Bu durumun diğer cinsel deneyimlerimden ne kadar farklı olduğuna şaşkırım. Şu anda olanlar, filmlerde gördüklerime benziyor. Kitaplarda okuduklarıma benziyor. Seksin böyle olmasını ummuştum, ama var olduğuna inanmıyordum. Sanırım tüm bunların abartı olduğunu düşünmekle aptallık ettim. Tüm erkeklerin bencil olduğunu ve sadece kendi zevklerini düşündüklerini sanıyordum.

Bencil görünmemek *için* ona uzanıyorum. El ile tatmin etmeye yabancı değilim. Gençliğimde çok yaptım. Hatta bu konuda ne kadar iyi olduğumla gurur duyuyordum. Ama o zamanlar on altı, on yedi yaşındaki erkeklerin penisleriyle uğraşıyordum. Hafif bir esinti bile onları tatmin edebilirdi.

Daha der 'in titreşimleri gel içinde onu beni gülümsetiyor . Belki de ben de aldığım kadar verebilirim.

Onu okşamak diğerlerinden farklı. O bir erkek. Güçlü, kendine güvenen, yetkin bir erkek. Sadece zevk almak isteyen bir çocuk değil. Ama yine de, Blake'in de sadece zevk almak isteyen güçlü, kendine güvenen, yetkin bir erkek olmadığını kim söyleyebilir?

Ama bu noktada, artık umursamayacak kadar çok ileri gitmiştim.

Bana yaptığını bırakıp elimi çekiyor. Tamam, belki de bunu doğru düzgün yapmayı bilmiyorum. Anlamadığım bir şey söylüyor.

Yastığın yanında bıraktığı telefonunu alır, diğer elini çarşaflara siler ve bir mesaj gönderir.

Blake: El, bana dokunmaya devam edersen, boşalacağım ve her şey birkaç saniye içinde bitecek. Eğer bu iş düşündüğüm yere gidiyorsa, boşalmak istediğim tek yer senin içindir.

Ben mesajını okurken, o cüzdanından prezervatif çıkarıp yanındaki yatağına üzerine koyuyor.

Penisi sertleşmiş ve şişmiş. Ve... *iç çekiyorum... tamamen inanılmaz.*

Telefonumu bir kenara atıp gülümsüyorum. Kondomu almasını bekliyorum ama o kondoma dokunmadan vücudumda öpücükler bırakarak aşağıya doğru iniyor. Dudakları boynumdan göğüslerime, oradan da karnıma iniyor. Hiçbir erkeğin bana yapmadığı şeyi yapacağını düşünerek titriyorum. O, burada keşfedilmemiş bir bölgeye giriyor. Beth bana bundan bahsetmişti. Bunun harika olduğunu ve bir erkekle orgazm olabilmesinin tek yolu olduğunu söylemişti.

Düşünceler kafamda dolaşıyor. Bundan ne kazanacak? Tadı nasıl olacak? Kendimi yeterince yıkadım mı? Ya orgazm olamazsam?

Ama tüm düşüncelerim, dilinin klitorisimin etrafında dolaşmaya başlamasıyla sona eriyor.

Aman Tanrım.

Parmaklarının dokunuşunu ilahi buluyorsam, bu...

Vay canına, doktora yaptım ama bunu tarif edecek kelimeler bile bulamıyorum.

Dili klitorisimi okşarken, parmakları içime giriyor. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. Parmaklarını kıvrıyor ve kendimi mırıldanırken, şarkı söylerken ya da... *başka bir şey* yaparken hissediyorum. Bunlar içimden gelen yeni titreşimler. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Çıkardığım sesler onu daha da heyecanlandırıyor.

Kısa süre sonra içim sıkışır. Bu his bana yabancı değildir. Sonuçta çekmecem kişisel cihazlarla doludur. Ama hayatımda hiç bir erkek beni bu kadar tahrik etmemişti. Patlamanın eşiğindeyim ve parmaklarının bir kez daha dokunmasıyla onun altında patlayacağım.

Kıvraniyorum, sıkılıyorum, inliyorum, kıvrılıyorum, dönüp duruyorum, düşüyorum, uçuyorum. Sanki cennet ve cehennem patlamış gibi. İyi ve kötü çarpışmış gibi. Ve o, son titreme bitene kadar dokunmaya, ovmaya, bastırmaya devam ediyor.

Yorgunum. Tamamen bitkinim.

Kendime gelip adımları hatırlayamadan, prezervatifi takıyor. Üzerimde durup izin istiyor. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi.

sanki. Bana yaptıklarından sonra, ona her şeyi verirdim. Bu düşünce beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor.

Yutkunup başımı sallıyorum. Sonra içime girerken yüzünü izliyorum. Gözleri kapanıyor, yüzünde saf zevk ve tam bir tatmin ifadesi var, sanki en lezzetli tatlı dilinin üzerine konmuş ve her bir parçasını tadıyormuş gibi.

İçimde yavaşça hareket ediyor, tamamen girene kadar. Sonra gözlerini açıyor, sevişirken bakışlarımızı birbirine kilitliyor. Eğer yaptığımız şey buysa. *İki... arkadaş?... birlikte yatınca buna ne denir, emin değilim.* Sikişmek demek çok kaba geliyor. Öyle de hissetmiyorum. Sanki birbirimize bağlanıyoruz gibi.

Onu ilk gördüğüm güne geri dönüyorum. Ayakta durup birbirimize baktığımız an. Hiç konuşmadığım bir adam için bedenimden çıkmış gibi hissettiğim an.

Bana bakışı. O da hissediyor mu? Yoksa tüm erkekler seks yaparken böyle mi bakar? Diğerlerine bakmaya hiç zahmet etmedim.

Dudaklarını ısıırıyor. Sertçe. Geliyor mu? Hayır, hala hareket ediyor. İtmeleri artık daha hızlı. Arkasına uzanıp ellerimi sırtında gezdiriyorum, sonra kalçalarına yerleştirip daha sert, daha hızlı devam etmesi için onu teşvik ediyorum. İtmeye birlikte kendini orada tutuyor, gözleri sıkıca kapalı, dudaklarından çıkardığı kelimeleri anlamış gibi bile yapamıyorum.

Üstüme çöküyor, terimiz birbirimize yapışıyor. Nefesi ağır, kalbi hızlı atıyor. Uzun bir süre bu şekilde kalıyor, tek hareketi başımın yanını başparmağıyla tekrar tekrar okşamak. Sonunda yana dönüyor. Dirseklerini kaldırmakta zorlanıyor gibi görünüyor. Ama yine de kaldırıyor ve ağzını net görebilmem için bana dönerek "Vay canına" diyor.

On Dokuzuncu Bölüm

Blake

Kahretsin. Belki de neredeyse beş aydır seks yapmadığım içindir — benim için sonsuzluk gibi bir süre. Belki de birlikte olduğum tüm kadınlardan daha güzel olduğu içindir. Belki de marketten birbirimizi gördüğümüz günden beri biriken heyecan ve beklenti, her şeyi daha da yoğunlaştırmıştır. Ama lanet olsun, hayatımda hiç bu kadar zor boşalmamıştım.

Burası loş ama ona baktığımda kızardığını biliyorum.

Ona aşık olduğumu söylemenin zamanı geldi mi? Yoksa seks sonrası uygun bir zaman değil mi? Sonuçta, o benim altında en güzel şekilde kendini kaybetti. Belki de herhangi bir kadının o şekilde muhteşem bir şekilde orgazm olduğunu görmek beni böyle hissettirirdi.

Beklemeye karar verdim. Geçmişime bakılırsa, kendime hiç güvenmiyorum. Ve benim itibarım göz önüne alındığında, onun da bana güvenmemesi çok normal. Ayrıca, Ellie Stone'un sözlerle kolayca etkilenmediğini anladım. Ona eylemlerimle göstermem gerekecek.

Ayağa kalkma ya da beni kovma niyeti göstermiyor, ben de onu daha iyi tanımak için fırsatı değerlendiriyorum.

"Sağır olmak nasıl bir şey?" diye soruyorum.

Cevap vermediğinde, ışığın arkamda olduğunu ve dudaklarımı okuyamayacağını fark ediyorum. Yatağın etrafında telefonlarımızı arıyorum, onun telefonunu çıplak göğsüne koyup bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Sağır olmak nasıl bir şey?

Cevap vermeden önce beni inceliyor. Sonra işaret diliyle "Büyük soru" diyor.

Ben: Araştırma diyelim.

O da başını sallar ve yazmaya başlar.

Ellie: Sen bana duyabilmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmaya çalış. Hiç ses duymamış birine gürültüyü tarif et.

Onun yazdıklarını okurken, bunun derinliği beni vurur. Bu imkansız.

Ellie: Yapamıyorsun, değil mi? Sesin ne olduğunu bilmeyen birine gürültüyü tarif edemiyorsan, benden sesin yokluğunu tarif etmemi nasıl bekleyebilirsin? Gerçi benim için duymayı hayal etmek, senin için sağır olmayı hayal etmekten çok daha kolaydır, çünkü benim hayal gücümün dayanağı yok.

Ben: Çok klinik bir gözlem, doktor. Maisy geçen gece kötü bir rüya gördüğünden beri başka bir şey merak ediyorum. Sağır insanlar rüya görür mü? Dil bilgisi çok az olduğu için rüya görmesi mümkün mü?

Ellie: Sağırlar çoğunlukla görsel algıya sahiptir. Rüvaları sessiz bir film gibi görüntülerden oluşur.

Ben: Çok ilginç. Peki ya düşünceler? İngilizce mi yoksa ASL ile mi düşünürsünüz?

Ellie: Doğuştan sağır olan insanlar büyük olasılıkla ASL ile düşünürler. Bunu tarif etmenin tek yolu, kafamın içinde işaret diliyle konuşuyormuşum gibi hissetmemdir. Bu, işitenlerin "iç sesine" benzer bir şey olduğunu söylüyorlar. Düşünceler sesler değil, görüntülerdir. Bazı sağırların yazılı dil ile düşündüklerini de biliyorum. Komik bir şey duymak ister misiniz?

Başı **Ellie:** Küçükken, işitme engelli olmayanların harflerle
mı konuştuğunu sanırdım. Her kelimeyi harf harf
sallıyo heceliyorlardı. CAT yerine C – A – T diyorlardı. Yoğun
rum. dudak okuma eğitimi almaya başlayana kadar
kelimelerin birçok sesin birleşiminden oluştuğunu
öğrenemedim. Heceleri öğrenmek biraz işimi
kolaylaştırdı.

Ben: Dudak okuma öğrenmek ne kadar zor?

Ellie: Zor. Maisy'nin bunu yapıp yapamayacağını soruyorsanız, buna cevap veremem. Özellikle temel iletişim öğrenimindeki gecikmeyi göz önünde bulundurursak. Şöyle düşünün... Japonca konuşan birinin altyazısız bir videosunu bulun, sesi kapatın ve bu şekilde kendinize Japonca öğretmeye çalışın. Zor. Ama imkansız değil.

Ben: Vay canına. Açıkçası hiç bu şekilde düşünmemiştim. Harika bir öğretmensiniz, Dr. Stone.

Bir işaret yapıyor, sonra bana "öğretmen" kelimesini yazıyor. Ben de aynısını yapıyorum, ama ifadesinden anladığım kadarıyla, kelimeyi mahvetmiş olmalıyım. Ama ben aptal değilim. Her işaret dilini yanlış yaptığımda bana dokunacağını biliyorum. Ellerimi ellerine alıyor ve doğru pozisyona getiriyor. Kahretsin, daha az önce seviştik ve hala ellerinin dokunuşunun her saniyesinin tadını çıkarıyorum. Beni bırakıyor, ben işareti yapıyorum ve o jazz ellerini yapıyor.

Ellie: İlginç bulabileceğin başka bir şey de, sağır insanların neredeyse her şeyin ses çıkardığını öğrenince ne kadar şaşırdıklarıdır: ışıklar ve buzdolapları uğuldar, klimalar vızıldar, rüzgar bile ses çıkarır. Bu yüzden Maisy'ye bunları anlatman çok önemli. Her şey ses çıkarır. Sessizlik olarak algıladığınız şey aslında sessizlikten çok uzaktır. Bir zamanlar işitme engelli bir profesörüm vardı, eğitiminin bir parçası olarak, ses emici malzemelerle kaplı sessiz bir odada oturup birkaç dakika sonra kalp atışlarını duyabilmeyi öğrenmekti. Bu deneyimin, tamamen sağır olanları anlayabilmeye en çok yaklaştığı an olduğunu söylemişti.

Ben: Sessizliği bir daha asla aynı şekilde düşünmeyeceğim.

Telefonuna yapışmış haldeyken cevap yazmıyorsa, koluna elimi koyuyorum.

Telefonunu bana doğru çevirip gelen bir aramayı gösterir.

Uzanıp başucundaki lambayı yakıyorum. "Numara aynı mı? Her gece seni arayan numara mı?"

O, telefonuna bakarak başını sallar. Telefonunu incelerken gözleri kısılır. Bir süre sonra bana bir mesaj gönderir.

Ellie: Bu sefer sesli mesaj bırakmışlar, bu da beni tanımadıkları anlamına geliyor, ama beni endişelendiren şey mesajın içeriği. Sesli mesajların yazıya dökülmesi berbat, ama mesajda kız kardeşim, babam ve beni bulmaya çalıştıklarıyla ilgili şeyler yazıyor. Beth'ten mi bahsediyorlar? Sence aileme bir şey mi oldu?

Telefonunu bana uzatır, ben de çok uzun ve çoğu anlamsız olan transkripsiyonu okurum ve omuz silkerim, ona geri veririm. Ama almaz. Sesli mesajı dinlemek için ekrana dokunur ve ben dinlerken o da izler.

"Bir süredir arıyorum ama şimdiye kadar mesaj bırakmaya cesaret edemedim. Benim hakkımda ne bildiğinizi veya beni tanıyıp tanımadığınızı bilmiyorum. Benim adım Sierra Lucas. Babam Grant Lucas. Ben senin... senin kız kardeşimim. Yani üvey kız kardeşin. Yirmi altı yaşındayım, seninle aynı yaştayım ama senden altı ay büyüğüm. Neden bu kadar uzun süre seni aramadığımı merak ediyor olabilirsin. Cevap şu: birkaç ay önce ailemin taşınmasına yardım ederken, Alexa Lucas'ın boşanma belgeleri ve Ellie Kessler adlı çocuğunun babalık haklarından feragat belgeleri içeren bir kutu buldum. Evlat edinme ve isim değişikliklerini araştırmak biraz zamanımı aldı. Babamın daha önce evli olduğunu bile bilmiyordum. O... şey, zor bir adamdır, tipik bir baba değildir. Her neyse, beni tanıımıyorsan, eminim bu senin için çok olmuştur. Beni tanıyorsan, neden beni aramadın diye merak ediyorum. Belki de sana karşı haklarından vazgeçen bir adamla akraba olmak istemiyorsundur. Bilmiyorum ve ona bunu soramam. Annem ise... o başka bir hikaye. Bu telefonu açmaktan çok korkuyorum. Umarım bunu alır ve beni ararsın. Babamın yaptıklarını bana yükleme. Başka kardeşim yok. Ben... gerçekten çok istiyorum..."

O içini çekerek, "Lütfen geri arayın. Tek yapmamız gereken konuşmak. Numaram sizde var" dedi.

Tanrım. Bilmediği bir kız kardeşi mi var? Transkripsiyonun neden bu kadar berbat olduğunu anlıyorum. Kız çok endişeli görünüyordu. Bazen kekeliyor, bazen çok hızlı konuşuyordu.

Ellie'ye bakıyorum, nereden başlayacağımı bilemiyorum. "Ne?" diye işaret ediyor. "Anlat bana."

Telefonuna dokunup kaydı tekrar oynatıyorum ve konuşmayı ona mesajla gönderiyorum. Bitirmemi beklemiyor bile, telefonuma yazarken omzumdan bakıyor, her kelimeyle bacağıma daha sıkı sarılmaya başlıyor.

Gözleri yaşlarla doluyor. Bir damla gözyaşı cildime düşüyor, göğsümden aşağı akıyor.

Mesajı gönderir göndermez, başını sallayarak defalarca okur. Sonunda başını kaldırdı. "Bir ablam mı var?" diye işaret etti. "Oldukça etkileyici."

"Ben..." Elleri bir anlığına kucağına düşer. "Acaba annem biliyor muydu?"

Ben: Biyolojik babanın soyadı Lucas mı? Ben bunu pek sevmiyorum.

"Kardeşin," diye işaret ediyor ve ben başımı sallıyorum.

Ellie: Onunla tanışmalıyım.

Kafamda alarm zilleri çalmaya başlar. Koruyucu içgüdülerim devreye girer ve hızlıca bir mesaj yazarım.

Ben: Bekle biraz. Ya Grant seni ele geçirmek için onu kullanıyorsa?

Ellie: Neden yapsın ki? Benimle hiçbir ilgisi yok. Ebeveynlik haklarından vazgeçtiğinde ve 1⁸.doğum gününden sonra onu aradığımda bunu çok net bir şekilde belirtmişti.

"Onu buldun mu? Onunla konuştun mu?"

Ellie: Bir ilişki aramak için değil, ama kendi gözlerimle, çocuğunu terk edecek bir adamın nasıl biri olduğunu görmek zorundaydım. Bana güldü. Aşağılayıcı sözler söyledi. Annemin beni uyardığı her şey doğruymuş. Sierra'yı bana ulaşmak için kullanmasının hiçbir nedeni yoktu. Onunla tanışmak istiyorum Blake. Tanışmak zorundayım.

Gerginleşiyorum. Babası annesine şiddet uyguluyordu. Sierra'ya da şiddet uyguluyor olabilir. Ya Ellie'den yardım istemek için ona ulaşıyorsa ve bu işe karışmak Ellie'yi tehlikeye atarsa? Bu konuda içimde kötü bir his var. Ama ben kimim ki ona ne yapması gerektiğini söyleyebilirim? Yüzündeki ifadeden, ben kabul etsem de etmesem de Sierra'yla buluşacağı belli.

"Seninle geleceğim," işaret diliyle söylüyorum.

Söylediğim şey çok saçma gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. Kafasını salladı.

"Ellie," dedim sert ve kararlı bir ifadeyle. "Seninle geliyorum. Her ihtimale karşı. Mesafemi koruyacağım, ama senin güvende olduğundan emin olmalıyım."

Ellie: Bu senin sorunun değil, Blake. Senin başın yeterince dertte.

Ben: Benim sorunun değil mi? Seni önemsiyorum, El. Beni mutlu et. Sierra'ya mesaj at ve Calloway Creek'in dışında buluşun. Ben bakıcı bulurum. Her şey yolunda giderse karışmayacağıma söz veriyorum.

Ellie: Tamam. Biraz moral desteği iyi olabilir. Ayrıca tercümana ihtiyacım olabilir.

Gülüyorum. İkimiz de bunun için önümüzde dağlar kadar engel olduğunu biliyoruz.

Ellie: Sesi nasıldı?

Ben: Gergin. Şu anda senin gibi. Hadi, ona mesaj at. Ama bundan sonra, bir daha bakıcı tutmamın tek sebebi seni dansa götürmek olacak.

Gölümsüyor. Sonra yutkunuyor, yüzünde kararlı bir ifade beliriyor, yazıyor, siliyor, yazıyor, siliyor, biraz daha yazıyor ve sonunda mesajı gönderiyor. Telefonunu bırakıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Her şey yoluna girecek," diye işaret ediyorum, sözlerimin doğru olmasını umarak.

Onun yanına uzanmak için yere çöküyorum, onu kendime çekiyorum ve kollarımı onun etrafına doluyorum. Onu sıkıca sarıyorum. Saçlarının kokusunu içime çekiyorum. Vücudunun benimkine değdiği hissin tadını çıkarıyorum. Her saniyenin tadını çıkarıyorum, çünkü birkaç dakika sonra gitmek zorunda kalacağımı biliyorum.

Yirminci Bölüm

20

Ellie

Sierra'yı öğrendikten sonra annemle yüzleştim. Grant'in başka bir kadını olduğunu bildiğini itiraf etti. Bir keresinde tartışırken bir çocuktan bahsettiğini, ancak o dönemde annemle babam Kyle'ın boşanması ve Grant'in beni reddetmesi nedeniyle çok duygusal bir dönem geçirdiklerini söyledi. Grant'in başka bir çocuğu olup olmadığı konusunda doğruyu söylediğini veya sadece kininden bahsettiğini bilmiyordu. Ve zamanla unutmuş. Bana haksızlık ettiğini söyledi ve özür dileyerek beni affetmemi istedi.

Ben de affettim. Çünkü o benim için en harika anne. Ve beni korumaya çalışıyordu.

Ama şimdi, sadece gülümseyebiliyorum. Bir ablam var.

Sierra ve ben oturmuş üçüncü kahvemizi içiyoruz. O muhteşem bir kadın. Chicago'da büyüdü ama liseden mezun olur olmaz evden ayrıldı ve bir arkadaşıyla Colorado'da bir karavanda yaşamaya başladı. Orada kayak yapmayı öğrendi ve üç yıl içinde hosteslikten teleferik operatörlüğüne, oradan da kayak öğretmeni olmaya kadar yükseldi. Şimdi karın peşinden gidiyor, yaz aylarında güney yarımküreye seyahat ederek Yeni Zelanda ve Şili gibi yerlerde kayak öğretmeni olarak çalışıyor. Nisan sonu olduğu ve Colorado'da sezonun yeni bittiği için, güneye gitmeden önce biraz dinleniyor.

Blake'in köşedeki masasından bizi izlediğini fark ettim. İlk birkaç dakika bize katıldıktan sonra, muhtemelen Sierra'nın bir tehdit olmadığını karar verdikten sonra, bizim tanışmamız için izin isteyip laptopunda çalışmaya devam etti.

Bu iki saat önceydi.

Sierra'nın gözleri yaşlarla doluyor. "Hâlâ inanamıyorum."

Dudaklarını okumak zor olmadığı için çok mutluyum. Belki de aynı ağzımız olduğu için, konuşmayı öğrenirken aynada kendimi saatlerce izleyerek pratik yaptığım içindir.

Bu sadece ağızla sınırlı değil. Saçları benimkilerle aynı renkte, sadece biraz daha dalgalı. Boyumuz aynı. Yüzü benimkinden daha bronz olsa da, inanılmaz derecede tanıdık geliyor.

Telefonuna bakıp kaşlarını çatıyor. "Bir dakika izin verir misin?"

Başımı sallıyorum ve o masadan kalkıp telefonunu kulağına dayayarak dışarı çıkıyor.

Blake bu fırsatı değerlendirip bana mesaj atıyor.

Blake: Onunla tanıştığımda iki kez baktım. İlk bakışta kardeş olduğunuzu anladım. Aslında, benzerliğiniz o kadar fazla ki, doğru ışıktaki ikiz kardeş olabilirsiniz.

Bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum, çünkü bu ikimizin de Grant'ten birçok özelliği aldığımız anlamına geliyor.

Sierra'ya bakıyorum, kahve dükkanının önünde telefonla konuşurken bir ileri bir geri yürüyor. Stresli görünüyor. Umarım kötü bir haber almamıştır.

Ben: Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. O harika bir kız ve onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Blake: Özür dileme. Ben iyiyim. İşlerimi hallediyorum. Annem, Maisy ile birlikte evinde çok iyi vakit geçirdiklerini söyledi. Anlaşılan Maisy saklambaç oynamayı seviyor. Ve inan bana, 12.000 metre kareden fazla bir evde saklanacak çok yer var.

Sierra tekrar oturur. Birkaç dakika önceki kadar mutlu değildir.

Ben: Her şey yolunda mı?

Sierra: Özür dilerim. Telefonu açmam gerekti. Annem arıyordu. Burada olduğumu bilmiyor. Senin hakkında bir şey biliyor mu bilmiyorum. Bana senden ya da

babamın evlendiğinden bahsetmedi. Onu zor durumda bırakmak istemedim.

Son cümle tüylerimi diken diken etti.

Ben: Neden başını belaya sokmuş ki?

Omuzları çökmüş, peçeteyi kurcalıyor, beden dilinin ne kadar çok şey ifade ettiğinin farkında değil.

Kız kardeş olmamızın nedenini hiç konuşmadık: Grant. Saatlerce konuştuk, ama ikimiz de ondan bahsetmedik. Onun beni reddettiği için ondan nefret ettiğimi düşündüğü için olduğunu sanıyordum. Ama şimdi, başka bir nedeni olup olmadığını merak ediyorum.

Ben: Sierra, Grant annene de benim anneme davrandığı gibi davranıyor mu?

Metni okur, başını kaldırır ve gözlerimiz karşılaşır. Cevabı söylemesine veya mesaj atmasına gerek yoktur. Her şey yüzünden okunmaktadır. Elimizi uzatır, eline koyar ve ona cesaret verici bir şekilde başını sallar.

Sierra: Onun hakkında konuşarak buluşmamızı mahvetmek istemedim. Seni tanımak çok güzeldi.

Ben: Hiçbir şeyi mahvetmezsin. Konuşmak istersen sorun değil. Anlarım. Sorabilir miyim, annenle baban hala birlikte mi? Ona anneme yaptıklarını yapıyorsa, buna inanamıyorum.

Annesine olanların kendi suçuymuş gibi utançla başını eğdi.

Sierra: Uzun zamandır evliler. Annem onlar bir araya geldiklerinde çok gençti. Pazarlanabilir bir becerisi yok. Yirmi altı yıldır ev hanımı ve anne. Ben evden ayrıldıktan sonra bile, babam annemin işe girmesini istemedi. Evden ayrılırken ona çok para kazanacağımı ve bir gün ikimizin birlikte bir evde yaşayacağımızı söz verdim. Ne zaman bu konuyu açsam, annem

saçmaladığımı söylüyor. Yine de, elimden geldiğince tasarruf ediyorum ama asla yetmiyor.

Ben: Onu terk etmek mi istiyor?

Sierra: Hiç öyle bir şey söylemedi. Ama bence bunu beni korumak için yapıyor. Babam bana hiç babalık yapmadı. Hep yoktu. Hiç ilgilenmezdi. Annem de böyle olmasını tercih ediyordu sanırım. Yanımda olmazsa bana bir şey yapma fırsatı bulamazdı.

Çok farklı çocukluklar yaşamış iki kız kardeşi düşününce içim burkuluyor.

Ben: Onun pazarlanabilir becerileri var, biliyorsun. 26 yıl yemek pişirme, ev temizliği, kıyafet tamiri, çamaşır yıkama ve çocuk yetiştirme tecrübesi ile hizmetçi veya dadı olarak iş bulabilir.

Sierra: Açıkça söylemiyor ama bence ondan ayrılmaktan korkuyor.

Ben: Annemden duyduğum hikayelere göre korkması da normal.

Sierra: Ona yardım edeceğim. Bir gün, yeterince para biriktirdiğimde, onu oradan çıkaracağım. O istemese de, bunun olacağına inanmasa da, olacak. Yapmak zorundayım.

Ben: Üzgünüm. Keşke yardımcı olabilseydim.

O gözyaşlarını siler. "Üzgün olan benim. Her şeyi mahvettim."

Ben: Hiçbir şeyi mahvetmedin. Aslında bunu tekrar yapmalıyız. New York'ta ne kadar kalacaksın?

Sierra: Bir hafta kadar. Şehirde ziyaret etmek istediğim birkaç arkadaşım var, ama esas olarak senin için geldim.

Senin mesajını aldığımda ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. O gece hemen uçak bileti aldım.

Benim şişkin bir banka hesabım ve büyük bir mirasım varken, o annesini korkunç bir durumdan kurtarmak için para biriktirmeye çalışıyor diye anında suçluluk duyuyorum. Yine de beni görmek için uçak bileti ve muhtemelen pahalı bir otel için para harcadı.

Ben: Fazladan bir yatak odam var. Gel, benimle kal.

Sierra: Sana rahatsızlık veremem.

Ben: Rahatsız olmazsın. Ben çok çalışıyorum, sen trenle şehre gidip arkadaşlarını görebilirsin. Tüm hafta sonu birlikte geçirebiliriz. Beth'i de davet ederiz, kızlar gecesi yaparız. Çok eğlenceli olur.

Yüzü aydınlanır. "Bana işaret dilini öğretir misin?" Gülümser ve başımı sallarım.

Sierra: Otelim hemen köşede. Otelde eşyalarımı toplayıp yarım saatte burada olabilirim.

Ben: Ne bekliyorsun? Gidelim mi?

O kadar hızlı sandalyesinden kalkar ki sandalye neredeyse devrilir. O kapıdan çıkar çıkmaz Blake yanıma gelir.

"Nereye koştu?" diye sorar.

"Eşyalarını almaya," işaret diliyle cevap veriyorum. "Bu hafta benimle kalacak." Kaşları havaya kalkıyor. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

Onu azarlayan bir bakışla süzerim. "O benim kardeşim."

Ellerini teslimiyetle kaldırır. "Doğru. Biliyorum. Sadece senin güvenliğini istiyorum."

"Beni mi koruyorsun?" diye işaret diliyle sııttım.

"Sanırım öyle."

Ben: Sadece bir hafta için. Yakında Yeni Zelanda'ya uçacak.

Sonraki yarım saatimi Blake'e Sierra hakkında öğrendiğim her şeyi anlatarak geçiriyorum. Grant ve annesi Tara hakkında bana anlattıklarını da dahil.

"Dikkatli olmalısın," diyor. "Ya öğrenirse?"

**Ben: Öyleyse ne olur? O adam benimle hiçbir ilgisi yok.
Bu onunla ilgili değil. Sierra ve benimle ilgili.**

Sierra bir valiz ve gülümsemeyle ortaya çıkıyor. Benim onu ağırlamaktan duyduğum heyecan kadar o da benimle kalacağı için heyecanlı. Blake'in arabasına binip Calloway Creek'e geri dönüyoruz.

Sierra ve ben yol boyunca mesajlaşıyoruz.

Yirmi birinci bölüm

Blake

"Çok iyi," diye işaret ediyor Ellie.

Maisy'nin yüzü aydınlanır. Ellie'yi memnun etmeyi çok seviyor.

Maisy, hepimizin beklediğinden daha hızlı öğreniyor. Bu hafta, insanların isimleri olduğunu anladı. *Kendisinin* de bir ismi olduğunu. Kendisinin sadece "kız" olmadığını. Ve benim de sadece "baba" olmadığını.

Baba. Sonunda anladığı ve kavradığı bir şey daha var. Benim onun babası olduğumu. Ve bu, hayal edebileceğimden çok daha fazla mutluluk veriyor bana. Ama yine de, daha fazlasını hayal *edebiliyorum*. Bana sarıldığında hissedeceğim coşku. Ona kitap okurken, sadece yanımda yatıp omuzlarımız hafifçe değecek şekilde yatmak yerine, bana sokulmak istediğinde. Harika bir gün geçirdikten sonra bana koşup kollarımın arasına atlamak istediğinde. Ya da üzgün olduğunda, doldurulmuş kedisini alıp dolaba koşmak yerine benim tesellimi aradığında.

Ellie saate bakar, burada olduğunda nadiren yaptığı bir şey. Normalde bizimle çalışmaya çok odaklanır ve heyecanlıdır. Ama bugün... dikkati dağınık.

Ben: Burada olmana gerek yok. Sierra ile birlikte olmak istediğini biliyorum. Çarşamba günü gidiyor, değil mi?

Ellie: Burada olmak istiyorum Blake. Bu benim işim. Sierra ve ben tüm hafta sonu birlikte olacağız. Zaten o da benim evimde değil. Şehirde bir arkadaşıyla akşam yemeğinde.

Maisy, Ellie ile iki saatlik seansımızın ortasında her zamanki gibi ara verir, küçük bir atıştırmalık yer ve sonra salıncakta oynar. Bu fırsatı değerlendirerek Ellie'ye daha önce tanıştığımız aileyi anlatırım.

Ben: Maisy ve ben bugün Krista Lancaster ve ailesiyle tanıştık. Onu okuldan tanıyorsun, değil mi?

Ellie: Evet, Krista üçüncü sınıfta.

Ben: Koklear implantı var. Ailesi duyabiliyor ve Maisy'ye de implant taktırmam için beni cesaretlendirdiler. Bu konuyu pek konuşmadık, biliyorum. Ne düşünüyorsun?

Ellie: Henüz bu konuyu açmadım çünkü senin insanlarla konuşmak, kendi araştırmanı yapmak ve kendi fikrini oluşturmak için zamana ihtiyacın olduğunu düşündüm. Sana ne yapman gerektiğini söylemek için burada değilim.

"Ne yapmam gerektiğini söylemeni istemiyorum. Onlar hakkında fikrini soruyorum, El. Neden taktırmadın? Karşı mısın?"

Ellie: Karşı değilim. Ama ısrar da etmiyorum. Her iki tarafın da argümanlarını iyice dinledim. Her ikisinin de haklı yanları var. Bu gerçekten kişiye göre değişir. Daha önce de söylediğim gibi, koklear implantlar konusunda çok farklı görüşler var. Çocukluğumda duymayı çok istediğim zamanlar olmadı desem yalan olur. Küçükken annem bana implant taktırmamayı tercih etti. Büyüdüğümde kararı bana bıraktı. Ama ben karar veremedim, karar benim yerime verildi. Dokuz yaşındayken bisikletten düştüm ve kafamı oldukça sert bir şekilde vurdum. Bu arada, birçok işitme engelli ve işitme güçlüğü çeken kişi baş dönmesi ve denge sorunları yaşar. Beyin hasarı olup olmadığını kontrol etmek için MR çektiklerinde, beynimde epifiz bezi kisti tespit ettiler. Kist iyi huylu ve herhangi bir sorun yaratmıyor, ama yine de herhangi bir değişiklik olmadığından emin olmak için her yıl MR çektiriyorum. İmplantlarınız varsa MR çektirmek kontrendikedir. Bunu aşmanın yolları var, ama zaten istediğimden emin olmadığım bir şey için bu kadar zahmete girmeye değmezdi.

"Eğer yapabilseydin, alır mıydın?"

"Dürüstçe?" diye işaret etti. "Bilmiyorum."

"Beni etkilemek istemediğın için mi böyle söylüyorsun?"
İkna edici olmayan bir şekilde omzunu kaldırdı.

Ellie: Gerçek şu ki, bazı insanlar bunlardan faydalanacak, bazıları ise faydalanmayacak. Ancak implantlar, bazı insanların inandığı gibi işitme duyumuzu DÜZELTMEZ. Mucize yaratmazlar. İmplantlarla bile, işitme engelli insanlar duymayı öğrenmek zorundadır. Beynimiz sesi işlemek için eğitilmeli. Ve bazen bu mümkün olmuyor. Bazıları için implantlar tam olarak amaçlandığı gibi çalışıyor. Diğerleri için ise ses, hayatlarını iyileştirmek yerine beyinlerini karıştırıyor ve sonunda implantları çıkarttırıyorlar. Bu konu sağır topluluğu arasında çok tartışılıyor. Ben buraya sana fikrimi söylemeye gelmedim. Seni bilgilendirmek için buradayım, böylece senin durumuna göre Maisy için en iyisini yapabilirsin.

Ben: Politikacı olmalısın, El. Doğrudan sorulara cevap vermeme konusunda gerçekten çok iyisin.

Ellie: Sadece işimi yapıyorum.

"Bir sorum daha var," işaret diliyle söylüyorum. "Ne zaman dans etmeye gidiyoruz?" Bir saniye boyunca yanağının içini ısıırıyor.
"Cuma

Cuma'dan sonra mı?"

"Bir hafta mı dedin?" Dışarıya bakıyorum, sabırsızlık içindeyim. Maisy doldurulmuş kedisine işaretler yapmaya meşgul, ben de Ellie'yi kendime doğru çekiyorum. "Seni özledim."

Sözlerim dudaklarımdan ıkalkı çoktan olmuş ama bakışları hala dudaklarımdın üzerinde. Sonra elleri aramıza giriyor ve işaret diliyle "Neredeyse her gün görüşüyoruz" diyor.

"Ben öyle demek istemedim, bunu biliyorsun."

Dışarıya bakıyor, sonra bana dönüyor, omuzlarımı kavrayıp beni pencereden uzaklaştırıyor. Parmak uçlarına yükselip beni öptüğünde, onun bu cesur yanını ne kadar sevdiğime gülümsüyorum.

Ellerim saçlarını okşayarak boynuna uzanıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştıyor. Saçlarının meyveli kokusu içimi sarıyor. Dudaklarının tadı bana geçen hafta onun yatağında olduğumu hatırlatıyor. Büyüyen ereksiyonum, daha fazlasını ne kadar çok istediğimi söylüyor. Bu, asla tatmin olamayacağımı hissettiğim bir dürtü. Ona asla doyamam. O benim önümde olmadığında bile, hala benimle birlikte. Kafamda. Düşlerimde. Ellie Stone'a sersemlemişim ve ayılmak da istemiyorum.

Arka kapı açılır ve ben uzaklaşırım. Çadır gibi şişmiş pantolonuma bakarak hızla kanepeye oturur ve dizlerimin üzerine bir yastık atarım.

Ellie gülüyor ve ben telefonumu çıkarıyorum.

Ben: Gelecek Cuma devam edecek.

Dudaklarını yalar ve gülümser. Yüzünde gördüğüm en saf gülümseme. Ve bu bana, belki de o da bana biraz sarhoş olduğunu söylüyor.

Beth bana geldiğini mesaj attı, ben de kapıyı açtım. Sierra, Beth'in getirdiği pahalı şampanya şişelerini fark edince biraz rahatsız oldum.

Ailelerimizin ekonomik durumundaki farklar hakkında pek konuşmadık. Ama Sierra beni bulmak için özel dedektif tuttuysa, her şeyi biliyor olabilir.

Sierra ve ben, son birkaç gecedir kanepemde oturup gece yarısını geçene kadar mesajlaşarak birbirimiz hakkında çok şey öğrendik. Ama bir şey kesin, babamızın konusunu hiç açmıyoruz.

Sierra ve Beth hemen arkadaş olurlar, bu da endişelerimi biraz hafifletir. Beth ve ben her zaman kardeşten öteydik. En iyi arkadaşız. Büyürken her zaman arkamda durdu. Hala da öyle. Ben de her zaman onun arkasında olacağım. Ama Beth'in başka bir kız kardeşim olduğu haberini nasıl karşılayacağından emin değildim.

Yemeğimizin geldiğini belirten bir mesaj alıyorum, bu yüzden teslimatçıya seslenip pizzanın parasını ödüyorum.

Beth derin bir nefes alır. "Yirmi dolarlık pizza ve iki yüz dolarlık şampanya. Daha iyisi olabilir mi?"

Ona azarlayan bir bakış attım. "Ne?" diye sordu.

Sierra'nın bakışları ikimiz arasında gidip geliyor.

"Onu takma," diyor Beth ve işaret diliyle ekliyor. "Buraya taşındığından beri kışında çubuk var. Sanırım bunun, öğrencisinin babası olan seksi bekar babayı becerememesiyle bir ilgisi var."

Çenem düşer.

"Ne?" Beth bana deliymişim gibi bakar. "Doğru, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Aman Tanrım," diyor Sierra, Beth tercüme ediyor ki hiçbir kelimeyi kaçırmayayım. "Blake, değil mi? Yani o sadece bir arkadaş değil mi?"

Şimdi de Beth gözlerini deviriyor. "Oh, lütfen. Sana sadece arkadaş olduğunu mu söyledi?" Gülüyor. "Kız kardeşimiz, Calloway Creek'in en önde gelen oyuncularından biri olarak bilinen ya da bilinmeyen bir adamın peşinde koşuyor."

Sierra dudaklarını büzüyor. "Neden en çekici olanlar hep kötü çocuklar?"

"O kötü değil," diye sinirlenerek işaret diliyle söylüyorum.

"Hey," diyor Beth. "Seni suçlamıyorum. Ben de birkaçıyla çıktım. Her zaman en eğlencelileridir. Sadece risklerin farkında ol."

"Riskleri mi?"

"Yani, ikiniz seviştikten sonra onun sana olan ilgisini kaybetmesine şaşırma."

Sierra kıkırdar ve Beth'e "seks" işaretini gösterir. Beth, işareti öğrettikten sonra bana döner ve gözlerimi izler. Ben içkimi içerken beni inceler, burnunun kenarları kırışır ve farkına varınca gözleri büyür. "Aman Tanrım, onunla zaten yattın, değil mi?"

Ağızımdaki şampanya anında onun üzerine sıçradı.

Telaşla, ağızımda kalan az miktardaki şeyi boğazıma takıp, "Ben... hayır" diye işaret ettim.

"Yalancı." Beth yüzünü silerek gülüyor. "Seksi bekar babayla yattın. Her halinden belli." Yavaşça sırtışının yerini bir gülümseme alıyor. "Dur. Sierra'yla tanışmadan önce olmuş olmalı, ve o yine de seninle çıkmış? Aman Tanrım, Ellie, senden gerçekten hoşlanıyor olmalı. Kaç kez?"

Beth'in beni bir kitap gibi okuyabildiğini unutmuşum, başımı sallıyorum.

Kolumu tutar. "Anlat."

İkisi de bana bakıyor. Bir şey söylemeye çekiniyorum, çünkü söylersem, ona karşı hislerim olduğunu itiraf etmiş olurum. Ailesinin soyadından başka hiçbir özelliği olmayan bir adama karşı hissetmemem gereken hisler.

"Önemli değil. Sadece bir kerelikti."

"Önemli," diyor Beth. "Neredeyse ilk kez seninle birlikte oldu."

Sierra sanki uzaylı görmüş gibi bakıyor. "Sen... bu senin ilk seferin miydi?"

Beth'e yine tiksinti dolu bir bakış attım. *Tüm* sırlarımı bu kadar çabuk Sierra ile paylaşmak zorunda mıyız?

"İlk kez değildi," diye işaret diliyle anlatıyorum, Beth tercüme ediyor. "Ama uzun zamandır ilk kez oldu."

"Lise yıllarında biraz sürtüktü," diyor Beth, benim söylemediğim şeyi ifşa ediyor.

Koluna vuruyorum. "Burada iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyorum."

"Merak etme," diyor Sierra. "Ara sıra biraz sürtük olmakta bir suç yok."

"Ama daha fazlasını istiyorsun, değil mi?" diye sorar Beth bana. "Ve seninle Sierra'yı görmek için şehre gitmekte ısrar etmesine bakılırsa, eminim o da istiyor." Elini çırparak kanepede zıplar. "Eski dostların fayda sağlayan ilişkisi gibisi yoktur."

Sierra ve Beth birbirlerine beşlik çakarlar, bu iyi bir şey, çünkü bu, az önce içimden kaçan derin iç çekişi fark etmedikleri anlamına geliyor.

Arkadaşlık ilişkisi. Fling. Bu kelimeler kafamın içinde yankılanıyor, bu fikri kabullenmeye başlıyorum. Sonuçta Blake ve ben asla daha fazlası olamayız. Bu gerçeği ne kadar çabuk kabullenirsem, o kadar iyi olur. Ama bu, önümüzdeki hafta sonu dans randevumuz için heyecanlanmadığım anlamına gelmez.

"Bana daha fazla müstehcen işaret öğret," diyor Sierra.

İşte başlıyoruz. İçimden gözlerimi deviriyorum. Bunu soran her duyabilen insandan bir kuruş alsam, babamdan daha zengin olurum. Ama o benim yeni bulduğum kardeşim, bu yüzden ona bir şans vermeye karar veriyorum.

Beth ve ben, ama daha çok Beth, sonraki on dakikayı ona ASL'deki küfür kelimelerini göstererek geçiriyoruz. Çoğu insan gibi, Sierra da ASL'nin bu kadar zengin bir küfür kelime dağarcığına sahip olmasına şaşıyor.

Gecenin sonunda, Sierra'ya adını hecelemeyi, *tanıştığımızı memnun olduğumu* işaret etmeyi ve en önemlisi - en azından onun için - bir erkeği yatağa davet etmeyi öğrettik. Yeni kız kardeşim, benim lise yıllarımdan bile daha sürtük olabilir diye düşünüyorum. Bu mantıklı olurdu. Psikoloji konusundaki sınırlı bilgim,

erkeklerin sağıksız ilgisini çekmek. Görünüşe göre, uzun süredir kayıp olan iki kız kardeş, çok farklı nedenlerle erkeklerin ilgisini çekmeye çalışmış.

Sierra bakıyoraşağı aşağı telefonuna telefonuna ve gülümsedi gülümsemesi tamamen kaybolur ve yerini acı dolu bir yüz ifadesi alır.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Annem." Omuzları çöküyor ve kanepeye gömülüyor. "Boş ver. Ortamın havasını bozmak istemiyorum."

"Sierra," der Beth. "Ne oldu? Bize söyleyebilirsin."

Uzun bir sessizlikten ve telefonuna acı dolu bakışlardan sonra, "Bana sarhoşken mesaj attı," der.

Beth ve ben ona şaşkın şaşkın baktık.

"Bu, bazen... bazen..."

"O piç kurusu ona vurduktan sonra," diyor Beth, her zamanki gibi hiç filtre kullanmadan. Sierra, bunu itiraf etmekten korkuyormuş gibi omuz silkiyor.

"Burası güvenli bir yer," işaret diliyle söylüyorum.

"Bize anlatabilirsin." Kanepeyi tırmalıyor.

"Babam... şey, bizim babamız..."

"Onun babası değil," der Beth öfkeyle. "Onun bir babası var. İkinizin kardeş olduğunuzu anlıyorum, ama o pisliğe babamız demenizi istemiyorum."

Sierra başını sallar. "Haklısın."

Beth'i şu anda ne kadar seviyorum. Hayatıma yeni bir kız kardeş girmesi onu tehdit edebilirdi. Ama tam tersini yaptı, onu kollarını açarak karşıladı. Yine de, karısını döven bir pislik yüzünden yakın aile bağlarımızın zayıflamasına seyirci kalmayacak. Üstelik, günlerdir düşündüğüm ama söyleyemediğim şeyi tam olarak söyledi.

"Grant, Chicago Polis Departmanı'nda yüzbaşı," diye açıklıyor Sierra. "Üniformalı memurdan dedektife, çavuşa ve teğmenliğe kadar yükseldi. Şimdi de bölümünün komutanı. Annem, görevinin sokaklardan çoğunlukla idari işlere kaymasıyla stresinin azalacağını ve... *cezalarının* da azalacağını düşünüyordu."

"Ne için cezalandırılıyor?" diye sorar Beth.

"Kötü bir kelime seçimi," diyor Sierra. "Annem yanlış bir şey yapmıyor. Her şeyin yolunda gitmesi için elinden geleni yapıyor. Akşam yemeği her zaman hazır. Babamın kıyafetleri her zaman ütülü. Kendini formda tutuyor.

kendini zinde tutmak için uğraşıyor. O öyle davrandığında, gününde bir terslik olmuştur. Bunun annemle hiçbir ilgisi yok. Ama ne yazık ki annem için, babamın yüzbaşı terfisi beraberinde pek çok beklenmedik stres getirdi."

"Neden ayrıldı?" diye sorar Beth.

Koluna hafifçe vuruyorum. "Nedenini biliyorsun. Annem defalarca bize neden ayrılamadığını anlattı."

"Ama ayrıldı," diyor Beth. "Sonunda ayrıldı. Belki biz de yardım edebiliriz."

Sierra'nın bakışları yere düşer. "Annem gururlu bir kadın. Sadaka kabul etmez."

"Ya bir iş bulursa?" işaret diliyle soruyorum, Beth yine benim için tercüme ediyor. "Babam mutlaka bir hastanede ona bir iş bulabilir."

Sierra üzgün bir şekilde başını sallar. "İşe yaramaz. O bir polis. Onu bulur. İlk maaşını alır almaz, sosyal güvenlik numarasını bulur ve ona kimin para ödediğini öğrenir. Annem sadece içtiğinde bana bir şeyler anlatır. Bir keresinde, babamın onu terk ederse öldüreceğini söylediğini anlatmıştı."

"Ona kayıt dışı ödeme yapan bir iş bulsak?" diye sorar Beth.

"O da zor. Çok az işveren bu riski alır. İnan bana, araştırdım."

Sierra'nın koluna dokunuyorum. "Ama bana, parayı biriktirince annene onunla birlikte yaşamayacağına söz verdiğini söylemiştin."

"Biliyorum," diyor üzgün bir şekilde. "Ve muhtemelen bu asla olmayacak. Çünkü onunla birlikte ortadan kaybolmam gerekeceğini düşünüyorum."

Beth ve Sierra konuşmaya devam ediyor, ama benim aklım başka yerde. Aklıma bir fikir geliyor. Gerçekten çok iyi bir fikir. Detayları düşünene kadar bir şey söylemeye çekiniyorum. Ama annem gibi korku içinde yaşayan insanlar düşüncesi kanımı kaynatıyor. Artık yeni bir kız kardeşim var. Umarım Beth ile olduğu gibi onunla da iyi bir ilişkim olur. Beth için her şeyi yaparım. Sierra için de her şeyi yapmaya hazır olmalıyım.

Patronumun pazartesi ilk iş olarak benimle görüşmesini umarak hızlıca bir mesaj atıyorum.

Sonra, yenilenen heyecanla, yeni bir şişe şampanya açtım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

23

Ellie

Pazartesi öğleden sonra, yepyeni bir Toyota Camry ile daireme gidiyorum. Bu *benim* Camry'm değil. Kiralık bir araba. Sınırlerim bozuk ve bugün yaptığım araştırma ve planlamalar yüzünden çalışmak çok zor oldu. Umarım tüm çabalarım boşa gitmez.

Daireme çıktığımda Sierra dizüstü bilgisayarında kayak videoları izliyor.

Ben: Uçağın Çarşamba gecesi, değil mi?

O başını sallıyor.

Sierra: Aslında, birkaç gün daha kalmak hakkında konuşmak istiyordum. Havayolu şirketi, daha sonraki bir uçuşa aktarılacak gönüllüler arıyor. Cuma gecesi bir uçuş var. Eğer senin için uygunsa.

Ben: Daha da iyi. Zamanında dönüp uçağını kaçıırırsın diye endişeleniyordum.

Sierra: Neye yetişmek için?

Hala gergin bir şekilde anahtarlığı masanın yanına koydum. Başını kaldırdı. "Bu ne?"

Ben: Kızma. Evet, burnumu sokuyorum. Ama iyi niyetle.

**Sierra: Sen Sen aldın bana araba araba
Ben ülkeden ülkeden ayrılıyorum, Ellie. Onu koyacak yerim yok.**

Ben: Kiralık. Sabırlı ol. Uzun hikaye.

Yanındaki sandalyeyi işaret ediyor. Oturuyorum ve her şeyi kısa bir mesajda özetlemeye çalışıyorum.

Ben: Araba sana kadar izlenemez. Chicago'ya gidip anneni alacaksın. Onu buraya getireceksin. Uzun bir yolculuk olduğunu biliyorum, ama uçmayı riske atma. Seni takip edebilir. Ona bir iş buldum. Geçici bir iş, ama yine de bir şey. Dikkatli olursan, onu bulamaz ve sana yardım ettiğini öğrenemez.

Sierra: Ellie, özgünlüğün için sana puan veriyorum ve yardım etmek istemen için seni takdir ediyorum, ama o bir işe giremez. Adam onu bulur. Ve onun seninle yaşamasına izin veremem. Bu seni tehlikeye atar. Seni daha yeni buldum. Bu riski alamam.

Ben: Burada yaşamak zorunda kalmayacak. Patronum, okulda çamaşırhane ve temizlik işlerinde çalışması için ona iş verdi. Üstelik maaş da vermeyecekler. İşe alındığına dair hiçbir kayıt tutulmayacak. Orada yaşamasına izin verecekler. Mükemmel bir çözüm. Grant'in bakacağı son yer orası. Eğer bu işte senin parmağın olduğunu şüphelenirse, muhtemelen onu Yeni Zelanda'ya götürdüğünü düşünecektir.

Sierra: Pasaportu yok.

Ben: İyi. Belki o zaman senden şüphelenmez. Bir planım var. Bu gece gidersen, yarın o işe gittikten sonra oraya varabilirsin. Polis olduğu için güvenlik kameraları olduğunu düşünüyorum, o yüzden kılık değiştir. Peruk ve şapka tak ki yüzünü görmesin. Daha da iyisi, onu şaşırtmak için erkek gibi görünmeye çalış. Farklı kıyafetler giy. Şehirden çıkarken Goodwill'e uğrayıp bir şeyler al. Kameraların yerini biliyorsan, onlara bakma, yoksa seni fark edebilir. Sadece ihtiyacını olanları valize koy, onların valizlerine takip cihazı dikmiş olabilir, Goodwill'den bir valiz al. Kızın cep telefonunu bırak.

Orayı ara. Evden çıkar çıkmaz, kayıp ilanı için posterler hazırlatmış olma ihtimaline karşı, onun görünüşünü olabildiğince değiştir. Goodwill'den ona bir peruk da alabilirsin. Ve normalde giymeyeceği türden kıyafetler. Garaj yoluna park etme. İyi bir kamera plaka numarasını alabilir. Mümkünse bloğun çevresine park et. O eve gelmeden önce Chicago'dan olabildiğince uzaklaşmak için hemen ayrıl. Onu buraya geri getir. Ama sonra rutinini değiştirme. Her zamanki gibi onu ara veya mesaj at, böylece onunla iletişime geçmeye çalıştığını görsün. Hatta ona iyi olup olmadığını veya babanın bir şey yapıp yapmadığını sorabilirsin ama sadece normalde soracağın bir soru olursa. Ve Yeni Zelanda'ya vardığında fotoğraf gönder, eğer normalde yapıyorsan.

Bana şaşkın şaşkın baktı.

Sierra: Bu konuda çok düşünmüşsün. Neden? Onu tanımıyorsun bile.

Ben: Anneme ne olabileceğini düşünüyorum. Eğer o cesaretini toplayıp ayrılmasaydı, bana ne olabilirdi? **Eğer** onu zor durumda gören bir yabancı müdahale etmeseydi, ne olabilirdi?

Gözleri doldu. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Teşekkür ederim. Bu gece ayrılacağım."

Ben: Henüz teşekkür etme. Bu iş geçici ve patronumun büyük bir iyiliği. O da anlayışlı biri ve kendi kız kardeşinin de bir zamanlar benzer bir durumda olduğunu itiraf etti. Ama teknik olarak, vergi dairesi gelip soruşturma açarsa, okul maaş yerine konaklama ve yemek sağladığı için başı belaya girebilir, bu tam olarak yasal değil. Ama başka bir çözüm bulana kadar Tara'nın kalmasına izin vereceğini hissediyorum. Bir

şey daha var. Babanın telefonunu takip ettiğini düşünüyorsan, burada bırak ki kaybolduğunda Chicago'da olduğun anlaşılmasın.

Sierra: Kendi planım var ama yine de burada bırakacağım, ne olur ne olmaz. Tedbirli olmakta fayda var. Beth ve Blake bu konuda ne dediler? Durum oldukça ciddi, Ellie.

Ben: Bunu sadece üç kişi biliyor. Sen, ben ve Candance—o sağır okulunun müdürü. Başka kimse bilmemeli. Araştırmalarımın öğrendiğim kadarıyla, güvenilir olsa bile, bilen kişi sayısı ne kadar fazla olursa, hata yapma ve bunun yansımaları olma ihtimali o kadar artar. Bu, üçümüz ve annen arasında kalmalı. Başka türlü olmaz.

Gözlerinden yaşları siler. Sonra hıçkırarak ağlamaya başlar. Yanına yaklaşıp ona sarılırım. Babası yakalanırsa ne yapacağından mı korkuyor, yoksa annesini ondan uzaklaştırmak için bir plan olduğu için mi rahatladı, bilmiyorum. Omzumda ağlarken vücudu titriyor. Sonunda sakinleşir ve telefonuna geri döner.

Sierra: Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun? Ve işe yararsa, vicdanım rahat bir şekilde onu burada yalnız bırakıp Yeni Zelanda'ya gidebilir miyim?

Ben: Yalnız kalmayacak. Ben olacağım yanında. Ve sen de olacaksın. Ona yeni bir telefon alalım, böylece ikiniz sürekli iletişim halinde olabilirsiniz.

Çantamdan bir tomar para çıkarıp ona veriyorum.

Ben: Bunu kullan. Kredi kartı kullanma. Yolda benzin almak için bile. Baban kartlarını takip edip, nerede kullandığını bulabilir ve parçaları birleştirebilir. Ona bulması için hiçbir ipucu bırakma. çocukluğundan kalma eşyaların hala evinde varsa, onları bırak. Ne kadar duygusal

xml-ph-0004@deepl.internal		xml-ph-
0005@deepl.internal	how	xml-ph-0004@deepl.internal
xml-ph-0002@deepl.internal		xml-ph-
0004@deepl.internal		xml-ph-0005@deepl.internal
xml-ph-0004@deepl.internal		how
0005@deepl.internal	how	xml-ph-0004@deepl.internal
xml-ph-0005@deepl.internal	how	xml-ph-
0004@deepl.internal	xml-ph-0005@deepl.internal	how
xml-ph-0004@deepl.internal		xml-ph-
0005@deepl.internal	how	xml-ph-0004@deepl.internal
xml-ph-0005@deepl.internal	how	xml-ph-
0004@deepl.internal	xml-ph-0005@deepl.internal	how
xml-ph-0004@deepl.internal		xml-ph-
0005@deepl.internal	how	xml-ph-0004@deepl.internal
xml-ph-0005@deepl.internal	how	xml-ph-
0004@deepl.internal	xml-ph-0005@deepl.internal	how
xml-ph-0004@deepl.internal		xml-ph-
0005@deepl.internal	how	xml-ph-0004@deepl.internal
xml-ph-0005@deepl.internal	how	xml-ph-
0004@deepl.internal	xml-ph-0005@deepl.internal	how
xml-ph-0004@deepl.internal		xml-ph-
0005@deepl.internal	how	xml-ph-0004@deepl.internal

Parayı elinde tutarak, inanamadan ona bakıyor. "Bunu benim için yaptığını inanamıyorum."

Ben: Aile için böyle yapılır.

Gözünden bir damla daha yaş süzülür. "Seni seviyorum, Ellie." Beni kendine çekip sarılır. Uzun ve sıkı bir şekilde sarılmasına izin veririm. Sonra ona ASL ile bu kelimeleri nasıl söyleyeceğini öğretirim.

Yirmi dördüncü bölüm

Blake

Maisy sabırsızlıkla kanepede oturuyor. Rutini öğrenmiş. Ellie'nin ne zaman geleceğini biliyor. Birkaç dakikada bir homurdanıyor ve kapıyı işaret ediyor.

"Yakında," diye işaret diliyle söylüyorum.

Anladığını düşünüyorum, ama o daha dört yaşında. Her dört yaşındaki çocuk, sabırsızlıkla beklediği bir şey varsa huzursuz olur.

Onu oyunla oyalamaya çalışmanın bir yararı yok. Bunu o kadar çok yaptım ki, artık anladı ve bu onu daha da sinirlendiriyor. Görünüşe göre kızım doğuştan bir güç ve bir şeye kafasını takarsa, bundan daha azıyla yetinmez.

Bu yüzden Ellie'nin on dakika geç kalması beni endişelendiriyor.

Neyse ki Maisy saati bilmiyor, yoksa muhtemelen sinir krizi geçirirdi.

Onun arkasında durmuş, doldurulmuş kedisini tutarken gözlerini ön kapıya dikmiş halini izliyorum. Ve aklıma geliyor ki, günlerdir hiç öfke nöbeti geçirmemiş. Yoksa bir hafta mı oldu? Ellie, ihtiyaçlarını daha iyi ifade edebildikçe öfke nöbetlerinin azalacağını söylemişti. Ama hâlâ anlamadığı çok şey var ve bazen bir sonraki öfke nöbetini beklerken yumurta kabukları üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum. Sadece 100 cm boyunda ve 17 kg ağırlığındaki çocuğum, 90 kg'lık sarhoş bir denizci gibi öfke nöbetleri geçirebiliyor.

Kapı çalınıyor.

Maisy'nin omzuna dokunuyorum. Dönünce gülümsüyor ve kapıyı işaret ediyorum. "Ellie."

Maisy'nin yüzü bir anda aydınlanır. Elindeki doldurulmuş kediyi sıcak patates gibi bırakıp kapıya koşar. Maisy'nin kapıyı açabilmesi için kilidi önceden açmıştım. Ellie'yi görünce ona doğru koşar, neredeyse onu devirecekti ve ikisi birbirlerine sarılırlar.

Ellie bana bakar, yüzünde suçluluk ifadesi vardır.

Kızım her kucaklaştığında kıskançlık duymadan edemiyorum. Çünkü bana hala sarılmadı. Odaya girdiğimde yüzünün ışıldadığını hayal ettiğimi asla bilmeyecek. Her gün, bugün onun da beni Ellie kadar sevdiğine karar vereceği gün olmasını umarak uyanıyorum. Allie. Annem. Bir gün onun da beni, benim onu sevdiğim kadar şiddetle sevebileceğini umuyorum.

Bir gün, hiç bilmediğim bir aile olacağımızı.

Bir aile olma düşünceleri bakışlarımı tekrar Ellie'ye çeviriyor. Onun yanında yatmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Onu kucaklamanın. Onun içinde olmanın. Ve - beni bir tüy bile devirmez - onun da bunun bir parçası olmasını istediğimi biliyorum.

Her zamanki gibi, Maisy Ellie'yi yemek masasına sürükleyerek son çizimlerini göstermeye başlar. Ve her zamanki gibi, Ellie çizimlere hayran hayran bakar. Maisy'nin çizdiği ve Ellie'nin henüz işaret dilinde bilmediği bir şey varsa, Ellie her zaman ona öğretmek için bu fırsatı değerlendirir. Bugün, "kaldırım" kelimesini öğrenir.

Ellie çantasından malzemeleri çıkarmak için uzanırken, elimi sallayarak dikkatini çekerim. "Unuttun mu?"

Gözlerini kısar.

Maisy'e işaret ederek "Kedi" işareti yaparım.

Yüzündeki ifade, unuttuğunu gösteriyor. Bugün Maisy'yi evcil hayvan sahiplendirme merkezine götürmeyi planlamıştık.

"Gidebiliriz" işareti yapıyor.

Maisy bunu anlar. "Gidelim" in ne anlama geldiğini bilir. Aramıza bakarak, yeni bir geziye çıkacağı için heyecanlanır. Son birkaç hafta içinde pek çok yeni yer keşfetti. Şaraphaneye birkaç kez gittik (anne her zaman bizimle birlikte olduğu için işlerimi daha rahat halledebiliyorum) ve onu parka, restorana ve süpermarkete götürdük.

Şaraphane hariç, Ellie her seferinde bizimle birlikteydi ve karşılaştığımız her şeyin işaretini bize öğretti. Kelime dağarcığımız her geçen gün büyüyor.

Maisy'yi Truman's Grocery'ye götürmek gerçeküstüydü. Gözleri, yiyeceklerle dolu reyonlarda büyüdü. Atıştırmalık reyonuna gittiğimizde, sanki daha önce hiç market görmemiş gibi, atıştırmalıkların dizili olduğu raflara bakakaldı. Tüm bu deneyim hakkında karışık duygular içindeydim.

şey. Ona yeni bir deneyim yaşatacağım için heyecanlıyım, ama bunun onun için belki de ilk kez olacağı düşüncesi beni üzdü. Lucinda'nın yaptıkları aklıma gelip duruyordu. Aışverişe çıktığında evini yalnız mı bırakmıştı? Onu kötü muamele edebilecek cahil bir bakıcı mı tutmuştu? Maisy, torunlarıyla vakit geçirmek yerine dünyayı dolaşmayı tercih eden korkunç büyükanne ve büyükbabası tarafından mı bakılıyordu?

Maisy'nin annesi evden çıktığında dolaba saklandığı korkunç düşüncüyü kafamdan silip, kontrol edebileceğim şeylere odaklanıyorum. Maisy'ye kedi almak gibi şeyler.

Ona söylemedim. Nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Maisy sürekli kendini bir kedi ile çiziyor. Peluş kedisiyle. Gerçek bir kedi alacağımızı açıklasam bile anlayacağını sanmıyorum. Ve bu gerçekleşmezse diye söylememek en iyisi. Daha önce hiç hayvan barınağına gitmedim. Süreci tam olarak bilmiyorum.

Ben: Maisy'e hiçbir şey söylemedim. Garajımda, her ihtimale karşı evcil hayvan dükkanından aldığım eşyalarla dolu büyük bir kutu var.

Ellie mesajımı okur ve başını sallar. Bu konuda daha heyecanlı olacağını sanmıştım.

Ben: Gitmek zorunda değiliz. Her şey yolunda mı?

Ellie: Her şey yolunda. Tabii ki gideceğiz.

~ ~ ~

Hayvan barınağı şehir sınırlarının hemen dışında. Şaraphane kadar uzak değil, ama park veya marketten daha uzak. Arabayı durdurduğumuzda insanlar dönüp bize bakıyor. Gülerek yüksek sesli müziği kapatıyorum ve arabayı alırken neden daha iyi bir stereo sistemi aldığımı kendime lanet ediyorum. Maisy arabayla gezmeye çıktığımızda tek istediği bu. Hatta, bardaklıkta bir çift kulak tıkacı bulunduruyorum.

Bu, dört gün sonra Ellie ile gideceğimiz dans randevusunu aklıma getiriyor.

Ne zamandan beri bir randevuyu iple çekerek gün saymaya başladım? Dönüp Ellie'ye bakıyorum ve ilk kez değil, bana ne tür

bana ne tür bir büyü yaptığını merak ediyorum.

Ellie'nin elini okşuyorum. Normalde böyle bir şey yaptığımda, gözlerinde bir ışıltı olur. Ama bu sefer öyle değil. Ve şimdi fark ediyorum ki, buraya kadar yol boyunca her zamanki ateşli bakışlarımız olmadan geldik. Her zamanki geçici dokunuşlarımız olmadan.

Hafta sonu ne oldu? Bildiğim kadarıyla Sierra hâlâ onunla kalıyor. Dışarı çıktılar mı? Ellie... *biriyle mi tanıştı?*

Göğsümün, kalbim mendeneye sıkılmış gibi sıkışması, fark ettiğimden çok daha fazla başımın dertte olduğunu anlamamı sağlıyor.

O bana bakıp gülümsüyor, ama gülümsemesi her zamanki gibi gözlerine kadar ulaşmıyor.

Maisy'yi arkadan alıyorum. Yürüyüş yoluna çıktığımızda, barınağın adının yazılı olduğu büyük bir tabela var ve adın altında birkaç hayvanın oyulmuş figürleri var: köpek, kedi, ördek, hatta bir rakun.

Maisy bir şey işaret ediyor.

Ellie yürümeyi bırakıp ona şaşkınlıkla bakar.

Ona dokunurum. "Ne dedi?"

"Çiftlik dedi," parmaklarıyla çiftlik kelimesini yazıyor, sonra bana işaret dilinde gösterir. Maisy'ye döner ve "Çiftlik yok" der.

Ellie: Kahretsin. Keşke bir çiftlikte olsaydık da ona bunun yanlış olduğunu söylemek zorunda kalmasaydım. Hayvan barınağının ne olduğunu anlamazdı. Ama olayları bir araya getirme şekline hayran kaldım. Gurur duymalısın.

Ben de tamamen gurur
duyduğum için başımı
sallıyorum. "Hadi," diyorum
ve işaret diliyle işaret
ediyorum. Maisy hala
heyecanlı görünüyor.

İçeri girince, tezgâhın arkasındaki çalışana kendimi tanıtıyorum. "Ben Blake Montana. Bu kızım Maisy, bu da Ellie. İkisi de sağır. Maisy için bir kedi sahiplenmek istiyoruz."

"Harika," diyor genç çalışan. Bana bir klipsli dosya uzatıyor. "Bunları doldurun, sonra sizi gezdireyim. Tüm kediler kısırlaştırılmış ve aşıları yapılmış. Sadece evlat edinme ücretini ödersiniz, isterseniz bağış da yapabilirsiniz." Bunu söylediği için utanmış görünüyor. Sonra ekliyor: "Üzgünüm, patronum söylememizi istiyor."

"Sorun değil. Bağış yapmaktan memnuniyet duyarım."

Maisy'nin sabırsızlandığını ve burada ne yaptığımızı merak ettiğini bildiğim için evrakları aceleyle dolduruyorum.

İşimiz bittiğinde, genç yan kapıyı işaret ediyor. "Oradan gelin."

Kapıdan girer girmez havlama sesleri duyuyorum. İçgüdüsel olarak Maisy'nin tepkisini görmek için ona bakıyorum, sonra kendime kızıyorum.

"Köpekler dışarıda," diyor ve başka bir kapıyı işaret ediyor. "Kediler bu tarafta."

Onu bir dizi ofisin önünden geçerek takip ediyoruz. Sonra, tek kişilik odaları çevreleyen yarım yükseklikteki duvarların önünden geçerken, Maisy bir odanın içinde oturan bir aileyi görür. Ailenin küçük oğlu, büyük tüylü bir kediyle oynuyor. Maisy olduğu yerde durur, çenesini duvarın üzerine dayar ve kediye izlemeye başlar. Daha önce hiç canlı kedi görmüş mü bilmiyorum. Parkta birkaç köpek görmüştük. Hatta bir tanesini okşamıştı. Ama şimdi olduğu kadar heyecanlı görünmemişti.

Kedinin büyüklüğüne bakıp çalışana soruyorum: "Yavru kedileriniz var mı?"

"Yok. İnsanlar onları istemediğine karar verdiğinde genellikle büyümüş oluyorlar."

"Tamam, hadi gidip neyin var bir bakalım."

Bir kapıyı açar. İçeride tel kafesler vardır, her birinde tek bir kedi bulunur. En az otuz tane vardır. İlk kafesin önündeki laminasyonlu tabelayı gösterir. "Yaşlarını ve cinslerini görebilirsiniz. Tabii veterinerlerimiz ayırt edebilirse. Bazen sadece tahmin olabilir. Tabelada kırmızı işaret varsa, hayvan saldırgandır." Maisy'ye bakar. "Onlara yaklaşmayın."

Adam mırıldanıyor ve konuşurken Ellie'ye bakmaya hiç çalışmıyor, bu yüzden ona ne hakkında konuştuğumuzu mesaj atıyorum.

Tabeladaki bir tarihi işaret ediyorum. "Bu doğum tarihi mi?"

"Onları aldığımız tarih. Böylece her birinin ne kadar süredir burada olduğunu bilip takip edebiliyoruz."

Rahatsız bir şekilde yerinden kıpırdanıyor. Araştırmamı yaptım. Artık çok az sayıda hayvanı öldürmeyen barınak var. Terk edilmiş hayvanların sayısı çok fazla.

"Onları ne kadar süreyle tutabilirsiniz, şeyden önce... bilirsiniz."

"Yerimiz olduğu sürece." Omuzlarını silkiyor ve sanki bu konuyu konuşmaması gerekiyormuş gibi arkasına bakıyor. "Ama yerimiz çok çabuk doluyor. Barınaklara gelen kedilerin yüzde yetmişinden fazlası asla evlatlık verilmiyor."

Ah, lanet olsun. Eklektik kedilere göz gezdiriyorum. Şişman ve zayıf. Tüylü ve tüysüz. ürkek ve dost canlısı. Ve çoğu muhtemelen birkaç hafta içinde uyutulacak.

Tüm satın alma tarihlerine bakıp Maisy'yi bir sonraki tarihe yönlendirmek istiyorum, ama yapmıyorum. Onun istediğini seçmesini istiyorum.

Maisy şaşkın. Gözlerini kırptıyor, ağzı açık ve farklı kedilere bakıyor.

Eğilip parmağını kafese sokarak bir tanesine dokunuyor. Neyse ki, tabelasında kırmızı işaret olmayan bir kedi. Bana bakıyor. Hangi kediye istediğini sorduğumu anlamış mı bilmiyorum, tüm kafesleri işaret ediyorum.

Ellie ve ben, Maisy'nin her kafese gidip içindeki kediye değerlendirirken, ara sıra eğilip parmaklarını sokarken onu dikkatle izliyoruz. Bazı kediler ilgi görmek için yaklaşırken, bazıları utangaç davranıp uzak köşelere çekiliyor.

Saldırgan kedilerden birine rastladığımızda, kırmızı işareti gösterip başımı sallayarak Maisy'yi bir sonraki kediye yönlendiriyorum. O da anlıyor ve kırmızı işareti gördüğü bir sonraki kafesi atlıyor.

Bazı kediler diğerlerinden daha fazla ilgi görüyor. Hangi kedilerin daha fazla ilgi gördüğünü zihnimde not ediyorum.

Çalışan arkamızdan geliyor. "Birini dışarı çıkarıp nasıl anlaşıyorlar diye bakmak isterseniz, sizi oyun odasına alabilirim."

"Tabii," diyorum. "Onlara bakması için birkaç dakika verin."

İlk sıranın sonunda Maisy, içinde bir kedi yavrusu olan bir kafesin önünde dizlerinin üzerine çöküyor. Çalışana dönüyorum. "Kedi yavrusu olmadığını söylemiştin."

"Evet. Bunu unuttum. Ama onu istemezsiniz. Onda, şey, genital bir kusur var."

Kaşlarımı çatıyorum. "*Genital* kusur mu?"

"Bilirsiniz, doğduğunda vardı." Gülererek, "Konjenital bozukluk demek istedim herhalde."

"Evet."

Yavru kedi uyanıp Maisy'yi görünce dikkatle izliyorum, sonra kalkıp ona doğru topallayarak yaklaşıyor. Lamine edilmiş tabelada yavru kedinin bilgilerini okuyorum. Neredeyse bir aydır burada. Diğerlerinin çoğundan daha uzun süredir. Dört aylık ve "melez" olduğu yazıyor. Yavru kedi neredeyse tamamen sarı, sol tarafında beyaz bir çizgi var, sanki bir ressam fırçasını beyaz boyaya batırmış, bir çizgi çizmek istemiş, sonra dikkati dağılmış ve çizgiyi bozmuş gibi. Neredeyse kalp monitöründeki çizgiler gibi, yatay bir çizgi, sonra yan tarafında rastgele yukarı aşağı iniyor. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Maisy de görmemiş galiba. Ya öyle, ya da o yavru kedileri seviyor.

Genç, Maisy'nin tepkisini de kaçırmaz. Karşıya doğru işaret eder. "Eğer küçük kedilere ilgi duyuyorsa, orada ona uygun altı aylık bir kedi var."

Maisy'nin dikkatini çekip diğer kediyi işaret ediyorum. Hâlâ biraz yavru gibi görünen bu kedi, mükemmel bir yürüyüşe sahip ve Maisy'nin diğer kedileri selamladığını gördükten sonra onun gelmesini beklermişçesine kafesin kenarında duruyor.

Maisy benim işaretimi görmezden gelir ve sarı kediciklere geri döner. Ellie bana dirsek atar. "Bunu istiyor," diye işaret eder.

Emin olamadan çalışana soruyorum, "Bunu çıkarabilir miyiz?" Başını eğiyor. "Gerçekten mi?"

Kafasından geçenleri neredeyse duyabiliyorum: *Bu hasarlı olanı mı istiyorsunuz?*

"Evet, gerçekten," diyorum, belki biraz sertçe. "O bunu görmek istiyor. Sorun olur mu?"

"Uh, hayır." Kafesi açar, esaretten kurtulduğu için çok mutlu görünen yavru kediyi çıkarır ve ardından bizi takip etmemizi ister.

Maisy diğer kedilere bakmıyor bile. Genç çalışanın yanında zıplayarak yürüyor, kedicigi gözlüyor, çalışan bizi kapıdan geçip oyun odasına götürürken onu koruyucu bir şekilde izliyor.

Maisy'nin neler olduğunu anladığından emin değilim. Yere işaret ediyorum. "Otur," işareti yapıyorum. "Sen tut."

Gözleri fal taşı gibi açılır. Zıplamaya başlar, sonra yere çapraz bacaklı oturur. Genç kız kucağına yavru kediyi koyarken, Maisy'nin heyecanı her yerinden okunur.

kucağına koyarken heyecanla doluyor. Maisy onu göğsüne sıkıca bastırduğunda tüy yumağı için biraz endişeleniyorum, ama kedi mırıldanarak ilgiyi sevmiş gibi görünüyor. Maisy titreşimi hissetmiş olmalı. Şaşkın bir ifadeyle kedi yavrusunun vücudunu ellerinin arasında okşuyor.

Ellie ve ben birbirimize bakıp gülümseriz.

Maisy kedi yavrusuyla oynarken bir veteriner gelir ve bizimle konuşur. "Bu yavruya ilgi duyan biri olduğunu görmek beni mutlu etti," der.

"Maisy çoktan ona aşık oldu," diyorum. "Bacağı hakkında bilgi verebilir misiniz?"

"Bacaklarında köşeli bir deformite var. Muhtemelen doğuştan var, ama daha belirgin hale geldikçe önceki sahipleri bununla uğraşmak istememişler."

"İyi olacak mı?"

"O mutlu, uyumlu bir kedi yavrusu. Yürüme ve oyun oynama yeteneğini engellemiyor, ancak yaşlandıkça daha hareketsiz hale gelebilir ve eklem iltihabı gelişebilir. Bunun dışında diğer kedi yavruları gibi." Maisy'ye dönerek, "Bu kediye beğendin mi, küçük hanım? Seni çok sevdiğini görebiliyorum."

Maisy başını kaldırmayınca veterinere, "Kızım sağır" diyorum.

Yüzünde bir anlık şaşkınlık belirir, ardından gülümser. "O zaman birbiriniz için yaratılmışsınız."

Maisy ve kediye izledim. *Öyle mi?* Bu yüzden mi onu seçti? Çünkü o da onun gibi 'farklı' olduğu için mi?

"Bunu alıyoruz," diyorum Ellie'ye.

O da başını sallıyor. Anlıyor. Başka söze gerek yok.

Genç, imzalamam için daha fazla evrak getiriyor ve yarım saat sonra gitmeye hazırız.

Maisy'nin dikkatini çekmek için ona dokunduktan sonra "Gidelim" diye işaret ediyorum.

Maisy kedi yavrusuna bakar, yüzü derin bir kaş çatışına dönüşür. Gözünün iç köşesinde bir damla yaş belirir ve kediye genç çalışana uzatır.

Ellie'ye bakıyorum. "Onu eve götürmeye geldiğimizi bilmiyor. Bunun sadece oyun olduğunu sanıyor. Hayvanat bahçesi gibi."

Onun yanına oturup kediye kucağına geri koyuyorum. "Alıyoruz" işareti yapıyorum.

"Almak" kelimesini bildiğini sanıyordum ama kafası karışmış gibi görünüyor.

Ellie çantasından bir çizim defteri çıkarır, hızlıca bir eskiz yapar ve Maisy'ye uzatır. Çizim, benim evimin tipik bir resmi, içinde Maisy ve ben, Maisy elinde doldurulmuş kedisini tutuyor. Ama Ellie, Maisy'nin ayaklarının dibine küçük sarı bir kedi daha çizmiş. Hatta bir bacağını diğerlerinden biraz daha kısa çizmiş. Çizimdeki sarı kediyi ve sonra da kediciği işaret ediyor. "Sen al" diye işaret ediyor.

Maisy'nin gözleri çizimden kedi yavrusuna, sonra tekrar çizime, sonra da bana kayıyor. Kaşlarını kaldırıyor. Bunu son zamanlarda çok yapıyor. Sanırım bu, benden izin isteme şekli.

"Evet," işaret diliyle söylüyorum. "Onu eve götürelim."

Hala anlamadığından mı, yoksa şoktan mı öyle kaldığını bilmiyorum, ama tamamen hareketsiz kalıyor. Sonra, kediciği yere bırakıp kucağıma tırmanıyor, küçük kolları beni sararken tüm dünyam değişiyor.

Kızımdan ilk kez sarılmasını alırken kendimi tutmaya çalışıyorum, ama duygularım beni ele geçiriyor. Kendimi onun buklelerine gömüyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor. Kesinlikle tam bir korkak gibi görünüyorum. Tanrıya şükür Lucas ve arkadaşlarım bu saçma sahneyi görmüyorlar.

Başımı kaldırdığımda Ellie de ağlıyor.

Maisy kucağımdan indikten sonra telefonumu çıkarırım.

Ben: Yemin ederim, o kıza dünyaları vereceğim.

Ellie gözyaşlarını silip gülümser, ben kredi kartımı uzatıp çok cömert bir bağış yaparken.

Yirmi beşinci bölüm

25

Ellie

Maisy ve kediciği izlemek gerçeküstü bir deneyim. Yemin ederim ikisinin de gözlerinde aynı uzak bakış vardı, ama şimdi birlikte oynarken o bakış yok oldu, yerine başka bir şey geldi. Saf sevinç.

"Kediye bir isim lazım," diye işaret diliyle Blake'e söylüyorum. "Maisy'nin isim vermesine izin vereceğim."

Ben: O ona sadece kedi diyebilir. Özel isimler onun için yeni bir şey. Bir isim seçerseniz daha kolay olabilir.

Omuzlarını silkiyor ve ikisinin oynamasını izliyor. Başını bir yana, sonra diğer yana eğerek çenesini parmaklarıyla okşuyor. "Bolt nasıl?" parmaklarıyla ismi yazıyor.

Yavru kedinin yanındaki beyaz çizgiye bakıyorum. Gerçekten de şimşek gibi görünüyor. "Mükemmel," işaret diliyle söylüyorum. Parmaklarla hecelelememe gerek yok. O işareti biliyor. Ve bana attığı yoğun, şehvetli bakıştan, benim onun bildiğini bildiğimi anladığını anlıyorum. Yüzüm kızarıyor.

Maisy ve Blake sonraki yarım saatini tüm kedi malzemelerinin işaretlerini öğrenerek geçirir. Maisy için işleri basitleştirmek amacıyla, kedi kum kabına kedi tuvaleti diyeceğiz.

Ben: Bolt için bir şeyler yapmasını onun sorumluluğu haline getirmelisin. Onu beslemek gibi. Su kabını dolu tutmak gibi.

Blake: Bunun için biraz küçük değil mi?

Ben: Hiç de değil. Çocuklar, çoğu ebeveynin sandığından çok daha fazlasını yapabilirler. Bu onun için iyi olacak. Kendine katkıda bulunduğunu hissetmesi gerekiyor. Onu şımartmak istediğini biliyorum, Blake. Onu kırılğan bir çiçek gibi görüyorsun. Ona her şeyi vermek istediğini söyledin. Ama you can't spoil her because she's

sağır. Çok fazla ebeveyn aşırı telafi etmeye çalışarak hata yapıyor. Benim ebeveynlerim bile zaman zaman bu hatayı yaptılar.

Blake: Onu sağır olduğu için şımartmayacağım. Onu şımartacağım çünkü bu onu mutlu ediyor ve onu mutlu etmek hayatımın amacı haline geldi.

Bu adam. Nasıl oluyor da, özellikle kızıyla ilgiliyken, böyle sevimli şeyler söylediğinde, sanki kalbime bir ok saplanıyor gibi oluyor?

Onun tatsız geçmişini bilmesem, onu hayatımın erkeği olarak görürdüm.

Ben: Bolt onu mutlu ediyor gibi görüyorum.

O kucaklaşmayı düşünmeden edemiyorum. Bir aydan fazla süren kucaklaşma. Bunun sadece başlangıç olduğunu hissediyorum. Ve umarım Blake, Maisy'nin hayatında onu mutlu eden tek kişinin Bolt olmadığını anlar. Blake ve Maisy arasında oluşan bağı görüyorum. Her geçen gün daha da güçleniyor. Artık hissedilebilir hale geliyor. Belki de bunu fark etmek için dışarıdan birinin bakması gerekiyor, çünkü bu, birini ilk kez gördüğünde umduğun türden bir bağ değil, ama yine de oluşuyor. Yavaş ama emin adımlarla. Gün be gün. An be an. Bir aile oluyorlar.

Blake kedi maması torbasını ve ölçü kabını çıkarır. Maisy'e mamayı nasıl alıp kaseye dökceğini gösterir.

Blake'in evcil hayvan sahibi olmak için bu kadar uğraşmasına gülümsüyorum. Mama ve su kaselerinin üzerinde kedi pençe izleri var. İkisi de yerden birkaç santim yüksekte duran karmaşık bir metal standın içine yerleştirilmiş.

Maisy, sol taraftaki kaseye bir kepçe mama döküyor ve Blake'in onayını bekliyor.

O başını sallar, sonra ikinci kaseyi ona uzatır ve mutfak lavabosunu gösterir. Kız hızla lavaboya koşar, önündeki tabureye çıkar ve kaseyi ağzına kadar suyla doldurur. Odaya geri dönerken attığı her adımda su sıçrar. Ne kadar da

ne kadar dağınıklık yaptığını fark edince, gülümsemesi kaybolur ve korkmuş bir şekilde Blake'e bakar.

Onun yüzünü görür görmez, ne düşündüğünü anlıyorum. Çoğunlukla ben de aynı şeyi düşündüğüm için. *Eskiden dağınıklık yaptığı için başı belaya girer miydi?*

Bir bulaşık bezi alır, dökülen suyu siler, sonra gülümser ve beziyle kızın burnunun ucunu silerek kuruladı.

Kızım rahatlar ve kaseyi dikkatlice standın üzerine koyar. Ama stand eğri olduğu için biraz su damlar. Blake'den bulaşık bezini almaya çalışır ama Blake bırakmaz ve ikisi çekişmeye başlar. Kısa sürede ikisi de gülümser ve kahkahalar atar. Ben geri çekilip bu anı izlerim, bunun önemini küçümsemeden.

Bugün, ilişkilerinde bir dönüm noktası oldu. Baba ve kızını bir araya getirmek için tek gereken, istenmeyen bir kedi yavrusuydu.

"Akşam yemeği?" Blake bir süre sonra sorar.

Oturma odasındaki saate bakıyorum. Normalde çıkmam gereken saat çoktan geçti. Maisy'yi izlemekten çok keyif aldığım için mi, yoksa Sierra'yı düşünmemek için zaman geçirmek için mi bilmiyorum.

"Gitmeliyim," işaret diliyle söylüyorum.

Blake: Hayır, gitme. Burada yemek yemenin Maisy'e yanlış bir mesaj vereceğini düşündüğünü biliyorum. Ama senin gitmene hazır değilim. Kal. İşin olduğu için değil, istediğin için kal. Ona hızlı bir akşam yemeği hazırlarım. Konuşabiliriz.

Dikkatimi başka yere çekebileceğim için mutlu olarak pes ediyorum.

O ızgara peynir, brokoli ve elma püresinden hızlı bir akşam yemeği hazırlarken, ben telefonumdaki haritayı inceliyorum. Chicago'ya arabayla on iki saatlik yol. Benzin ve yemek molalarını da hesaba katarsak, on dört saat bile sürebilir. Planı, Grant işe gitmeden önce oraya varmak, bloğun çevresine park etmek ve onun gitmesini izlemektir. Bu, muhtemelen şu anda New York'tan ayrılmış olduğu anlamına geliyor.

Endişe omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Onun aile işine karışmakla hata mı ettim? Onu bu duruma ben mi soktum?

Tehlike mi? Ne düşünüyordum ki? Her şeyi tekrar düşünerek, gitmeden önce ona ulaşmak umuduyla mesaj attım. Belki bunu biraz daha düşünmeliyiz. Telefonuma bakıyorum, cevap gelmemesi onun çoktan gittiği anlamına geliyor. Ve onunla iletişime geçecek hiçbir yolum yok. Nerede olduğunu, annesiyle birlikte çıkıp çıkmadığını, nasıl olduklarını bilmenin hiçbir yolu yok. Yolda durup beni aramasını istemeliydi. Daha da iyisi, iletişim kurabilmemiz için ona yeni bir telefon almalıydım.

Bir el omzuma konuyor. "Ne oldu?" diye soruyor Blake.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece Maisy'ye bakıyorum ve kediyi yemek için bile yere koymadığını izliyorum. Onu kucağında tutuyor ve tek elle yemek yiyor.

Blake: Seni rahatsız eden bir şey var, El. Bütün öğleden sonra seninle flört ediyordum ama sanki burada değilmişim gibiydin. Bana söylemen gereken bir şey mi var?

Yutkunuyorum. Ona söylemeliyim. *Birine* söylemeliyim. Ama sonra daha önce okuduğum şeyi hatırlıyorum. Her kişiye anlatıldığında, istismar mağdurlarının failleri tarafından bulunma ihtimalinin arttığını. Ona söyleyemem. Ne kadar istesem de.

Blake: Cidden, ne oluyor? Kesinlikle kendinde değilsin. Başka biriyle mi tanıştın ve bana söylemeye mi korkuyorsun?

Kafamı şiddetle sallıyorum. Belki de fazla. Kendimi tutuyorum.

Ben: Öyle değil.

Blake: İyi. Çünkü bütün gece seni öpmek istediğimi sana söyleyemem. O gömlek sana çok yakışmış. Ve artık altında ne olduğunu bildiğim için...

Yüzüm kızarıırken gülümsememek zor.

"İşte orada," diyor, omuzları gülmekten titriyor.

Ben: Üzgünüm. Dikkatim dağıldı.

"İş mi?" diye
soruyor. Kafamı
sallıyorum.

"Sierra?"

Bir an fazla tereddüt ettim.

"Sierra, değil mi? Bir şey mi oldu? Gitti mi?" Yalan olmasına
rağmen yine başımı sallıyorum.

**Ben: Sanırım biraz bunalmış hissediyorum. Yeni şehir,
yeni iş, yeni kız kardeş, her şey yeni.**

Kaşlarını kaldırıyor. "Yeni *erkek arkadaş*?"

İç çekiyorum. Aramızda yataktan öteye geçmeyen bir ilişki olduğunu
bildiği halde neden böyle şeyler söylüyor?

Bolt, Maisy'nin kucağından kayarak yere atlar ve onu takip etmek için
uzaklaşır.

Blake elini koluma koyar. Maisy bakmıyor, o da elini orada bırakır ve
başparmağını cildimde gezdirir. Dokunuşuyla tüylerim diken diken olur.
Bütün gece beni öpmek istediğini söyler. Onu öpmek için ne kadar çok
düşündüğümü bilmiyor. Birlikte olduğumuzdan beri her gece onunla tekrar
birlikte olmayı düşündüğümü bilmiyor. İlk seferki kadar inanılmaz olup
olmayacağını merak ediyorum.

Ama aynı zamanda, bunun nasıl biteceği düşünceleri de kafamı
bombardımana tutuyor.

Ben onun için sadece bir zafer daha olacağım. Bu sorun değil... ya da
eskiden *öyleydi*.

Ne zaman sorun olmaya başladı?

Yirmi Altıncı Bölüm

Blake

Maisy yemek yedikten hemen sonra kanepede uykuya dalar, Bolt hala kucağındadır.

Cennet yapımı bir çift.

"Onu yatıracağım," diyorum Ellie'ye.

Maisy'nin kollarından kediye dikkatlice alıyorum, ama onu kaldırdığımda uyanıyor ve hemen onu arıyor.

"Yatma zamanı," diyorum tek elimle elimden

geldiğinde işaret diliyle. "Kedi," diye işaret ediyor.

Ellie'ye dönüyorum. "Sanırım kedinin onunla uyumasını istiyor."

Omuzlarını silkiyor ve *neden olmasın* diye sorar gibi ellerini uzatıyor.

Sanırım sorun olmaz. Maisy boğulabilecek bir bebek değil. Aslında endişelenmem gereken Bolt. Ama o da iyi davranıyor ve kızın onu boğazlamasından tamamen memnun görünüyor.

Eğilip, boş elimle onu tutup Ellie'nin kollarına geri koyuyorum.

Onun odasında Bolt'u yatağa yatırıp banyoyu işaret ettim. Maisy artık yatma rutinini çok iyi biliyor ve kendini hazırlamakta çok başarılı. Dişlerini bile kendi başına fırçalamasına izin veriyorum, ancak sabahları doğru yaptığından emin olmak için ona yardım ediyorum. Bu gece doğru yaptığından pek emin değilim, çünkü odanın bir ucundan diğerine koşarak rekor sürede yatağa atladı.

"Dişlerini fırçaladın mı?" diye soruyorum, hareketini taklit ederek.

Dişlerini göstererek bana gösteriyor. Bunu evet olarak kabul ediyorum.

"Ellerini yıkadın mı?" diye soruyorum, hareketini taklit ederek.

Elini burnuma koyuyor. El sabununun meyveli kokusunu alabiliyorum.

"Aferin kızım," işareti yapıyorum.

Her gece kitap okumak için yerimize oturduğumuzda, her zaman yaptığı gibi Bolt'a sarılıyor. Zavallı, yıpranmış oyuncak, unutulmuş bir şekilde duvara yaslanmış duruyor. Neredeyse ona acıyorum. Acaba bir adı var mıydı, ya da Maisy

O da onu 'kedi' olarak düşünmüştü. Ama o zamanlar 'kedi'nin ne olduğunu bile bilmiyordu. *Hiçbir şeyin* bir adı olduğunu bilmiyordu. Harfleri ve kelimeleri bilmiyordu. Onun tüm hayatı resimlerden ibaretti.

Kelimelerle düşünemediği bir dünyada, kendi kafasının içinde yaşamak ne kadar yalnızlık verici olmalıydı.

Maisy dikkatimi çekmek için kitabı birkaç kez okşadı. Tabii ki kediyle ilgili bir kitap seçti. Sanırım şu anda ondan yirmi tane falan var.

Uykusu geliyor, ama yüzünde hâlâ bir gülümseme var. Bolt'un mırıldandığını duyuyorum ve nedenini anlıyorum. Tıpkı arabadaki müzik gibi, Maisy de Bolt'un mutlu olduğunda çıkardığı titreşimleri seviyor olmalı. İkisine bakıyorum, ikisi de bir nevi uyumsuz. Herhangi bir sınırlamaları olduğu için değil, dünyada kendilerine ait bir yer bulamadıkları için. Bolt kendi yerini buldu. Umarım Maisy de kendi yerini bulur.

Tüm bunların kısa süreli bir şey olabileceğini düşündüğümde çok üzülüyorum. Lucinda'nın rehabilitasyondan çıkıp Maisy'yi geri istemesini düşünüyorum. Tek umudum, Lucinda'nın Maisy'nin ne kadar iyi uyum sağladığını görüp velayetini istememesi. Belki Maisy burada kalıcı olarak yaşayabilir.

Lucinda sorumluluklarını üstlenip Maisy'nin ihtiyaçlarını karşılamayı kabul ederse, velayeti paylaşmaya karşı çıkar mıyım? Evet, uykulu kızıma bakarken, kesinlikle karşı çıkardım. Ona kitap okuyan kişi ben olmak istiyorum. Onu okula götüren kişi. Bir gün onu düğün töreninde damadın yanına götüren kişi.

Onu seviyorum. Onu çok seviyorum. Ona söylemek istiyorum. İşaretini biliyorum. Ama anlamını anlamayacak. Akıllı ama öğrenmesi gereken çok şey var. Kelime dağarcığı sınırlı bir çocuğa duyguları açıklamak zor. Ama ona söylemek istiyorum. Onu sevdiğimi ve burada güvende olacağını söylemek istiyorum. Her zaman onun yanında olacağımı söylemek istiyorum. Ama kelimeler ve işaretler onun için bir anlam ifade edene kadar, bunu söylemenin bir anlamı yok.

Açık kapıya bakıyorum, diğer odada beni bekleyen kişiyi hatırlıyorum ve bir an için o sözleri yazmak istediğim tek kişinin Maisy olup olmadığını merak ediyorum. *Tanrım*, bu düşünce kafama bir ton tuğla gibi çöktü. Gerçekten aşık olabilir miyim? Bu

saçma bir düşünce. Birbirimizi çok kısa süredir tanıyoruz. Sadece bir kez çıktık.

Ama yine de hissediyorum. Maisy'ye karşı hissettiğim gibi. Yemin ederim, ruhumun derinliklerinde hissediyorum.

Kitabı kaldırdım. Sonra, Maisy yarı uykulu olduğu için, hiç yapmadığım bir şey yaptım: eğilip alnına öptüm. Yumuşak, pürüzsüz, küçük, muhteşem alnına. Onu korkutmamak için bir saniye kadar bekledim. Geri çekildiğimde gözleri açıldı. Bolt'u yana itip bana doğru eğildi, elleri boynuma dolandı.

Belki hala kediye getirdiğim için bana teşekkür ediyordur. Belki de birisi seni öptüğünde böyle yapman gerektiğini düşünüyordur. Ya da belki... belki de benim ona karşı hissettiklerimi o da bana karşı hissetmeye başlıyor.

"İyi geceler," diye işaret ediyorum, konuşmadan. Çünkü şu anda, boğazımdaki mutluluktan gelen yumru nedeniyle hiçbir kelimenin çıkmayacağından eminim.

Işığını kapatıp, Bolt'u çok samimi bir şekilde kucakladığı kapı arkasından onu izliyorum. Ve ilk kez, bunu yapabileceğimi biliyorum. İyi bir baba olabilirim. Hatta onun ihtiyacı olan baba bile olabilirim.

Hazırım.

~ ~ ~

Banyoda kendimi toparladıktan sonra - çünkü Ellie'yi etkilemek istiyorum, aşırı duygusal bir çocuk gibi davranıp onu kaçırmak değil - oturma odasına geri dönüyorum.

Kesinlikle bir terslik var. Telefonuna boş boş bakıyor. Her zamankinden çok daha çekingen. Uzak. Saat yediyi geçiyor ama hâlâ burada. Asla geç kalmaz. Bunun bir anlamı olmalı.

Birkaç uzun saniye sonra, beni odada dururken görüyor ve telefonunu bırakıyor. "Konuşmak ister misin?" diye soruyor.

"İstediğim şeyin işaretini bilmiyorum," diyorum. Yanına yaklaşıp, üzerinde duruyorum ve sonra eğilip, her iki kolumu onun omuzlarına koyarak onu kanepeye sıkıştırıyorum. "O zaman sana göstereceğim."

Dudaklarım dudaklarına değiyor. Tereddüt ediyor, ama sonra ağzını açıyor ve öpücüğü coşkuyla karşılıyor. Vücudumu bacaklarının arasına yerleştiriyorum, dizlerim yerde, ve uzun süre böyle öpüşüyoruz.

Böyle bir öpüşme seansını hiç hatırlamıyorum. Umarım bu, daha nicelerinin ilki olur.

Uyluklarını kavrayıp, iyi yerleri benim iyi yerlerime değene kadar onu kanepenin kenarına çekiyorum. Oturma odamda onu kuru kuru becermemden rahatsız görünmüyor. Tahmin etmek gerekirse, benim kadar o da bundan zevk alıyor.

Onun boğazından çıkan inlemeleri seviyorum. Ses çıkardığının farkında mı acaba? Bir süredir aklımda olan bir soru sonunda ağzımdan dökülüyor. Geriye yaslanıp gözlerine bakıyorum. "Hiç konuşmayı denedin mi?"

Ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor ve duvara bakıyor. Sorduğum için sinirlenmiş. Hemen telefonumu çıkarıyorum.

Ben: Özür dilerim. Seni zorlamak istememiştim. Sormanın kabalık olup olmadığını bile bilmiyorum. Sadece senden çok seksi sesler geliyor da, farkında mısın diye merak ettim. Soru ağzımdan çıkıverdi.

Kızarıyor.

Ellie: Hafif titreşimler hissediyorum. Ama seslerin duyulduğunu fark etmemiştim. Üzgünüm.

Ben: Dalga mı geçiyorsun? Özür dileme. O sesler beni çok tahrik ediyor.

Bana deliymişim gibi bakar. Pantolonumun önünü işaret ederim, ereksiyonumun izleri belirgindir. Daha da kızarır.

Ellie: Ailemin yanında konuşuyorum. Ama hepsi bu kadar.

Konuştuğuna şaşırarak ağzım açık kalır. "*Konuşuyor musun?*"

Ellie: Tüm sağır insanlar konuşmayı öğrenebilir, Blake. Bu sadece bizim konuşmayı seçip seçmememizle ilgili.

"Benimle konuşabilir misin?"

Kafasını şiddetle salladı. Bu, onun yaptığı en kasıtlı, en anlamlı hareketti ve bir tür yasak sınırı aştığını fark etmemi sağladı.

Tekrar sormuyorum. Konuşmak isteseydi, konuşurdu. Ama belli ki istemiyor. Karşımda duran bu muhteşem kadının bana karşı benim hissettiklerimi hissetmemesi beni kırmıyor.

"Konuşmak yeter," diyorum. "Daha fazla öpüşelim. Bekle. Öpücüğün işaretini göster."

Parmaklarını ağızına götürüyor, dokunduktan sonra yukarı kaldırıp yanağına dokunuyor.

Ben de ona aynı işareti yapıyorum.

Onaylayarak başını sallar.

Sessizce, "Seni öpmek istiyorum" işareti yapıyorum.

"Çok iyi," diye gururla işaret diliyle cevap veriyor, tıpkı gerçek bir öğretmen gibi. "Ödülüm ne?" diye soruyorum.

Dudaklarımı inceler, kendi dudaklarını yalar, sonra öne eğilir. Dudaklarımı okuyabilmesini seviyorum. Çoğu insandan daha iyi okuyabiliyor gibi görünüyor. Kollarımı ona dolayarak onu öperken, kafamın içinde "*Cennette yapılan bir eşleşme*" diye bir ses duyuyorum.

Bir parçam daha fazlasını istiyor. Geçen gece yaşadığımız şeyi istiyor. Ama garip bir şekilde, bir parçam da bundan tamamen memnun. Dudakları. Yakınlığımız. Bu anda onunla birlikte olmak. Birlikte geçirdiğimiz her dakikayı tatmak.

Ne yazık ki, daha fazlasını isteyen tarafım pantolonumun fermuarında acı verici bir şekilde zonkluyor.

Uzaklaşıp ağızımın altını parmağımla siliyorum. "Allie'yi arayayım mı?"

Bir saniye düşündükten sonra başını sallar. "Gitmeliyim," işareti yapar.

Ben: Bu gece yanlış şeyler söylüyorum.

Ellie: Seninle alakası yok. Şu anda kafam çok karışık. Aklımda bir sürü şey var.

En azından maraton öpüşmemizden sonra, *kafasındaki şeylerin* benimle ilgisi olmadığına eminim.

Ayağa kalkıyorum. "Yarın okuldan sonra görüşürüz?"

"Evet." Koridora bakıyor. "Senin ve Maisy için mutluyum." "Ben de. Beni yine kucakladı. Uyumadan önce."

Elini alkışlama işareti yapıp parlak bir gülümsemeyle "Harika" işareti yaptı.

**Ben SEN harikasin. Hiç bu bu olmaz
olmazdı.**

**Ellie: Başka biri de aynı şekilde yardımcı olurdu. Ben
sadece işimi yapıyorum.**

Ona bakıyorum.

**Ben: Bu gerçekten doğru mu, El? Bu gece geç saatlere
kadar çalıştın çünkü bu senin işin mi?**

Ellie: Gerçekten gitmem gerek.

"Cuma?" diye işaret ediyorum.

Beni güldüren küçük bir dans hareketi yapar.

Ben: Saatleri sayacağım.

Kafasını sanki bu ona yabancı bir kavrammış gibi eğiyor. Sanki bir erkek
bir kadın kadar bir şeyi dört gözle bekleyemezmiş gibi.

Sanki ona karşı hissettiğim bu yoğun duygulardan habersizmiş gibi.

Yirmi yedinci bölüm

27

Ellie

Ofisimdeki saate bakıyorum. Saat 3:30.

Sierra'nın gitmesinden bu yana neredeyse kırk sekiz saat geçti. Bu sabah geri döneceğinden emindim. Kafamda türlü türlü senaryolar canlanıyor. Ya Grant dün işe gitmediyse? Ya onlar ayrılmaya çalışırken eve geldiyse? Ya onları takip edip Tara'yı terk ederse öldüreceğim diye tehdit ettiği sözünü yerine getirdi? Ya kız kardeşimle kardeş *olamadan* onu kaybettim?

Ya hayatımın en büyük hatasını yaptıysam?

Kapının önündeki hareket dikkatimi çekti. Seth Kingsley, buradaki başka bir öğretmen, açık kapımın eşiğinde duruyordu. Yıllar önce Gallaudet'te tanışmıştık, ben birinci sınıftaydım, o da yüksek lisans öğrencisi ve asistanıydı.

"İyi misin?" diye işaret ediyor. Başımı sallıyorum.

Masamın karşısındaki sandalyeyi işaret etti ve ben de onu içeri davet ettim. "Neye ihtiyacın var biliyor musun?" diye sordu.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. "Ne?"

"Taco."

"Taco mu? Bugün Salı değil ki."

Gülüyor. "Yine de. Donovan's Pub'da hayatımda yediğim en iyi karides tacomaları var."

"Oraya henüz gitmedim."

"Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Bir aydan fazla."

Ayağa kalktı. "Kimse Donny'nin ünlü tacomalarını denemeden bu kadar uzun süre kalmamalı. İşten sonra oraya gitmeyi düşünüyordum. Gelir misin? Margaritaları da muhteşemdir."

Buraya taşındığımdan beri tam olarak bir iş daveti kabul ettim. Ve o da işteki ilk haftamda patronumdan gelmişti. Seth ve birkaç kişi daha davet etti ama onların mesaisi dörtte bitiyor, benimki ise altıya kadar sürüyor. Bu arada, Blake ve Maisy ile randevum için hazırlanmam gerekiyor.

"İş," diye işaret diliyle söyledim. "Bir öğrenciyle randevum var. Diğerleriyle iyi vakit geçireceğine eminim."

"Çok çalışıyorsun." Ayağa kalkıp kapıya doğru yürürken, son bir şey söylemek için bana döner. "Açıkça söyleyeyim, sana çıkma teklif ettim, Ellie. Başka kimse yok."

Oh. Suçluluk duyarak burnumu buruşturuyorum, onun sinyallerini almadığım için kendimi aptal hissediyorum. Bekar. Rehabilitasyonda eski sevgilisi yok. Geçmiş ilişkilerinden çocuğu yok. Güvenli bir seçenek gibi görünüyor. Uzun boylu, esmer, yakışıklı... ve sağır.

Benim için mükemmel.

Öyleyse neden ona baktığımda hiçbir şey hissetmiyorum? Omuz silkiyorum. "Üzgünüm."

Sanki onu ölümcül bir şekilde yaralamışım gibi göğsünü tutuyor. Sonra göz kırpıp uzaklaşıyor.

Masam titriyor ve telefonuma bakıyorum. Blake... *arıyor mu?* Telefonu alıp ekrana bakıyorum. Blake neden beni arıyor? Kalbim hızla atıyor. Maisy'ye bir şey mi oldu? Ona mesaj yazmak için telefonuma uzanıyorum ama mesajı yazamadan Blake'den bir mesaj geliyor. Mesajın ekinde bir fotoğraf var.

Blake: Bak postaya ne geldi!

Fotoğrafa yakınlştırıyorum. Maisy'nin yeni doğum belgesi. Ve babası olarak Blake Montana yazıyor.

Ben: Vay canına! Senin adına çok sevindim.

Blake: Umarım bir sonraki adım ismini değiştirmek olur. Dinle, her zamanki seansımızı benim evimde yapmak yerine, kutlamaya katılabilirsin diye düşündüm. Donovan's'ta yapmayı düşünüyordum.

Tamam. Vay canına. İki yakışıklı erkekten iki davet. Hem de aynı yere. Evet, Calloway Creek kesinlikle küçük bir kasaba.

Blake ve Maisy ile dışarıda yemek yemek iyi bir fikir değil. Ona yanlış sinyaller vermemek benim hedefim. Sonunda onunla yerleşiyor. Bir aile oluyorlar. Benimle yemek yemek kafalarını karıştırabilir.

O zaman neden parmaklarım, beynim itiraz etmeden önce meseleyi kendi ellerine alıp ona mesaj atıyor?

Ben: Harika. Saat kaçta?

~ ~ ~

Bugün tam da ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu düşünerek pub'a doğru yürüdüm, Sierra ve annesini aklımdan çıkarmak için. Çok uzun zaman oldu, bunu biliyorum. Yarına kadar eve dönmezlerse, yetkililere gitmekten başka çarem kalmayacak. Sierra cuma günü ülke dışına uçuyor. Hazırlanmak için zamana ihtiyacı var. Geri dönmezse, bir sorun vardır. Lastik patlaması gibi bir sorun değil. Hayat memet meselesi.

Restorana girerken etrafa göz gezdiriyorum, Seth'i görmediğime seviniyorum. Çok garip bir durum olabilirdi. Ama sonra Blake ve Maisy'yi aileleri ve arkadaşlarıyla büyük bir masada otururken görünce başka bir garip his beni sarıyor.

Demek Blake sana çıkma teklif etmemiştir.

Sierra ile olanlar yüzünden her türlü sinyali yanlış yorumluyorum. Tabii ki bunu sadece benimle kutlamak istemezdi. Beni davet etmesi sonradan aklına gelmiş olabilir.

Maisy beni görüyor ve ağzı açılıyor. Çıglık atmış olmalı ki masadaki herkes yaptıklarını bırakıp ona bakıyor, onun bu tarafa baktığını görüyor ve sonra tüm gözler bana çevriliyor.

Sarah ve Allie'nin beni gördüklerinde eğlenceli bir bakış değiştirdiklerini fark etmedim değil.

Allie ayağa kalkar ve Blake'in tam karşısındaki sandalyesini bana sunar. Daha önce tanışmadığım birkaç kişiyle tanıştırılırım: Cooper Calloway ve eşi Serenity. Dax Cruz. Ve Blake'in teyzesi ve amcasıyla birlikte bir grup Montana kuzeni. Tanıştığım son kişi Lucas'ın nişanlısı Lissa'dır.

Telefonumu çıkarıyorum.

Ben: Lissa'ya yaklaşan düğünü için tebriklerimi ilet.

Blake mesajı iletğinde, Lissa bana dönüyor. "Sen de gelmelisin." Dudaklarını doğru okuduğumdan emin olamadığım için Blake'e tereddütlü bir ifadeyle baktım.

Blake: Görünüşe göre düğüne davet edildin.

"Ben mi?" Kendimi işaret ettim. "Neden?"

Blake: Sanırım bizim çıktığımızı düşünüyor. Bence buradaki çoğu kişi öyle düşünüyor, El.

Öyle mi? Etrafıma bakıyorum ve çoğu kişinin bana baktığını görüyorum. İşaret diliyle "Sanırım gitmelisin" diyorum. Bir el masanın altından dizime dokundu.

Blake: Ne yapmalıyım? Yanıldıklarını mı söyleyeyim? Hadi, benimle gel. Eğlenceli olacak. Yılın olayı.

Lissa Blake'e bir şey söylüyor ama başı başka yöne dönük olduğu için duyamıyorum. Ama onun cevabını duyuyorum. "Ellie davet için teşekkür ediyor ve seve seve geleceğini söylüyor."

Masada onu tekmeliyorum. "Ciddi misin?" diye işaret ediyorum. O da kendini beğenmiş bir gülümsemeyle cevap veriyor. Gözlerimi deviriyorum.

Allie dikkatimi çekip işaret dilinde konuşmaya başlar, yeni öğrendiği ASL becerilerini gösterir. Bu kadar çok şey öğrendiğine hayran kalırım.

Masaya tabaklar dolusu yemekler getirilir ve ikinci tacoyu ağızma tıkarırken, Seth Kingsley'in ön kapıdan içeri girdiğini ve ardından meslektaşı Jake McSweeney'in geldiğini görürüm. Seth beni görünce durur. Kafasını sallar, başka yere bakar, sonra restoranın diğer tarafındaki bir masaya oturur, sırtı bana dönüktür.

Kendimi yaklaşık 5 santim boyunda hissediyorum. Ona çalışmam gerektiğini söyledim. Teknik olarak, 'ev ziyareti' yapıyorum.

"Affedersiniz," diye işaret diliyle Blake'e söyledim ve kalktım.

Tuvalete giderken restoranın içinden geçip Seth'in masasının önünde duruyorum. Jake'e merhaba dedikten sonra Seth'e "Kusura bakma. Çalışıyorum. Sayılır. Maisy ile ilgili iyi haberler geldi ve son anda buraya gelip kutlama yapmam istendi" diyorum.

"Bana açıklama yapmana gerek yok," diye işaret diliyle cevap verdi.

"Bunun öyle olmadığını düşünmeni istemedim." "Yani Blake Montana ile çıkmıyorsun?" Kaşlarını kaldırır.

Arkamı dönüyorum. Blake'in gözleri bana dikilmiş. Daha doğrusu, Seth'e. Geri dönüp başımı sallıyorum. Ama pek ikna edici olamamış olmalıyım.

"Ona dikkat et," diye uyarıyor Seth. "Kötü bir şöhreti var. Kapısına bırakılmış, varlığından haberi bile olmayan bir çocuğu olması, onun nasıl bir adam olduğunu gösterir."

Blake'i korumak için ellerimi kaldırıyorum ama vazgeçiyorum. Seth'in sadece beni korumak için mi yoksa kıskançlık mı duyduğu merak ediyorum. Seth'in Blake'in oturduğu yere bakışlarından ikincisi olduğunu anlıyorum. Eğer öyleyse, ne dersem de fark etmez. "Afiyet olsun," işaret diliyle söylüyorum ve tuvalete doğru yürüyorum.

Dışarı çıktığımda Blake, kadınlar tuvaletinin karşısındaki duvara yaslanmış duruyor. Solundaki kapıyı işaret ederek başını sallıyor, kapıyı açıyor ve beni bekliyor. Restoranın ofisine giriyoruz.

"O adam kim?" diye soruyor.

"Okulda çalışıyor."

"Mutlu görünmüyordu."

Omuz silkiyorum. "Bana çıkma teklif etti."

Gözlerini kısıyor. O bilmediği bir işaret yaptım. Parmaklarımla "Randevu" yazıyorum.

Geri çekiliyor. "Sana çıkma teklif mi etti?" Başımı sallıyorum.

"Şimdi mi? *Benimle* buradayken mi?" Parmaklarını göğsüne doğru sertçe vurur.

Ben: Adil olmak gerekirse, ben seninle birlikte değilim. Maisy için düzenlenen büyük bir kutlamaya katılıyorum. Ama hayır, şu anda değil. Daha önce ofisime gelip bana sordu.

"Peki ona ne dedin?" Kollarını kavuşturup bekledi.

Gülmemek, hatta gülümsememek zor. Blake kıskanıyor mu? Onun gibi erkeklerin böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

Ben: Ona kimseyle çıkmadığımı söyledim.

Bu yalan. Ona öyle demedim. Neden öyle söylediğimi bile tam olarak bilmiyorum.

"Semantik," diyor sanırım. "Çıkmıyorum, ama..." Dudakları hareket etmiyor ve "sikişmek" işareti yapıyor.

Çenem düşüyor ve ellerini itiyorum.

"Ne?" diyor. "Doğru. Ya da geçen hafta öyleydi. Cuma günü yine öyle olmasını umuyorum."

Neden Blake seks hakkında her konuştuğunda yanaklarım kızarıyor?

Gülümsüyor ve benim ismimin işaretini yapıyor.

"Bunu evet olarak alacağım." Bana doğru adım atar, beni duvara bastırır ve öpmek için eğilir.

Dudakları sert, sıcak ve davetkar. Ve benim için tamamen yanlış. Kabindeki adam - o benim için doğru kişi. İnsanların seni konuşmalarına dahil etmemesinin ne kadar sinir bozucu olduğunu anlayan kişi o. Sesimi kullandığımda ne kadar savunmasız hissettiğimi anlayan kişi o.

Ama Blake'in dudakları benimkileri yutarken, neden tek düşünebildiğim *bu* adamın beni ne kadar anladığı?

Sağımdan gelen bir hareket beni ürküttü. Cooper Calloway ofise girdi. Ellerini kaldırdı. "Üzgünüm." Sonra kapıdan çıktı.

Blake: Suçüstü yakalandık. Sanırım artık geri dönüş yok.

Onun mesajına bakarak bunun ne anlama geldiğini düşünürken, daha önce aldığım telefon aklıma geldi.

"Neden beni aradın?" diye işaret diliyle soruyorum.

Suçlu gibi görünüyor ve belki de içinden küfür etti.

Blake: Aptalca bir hataydı. Maisy'nin doğum belgesiyle ilgili haberi paylaşmak için o kadar heyecanlıydım ki unuttum. Robotun sesli mesajını duyana kadar hatamı fark etmedim.

Metni okumayı bitirmeden, bir tane daha gönderdi.

Blake: Yani, senin sağır olduğunu unutmadım, El. Sadece... Lanet olsun... Özür dilerim.

Ben: Önemli değil. Bazen senin duyabildiğini unutuyorum.

Başını kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

Ben: Bütün gün iş arkadaşlarımla ve çocuklarla işaret diliyle konuşuyorum. Evet, bazen eve geldiğimde herkesin sağır olmadığını unutuyorum.

O gülüyor. "Sadece karmaşık ASL konuşmalarıyla beni zorlamayı seviyorsun sanmıştım."

Gülüyorum. "Seviyorum."

"Yani, aramız iyi mi?" Kafamı eğiyorum.

Blake: Aramız iyi mi? Yani, çıkmadığın tek kişi ben miyim?

Gözlerimi deviriyorum.

Ben: Evet, Blake. Çıkmadığım tek kişi sensin.

Bir öpücük daha vermek için eğilir. Sadece bir öpücük ama, zamanın hızlanmasını ve cuma günü onunla çıkmamayı diliyorum.

"Sierra'yı da getirmeliydin."

Ve şimdi gerçek yine yüzüme çarpıyor. Neredeyse beş dakika boyunca yeni kız kardeşimi düşünmeden geçirdim.

Omuz silkiyorum ve "Gidelim" işareti yapıyorum.

O, alışkanlık gibi elimi tutar. Sonra ikimiz de onun hareketine şaşırarak aşağıya bakarız. Beni bırakır ve "Ne düşünüyordum?" der gibi alnına avucunu vurur.

Yutkunuyorum, çünkü bir an için uzaklaşmak istemiyorum. Sonra Seth'in uyarısı aklıma geliyor ve uzaklaşmanın tam da yapmam gereken şey olduğunu anlıyorum.

Blake beni apartmanımın önüne bırakıyor. Teklifini reddedip eve yürüyerek gitmenin bir anlamı yoktu. Ne de olsa, onunla ve Maisy ile arabada çok zaman geçirdim.

Dönüp Maisy'e öpücük gönderiyorum. O da bana öpücük gönderiyor.

Arabadan inmeden hemen önce, binamın yanında park etmiş mavi Toyota Camry'yi fark ettim. Koltuğa geri yığıldım, rahatlama hissi midemi sardı. Tara onunla olmasa bile, arabanın varlığı Sierra'nın burada olduğu anlamına geliyordu.

Blake'in eli omzumda. "İyi misin?" Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum.

Ben: Sanırım iyiyim.

Mesajı gönderip arabadan atladım. Binada arabanın uzaklaştığını görmeyince arkama döndüm. Araba hareket etmiyordu. Blake bana bakıyordu. Sonra Maisy'ye yaptığım gibi bana bir öpücük gönderdi. Gözlerimi devirdim, arkamı döndüm ve içeri girdim.

Ön kapıyı açmadan önce, dairemde *iki* kişi olması için kısa bir dua ediyorum. İçeri girdiğimde, bana doğrultulmuş bir silah olduğu için işler tam olarak beklediğim gibi gitmiyor.

Ellerimi kaldırdım, çünkü... silah size doğrultulduğunda böyle yaparsınız, değil mi?

Silahı tutan kadın solgunlaşır ve silahı indirir. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, eminim o da duyuyordur.

Sierra ortaya çıkar ve kadının koluna dokunur. İkisi de birbirlerine bakar ve rahatlar.

Ellerim çok titriyor, mesaj yazamıyorum.

Ben: Tara, değil mi?

Sierra annesine ve bana oturmamızı işaret ediyor.

Sierra: Özür dilerim. Çok gergin. Günlerdir neredeyse hiçbir şey yemedi.

Ben: Bunun bir nedeni var mı? Seni giderken gördü mü? Peşinden geldi mi? Silahı nereden buldun? Sierra, silah aldıysan Grant öğrenir.

Kafasını sallar. "Ben almadım."

Sierra: Babamın. Evde bir silah deposu var. Çoğu kasada, kilitli, ama annem kolay ulaşabilmesi için bir tanesini yatağının yanında sakladığını biliyordu. Şifreli bir kutunun içindeydi. Yolda yapacak başka bir şey olmadığı için annem binlerce şifre denedi ve sonunda açabildi.

Ben: Her şey planlandığı gibi mi gitti? Orada olduğunu bilmiyor muydu?

Tara, tabancayı işaret parmağıyla izliyor. Bu beni tedirgin ediyor. Kullanmasını biliyor mu acaba? Silahlara şiddetle karşı olan babam, bir keresinde Beth ve beni bir atış poligonuna götürmüş ve ihtiyacımız olursa diye silah kullanmayı öğretmişti. Vay canına, Sierra'yı yetiştiren adamlar ne kadar farklı.

Sierra: Saat gibi. Oraya erken gittim, saat yedi civarı. Konuştuğumuz gibi köşeye park ettim ve bekledim. Saat dokuz çeyrek kala çıktı. Geri dönmeyeceğinden emin olmak için kırk beş dakika daha bekledim. Sonra saçlarımı topladım ve Goodwill'den aldığım peruk, beyzbol şapkası ve pilot gözlüklerini taktım, üzerine tulum ve platform topuklu botlar giydim. Beni tanıyacağını sanmıyordum. İçeri girmek istemediğim için kapıyı çaldım. Tepkisini bilmediğim için kapıyı araladığında ona bir not uzattım. Sesimi duyarsa bana sarılabileceğini biliyordum ve bunu kesinlikle istemiyordum.

güvenlik kameraları. Tam olarak istediğim gibi yaptı, bavulunu toplarken bana karşı hiçbir duygu göstermedi. Dört saat boyunca hiç durmadan sürdük, sadece benzin almak için durduk. Benzin istasyonunda, arabadan inmeden önce, ona getirdiğim farklı kıyafetleri giydi ve koyu renkli bir peruk taktı. Ellie, neredeyse çok kolay oldu.

Ben: En zor kısmı geçmiş olabilir, ama önünde hala uzun bir yol var. Gardını düşürmemeli. Son birkaç gündür seni yanlış yönlendirdim mi diye kafam çok karıştı, bunu sana söylemekten çekinmiyorum. Seninle iletişim kuramadığım için deliye dönüyordum.

Sierra: Çok stresliydi ve panik atak geçirdi. Bu yüzden geceyi burada geçirmemizin en iyisi olacağını düşündüm. Bana verdiğin parayı otelde kaldık. Gizlice girip çıkmaya dikkat ettik. Buraya vardığımızda saçını kestim ve boyadım.

Tara'ya bakıyorum, saçlarının tepesi hala ıslak, ve annem Grant'ten ayrıldıktan sonra böyle mi görünüyordu diye merak ediyorum. Korkmuş küçük bir kız gibi. Ait olmadığını düşündüğü yepyeni bir dünyaya adım atmış gibi.

Maisy'yi ilk gördüğümdeki haliyle tıpatıp aynı.

Tara'nın gözleri karanlık ve uzak. Tavırları temkinli. Küçük bir kadın. 55 kilodan fazla olduğunu sanmıyorum. Grant'i sekiz yıl önce gördüğümde ne kadar iri olduğunu biliyorum. O kadar iri birinin bu kadar çaresiz birine saldırma ihtiyacı duyması beni tiksindiriyor.

Saçları kırmızımsı kahverengi ve ten rengiyle uyumsuz, bu da birkaç saat önce sarışın olabileceğini düşündürüyor. Sierra ve benden daha kısa. Ve gözlerini silahtan ayırmıyor.

Ben: Lütfen ona tanıştığımıza memnun olduğumuzu söyle. Bir gün annelerimizi tanıştırmak isterim. Ama

şimdilik kimse bilmemeli. Kabul eder mi ?

O başını sallayarak Tara ile konuşuyor, ben ise konuşmalarından sadece birkaç kelime alabiliyorum.

Ben: Ve ona üzgün olduğumu söyle, ama silahı okula götüremez. Okulda silah bulundurmak federal suçtur. Silahı burada kilitli tutacağım. İkiniz cuma sabahına kadar misafir odamda kalabilirsiniz. Okuldan önce, onu konut bölümüne taşıyacağız. Biz bu durumu nasıl çözeceğimizi düşünürken, o burada dinlenip biraz uyuyabilir. Yarın ona bir telefon alacağım. Sence orada tek başına idare edebilir mi? Grant'in bir şeyden şüphelenmemesi için planladığın gibi Yeni Zelanda'ya gitmenin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Bana istediği zaman mesaj atabilir. Ama sadece sen ve ben. Okuldaki diğer kişilerle iletişim kurmak için gerekmedikçe kimseyle konuşmasın. Tüm temizlik personelinin sorumlu bir kadın var. Okulda patronum dışında kimse bu düzenlemeyi bilmeyecek. Oradaki herkes onu kendileri gibi maaş alan bir işçi sanacak. Konut bölümünde yaşayan dört işçi daha var, hepsi kadın. Tara, onlarla arkadaş olsa bile hiçbir şey söyleyemeyeceğini anlamalı. Yeni bir isim ve bir hikaye uydurmalısın.

Sierra ve Tara tekrar konuşurlar. Tara'nın eli silahı sıkıca kavrar. Sonra isteksizce bırakır ve masanın üzerine iter. Sierra sırt çantasından kilitli kutuyu çıkarır ve bana şifreyi söyler.

Sierra: Annem sana teşekkür etmemi istedi. Arabada bana bir süredir intihar etmeyi düşündüğünü itiraf etti. Bunu yapmamamın tek nedeninin ben olduğumu söyledi. Benim büyüüp bu konuyla daha iyi başa çıkabilmemi bekliyormuş.

daha iyi başa çıkabileceğimi. Bunu her düşündüğünde kendine böyle söylemiş. Acaba ona tam zamanında ulaşabildik mi diye merak ediyorum. Sana nasıl teşekkür edebilirim Ellie?

Ben: Acele etme. Hala yapmamız gereken çok iş var.

Sierra: Ne olursa olsun, bunu gerçeğe dönüştürmek için cesaretini gösterdiğin için ikimiz de minnettarız.

Ben: Ailem için en azından bunu yapabilirim. Sen benim akrabamsın, o da senin. Bu da bizi benim gözümde bir aile yapar.

Sierra'nın omzunun üzerinden mesajlarımızı okuyan Tara, arkamdan gelip bana sarılır. Uzun, sıkı ve söylenmemiş duygularla dolu bir sarılmadır. Bu, kelimelerin gereksiz olduğu anlardan biridir.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Blake

Birkaç hafta önce Maisy'nin IEP toplantısında, ilerlemesi çok iyi olduğu için artık haftada üç kez ev ziyareti gerekmediği kararlaştırıldı. Bu bir ilerleme olsa da, Ellie'nin artık haftada sadece bir kez geleceğini öğrenmek beni pek heyecanlandırmadı.

Buna, Maisy'nin artık onu almaya gelmememi istediğini de ekleyin — ki bunu bana kendisi söyledi — ve son zamanlarda Ellie'yi istediğim kadar göremiyorum.

Dans randevumuzu *iki* kez ertelediğini de söylemeye gerek yok.

Onda bir şeyler oluyor ve umarım o gece Donovan's'taki adamla bir ilgisi yoktur.

Maisy akşam yemeğini bitirirken Bolt bacağıma sürtünüyor. Sonra yemek kabına doğru topallayarak gidiyor, kokluyor ve uzaklaşıyor. Bir dakika onu izliyorum. Farklı olduğunu biliyor mu? Diğer kedilerin zarıfçe dolaştığını görüyor ve dört bacağı da tam olarak çalışmadığı için üzülüyor mu?

Dikkatim Maisy'e kayıyor. Onun hakkında da benzer şeyler düşünerek uykusuz geceler geçirdim. Lucinda'nın ona yaptığının yanlış olduğunu biliyor mu? Çocukların, annelerinin gözünde mükemmel olmadıkları için kilitlenip saklanmamaları gerektiğini biliyor mu?

Artık çok daha fazla iletişim kuruyoruz, sadece çizimlerle değil, işaretlerle de. Kısa ve basit sohbetler.

Masayı hafifçe sallıyorum — Maisy'nin dikkatini çekmek için kullandığım yöntem

—ve Bolt'u işaret ediyorum. "O acıkmış."

Maisy sandalyeden atlar, tabağını lavaboya götürür, Bolt'a yemek verir ve o yerken yanına oturur. Bolt yerken her zaman yanında oturur, onu korur gibi.

Bu duyguyu iyi bilirim.

Evdeki ışıklar beş kez yanıp söndüğünde, Maisy ayağa kalkar ve ön kapıya koşar. Allie'nin geldiğini bilir. Ben onun arkasında büyük adımlarla yürür ve üst kilidi açarım.

"Harika," der Allie, Maisy'nin kucaklamasını kabul ederken. "Işıkları buradan gördüm. Kapı zili flaş ışıkları."

"Geçen hafta taktırdım."

Allie merakla bakar. "Bu işe ciddisiniz, değil mi?"

Burnumdan nefes veririm. "Nereden anladın? Bu evin vazgeçilmez bir parçası haline gelen kedi mi? Yoksa arka bahçeye betonla sabitlenmiş oyun parkı mı?" Bana bakışını fark ederim. "Dur. Sence bu iş için uygun değil miyim? Arkamdan böyle mi konuşuyorlar?"

Maisy, Allie'yi Bolt'un hala yemek yediği mutfağa sürükler.

"Sinirlenme," der Allie omzunun üzerinden. Ben de onları takip ederim. "Ne diyorlar?"

"Hawk McQuaid'in bir çocuğu olduğunu öğrendiğinde çıkan dedikoduları hatırlıyor musun?"

Biraz yeşil hissederek sertleşiyorum. "Evet."

"Öyle bir şey değil." Şaka yapmaya çalışırken kıkırdar. "Aslında herkes senin dik duruşun ve sorumluluk almanla çok etkilendi."

Maisy'e döner. "Çizimlerini göster," işaret eder.

Maisy alkışlar ve çizimleri almak için yemek odasına koşar.

Allie ve ben memnuniyetle gülümseriz. Çünkü daha birkaç hafta önce kızım bu kadar basit bir isteği bile anlamıyordu. Son zamanlarda hayatımız *ne kadar da* değişti.

~ ~ ~

Ben: Buradayım. Kapıyı açar mısın?

Acaba geçen seferki gibi aşağı inip benimle buluşacak mı? Ama o zamandan beri onun evine gittim. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer birini kandırdığını sanıyorsa, yanılıyor. Bizi şehirde herkes gördü. Aramızda bir şey olmasa bile, dedikodular herkesin aksini düşünmesine neden olurdu.

Kapının mandalı açılır, bu beni gülümsetir ve merdivenleri çıkarak onun dairesine giderim. Ön kapısı aralık, içeri girerim.

Ellie: Giysilerimi giymeme izin ver.

Bu fırsatı değerlendirip duvarındaki fotoğrafları inceliyorum. Çoğu aile fotoğrafı. Ellie ile annesi arasında çok az benzerlik görüyorum. Ne yazık ki babasına daha çok benziyor. Bir kenarda, Sierra ile çekilmiş yeni bir fotoğrafı var. İkisine de ikiz gibi benzemeleri hala beni eğlendiriyor.

Ellie yatak odasından çıkıyor ve... muhteşem görünüyor. Eteği kıvrımlı, kısa, mavi bir elbise giymiş. Eteği havalanınca etrafında dönüyor gibi görünüyor. Ve o ayakkabılar. Kadınlar nasıl 12 santimlik topuklu ayakkabılarla dans edebiliyorlar, hiç anlamıyorum, ama lanet olsun, bacakları her zamankinden daha da düzgün görünüyor.

"Sen..." Sonra işaret diliyle "Vay canına" diyorum.

Gülümsüyor. "Yeni bir işaret öğrendin."

Ona kibirli bir gülümseme attım. "Çoğunu öğrendim." Duvarda Sierra ile çekilmiş fotoğrafının yanında duruyordu ve ben onu işaret ettim. "Eğer birini kandırmak istersen, ikiniz yer değiştirebilirsiniz. O senin yerine geçip etrafındaki tüm konuşmaları dinleyebilir."

Ellie: Bu çok kötü. Ayrıca, insanların arkamdan ne dediğini bilmek istemiyorum. Yüzüme söyleyemiyorlarsa, bilmeme gerek yok.

Ben: Haydi ama El, bu çok... sağlıklı. Sen benden kesinlikle daha olgun birisin.

Yanıma gelip şakacı bir şekilde pazımı sıkıyor. "Hayır, değilim," diye işaret ediyor.

Dokunuşu penisime elektrik gibi çarptı. Bunu anlıyor gibi görünüyor ve elbisesini düzelterek ve göğüs dekoltesini biraz göstererek beni daha da işkence ediyor.

Ben: O elbiseyle dans etmeye gitmene izin verebileceğimi sanmıyorum. Seni döndürürsem, diğerleri elbisenin altını görebilir. Ve inan bana, bu gece o elbisenin altında ne olduğunu görecektim tek kişi ben olacağım.

Çilleri ortaya çıkıyor. Sonra elbisesinin altını kaldırıp altında şort olduğunu gösteriyor. Benim bilmediğim bir işaret yapıyor

bilmediğim bir işaret yapıp parmaklarıyla "Romper" yazıyor.

Ben yapmıyorum. Bu, işaret dilinde bilmeme gerek olmayan bir kelime.

"İyi," işaret diliyle söylüyorum. "Sierra nasıl?"

Telefonundaki fotoğrafları karıştırıp bana uzatır. Sierra'nın kayak kıyafetleri içinde bir dağın tepesinde, gözlükleri başına itilmiş, yanında kayakları ve sopalarıyla durduğu bir fotoğraf vardır. Gülümsemesi rahat ve samimidir. Gerçekten de kendi dünyasında olmalı.

"Mutlu görünüyor."

Telefonuna tekrar baktığımda bir mesaj geldi. İlk satırı okumadan edemedim.

Brooke: Harika gidiyorum, Ellie. Lütfen her an beni kontrol etmek zorunda hissetme...

Bildirim kaybolur. "Brooke kim?"

Ellie hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyor. Hatta korkmuş bile.

Telefonunu uzatıyorum. "Brooke adında biri sana mesaj attı."

Telefonu alır ve mesajı okur. Sonra yine anlamadığım bir işaret yapar. Parmaklarıyla "Müşteri" yazıyor. Ama garip bir şekilde bunu benim arkamdaki duvara bakarak yapıyor.

Mantıklı. Ama bir şeyler ters. Sorum onu hazırlıksız yakaladı. Ve işaret diliyle konuşurken *her zaman* bana bakar. Sağır insanlar hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da onların çok görsel olduklarıdır. Konuşurken asla gözlerini ayırmazlar. Kızgın olmadıkları sürece. Maisy'nin hoşuna gitmeyen bir şey söylediğimde bunu yaptığını fark ettim. Sağır bir insanın yüzünü çevirmesi, işiten bir insanın kulaklarını tıkamasına benziyor.

Ellie ise asla gözlerini kaçırmaz. Yalan söylüyor.

Ama... neden?

Saatini işaret edip kaşlarını kaldırıyor.

"Akşam yemeği saat sekizde," diye işaret ediyorum. "Sonra dans edeceğiz." Yaklaşıyorum. "Sonra..." Onu kendime doğru çekiyorum. İşaret etmek için çok yakın, bu yüzden "Sonra bu elbiseyi ve altındaki her şeyi çıkaracağım ve sana adımı haykırmama neden olacak şeyler yapacağım," diyorum.

Kollarımda kaskatı kesildi. Kafamda sözleri tekrar ettim ve nedenini anladım.

"Kahretsin," diyorum. "Öyle demek istemedim..." Bir parmak dudaklarımın üzerine geliyor. "Üzgünüm," işaret diliyle söylüyorum.

Kibarca başını sallar. Ama hatamın onu etkilediğini anlayabiliyorum. "Şarap?" diye sorar.

"Tabii."

Onu mutfağa kadar takip ediyorum. Buraya daha önce sadece bir kez, birlikte olduğumuz gece su içmek için girmiştım. Bir köşede, uzun kenarı yukarı bakacak şekilde yan çevrilmiş bir bilgisayar monitörü olan küçük bir masa var. Bu garip. Onu işaret ediyorum. "O ne için?"

"Telefon görüşmeleri için," diye işaret ediyor.

"Video görüşmeleri gibi." "Gerçekten mi?"

Onların ne kadar görsel insanlar olduğunu bildiğim için şaşırmamam gerekirdi. Birbirlerinin işaret dilini görmek istemeleri, metinleri okumak yerine, mantıklı geliyor. İngilizce'nin Ellie'nin ikinci dili olması bazen hala beni şaşırtıyor. Maisy de öğrenince, onun da ikinci dili olacak.

Ben: İyi bilmek. Maisy üniversiteye gittiğinde, video görüşmeleri için hepimizin büyük bir monitörü olmasını sağlayacağım.

Ellie gülümsüyor. Benim düşündüğümü mü düşünüyor? On üç yıl sonra Maisy'nin okula gitme zamanı geldiğinde hala onunla birlikte olmayı umduğumu mu?

Dolabından iki kadeh ve kilerinden bir şişe Merlot çıkarır. Eğlenerek kaşlarımı kaldırırım. Bizim şarabımız.

"Şarabımı beğendin," diye işaret diliyle soruyorum.

"Gerçekten çok iyi," diye işaret diliyle vurgulu bir şekilde cevap veriyor.

Şişeyi ondan alıyorum. "Beni seviyorsun."

Gözlerini deviriyor. "Fena değil," diye işaret ediyor.

Gülüyorum, onu tezgaha geri götürüp bacağımla ona yaslıyorum. "Sana fena olmadığını göstereceğim."

Şişeyi arkasına koyduğumda bir şeye çarpıyor. Omzunun üzerinden bakıyorum ve dökülmüş bir kutu şans kurabiyesi görüyorum. Bir tanesini alıp ona gösteriyorum. "Neden bu kadar çok şans kurabiyesi var?"

"Ailem sever."

Anladığım için memnun oldu.

"Alabilir miyim?" Kurabiyeyi ona uzattım.

Omuzlarını silkti.

Kurabiyeyi plastikten çıkarıp kırdım ve içindeki küçük kağıdı çıkardım. Okuduğumda gülerек dedim: ***Bilge adam asla tek boynuzlu atla atlama oyunu oynamaz.***

Ona gösterip, "Sıra sende" diyorum.

Cebinden telefonunu çıkarıyor.

Ellie: Ben şans kurabiyesi yemem. Onları sadece ailem için saklıyorum. Onlar bu kurabiyelere biraz garip bir düşkünlükleri var. Biraz mide bulandırıcı ama bir yandan da romantik.

Ona bakıyorum. "Beni eğlendir."

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Sessiz bir irade savaşı veriyoruz. Bir dakika kadar sürmüş olmalı ki sonunda pes etti. İçini çekip gözlerini devirdi ve bir tane aldı.

Okur ve bir kenara atar. "Aptalca," der işaret diliyle.

Onu alıp okudum: ***Aradığın şans başka bir kurabiye içinde.***

Gülerек ona ikinci bir tane uzattım. Biraz daha az yoğun bir bakışmanın ardından, o da kabul etti. İkinci notu okurken gözlerinde bir mizah ışıltısı gördüm. Sonra başını salladı ve notu buruşturdu.

Kırıışmış kağıdı düzeltip okudum: ***Hata 401: Daha sonra tekrar deneyin.***

Ben: Buna talihsiz kurabiye derim. Başka bir tane dene.

Kafasını sallar.

"Neden?"

Ellie: Çünkü saçma ve -örneğin- bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorlar.

Ben: Çok derin bir düşünce, El. Hayatının tamamını planladın mı diyorsun?

Ellie: Büyüyünce ne olmak istediğimi mi soruyorsun?

"Belki de öyle."

Ellie: Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Maisy çok iyi gidiyor. Tam zamanlı işe dönmeyi düşünüyor musun?

Ben: Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun. Evet, bu fikri düşünüyordum. Annem bir dadı tutmam gerektiğini düşünüyor.

Kaşlarını kaldırıp dudağını ısıyor. Bir parça kıskançlık mı seziyorum? Kesinlikle öyle. Bu da beni biraz daha dik durmaya itiyor. Ellie Stone kartlarını göğsüne yakın tutuyor. Bunun sağırlığıyla bir ilgisi var mı, yoksa sadece karakterinin bir özelliği mi, bilmiyorum. Tabii, beni öpmeyi seviyor gibi görünüyor ve yatakta benden şikayetçi değil, ama dürüst olmak gerekirse, benim için ne hissettiğini bilmiyorum. Ya da şimdiye kadar bilmiyordum.

Ben: Merak etme. Onu yaşlı ve çirkin yapacağım.

Ellie gülümser, boğazından neredeyse duyulmayacak bir ses çıkar ve bana yaşlı ve çirkin anlamına gelen işaretleri yapar.

"Bir fikrim var," diye işaret ediyor.

"Eğer bu sen, ben ve yatak odanla ilgiliyse, ben varım."

Kızarır. "Sadece bu gece."

"Konuşmamı istemiyor musun?"

"Ağzınla değil." Sözlerini vurgulamak istercesine parmağını dudaklarına koyar. "Ya da telefonunla."

Ben: Ya yanlış bir işaret kullanırsam ve bilmeden sana kirli fahişe falan dersem?

Gülüyor ve bana "kirli" ve "fahişe" işaretlerini gösteriyor.

"Başla," diyor işaret diliyle.

Bunun bir oyun olduğunu düşünerek gülümserim.

Ama restorana vardığımızda ve ben garsona konuşmak için yanına gittiğimde, beni durdurmak için koluma elini koydu, sonra parmağını dudaklarına koydu

ve başını salladı.

Demek konuşma derken, sadece kendisiyle değil, *hiç konuşma demek* istemiş.

"Nasıl?" diye işaret diliyle soruyorum.

Omuzlarını silkiyor, belki bu oyunu biraz fazla seviyor.

Resepsiyon görevlisi bana bakıyor, bekliyor. Belki bir kağıt parçası vardır. Ama podyuma uzanıp bir şey almak istemiyorum. Bu kabalık olur.

Yanımızda duran bazı erkekler el sıkışıyor ve içlerinden biri diğerine bir kartvizit veriyor, bu da bana cevabımı veriyor.

Cüzdanımı çıkarır, iç cebinden bir kartvizit çıkarır ve onu sunucuya veririm. Bana tuhaf bir şekilde bakar. Adımı ve ardından iPad'ini işaret ettiğimde, durumu anlar. "Bu taraftan, Bay Montana."

"Teşekkür..." Sözümü bitirmeden duruyorum ve resepsiyon görevlisini daha da şaşkına çeviriyorum.

Bizi oturtup menüleri uzattığında sadece başımı sallayıp gülümsüyorum. "Garip," parmaklarımla yazıyorum.

Bana işareti gösterdi.

"Merhaba," diyor bir kadın masamıza yaklaşarak. "Ben Michelle, bu akşam size hizmet vereceğim. İçeceklerle başlayalım mı?"

"İçecek mi?" Ellie'ye işaret diliyle soruyorum. "Sen seç."

"Biz..." Dururum, gözlerimi deviririm ve şarap menüsünde seçimimi yaparım, iki parmağımı kaldırmadan önce onu işaret ederim.

Evet, hiç de garip değil. Garson artık benim konuşabildiğimi biliyor.

Ellie ile bana bakarak, bize şaka mı yapıyoruz diye merak ediyor gibi görünüyor. Bana tekrar baktığında, "Teşekkürler" işareti yapıyorum.

Garson, ne yapacağını bilemeden aceleyle uzaklaşır.

İçecek ve yemek siparişi vermek kolay kısmıydı. Ellie'nin karşısında oturup aklımdan geçenleri söyleyememek işkence gibi.

Ah, lanet olsun. Beklenmedik bir şekilde, Maisy'nin iletişim kuramadığında hissetmiş olabileceği duyguyu, ne kadar küçük de olsa, biraz olsun tattım. Sadece temel ihtiyaçlarını ifade edebilmek ve basit kelimeleri kullanabilmekle yetinmek zorunda kaldığı için hala nasıl hissediyor olabileceğini düşündüm.

Bir yanım bunun bir egzersiz olduğunu, daha iyi işaret dili öğrenmem için bir eğitim planının parçası olduğunu düşünüyor. Diğer yanım ise bunun Ellie'nin bana dünyasını biraz olsun göstermek için yaptığı bir şey olduğunu düşünüyor. Muhtemelen ikisi de biraz vardır.

Hava durumu hakkında basit bir sohbet yapmak on dakikamızı alıyor çünkü çoğunu parmaklarla yazmak zorundayım. Ve hızlı yapamadığım tek şey parmaklarla yazmaktır. Bu randevu korkunç geçiyor gibi hissediyorum. Konuşamazsam her zamanki çekici halimde olamam. Sonrasında dansa gitmek isteyecek mi acaba?

Bana attığı şehvetli bakışlar ve ince ayak hareketleri beni rahatlatıyor ve artık onu kollarımda hissetmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca ellerim kramp giriyor. Biraz dinlendirmek iyi olacak.

Akşam yemeği bitiminde, ne yaparsam yapayım, onun dünyasını asla anlayamayacağımı biliyorum. Çünkü konuşmasam da etrafımda olan biten her şeyi duyabiliyordum. Komşu masadaki kadınların dedikoduları. Mutfağın karo zeminine sertçe düşen yemek tabağı. Yaklaşan fırtınayı haber veren uzaktaki gök gürültüsü. Ama nedense, tüm bu sessizlik içinde, ona hiç olmadığı kadar yakın hissediyorum.

Otuzuncu Bölüm

Blake

Ellie ile dans etmek gerçeküstü bir deneyim. Bunu daha da güzel hale getirebilecek tek şey, onun hissettiklerini hissedebilmek. Müziğin titreşimleri. Baritonun vuruşları. Ama müziği duymak yerine hissetmeye ne kadar uğraşırsam uğraşayım, başaramıyorum.

Sağır olmak istemiyorum. Sadece daha iyi anlamak istiyorum. Ve bunu asla başaramayacağımdan korkuyorum. Gerçekten. Doğuştan sağır olmayan, ancak daha sonra işitme yetisini kaybeden insanlar bile bir miktar ses algısı vardır. Müziği "hissettiklerinde", nasıl bir ses olduğunu hatırlayabilirler. Bir kuş gördüklerinde, onun nasıl bir ses çıkardığını bilirler. Sevdikleri "seni seviyorum" derken, bu kelimelerin nasıl bir ses çıkardığını hayal edebilirler.

Ancak doğuştan sağır olmak, *tamamen* sağır olmak, hiç ses duymamış olmak... Duyabilen bir insanın bunu gerçekten anlaması imkansız.

Ellie'nin bana, duyamayan birine sesi nasıl tarif edeceğimi sorduğu anı kaç kez düşündüğümü sayamam. Elbette o iyi eğitilmiş biridir. Ses kavramını bilir. Ama onun ses olarak algıladığı şeyin gerçekten ses olup olmadığını asla bilemeyecek.

Bir şey kesin. Ellie, dans etmek için duymak gerekmediğini kanıtlıyor. Çünkü, vay canına, yavaş şarkılarda bana nasıl sarıldığını bir görseniz. Hızlı şarkılarda seksi hareketlerini izlemek. Onun önderlik etmesine izin vermek ve onun sallanışını takip etmek. Her şey sessizlik içinde, müzik etrafımda çınlarken. Ve birbirimize yakın olduğumuzda, şu anda olduğu gibi, kollarım onun etrafında, ellerimizi konuşmak için kullanmadan, sanki son bir saat boyunca yoğun bir ön sevişme yaşamışız gibi.

Artık dayanamayacak hale geldiğimde ve tüm varlığım, vücudunu bana karşı hareketleriyle bana garanti ettiği sözleri haykırırken, geriye yaslanıp isteksizce onu bırakıyorum ki ellerimle konuşabilmek için. Başparmağımı çenesinden aşağı doğru kaydırıp işaret diliyle "Eve gidelim mi?" diyorum.

Yüzü bir gülümsemeye dönüşür, sonra ağzını kapatır ve kahkahalarla güler.

Kaşlarımı çatıp avuçlarımı yukarı doğru uzatıyorum.

"Sürmek" dedin, diye işaret ediyor ve son kelimeleri yavaşça parmaklarıyla heceliyor. Loş ışıktaki yüzünün kızardığını görebiliyorum. Sonra bana "sürmek" ve "gitmek" arasındaki farkı, ardından "ev" ve "bıyık" arasındaki farkı gösteriyor.

Nerede hata yaptığımı anlıyorum. Ama beni suçlayabilir misiniz? Üç boynuzlu bir keçi kadar azgıyım. Bu halimde, işaret diliyle konuşmak bir yana, kendi ana dilimde bile konuşmak zor.

Şimdi gülen benim. Göz kırparak işaret diliyle "Bıyık bırakmak güzel" diyorum. Bıyık bırakmak nasıl yapılır bilmediğim için parmaklarımla heceliyorum.

Tabii ki bana gösteriyor ve lanet olsun, burada durup bunu konuşurken ereksiyonum büyüyor. "Hemen git," işareti yapıyorum, sonra elini tutup arkamdan kapıya çekiyorum.

Kısa bir süre sonra, pantolonumdaki durum nedeniyle her zamankinden daha hızlı bir şekilde onun evine döndüm, park ettim ve arabayı durdurdum. Ancak birkaç dakika önce olanlara rağmen arabadan inmedim. Onu yukarıya kadar takip edip kıyafetlerini çıkarmak ve üç hafta öncesini tekrarlamak ne kadar istesem de, hiçbir şey varsaymak istemiyordum.

Onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek ve bunu yaşayamamak üç hafta boyunca tam bir işkence oldu.

Üç hafta boyunca hayal kurmak, fanteziler kurmak ve mastürbasyon yapmak. Çok fazla mastürbasyon yapmak.

Üç hafta boyunca bu sessiz güzelliği kafamdan çıkaramadım.

Arkanıza yaslanın, ona bakın ve kolunuzu kol dayama yerine uzatın.

Bana sorun.

Dr. Stone zeki biridir. Azimli biridir. Her zaman üstünlük kurar. Benim başıma gelince ise, daha doğrusu seks söz konusu olduğunda, kışın asma dalları kadar utangaç olur. Bazen merak ediyorum, bu gerçekten utangaçlık mı, yoksa başka bir şey mi? Bir keresinde birçok erkekle çıktığını, ama hiç gerçek bir ilişkisi olmadığını söylemişti. Bu da beni, sadece bana karşı mı utangaç, yoksa tüm erkeklere karşı mı utangaç olduğunu meraklandırıyor. Yoksa utangaçlığı çekingenlikle mi karıştırıyorum? Gerçekten öyle olmalı.

Birine bir şey yapıp, başka bir insan tarafından istenmediğini anlamak için.

Belki de benim utangaçlık olarak algıladığım şey aslında bir zırhtır. Kimseye yaklaşmamak için ördüğü duvarlar.

Karanlıkta net olarak göremediğim halde mavi olduğunu bildiğim gözlere bakıyorum. O duvarları yıkmak istediğimi bilerek gözlerine bakıyorum. O zırhı çıkarmak istiyorum.

"Bu gece iyi iş çıkardın," diyor sokak lambasının ışığında işaret diliyle.

Elimi uzatıp gururla başımı eğiyorum, işaret dilim hala çok basit olsa da.

Bana sormamı bekliyor. *Bana sormamı.*

Dudaklarını ısıyor, bu kesinlikle gergin olduğunun işareti. Ellie'den öğrendiğim bir şey varsa, o da sözsüz ipuçlarını nasıl algılayacağımdır. Koltuğuma yapışmış, dişlerinin alt dudağını ısırmasını izliyorum, pantolonumdaki titreme bu gösteriden ne kadar keyif aldığımı kanıtlıyor.

O derin bir nefes alır ve ben gülümsememeye çalışırım. "Eğlendin mi?" diye sorar.

"Seninle her zaman eğlencelidir," diye işaret diliyle cevap veriyorum. En azından öyle olduğunu düşünüyorum. "Her zaman" kelimesinden biraz emin değilim. *Bana sor.*

Yutkunur, pencereden dışarı bakar, sonra tekrar bana döner. "Bana bir şey sormak ister misin?" diye tereddüt eder.

Ben at işaret işaretlerini işaretlerimi geri onaona.

"Sen istiyorsun istiyorsun sormak *bana* bir şey

Tek bir kelimeyi sadece ifademi değiştirerek vurgulamayı öğrenmiş olmam çok komik. Evet, o iyi bir öğretmen.

Bir başka duyulabilir homurtu.

Onun rahatsız edici utangaçlığı neden beni daha da azdırıyor, hiç bilmiyorum. *Siktir et, sor bana.*

Bu çekişmeye teslim olmak üzereyim ki, o bir kez daha dudağını ısırıp işaret diliyle "Yukarı gel?" diyor.

"*Asla* gösterme," son kelimeyi işaret diliyle yazdım, işaretini bilmediğim için.

Bir an şaşırmış gibi göründü, sonra tam öğretmen moduna geçip bana işareti gösterdi, düz avucuyla havada yarım daire çizip karate vuruşu gibi bitirdi. İşaret soru işaretine benziyordu.

Sonunda gülümsüyorum. Kocaman gülümsüyorum. Çünkü onu kandırdım. "Asla sormayacaksın sandım," işaret diliyle söylüyorum.

O ifade gücü yüksek biridir ve yüzünde rahatlama ifadesini görürüm, hemen ardından şakacı bir şekilde uyluğuma vurur. Elini yakalar ve kendime doğru çekerim. Diğer eliyle işaret etmek ister ama uzanıp onu durdururum.

"Konuşma," diye işaret diliyle söylüyorum. "Ağzınla ya da ellerinle. Hiçbir şey söyleme."

Bana karanlık, anlamlı gözlerle bakıyor. Beni anladı. Bana konuşmamı yasakladı. Şimdi ben de ona işaret dilini kullanmasını yasaklıyorum. Hiç konuşmayacağız. Ne yapacağız şimdi?

Beni şaşırtarak konsolun üzerinden geçip kucağıma tırmanıyor ve başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. *Lanet olsun, ben bir dahiyim.*

Onu kucağıma almak, dans pistinde hissettiğim tüm duyguları ve daha fazlasını geri getiriyor. Sokak lambasının altında park etmemiş olsaydık, fermuarımı açıp külotunu kenara iterdim. Ya da belki beş yaş daha genç olsaydım. Ama Ellie Stone, arabanın ön koltuğunda becerebileceğin biri değil. Onunla zaman geçireceğin biri. Tapacağın biri. Sevişeceğin, becermeyeceğin biri.

Ve hayatımda ilk kez, bir kız üstümde oturuyor ve sikimi sertleştiriyor, ve ben kendimi değil, onu düşünüyorum. Kendi ihtiyaçlarımı değil. Çünkü bu kadının, öz babası gibi olmayan bir erkeğe ihtiyacı var. Onu olduğu gibi kabul eden bir erkeğe ihtiyacı var. Onu terk etmeyecek bir erkeğe. Ona her zaman ne kadar özel olduğunu söyleyecek bir erkeğe. Sağır olduğu için değil, muhteşem olduğu için.

Kapıyı açıp dikkatlice dışarı çıkıyorum, onu kollarımda tutuyorum. Işığa bakıyor ve kollarımdan kurtulmaya çalışıyor. Onu bırakıyorum, ama sadece 60 saniye sonra tekrar aynı yere, ait olduğu yere geri döneceğini bildiğim için.

Kollarımdan kurtulmuş olabilir, ama ben hala elini tutuyorum. O çekilmeye çalışsa bile sıkıca tutuyorum. Bana bakıyor. Sessiz bakışlarımla ona meydan okuyorum. Kafasını sallıyor, elini benim elimde gevşetiyor ve beni çekiyor. *Hızlıca.* Kimsenin el ele tutuştuğumuzu görmesini istemediği için mi? Yoksa tekrar bacaklarını bacaklarımla arasına almak için sabırsızlandığı için mi?

Sorumun cevabı, onun dairesine girip çantasını yere attığında anlaşılıyor. Çantasının açıldığını ve içindekilerin yere döküldüğünü fark etmiyor. Sonra tekrar kollarıma giriyor, gözlerimin içine bakıyor ve tek bir kelime, hareket veya işaret olmadan, benden yapmamı istediği her şeyi bana anlatıyor.

Yatak odasına giderken omzuma dokunur, telefonunu çıkarır ve mutfak tezgahını işaret eder. Onu yere indirir, cebimden telefonumu çıkarır ve ona veririm. İkisini de mutfakta bırakır.

Yatak odasına girdiğimizde ışığı kapatıp kapıyı kapatır. Pencerenin dışındaki sokak lambasından gelen küçük bir ışık dışında tam karanlıkta kalırız. Vay canına, bu işe gerçekten kendini vermiş. Karanlık ve sessiz.

Bu gecenin tamamen dokunmakla geçeceğini bilmek sikimi sertleştiriyor. İşaretler veya kelimeler olmadan dokunmak. Başka hiçbir şey olmadan dokunmak. Keşke kulak tıkacım olsaydı. Uzakta gelen trafik seslerini, kaldırımdan gelen ara sıra sesleri, uzaktan gelen köpek havlamalarını susturacak bir şey. Sadece ona dalmak istiyorum.

Yatağa doğru dikkatlice ilerliyoruz. Mobilyaların hatlarını bile göremeyecek kadar ışık olmadığı için o öncü oluyor. Yatağa oturduğunda yaylar gıcırıyor. Elimi uzatıp yüzünü arıyorum. Çenesini avuçlarımla kavrayıp ağzımı onun ağzına yaklaştırıyorum ve onu yatağa doğru bastırırken dudaklarını dudaklarımla kapıyorum.

Her küçük sesi çok net duyuyorum. Giysilerimizin hışırtısı. Nefesinin kesilmesi. Kahretsin, kalbimin çarpışını bile duyabiliyorum. Ama Ellie bunların hiçbirinin farkında değil. Karanlık ve sessizlikle çevrili, çoğu insanı korkutacak bir durumda. Ama o değil. Ya da belki korkuyor ama bana yeterince güveniyor ve sorun etmiyor. Bu düşünce beni sersemletiyor. Bana güvenmesini istiyorum. Buna *ihtiyacım var*.

"El..." Nefes almak için geri çekilirken söylemeye başlıyorum.

Donup kalıyorum, sesim kafamda yankılanıyor. Umarım beni duymamıştır.

Sırtımda dolaşan aç eller, onun çok meşgul olduğu için fark etmediğini söylüyor. Sessiz kalacağıma yemin ediyorum. Daha önce hiç yaşamadığım bu deneyime kendimi kaptırmaya karar veriyorum.

Onu tekrar öperken, ellerim vücudunda dolanıyor, elbisesinin ipeksi kumaşı üzerinden her kıvrımını hissediyorum. Göğüslerini avuçlayıp sertleşmiş meme uçlarını çimdikledikten sonra aşağıya doğru ilerliyorum, kumaşı kenara itiyorum ve amının sırlıklam olduğunu görüyorum. İnliyorum, sonra hatamı fark edip hareketsiz kalıyorum. Elini benimkinin üzerine koyuyor ve sanki daha fazlasını istermişçesine sıkıca bastırıyor. Tamam, o zaman inlemek serbest. Hatta belki teşvik ediliyor.

Klitorisine dokunduğumda o da inliyor. Yumuşak, boğuk, tiz bir inilti, kendimi çok güçlü hissettiriyor. Parmağımı içine kaydırıyorum ve o bana doğru kıvrılıyor.

Artık dayanamıyorum. Tenimin tenime değmesi lazım.

Elimi çektiğimde, dudaklarını bükerek bir nefes verir ve beni gülümsetir. O da benim kadar muhtaç. Sırtında düğme ya da kravat ararım. Bir fermuar bulurum. Fermuarı indirir ve kollarını çekmesini beklerim. Elbisesini bacaklarından aşağı kaydırır ve tamamen çıkarır, bu sırada topuklu ayakkabılarını da çıkarır. Sonra bacaklarını öperek yukarı doğru ilerlerim ve külotunu çıkarırım, bu sırada onun baş döndüren kokusunu içime çekerim.

Ağzımı ona değdirmeden önce, o ellerini kullanarak kemerimi çıkarmaya çalışıyor, ama kemer sıkışmış. Ben kemeri çözüyorum, sonra onun kemeri kot pantolonumdan çıkarmasına izin veriyorum. Kemer geri sıçrayıp kafama çarpıyor. O bunun farkında değil ve ben de ona söylemiyorum.

Kısa sürede, onun yanında çıplak kalıyorum, giysilerim ve ayakkabılarım yerlere dağılmış.

Ellerim hiç vakit kaybetmeden ona geri dönüyor. Önce boynunun kıvrımı. Sonra köprücük kemikleri. Sonra göğüsleri. Ağzım da partiye katılıyor ve dikleşmiş meme ucunu dilimle yalıyorum, teninin tadı beni neredeyse doruğa ulaştırıyor. Ve onun istediğini söyleyen kokusu, beni baştan çıkarıyor.

Diğer duyularını kullanmamak, kullandıklarının etkisini nasıl bu kadar artırıyor, bu gerçekten gerçeküstü. Duymuyoruz. Görmüyoruz. Birdenbire dokunma, tat ve koku duyularımız on kat daha güçlü hale geliyor.

Eli benim aletimi kavradı ve ben zevkten inledim. Onun da hissettiğini biliyorum. Elini yukarı aşağı hareket ettirerek hızını artırıyor. Tamamen kendimi kaybettim. Çıplak dergi izleyen 13 yaşındaki bir çocuk gibi boşalmak üzereyim. Onu itersem yanlış anlayabilir.

Bir parmak dudaklarıma bastırılıyor. Yine ses mi çıkardım?
Hayır. O zaman neden...

Tanrım. Parmağı dudaklarımdan ayrılıp testislerimin aşağısına indiğinde tüm düşüncelerim uçup gidiyor. Bir eliyle beni pompalarken, diğer eliyle testislerimi hafifçe okşuyor.

Belki de bir şey söylemek istediğimi biliyordu. Geçen sefer ona dokunursa çok çabuk boşalacağımı söylediğim gibi. Bu, benim ne düşündüğümü bildiğini ama yine de beni boşaltacağını belli etmesinin bir yoluydu. Parmağını dudaklarıma koyması, kontrolü ele aldığıнын işaretiydi.

Siktir, bu çok seksi.

Her halükarda, artık çok geç, bu yüzden kendimi bu göreve adadım ve yaklaşan patlamanın tadını çıkarmak için uzandım.

Tek duyduğum, onun nefes alıp verme sesi ve beni Tanrı'ya yaklaştıırken ellerinin çıkardığı sesler.

Kalçalarım sıkıca kasılır ve sıcak, ıslak spermimin alt karın kaslarıma döküldüğünü hissetmeden hemen önce uzun bir iniltiyi bastırıyorum.

Başım yatağa sertçe düşer, vücudum dinlenirken gevşer. Onunla konuşma, ona harika bir el işi için teşekkür etme ihtiyacı, neredeyse ışığı açmama neden oluyor. Ama açmıyorum. Bunun yerine, yanımda kıvrılıp sabırla sırasını bekleyen hissini tadını çıkarıyorum. Ve ona ne sırayı vereceğimi planlıyorum.

Enerjimin geri gelmesini beklerken, o uzaklaşınca hayal kırıklığına uğrarım. Bir an sonra, alt karın bölgemde bir şeyin kaydığını hissederim. O benim pisliğimi temizliyor. Mendilleri ondan alıp işi bitiririm. Sonra mendilleri bir yere atarım ve işe koyulurum, istemese bile benim adımla haykırmasını sağlayacağıma yemin ederim.

Yumuşak, ipeksi tenini avuçlamak, az önce boşalmış olmama rağmen sikimi titretir. Yine de, birincisi ona asla unutamayacağı bir orgazm yaşatmadan ve ikincisi kaya gibi sertleşip Superman gibi sikişmeye hazır olmadan içine girmeye niyetim yok.

Hemen sonuca varmam. Göğüslerinden, kaburgalarına ve sağ kalçasına kadar ıslak öpücükler bırakarak, karnını tamamen atlayarak ilerlerim. Beş saatlik sakalımla iç uyluklarını okşarken, altımda kıvrılır. Dizlerinin içini yalarım. Çıplak ayaklarına kadar öperim.

Yukarı doğru ilerlerken, hala ıslak merkezini görmezden gelerek, başımı tutup istediği yere koyar.

Aferin kızım.

Dilimi onun içinde ileri geri hareket ettirerek, onun uyarılmasının tatlı tadını alırken ağızla ona sevişiyorum. Coşkumdan dilimi inciteceğimden korkarak geri çekiliyorum ve yerine parmağımı koyuyorum. Sonra bir tane daha ekliyorum. Onun içini okşarken, onu çıldırtacak noktayı bulmak için parmaklarımı kıvrarak onun bana doğru kıvrıldığını hissediyorum.

Onu bulduğum anı biliyorum. Duvarları hafifçe gerilir ve içinden başka bir hafif ses çıkar. Son titremesini alana kadar onun benim olduğunu bilerek gülümserim. Dilimi tekrar karışıma ekleyerek klitorisini okşarım. Daireler çizerek gezdiririm. Sonra bir yandan diğer yana. Yukarı aşağı. Hafifçe ağızla alırım ve o benim altımda patlar. Parmaklarım sıkıca sıkılır, orgazmı parmaklarıma çarpar. Dilimi klitorisinde çalıştırmaya devam ediyorum, ta ki o beni uzaklaştırıncaya kadar, artık daha fazla dayanamayacak kadar hassaslaşana kadar.

Yan tarafa yuvarlanıp ağızımı kolumla silerim. Sonra bir el göğsüme düşer, sanki üzerine ağır bir yük düşmüş gibi. Kıkırdar ve onu tutarım, nefesinin sakinleşip yavaşlamasını dinlerken, gevşemiş vücudunun orgazmın ardından keyifle uzandığını hayal ederim.

Yine tamamen sertleştim ve hazırım. Ama bir soru aklıma takıldı... O daha fazlasını istiyor mu? Rolümden çıkıp ona sormalı mıyım? Onu görmek istiyorum. Gözlerini görmek istiyorum. Ama o bir nedenden dolayı böyle olmasını tercih etti, bu yüzden hareketsiz kalıp bir işaret bekliyorum.

Eli kaybolur ve ağırlığı yatakta kayar. Sonra eli tekrar benim elime gelir, avuçlarımızın arasında küçük kare şeklinde bir paket vardır. Kendi prezervatif stoğu olduğu için mutlu mu yoksa rahatsız mı olduğumu bilemiyorum. Yakın zamanda önceden satın aldığını düşünmek istiyorum. Ama merakım, ona kaç erkekle birlikte olduğunu nazikçe sormak için kafamda bir mesaj yazmaya başladı bile. Ve sonra bir mesaj daha, benden sonra başka kimse olmayacağını söyleyen bir mesaj.

Gözüne batmamaya dikkat ederek yüzünü arıyorum ve gülümsüyor mu diye görmek için elimi dudaklarına götürüyorum. Gülümsemiyor. Sonra tekrar

İyi bir orgazmdan sonra da gülümsediğimi sanma. Sadece uzanıp o anın tadını çıkarıyorum.

Dudakları parmaklarımdan birini yakaladı ve sanki vücudumun başka bir parçasıymış gibi ağzına aldı.

Bu, prezervatifle birlikte, ihtiyacım olan tek izin. Elimi aceleyle çekip paketi yırtarak prezervatifi takıyorum. O da benim aletime uzanıp birkaç kez çekiyor. Sert olduğumdan emin mi oluyor? Yoksa taktığımı kontrol mü ediyor? Karısını döven babasının ona yaptıklarından sonra erkeklere hiç güvenip güvenmediğini bir an için merak ediyorum.

Bu düşünceyi kafamdan atarak, üstüne çıkmak için hareket ediyorum, ama o beni geri itiyor. Üstüme çıktığını hissediyorum ve beni içine yönlendiriyor, önce yavaşça, sanki suyu yokluyormuş gibi. Sonra daha sert iniyor, sonuna kadar oturuyor, ben de onun sonunu hissedebiliyorum. Beni sürerken, onun nasıl görüldüğünü hayal etmekten başka bir şey yapamıyorum. Başı geriye mi eğik? Ağzı gevşek mi? Her hareketinde göğüsleri zıplıyor mu?

Elleri göğsümü keşfederken, uylukları benim aletimin üzerinde yukarı aşağı kaymaya devam ediyor. Kalçalarını kavrayarak hareketine yardımcı oluyorum. Bu yetmiyor. Onu daha fazla hissetmem gerekiyor. Göğüslerini avuçlarım. Parmaklarımla meme uçlarını okşuyorum. Başparmağımla klitorisini okşayarak tekrar şişmesini sağlıyorum. İçinde benimle birlikte boşalmasını istiyorum. Orgazmının penisini sıkıp, ikimiz de tamamen ve tamamen boşalana kadar sütünü emmesini hissetmem gerekiyor.

O daha hızlı hareket ediyor. Ben de öyle. Başparmağımla işaret parmağımın arasında klitorisini hafifçe sıkıyorum ve o bana daha da sertçe bastırıyor. Ben de tekrar yapıyorum. Sonra tekrar. Ve bir kez daha, ta ki o üstümde hareketsiz kalıp spazmlar geçene kadar. Kalçalarımı üç kez daha kaldırıyorum, onun adı duvarlardan yankılanırken ben de ona katılıyorum.

Göğsüme yığılır ve onu kollarıma sararım. Bu şekilde yatıyoruz, aramızda sadece ter damlaları var.

Ona, onun şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kadın olduğunu söylemenin bir yolu var mı? Bir keresi şans eseri olabilir. Uzun zaman olmuştu. Ama iki kez? Ve bu seferki daha da iyiydi. Ruhum bedenimden çıkmış gibiydim. Şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha yoğundu.

Sessizlik ve karanlıkta sadece ikimiz olduğumuz için mi?

Onu sevdiğin için.

Hâlâ göğsümde yatarken, elimi eline alır, diğer elini açık avucuma koyar ve... *bir şey mi yazıyor?* Tepki vermediğimde tekrar yapar. Tüm enerjimi dokunma hissine odaklayıp harfleri hissetmeye çalışırım. Sadece üç harf var. W-O-W.

Tamam, evet. Onu kesinlikle seviyorum.

Bu düşünceyle yutkunuyorum. Bu ilk kez başıma gelmiyor. Ama bunun kesin, inkar edilemez, tartışılmaz bir gerçek olduğunu ilk kez fark ediyorum. İçimde bir şey akıyor. Lav nehri parmaklarımin ucuna kadar ulaşıyor. Vücudumun her yerini ısıtarak dolaşıyor. Bir el gibi kalbimin etrafını sarıyor ve sıkıyor. Sıkıyor, çok sıkıyor. Çünkü hayatımda ilk kez, hiç olacağımı düşünmediğim bir durumda olduğumdan korkuyorum. Beni sevmeyebilecek birine aşık oldum.

Bu kırılgnlık, bir tabancadan çıkan kurşun gibi bana çarpar. Onu nazikçe üstümden indirip diğer odaya geçerim.

Siktir. Hala tamamen çıplak halde mutfğa doğru yürürken bu kelime kafamın içinde yankılanıyor. Bir bardak bulup dolduruyorum ve hareketsizce durup sessizce suyu yudumluyorum, kafamdaki sesleri sakinleştirmek umuduyla.

Tezgahın üzerinde şans kurabiyesi kutusunu görüyorum ve içinde benim için bilgece sözler var mı diye merak ediyorum.

Bakmanın zararı olmaz.

Elimi uzatıp, *Açlık Oyunları*'nda bir sonraki kurbanı seçer gibi karıştırıp bir tane çıkardım. Açtım.

Kalbin doğru cevabı biliyor.

Uzun uzun bakıyorum, çünkü... *kahretsin.* Sonra Ellie'nin fal bakmaya olan nefretini düşünerek neredeyse atıyorum. Ama sonra olduğu yerde bırakmaya karar veriyorum. Belki Ellie'nin de okuması gereken bir şeydir.

Blake yatağa geri geliyor, çıplak vücudu oturma odasından gelen ışıkla silüetini çiziyor. Komodinin üzerine bir bardak su koyuyor ve telefonumu uzatıyor. Telefonuma bakıyorum.

Blake: Artık mesajlaşabilir miyiz lütfen? Beni yordun kadın. Bütün gece imza dağıtıp, parmaklarımla senin nefis vücudunu okşadıktan sonra, ellerimin bir süre mesajlaşmaktan başka bir işe yarayacağından emin değilim.

Buna karşı çıkmak zor, o yüzden çıkmıyorum. Gülümsüyor ve başımı sallıyorum. Sanki kendi yatağıymış gibi yatağa geri dönüyor. Ve bu bana verdiği sıcak, bulanık hissin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Loş ışıkta gözlerini kapatıp telefonunu göğsüne koyarken onu izliyorum. Huzurlu görünüyor.

Belki de bu, kafasında uyarı sinyalleri çalmadığı içindir. Belki de bunun bir son tarihi olduğunu bildiği içindir. Çünkü onun tüm ilişkileri, fetihleri, kaçamakları... hepsinin bir sonu vardır. Ya da belki de daha fazlasını yapamayacağını kabul ettiği içindir.

Daha fazlasını.

Şimdi, bir ayağı kesinlikle kapının dışında *olmayan*, yanımda uzanmış halinin verdiği sıcak ve bulanık hissi geri geldi.

Blake ile daha fazla zaman geçirmek bir seçenek olsa bile, içten içe bunun mümkün olmadığını biliyorum.

Eğer izin verirsen olabilir.

Gözlerimi kapatıp uzanıyorum, kafamın içinde bir savaş var, sanki bir omzumda melek, diğerinde şeytan olan çizgi filmlerden birindeyim.

Sıcak dudaklar boynumu öpüyor. Gözlerim birden açılıyor. Blake bana bakıyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

Parmağıyla çenemin kenarını izliyor. "Çok güzelsin."

İçim eriyor. Melek – ya da belki şeytan – kollarını kavuşturup bana onaylamayan bir bakış atıyor.

Blake: Artık konuşabileceğimize göre, daha önce merak ettiğim bir şeyi sormak istiyorum. Lucas'ın düğününe gitmekten hiç bahsetmedin. Lissa seni davet ettiği günden beri. Gideceksin, değil mi?

Ben: Gitmemeliyim. Lissa'nın durumu yanlış anladığını biliyorum. Blake: Benimle birlikte gitmek istemiyor musun?

Ben: Sen sağdıç değil misin?

Blake: Evet, onlardan biri. Bu, benim bir randevum olamayacağı anlamına gelmez. Hadi ama, eğlenceli olacak. Dallas'la tanışabilirsin. Ve istersen havuza da girebilirsin.

Gözlerimi kısıyorum.

Blake: Onun hakkında dedikoduları duymadığını söyleme.

Omuz silktikten sonra, Lucas'ın birkaç kadını düğün gününde terk ettiğini ve bir tanesini de birkaç hafta önce terk ettiğini anlatmaya devam eder. Anlaşılan tüm kasaba, onun bu işi yapıp yapmayacağına bahis oynamış.

Onaylamayan bir şekilde başımı sallayıp bir mesaj yazıyorum.

Ben: Onun Lissa'nın kalbini kıracak mı kırmayacak mı diye para bahse girmeyeceğim.

Blake: El, romantik misin?

Eminim ki duyulacak kadar yüksek bir sesle burun kıvırdım. "Hiç de değil," diye işaret ettim. Bana boş boş baktı, ben de parmaklarımla yazdım.

Gülüyor ve beni kendine çekiyor, başını eğerek kapının dışından gelen ışıktaki dudaklarını görebilmemi sağlıyor. "Bence öylesin. Belki de öyle olmak istemiyorsun."

Bu bir soru değildi, bu yüzden cevap vermedim.

Blake: Öyleyse karar verildi. Geleceksin.

Ona cevap yazmadım ama başka biri yazmış olmalı. Gözleri telefonuna yapışmış. Ve mutlu görünmüyor.

Elimi koluna koydum. "İyi misin?" diye sordum, o da bana baktı.

Kafasını salladı. "Hayır. İyi değilim," işareti yaptı. Sonra bana telefonunu uzattı.

Kimden geldiğini görünce tüm vücudum gerildi. Adı, Maisy'nin hikâyesini anlatırken duymuştum.

Bilinmeyen numara: Blake, ben Lucinda Wilcox. Sosyal hizmet görevlisinden iletişim bilgilerini aldım. Bunu yapıp yapmamayı uzun süre düşündüm, ama danışmanım iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Maisy'yi pazar günü şehre getirmeni istiyorum. Aile hafta sonu. Adresi ekledim. Öğlen ile dört arasında gel.

Aniden, koruyucu bir tavır takındım. Maisy'yi ve *onu* korumak istedim. Yıllarca ihmal ettiği kızını ve ondan uzak tuttuğu adamı görmek istiyordu. Sormaya bile cesaret etti.

"Üzgünüm," diye işaret diliyle ifade ederek telefonunu geri veriyorum.

Blake: Bunu onun söylemesi gerekirdi. Çocuğumuzu ihmal ettiğim için özür dilerim. Sana ondan bahsetmediğim için özür dilerim. Lanet olası bir ezik olduğum için özür dilerim. Kim olduğunu sanıyor da birdenbire mesaj atıp Maisy'yi görmeye götürmemi istiyor?

"Onu götürmek zorunda mısın?" diye işaret diliyle soruyorum.

Blake: Bilmiyorum. Belki de olmaz. Avukatım, Lucinda'nın rehabilitasyondan çıkmasını ve mahkemeye çıkıp velayet davasının sonucunu beklemem gerektiğini söyledi. Ondan önce Maisy'yi görmek isteyeceğini hiç tahmin etmemiştim.

"Onu alırsan ben de gelebilirim. Maisy'nin iletişim kurmasına yardımcı olmak ve görüşmenizde tarafsız bir kişi olarak bulunmak için." Birkaç kelimeyi parmaklarla yazmam gerekiyor ama anlıyor gibi görünüyor ve ben de memnunum.

Blake: Tarafsız mı? Maisy söz konusu olduğunda tarafsız olabileceğini gerçekten düşünüyor musun? Ne yapacağımı bilmiyorum. O çok iyi gidiyor. Kafasını karıştırmak istemiyorum. Maisy annesini hiç sormuyor.

"Belki sormayı bilmiyordur."

"Sen kimin tarafındasın?" diye işaret ediyor. "Senin."

Blake koluma dokunur ve diğer odaya bakar. Geriye dönüp bakar. "Kapıda biri var."

Yataktan fırlarım. *Kapıda biri mi var?* Cuma günü saat on birde. Benim açmam gerekmeden binaya giren biri mi? Midem bulanır. Grant olabilir mi? Tara'yı bulup peşimden mi geldi?

Blake elimi sıkıyor. "Sen kal. Ben açarım." Geri çekiliyorum, başımı sertçe çeviriyorum.

Çıplak vücuduna bakar ve gülerek, benim bu yüzden kabul etmediğimi düşünür. "Önce giyineyim."

Dikkatini çekmek için yatağa vuruyorum. Bana baktığında, "Hayır" işareti yapıyorum.

"Neden? Diğer erkek arkadaşın olduğunu düşünmüyorsan tabii."

O anda, bu cümleyi açmaya cesaretim yok. Onu durdurmak için ayağa kalktığımda pantolonunu çoktan giymiş, ama sonra benim de çıplak olduğumu fark ediyorum. Bornozu üzerime atana kadar yatak odasından çıkmış. Neredeyse içgüdüsel olarak yatak odamın dolabına koşuyorum, kilitli kutunun şifresini hızlıca girip silahı çıkarıyorum ve dolu olup olmadığını kontrol ediyorum.

Başımı köşeden uzatıp, kendimi ve Blake'i Grant'ten korumaya hazır hale geldim. Elim dakikada bir kilometre hızla titriyor, bu yüzden nişan alamayacağımdan eminim. Ama en azından direnebilirim.

Blake geri gelip bana doğru koşarken, neredeyse yanlışlıkla tetiği çekiyorum. Daha doğrusu, silaha doğru koşuyor. Gözleri deli gibi açılıyor ve anlamadığım bir şey söylüyor, sonra titrek ellerimden silahı dikkatlice alıyor, beni yatağa doğru götürüyor

yatağa götürüp oturtuyor. Silahın şarjörünü boşaltıyor, silahı komodinin üzerine koyuyor ve telefonunu alıyor.

Blake: Neden silahı ateşlemeye hazır halde tutuyordun?

"Kapıda kim vardı?" diye soruyorum.

Blake: Kimse yoktu. Yemek servisi. Yanlış daireye gelmiş. Soruma cevap ver El. Az önce neden o kadar korkmuş gibiydin?

Cevap vermiyorum. Çoğunlukla cevap veremediğim için. Ona sırrımı açığa vurmadan cevap veremem.

Blake: Bana söylemediğin eski bir erkek arkadaşın ya da eski bir kocan mı var?

Kafamı sallıyorum.

Yatağın ucunda, silahı izleyerek odada volta atıyor. Ağzı hareket ediyor ama bana değil, kendine konuşuyor gibi geliyor. Bu bana makul bir bahane bulmak için zaman kazandırıyor.

"Neler oluyor, Ellie?" diye işaret diliyle soruyor. "Beni neredeyse vuruyordun. Biliyorum, bunu hak ediyorum."

Başımı sallıyorum, inandırıcı bir yalan uydurmayı başardığım için artık yeterince sakınım.

Ben: Beni tanıyan herkes, kapının çalındığını duymadığımı bilir. Bu saatte, hırsızdan başka kimse olamaz.

Blake: Hırsızlar kapıyı çalmaz.

Omuz silkmekten başka bir şey yapamıyorum.

Yürümekten vazgeçip yanıma oturur. Elini dizime koyar ve uzun, derin bir nefes verir. "Bana bir iyilik yap. Bir dahaki sefere korktuğunda 911'i ara."

"Üzgünüm," diye işaret ediyorum.

Blake: Söz ver El.

Yine yalan olsa da başımı sallıyorum.

"Kahretsin," diyor. "Allie'ye saat on birde döneceğime söz verdim. Geç kaldım." "Gitmelisin," işaret diliyle söylüyorum.

"Bence kalmalıyım," diye işaret ediyor. "Ben iyiyim."

Silaha bakar.

Elimi çenesine koyup bana bakmasını sağlıyorum. "Ben iyiyim," diye işaret ediyorum, bu sefer inanmasını umarak.

İsteksizce de olsa başını sallar. "Şu şeyi kaldır."

"Tamam."

Giysilerini giydikten sonra eğilip beni öper. Geri çekildiğinde, "Bana tekrar mükemmelliği göster" der ve parmaklarıyla "mükemmel" kelimesini yazar. Sonra şöyle der: "Sonuçta, bu kelimeyi kullanabildiğim tek zaman seninleyken."

Bu adamın kalbimin derinliklerine nasıl bu kadar girmeyi başardığını henüz açıklayamıyorum.

Ona işareti gösteriyorum.

"Mükemmel bir geceydi" diye işaret ediyor. Sonra omuz silkiyor ve "Beni neredeyse öldürene kadar" diyor. Odanın diğer tarafına geçip geri dönerek el sallıyor.

Ön kapıdan çıkması için bir dakika bekledikten sonra, hemen kalkıp kapıyı kilitliyorum. Odama geri dönüp silahı güvenli bir yere saklıyorum, bir daha onu çıkarmak için bir nedenim olmamasını umarak. Sonra mutfığa gidip gece atıştırmalığı alıyorum.

Tezgahın üzerinde açılmış bir şans kurabiyesinin iki yarısı ve aralarında bir kağıt parçası var.

Onu okurum, sadece atmayı unuttu mu, yoksa bana mesaj olarak mı bıraktı diye merak ederim.

Otuz ikinci bölüm

Blake

Ellie'nin silahı var.

Ve Lucinda'yı göreceğiz.

Son iki gecedir hiç uyuyamadığım için şaşırمامalı.

Yani, El şehirden geldiği için bu normal olabilir. Ama sırf kapının çalındığını söyledim diye silahını çıkarıp doğrultması?

Bir şeyler ters.

Yataktan kalkmak için oyalanıyorum ve nedenini çok iyi biliyorum. Lucinda cuma gecesi mesaj attığından beri bu günü korkuyla bekliyorum. Maisy'e nereye gittiğimizi ve kimi görecekimizi söyleyemem. Lucinda'nın hiç fotoğrafı yok. Ya oraya gireriz ve Maisy onu görür ve korkup kaçarsa?

Öte yandan, onu görür ve ona koşarsa ne olur?

İki senaryodan hangisinin beni daha çok korkuttuğunu düşünürken elim çenemi okşuyor.

Işık bir anlığına gözlerimi kamaştırıyor. Sonra Maisy yatağa girerken ağırlık kayıyor. Gülümsemeden edemiyorum. Bir aydan fazla sürmüş ve yatağının yanındaki duvarda dolaşan bir hamamböceği gerekmiş olabilir, ama geçen hafta böcekten kaçmak için odama koştuğunda, ilk kez baba-kız olarak birbirimize sarıldık. O günden beri her sabah Bolt'u kucağına alıp odama geliyor ve birimizin karnı guruldayana kadar üçümüz birbirimize sarılıyoruz. Bugün benim karnım guruldadı.

"Acıktın mı?" diye

işaret diliyle

soruyorum. O da

başını sallıyor.

"Ne istersin?"

O da pankek işareti yapıyor. "Sen

de yardım et" diye işaret ediyorum.

Bolt'un peşinden koşarak odadan çıkar. Ben banyoya girip mutfığa vardığımda, o çoktan pankek karışımı, kaşık ve kaseyi hazırlamıştır. Maisy iyi bir

yardımcısı. Kendisi için çok şey yapmak zorunda kaldığı için iyi bir yardımcı olduğunu düşündüğümde şüpheleniyorum.

On dakika sonra mutfak tezgahı un ve hamur parçalarıyla dağınık bir hal alır ve sıcak krepler tepside buharlaşmaktadır — ikisi ona, ikisi bana, ikisi gülen yüzlü, ikisi kardan adam şeklinde.

Onunkilerin yüzleri oldukça çarpık. Gözler ve gülümseme için hamuru nasıl damlatacağını öğrenmiş. Bugün yaptıkları emoji'lerden çok Hannibal Lecter'a benziyor.

Yaptıklarını tabağına koyarken kıkırdıyor.

Maisy'nin kıkırdaması, yaşamak için nedenlerimden biri haline geldi. O bunu duyamıyor ve bunun kalbime ne yaptığını bilmiyor.

Dilimlenmiş bir muz şuruba batırıyor. Şurup damlıyor ve önündeki masada yapışkan noktalar bırakıyor. Damlalardan birine parmağımı batırıp burnuna dokunduruyorum. Sonra bir damla daha alıp yanaklarına dokunduruyorum. Yüzünü silerek yapışkan bir hal alıyor. Gülüyorum, peçeteyi ıslatıp yanına diz çökerek yüzünü temizliyorum.

Gülümsüyor, parmağını şurubun son damlasına batırıyor, sonra onu burnuma ve yanaklarıma sürüyor.

Burnumun ucunu sildikten sonra parmağımı yalayıp komik bir yüz yapıyorum.

O yine kıkırdar. Sonra dünyamı değiştiren bir şey yapar. Kendini gösterir, sonra kollarını göğsünde çaprazlar ve beni gösterir.

Kalbim durur. "Seni seviyorum" işareti yapar.

Gözlerim yaşarır ama tepkimi yanlış anlamasın diye çabucak silerdim. Bir haftadır ona bu kelimeleri işaret diliyle söylüyordum, anlamadığından emin olmama rağmen.

Seni seviyorum ifadesinin farklı şekillerde işaretlenebilmesini *seviyorum*. Ben kendimi işaret edip, kollarımı kalbimin üzerinde çaprazlayarak sonra ona işaret eden "seni seviyorum" işaretini seçtim. Üç harfin birleşiminden oluşan ILY işareti o kadar duygusal ve ifade gücü yüksek gelmiyor ve ona sadece sıradan bir sevgi duymadığımı, onu delice sevdiğimi bilmesini istiyorum. Ve sonsuza kadar.

Sanırım o kadar çok gülümsüyorum ki yüzüm ikiye bölünecek gibi.

Onun ifademdeki sevincini izlerken, gözlerinin artık karanlık ve uzak olmadığını fark ettim. Hatta neredeyse parıldıyorlardı. Onun açıklamasıyla ikimizde de köklü bir değişiklik oldu. Bir dönüm noktasına geldiğimizi ve geri dönüşün olmadığını hissediyorum. Kalbim hiç bu kadar dolu olmamıştı.

"Seni seviyorum," diye işaret diliyle vurgulu bir şekilde söylüyorum, sonra onu kendime çekip sarılmak için çekiyorum, daha doğru bir ifade olamayacağını bilerek. "Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum, onu kendime yaslayarak.

Başını omzuma yaslayıp kollarını boynuma dolarken, Lucinda'yı görmek isteyip istemediğini bile bilmeden neden sevdiğim birini bu duruma sokmak üzere olduğumu merak ediyorum.

Hafifçe geri çekilerek, ruh halimdeki değişikliği ondan saklamaya çalışıyorum. "Hadi temizlenelim," işaret diliyle söylüyorum, bu günün nasıl biteceğinden korkarak.

~ ~ ~

"Planlar değişti," diyorum Ellie birkaç saat sonra geldiğinde. "Maisy'ye bakabilir misin?"

"Neden?"

"Yalnız gidiyorum."

Ellie'nin kaşları çatıldı.

Ben: Maisy'nin kendisi için en iyisinin ne olduğuna karar vermesine izin vermemi söylüyorsun. Lucinda hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ya o da sevgi dolu bir anne değilse? Maisy'ye bunu yapamam. Bu konuyu konuşup onun ne düşündüğünü öğrenene kadar, Maisy'yi korkutacak, incitecek ya da kafasını karıştıracak bir duruma sokmayacağım. Ama gideceğim. Lucinda'ya soracak çok sorum var.

Ellie bana gururlu bir anne gibi bakıyor.

Ellie: Vay canına... Beni ihmal etmekle suçladığım adamdan çok uzaklara geldin.

Ben: Hiç bilmiyorsun. Bugün büyük bir ilerleme kaydettik. Yeni bir işaret yaptı.

"Hangisi?"

Ona göstermeyi düşünürüm, ama sonra karşımda duran kişiyi hatırlarım. Ellie'ye "Seni seviyorum" işareti yaptığımda, bunu *ona* söylediğim için yapacağım.

Peki neden bunu hala yapmadın?

Ben: Bana beni sevdiğini söyledi.

Ellie'nin eli kalbini kapattı, gözleri parladı ve benim kadar parlak bir gülümsemeyle gülümsedi.

Maisy, günün kıyafetini giymiş olarak koşarak gelir, Ellie'yi görür ve çığlık atar. Ellie işaret diliyle "Sen ve ben oynayalım mı?" der.

Maisy düşünür, yemek masasına yürür, çizimleri inceler ve aradığını bulur, sonra getirir. McQuaid Circle yakınlarındaki parkı ve oyun alanını çizdiğim resmi uzatır.

Ellie, "Oyun parkına gitmek mi istiyorsun?" diye işaret eder. Oyun parkının işaretini gösterir ve resimdeki oyun parkını işaret eder.

Maisy "Evet" işareti yapar, sonra elimi tutup beni kapıya doğru çekmeye çalışır.

Direnince bana bakar. "Sadece sen ve Ellie," derim, kendimi işaret edip başımı sallar.

Anladığından emin değilim, çünkü hep üçümüz birlikteydik. Bu, benim olmadan ilk kez dışarı çıkıyorlar.

Ama akıllı ve güvenilir kızım bana öpücük gönderip Ellie'nin elini tutup onu kapıya doğru sürükledi.

Anahtarlarımı çıkarır, anahtarlığı anahtar halkasından çıkarır ve Ellie'ye verir, onlar kapıdan çıkmadan önce.

"İyi şanslar," diye işaret ediyor.

~ ~ ~

Doksan dakika sonra, rehabilitasyon merkezine doğru yürüyorum. İçeri girmeden önce tereddüt ediyorum, neden buraya geldiğimi sorguluyorum. Bana bilmem gereken şeyleri söyleyecek mi diye merak ederken, söylemesi durumunda duyduğumda dehşete kapılacağımdan korkuyorum.

Bağımlılıktan kurtulmanın adımlarından birinin telafi etmek olduğunu biliyorum. O da bunu mu yapmaya çalışıyor? Yoksa terapisti onu zorla bizi buraya çağırmaya mı ikna etti?

Resepsiyonda kayıt yaptırıp ziyaretçi kartımı aldıktan sonra, binadan geçerek arka taraftaki avluya çıkarıldım. Çeşitli oturma alanlarında epeyce insan vardı. Yüzlere bakarak, bunca yıl sonra Lucinda'yı tanıyabilecek miyim diye merak ettim.

"Bayan Wilcox şurada," diyor görevli, koi balıklarıyla dolu bir havuza akan bir çeşmenin yanında oturan bir kadını işaret ederek.

"Teşekkürler."

Adam başını sallayıp içeri girerken dönüyor.

Lucinda beni görmüyor. Endişeli bir şekilde ellerini ovuşturuyor, sol dizini yukarı aşağı sallıyor.

Açıkça gergin.

Onun ne kadar zayıf olduğu da beni çok etkiliyor. Ama uyuşturucu insanı böyle yapabilir.

O başını kaldırıp beni gördüğünde, neredeyse nefesim kesildi. Gözleri çökmüştü. Yüzü solgun, teni neredeyse sarıydı. Hemen arkama baktı, kesin Maisy'yi arıyordu.

"Nerede o?"

"*Nerede?*" diye bağıriyorum. "Tek söyleyeceğin bu mu? Dalga mı geçiyorsun? Son birkaç aydır neler yaşadığımı biliyor musun?"

Onu bu halde görmek, yıllarca uyuşturucu kullandığının izlerini taşıyan vücudu, beni daha da öfkeliyor. Kendimi kontrol edemiyorum ve içimde biriken her şey dışarı çıkıyor.

"Onu neredeyse mahvediyordun. Ne yaptın sen, ondan utandığın için onu dairenize kilitledin mi? Neden onu doktora götürmedin? Kendi kızınla nasıl iletişim kuracağını neden öğrenmedin? Ve neden, Tanrı aşkına, onun babasının kim olduğunu bulmaya çalışmadın? Kendine bir bak, Lucinda. Sen insanlık namına utanç verici bir varlıksın. Senin gibi insanların çocuk sahibi olmasına izin verilmemeli."

Lucinda'nın yüzü ifadesiz, bu da beni daha da sinirlendiriyor.

"Maisy'e yaptığın tüm o pislikleri yapabileceğini düşünüyorsan, onu bana bırak, birkaç ay rehabilitasyona git, sonra geri al, bir daha iyi düşün. Çünkü ne var biliyor musun? Onu suç sayılacak şekilde ihmal etmene rağmen, o çok iyi. Okula gidiyor. İşaret dilini öğreniyor. Çok mutlu. Sefil hayatında ilk kez mutlu. Tanrı aşkına, bana baba diyor. Söylesene Lucinda, sana bir kez bile anne dedi mi? Onu buraya *getirmemi* mi istedin? Ölümün eşiğinde gibisin. Onu sadece korkuturdun. Tanrıya şükür onu evde bıraktım."

Gözleri buğulanınca hiç etkilenmiyorum. O benim acıمامı hak etmiyor. "Ah, üzölmüşsün," diyorum, inanamadan gülerек. "Ona yaptıklarından sonra sana acıمامı mı istiyorsun?" Tamamen sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum. "Tanrım, neden buraya geldim ki?" Sonra neden geldiğimi hatırlıyorum. Cevaplar için. Bu yüzden, sözlerimi söyledikten sonra arkasını dönüp çıkmak yerine, oturup ona öfkeyle bakıyorum. "Söyleyecek *bir şeyin yok mu?*"

"Ölüyorum."

Ah, *lanet olsun*. Söyleyeceğini düşündüğüm onca şey ve söyleyeceğinden emin olduğum onca bahane arasında, kesinlikle bunu beklemiyordum. "Sen... ölüyor musun?"

O başını sallar. "Öleceğini bilmek hayatına ne kadar netlik kattığını görmek inanılmaz."

"Bunu duyduğuma üzöldüm. Ama Maisy'nin seni bu halde görmesinin onun için iyi olacağını mı düşündün? Yoksa, seni sonsuza kadar bir canavar olarak hatırlamaması için telafi etmek mi istiyorsun?"

Sözlerim sert, biliyorum. Ama hasta olmak, onun geçmişteki davranışlarını mazur göstermez.

"Sanırım kötü bir fikirdi. Bu da adımlardan biri."

"Normalde öyle olabilir. Ama bu durumda normal olan hiçbir şey yok. Maisy kendi adını bile bilmiyordu. İnsanların isimleri *olduğunu* bile bilmiyordu. Benimle yaşamaya başlayana kadar hiçbir şey bilmiyordu. Böyle bir çocuğun neden buraya getirildiğini anlamasını mı bekliyorsun? Onun sağır olduğunu biliyorsun, değil mi? Nasıl bilmezsın?"

Suçluluk duygusu yüzüne yansıyor. "Onu hiç test ettirmedim. Bunun benim yüzümden olduğunu biliyorum. Uyuşturucu kullandığım için. Bunun benim hatam olduğunu kabul etmek istemedim. Onu test ettirmek, suçu kabul etmek anlamına gelirdi. Bu yüzden görmezden gelmeyi tercih ettim.

"Hamile olduğumu öğrendiğimde ilk başta çok heyecanlandım. Bir bebek sahibi olmanın beni kurtaracağını düşündüm. Uyuşturucudan kurtulmamın yolu olacaktı. O ve ben, dünyaya karşı tek başımıza kalacaktık. Onu doğurduktan sonraki ilk birkaç ay muhteşemdi. Ama sonra diğer bebekler gibi davranmamaya başladı. Odaya girdiğimde bana bakmıyordu. Seslere tepki vermiyordu. Bir şeylerin ters gittiğini anladım. Otistik ya da beyin hasarı olduğunu düşündüm. Sanırım... Sanırım bilmek istemiyordum."

Onun bencilliğine tiksinti ile başımı sallıyorum. "Erken müdahale yapılsaydı her şey farklı olurdu. Şu anda durumu iyi ama çok zorlu bir süreçti. Her gün bir mücadele. Neredeyse beş yaşında ama hala basit konuşmalar yapabiliyoruz. Uyum sağlaması çok uzun sürdü. Benim babası olduğumu anlaması çok uzun sürdü. Nasıl bu kadar bencil olabildin? Büyüdüğünde ona ne olacağını düşündün?"

"Bilmiyorum!" Yüzünü elleriyle kapattı. "Ben bir uyuşturucu bağımlısıyım, Blake. Benim için en önemli şey, bir sonraki uyuşturucuyu nasıl ve nereden bulacağımdı."

Onun itirafına öfkelenirken, onun öleceğini bilmek beynimi karıştırıyor. Sonuçta ben tam bir pislik değilim. "Ne oluyor sana?"

"Kanser." Acı bir gülümsemeyle gülüyor. "Yaptıklarımın sonra bunu hak ettim. Bu benim cezam."

Onun, evren tarafından cezalandırıldığına dair görüşünü paylaşsam da, onunla tartışmaya niyetim yok. Ancak bunun iyi bir karma olduğunu kabul ediyorum.

"Gerçekten ölüyor musun yoksa sadece sempati çekmek için mi söylüyorsun?" "Dördüncü evre pankreas kanseri hakkında bir şey biliyor musun?"

Kanser hakkında pek bilgim yok, ama çok kötü bir hastalık olduğunu duymuştum. "Pek değil."

"Buna EOPC diyorlar — erken başlangıçlı pankreas kanseri. Annem aynı hastalıktan öldüğünde ben on beş yaşındaydım. Sonu onun için çok korkunçtu

. Sanırım kalıtsal bir şey olmalı. Ya da belki de kaderdi."

"Tedavi edilemiyor mu?"

"Bulduklarında çok geçti. Tüm belirtileri gözden kaçırdım. Uyuşturucu kullandığım için belirtiler maskelenmişti. Buraya geldiğimde ise hepimiz iştahsızlık, kilo kaybı ve yorgunluğun yoksunluk belirtileri olduğunu düşündük. Geçen ay, hiçbir iyileşme belirtisi göstermediğim için tam bir tetkik yaptılar."

"Ne kadar zamanın kaldı?"

Omuzlarını silkti. "Belki birkaç ay. Çok da önemli değil. Beni buradan çıkarır çıkarmaz, *kendi* yoluma gideceğim."

"Ne demek bu?"

"Aynen düşündüğün gibi."

Geniş bahçelere bakıyorum. "Buradan çıkınca yine kullanacaksan neden burada kalıyorsun?"

"Çünkü dışarıda benim için hiçbir şey yok," diyor, uzaklara bakarak. "Burada, uzun zamandır ilk kez arkadaşlarım var. Bağımlılık yalnızlık hastalığıdır Blake, birincil ilişkin uyuşturucuyla olduğunda. Bu insanlar beni anlıyor. Tıpkı benim gibiler. Doksan günüm dolana kadar burada kalacağım, sonra kendi istediğim şekilde gideceğim. Son evre pankreas kanseri acımasızdır. Her acıyı ve ıstırabı hak etsem bile. Ama bunu yaşayamam. Anneme yaptıklarını gördükten sonra olmaz."

"Bekle, annen yok mu? O zaman beni bulmak için özel dedektifi kim tuttu?" "Babam ve yeni karısı."

Maisy'yi neden istemedikleri şimdi neredeyse mantıklı geliyor. Adamın uyuşturucu bağımlısı bir kızı ve yeni genç karısının muhtemelen ilgilenmek istemediği 'zor' bir torunu var. Kararlarını penisiyle veren erkeklerden biri olduğum için kendime kızıyorum. Ya da en azından eskiden öyleydim.

"Onun bir fotoğrafı var mı?" Sorduğu için suçlu hissediyor.

Bu kadın için bir şey yapmaya tereddüt ediyorum. Ama o ölüyor. Bu yüzden telefonumu çıkarıp bir tane bulana kadar sayfalar arasında geziniyorum. O anda, son birkaç aydaki tüm fotoğraflarımın Maisy'ye ait olduğunu fark ediyorum. Sadece o. O ve Ellie. O ve Bolt. Hatta ikimizin birlikte çektiğimiz birkaç selfie bile var.

. Maisy'den önceki fotoğraf albümümün halinden çok uzak.

Telefonumu ona uzatarak, Maisy'nin en sevdiği elbiselerinden birini giyerken çektiğim bir fotoğrafını gösterdim. Lucinda elini ağzına kapattı. "Aman Tanrım. Onu hiç böyle görmemiştim." Fotoğrafa dokundu. "Çok farklı görünüyor. Sana benziyor, ama benim saçlarım var." Ekranı kaydırarak diğer fotoğrafları da gördü. "Kediniz mi var? O da hep eski bir peluş kedi taşırdı."

"Biliyorum. O yüzden ona bir tane aldım. Onu çok seviyor. Engelli."

Lucinda bana şaşkınlıkla bakar.

"Bu kadar şok olmuş gibi bakma. Onu Maisy seçti. O harika bir kız."

"Ve o... *konuşuyor mu?*"

"İşaret diliyle konuşuyor. Şu anda sadece iki yüz kadar işaret biliyor. Çok fazla değil, ama ihtiyaçlarını anlatmak için yeterli. Her gün daha fazlasını öğreniyor."

"İki yüz çok gibi görünüyor."

"Değil. Dört-beş yaşındaki bir çocuk ortalama olarak iki bin beş yüz işaret biliyor."

Kız başını sallayarak telefonunda gezinmeye devam ediyor. Durup Ellie ve Maisy'nin fotoğrafına bakıyor. "Bu karın mı?"

"Maisy'nin öğretmenlerinden biri."

Daha fazla kaydırıyor. "Sadece bir öğretmene benzemiyor." Gözlerini kapatıyor ve telefonu bana uzatıyor. "Seninle birlikte olduğu için mutluyum. O, ait olduğu yerde."

Sormam gerektiğini bilerek çenemi ovuşturuyorum. "Onu buraya veda etmek için getirmemi istedin, değil mi?"

Yere bakıyor, gözleri kaldırımdaki çatlaklardan çıkan yabani otlara odaklanmış. Biriyle gözlerine bakmadan konuşmak benim için garip. Ah, ne kadar da değişmiş her şey.

"Planım öyleydi. Ama artık emin değilim. Onu görmek sadece benim için olacağını biliyorum. Ve sanırım bunu hak etmiyorum."

"Eğer daha büyük olsaydı ve olanları anlayabilseydi, ona seçim hakkı verirdim. Sadece bunun bir gerilemeye neden olabileceğinden endişeleniyorum. Ama

Ayrıca, anlamasa bile veda etmesine izin vermezsem daha sonra benden nefret edeceği için endişeleniyorum. Ona ne söyleyeceğim ki? Doğru cevabın ne olduğunu bilmiyorum.

"Ona hiçbir şey söylemene gerek yok. O beni hiç sevmedi. Sevmediğini biliyorum. Onun için ben sadece yemek ve sıcak bir yatak sağlayan birisiydim. Babamın haftada bir kez evimi temizlemesi için tuttuğu hizmetçiyle daha iyi bir ilişkisi vardı. Ne yaptığımı biliyorum. *Her* zaman uyuşturucu etkisinde değildim. Sanki duyabilecekmiş gibi ona bağırdım. Anlamasını bekledim. Uyanırken onu televizyonun önüne ittim. En kötü anneydim. Ve onu buraya getirmeni istemekle bencil davrandım. Ben onun için bir hiçim."

Telefonunu bankadan alır, kendi fotoğraflarına bakar ve bana bir tanesini gönderir. Sonunda, üniversitede birlikte olduğum kadına olan benzerliği fark ederim.

"Eğer ona benden bahsetmek istersen, bu fotoğrafı gösterebilirsin. Ama göstermezsen de sorun değil. Fotoğraftaki kadın Maisy'ye sanki annesiymiş gibi bakıyor. Belki de Maisy'nin öyle olduğunu düşünmesine izin vermelisin."

Tanrım, bu durum gerçekten berbat.

"Gitmeliyim," diyor. "Gerçekten yorgunum ve midem bulanıyor."

Birine bakıp onun yakında hayatta olmayacağını düşünmek garip bir duygu. Ona ne söylemeliyim?

Ayağa kalkıyorum. "Başına gelenler için üzgünüm. Kimseye böyle bir şeyin olmasını istemezdim, ne yaparsa yapsın."

O başını sallar. "Teşekkürler."

Maisy'ye ne söyleyeceğimi bilmeden oradan uzaklaşıyorum. Sanırım iyi olan şey, bunu düşünmek için zamanım olması.

"Blake?"

Dönüp çökmüş gözlerine bakıyorum.

"Eğer bir gün ona benden bahsedersen, ona özür dilediğimi söyle." "Tamam, olur."

"Ve Blake?"

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Teşekkür ederim... her şey için." Başımı sallayıp uzaklaşıyorum.

Otuz Üçüncü Bölüm

33

Ellie

Parkta geçen yorucu bir öğleden sonra, Maisy için uyku zamanı gelir. Bolt'u kollarına alır ve ona sarılır. Bolt, onun ilgisinden çok mutludur. İkisi birbirinden ayrılamaz. Kapının eşiğinde durup, Maisy'nin uykuya dalmasını izlerim. Uyuduğundan emin olunca, koridordan geçerek Blake'in ofisinin önünden geçerim. Şarap koleksiyonuna bakmamın bir sakıncası olmaz, değil mi?

Bu, onun özel alanına girdiğim için duyduğum suçluluk duygusunu hafifletmek için kendime söylediğim bir yalan. Geniş şarap rafına bakıyorum, ama sonra masasının arkasındaki büyük ofis koltuğuna kayıyorum. Rahat deri koltuğa gömülerek, onun dizüstü bilgisayarında yazdığını veya uzaktan toplantı yaptığını hayal ediyorum... kimle yapıyorsa.

O, başarılı bir şaraphanenin varisi. Bu, Maisy'nin de öyle olduğu anlamına geliyor. Bu, bazı yönlerden onun hayatını kolaylaştırabilir, ama benim gibi o da işiten ebeveynlerin sağır çocuğu olacak ve bunun getirdiği engellerle karşılaşacak.

Aniden ağızım kurur. Ya Lucinda değişmişse? Ya Maisy'yi geri almakla kalmayıp Blake ile bir şans daha denemek istiyorsa? Sonuçta, bir çocuk için en iyisi biyolojik ebeveynleriyle birlikte olmak değil midir?

Kendi biyolojik babam olan canavarı düşünerek iç çekiyorum. Hayır, kesinlikle her zaman en iyisi değildir.

Düşünmeden ayağa kalkıyorum, ofisinden çıkıp köşeyi dönerek Blake'in yatak odasına giriyorum. Bu odaya daha önce hiç girmedim. Nefes alıyorum ve kolonyasının kokusu burnuma doluyor. Gözlerim kapanıyor ve kokunun tadını çıkarırken zihnim dalıp gidiyor. Farkına varmadan yatağını yapıyorum. Sonra üzerine oturuyorum. Önümde kaç kadın oturdu acaba diye düşünerek oturuyorum. Kaç tane...

Telefonum titriyor.

Sierra: O, her şeye inanıyor. İki haftadır annemin eski telefonuna mesaj atıp, Yeni Zelanda'da çekilmiş fotoğraflarımı gönderiyorum. Bir hafta sonra endişeli davranmaya başladım, neden cevap vermediğini sordum. Sonra bugün cevap verdi. Yani, belli ki onun için yaptı. Ellie, onun öldüğünü bilmemi istemiyor. Muhtemelen ona yine zarar verdiğini ya da daha kötüsünü yaptığını düşüneneğimi düşünüyor. Bu yüzden, aylarca Amerika'ya dönmeyeceğimi bilerek her şey yolundaymış gibi davranıyor.

Blake'in yastığına uzanıp, hoş anılarla dolu kokuya kendimi kaptırıyorum.

Ben: Çok sevindim. Yeni işinde iyi gidiyor. Onu sık sık kontrol ediyorum. Utangaç ve içine kapanık bir kız ama iyi görünüyor. Onun kontrolünden tamamen kurtulana kadar gerçekten mutlu olacağını sanmıyorum.

Sierra: Sence sonunda vazgeçecek mi? Ben: Bilmiyorum. Öyle erkekler kazanmak ister.

Sierra: Öyle diyeceğinden korkmuştum.

Ben: Bir çaresini buluruz. Bu arada, güzel bir sezon geçir. Annen için endişelenme. Onu gözümünden bırakmıyorum.

Sierra: Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Onunla konuştuğumda farkı şimdiden hissedebiliyorum. Eskiden hiç bu kadar rahat mesajlaşamazdı. Onun mesajlarını okuyacağını biliyordu. Sanki yeni bir anne kazandım.

Ben: Onun tamamen ondan kurtulmasını bekle, o gün kutlama günü olacak.

Gözümün ucuyla gördüğüm bir hareket beni şaşırttı. Blake yatak odasının kapısına yaslanmış, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle duruyordu.

Hızla oturup Sierra'ya veda mesajı atıyorum ve... *Lanet olsun*, bu durumdan kurtulmanın imkanı yok.

Utançla yüzümü ellerimle kapattım, yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Üzgünüm," diye işaret ediyorum.

O gülüyor. "Benim yatağımda olduğun için asla üzülme. Aslında, bence buraya daha sık gelmelisin."

Bacaklarımı kenara sallayıp ayağa kalkarım ve kırıksıklıkları düzeltirim. Sonra aptallığıma başımı sallayarak oturma odasına doğru yönelirim.

Dönüp işaret diliyle "Nasıl gitti?" diye soruyorum.

O iç geçirip, düşüncelerini toparlar gibi kanepeye oturur. En kötü korkularım aklımda dolaşırken tüm vücudum gerilir.

Bana buluşmalarının tüm ayrıntılarını mesajla göndermesi beş dakikayı bulur.

Ölmek üzere mi?

Maisy'nin hayatında olmayacak mı? Ya da Blake'in? Vücudumu saran geçici rahatlama hissi için kendimi azarlıyorum. Üzülmem gerek, rahatlamam değil. Böyle genç bir kadın için bunun ne kadar korkunç olduğunu düşündükten sonra kendimden öğreniyorum. Ne kadar acınası bir ebeveyn olursa olsun, başka bir insanın acısına asla kayıtsız kalmayacağıma yemin ediyorum.

Ben: Ne yapacaksın?

Blake: Sence ne yapmalıyım? Maisy'yi oraya götürürsem kafası karışır mı sence?

Ben: Ben psikolog değilim, ama sağır çocuklarla ve onların neyi anladıklarını ve anlamadıklarını konusunda çok deneyimim var, ancak Maisy şimdiye kadar en ilginç olanı oldu.

"En zor olanı demek istiyorsun."

Ben: Öyle demedim. Ve öyle düşünmüyorum. Soruna cevap vermek gerekirse, emin değilim. Anlattıklarından, Lucinda ve Maisy'nin ilişkisi gardiyan ve mahkumdan öteye gitmemiş gibi görünüyor. O, suç teşkil edecek kadar ihmalkardı

Suç sayılacak kadar ihmal etti, hapishaneye gitmek yerine rehabilitasyona gittiği için paçayı kurtardı. Ayık kalmak, ona hatalarını gösterdi. Ama bu Maisy'nin anlayacağı anlamına gelmez. Nasıl anlayabilir ki? Senin babası olduğunu anlaması bile uzun zaman aldı. Kesin olan bir şey var, Maisy kafası karışacak. Onu Lucinda'nın yanına geri götürdüğünü düşünebilir.

Blake'in çenesi düşer ve kanepeye ağır bir şekilde oturur, sanki durumun ağırlığı sonunda üzerine çökmüş gibidir.

"Ne?" diye işaret ediyorum.

Ön kollarını dizlerine dayayıp birkaç derin nefes aldıktan sonra mesaj attı.

Blake: Bu durumla ne yapacağım konusunda o kadar kafam karıştı ki, bunun ne anlama geldiğini unuttum. Maisy benim. Tek velayet hakkı bana ait olacak. O burada benimle yaşayacak. Sonsuza kadar.

Gözlerinde bir mücadele görüyorum. Velayet davası olmayacağı için sevinçten havaya zıplamak istiyor. Ziyaret programları ve ortak ebeveynlik tartışmaları olmayacak. Buradan şehre gidip gelmek yok. Lucinda ebeveynlik görevini yerine getirmezse hayal kırıklığı yaşamak yok. Ancak aynı zamanda, tüm bunlar Lucinda'nın gitmesi sayesinde olacak.

"Maisy senin," diye işaret diliyle söylüyorum. "Sonsuza kadar burada seninle yaşayacak." Ona işaretleri öğretiyorum ve o da bana tekrar ederken gerçekliğin daha da içselleştiğini görüyorum.

"Büyük anne ve büyük baba?" diye işaret diliyle soruyorum.

Blake: Daha önce onunla hiçbir şey yapmak istemiyorlardı. Şimdi isterler mi, emin değilim. Ayrıca, hiçbir yargıç, onu bir yabancının yanına bırakıp dünya turuna çıkan insanlara, onu seven babasından velayetini vermez.

Başını öne eğip ellerini yüzüne sürter. Sonunda başını kaldırır. "O benim," der ve uzun bir günün ardından parkta uyuyan kızının olduğu yatak odasına bakarak

"O tamamen benim."

Ben: Okul psikoloğumuzla konuşacağım. Maisy'yi tanıyor. Ama bence, bu konuyu olduğu gibi bırakmalıyız. Lucinda kendisi söyledi, Maisy hizmetçiyle daha iyi bir ilişkisi vardı. Maisy'ye Lucinda'nın annesi olduğunu, ama ölmek üzere olduğunu ve onu son kez göreceğini açıklamaya çalışmak, daha fazla zarar verebilir ve geriye dönüşü olmayan bir durum yaratabilir.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye işaret ediyor. "Ama ben sadece bencil davranıyorum diye düşündüm." *Bencil kelimesini* parmaklarıyla yazıyor ve ben ona işaretini gösteriyorum.

Ben: Blake, sen tanıdığım en özverili adamsın.

Yüzüne bir gülümseme yayılır ve başını kaldırır. Dizimin arkasını tutar ve beni kendine doğru çeker. Ya kucağına oturmak ya da kanepenin kenarından düşmekten başka seçeneğim yoktur. Saçımı kulağımın arkasına atar. "Sen en güzel kadınsın."

"En" işaretini yanlış yaptı ama gözlerime bakışından, şimdi ders verme zamanı değil.

"Maisy ne zaman uyudu?" "Yirmi dakika önce."

Gülümsemesi genişledi. "O zaman en az bir saatimiz var. Kalır mısınız?" Onun davetini düşünürken, altımda ereksiyonunu hissediyorum.

"Kal, Ellie," diye işaret ediyor, yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en duygusal ifadeyle.

hiç görmediğim kadar duygusal bir ifadeyle işaret ediyor.

Cevap vermiyorum. Ya da belki veriyorum. Dudaklarım onun dudaklarına yaklaşıyor. Öpüşürken, kafamdan binlerce düşünce geçiyor. Yalan söylemediğim, onun babamla birlikte tanıdığım en özverili adam olduğu.

Bu adamda beni çeken o kadar çok şey var ki. Neredeyse hepsi kızıyla ilgili. Dayanıklılığı. Uyum sağlama yeteneği. Hayat dolu kalbi. Gülümsemesinden ve... şey, vücudunun diğer kısımlarından bahsetmiyorum bile.

Kendimi çekiyorum. Kadınları bira içen üniversiteli gençler gibi tüketen bir adama aşık olamam.

Onun hakkında duyduğum tüm hikayeleri, söylentileri ve kesin gerçekleri bir kenara bıraksam bile. Başka bir insanın sorumluluğunu üstlendiği için mucizevi bir şekilde değişmiş olsa bile. Bunu olduğu gibi görmem gerek.

Telefonum üçüncü kez titriyor. Onun kucağından kalkmak için bahane olarak telefonu elime alıyorum.

Brooke: Akşam yemeği için buluşmak ister misin diye merak ediyordum. Kafeteryadan bir şeyler alıp parkta buluşabiliriz.

Blake omzuma dokunur. "Bu önceki kadın mı?"

Bir an panikleyip, geçen sefer onu bana mesaj atarken yakaladığında ona ne söylediğimi hatırlamaya çalışıyorum. İşte bu yüzden insanlara yalan söylemekten nefret ediyorum. Tecrübelerime göre, sırlar asla uzun süre sır olarak kalmaz. Her zaman birisi hata yapar. Bu durumda, umarım o kişi ben olmam.

O kadar uzun süre tereddüt ederim ki, kendi sorusuna kendisi cevap verir. "O bir müşteri, değil mi?"

Başımı sallarım.

Kanepeden kalkar, eğilir ve kollarıyla beni koltuğun arkasına sıkıştırır. "Erkek müşterilerin akşam yemeği davetlerini kabul etmediğin sürece."

Sözünü vurgulamak istercesine bana uzun uzun bakar.

Onun sahiplenici tavrına kaşlarımı kaldırıyorum. Sonra gülümsüyor ve başımı sallıyorum.

"İyi. Çünkü seninle akşam yemeği yemek istediğim tek erkek benim."

Bakışlarının yoğunluğu, daha fazlasını istediğini merak etmeme neden oluyor. Gözlerin ruhun aynası olduğunu söylerler ve şu anda, onun gözleri benim bilmemi istediğinden çok daha fazlasını ortaya koyuyor.

Arka tarafa işaret ederek o anı bozuyor. "Maisy'ye bakmam lazım."

Otuz dördüncü bölüm

Blake

Öğleden sonranın geri kalanında, Ellie'nin akşam yemeğinde birlikte olduğu Brooke hakkında meraklanıyorum. Ellie, onun bir müşterisi olduğunu söyledi. Ben de bir müşterisiyim ve sürekli mesajlaşıyoruz. Ama Brooke hakkında beni endişelendiren bir şey var. Ellie mesaj attığında her seferinde gergin görünüyor. Daha da spesifik olmak gerekirse, ben bu konuyu sorduğumda. Ve gözlerini kaçırdı. Belki sadece bir anlık bir şeydi, ama yaptı. Bir şey saklıyor.

Ama yine de, Ellie Stone'un bana bir açıklama borçlu olduğunu düşünmeye ne hakkım var ki? Biz bir çift değiliz. Bazen dışarı çıkıyoruz. Ara sıra yatıyoruz. Ama bana bakışları dışında, bundan daha fazlasını istediğine dair somut bir kanıtım yok.

Sanırım benim bir şey söylememi bekliyor olabilir. Ama nedense, gizemli Dr. Stone'un kimsenin üstünlük kurmasını beklemeyecek biri olduğunu düşünüyorum. Aslında, o daha çok ne demek istediğini söyleyen ve söylediğini yapan türden bir insan.

Ama lanet olsun, ona sıırıslıklam aşık oluyorum.

Lucinda'nın söylediği şeyi düşünmeye devam ediyorum. "Resimdeki kadın" Maisy'nin annesi olmalı. Maisy iPad'inde oyun oynarken ayaklarımın dibinde uyuyan Bolt'a bakıyorum. Ona uzanıp okşadığımda karşılık olarak mırıldanıyor. "Cennet yapımı bir çift," diyorum kimseye.

Sadece hangi uyumu kastettiğimi bilmiyorum: Maisy ve Bolt, Maisy ve Ellie, yoksa Ellie ve ben mi?

Belki de üçü de. Bu da neden bu kadar oyalanıp durduğumu merak etmeme neden oluyor.

Birine danışmalıyım. Ama kime? Dallas ve ben her zaman çok yakındık. Ama ona danışmak, karnıma yumruk yemek gibi olur. Bir de Lucas var. Lissa'yı sevdiğini biliyorum, ama Kaitlyn, Simone ve Veronica'yı da sevdiğine yemin etmişti. Tabii ki yapmamı söyler. Ne zaman *yapmam demiş ki?*

Dax bu konuda hiçbir şey bilmez. Geriye Cooper kalıyor. Yaşadığı onca şeyden sonra, tam da aradığım kişi o. O

Serenity'nin bir araya gelmesi, en olası olmayan çifti oluşturdu. Bu kasabadaki bazı insanlar, onun ölen kardeşinin nişanlısıyla evlenmesini iğrenç buluyordu. Ben ise bunun kader olduğunu düşünüyorum.

Maisy'nin dikkatini çekmek için masayı salladım. "Büyükanneni görmeye gidiyor musun?" diye sordum.

Yüzü aydınlanıyor. Anne ve babasının evine gitmeyi çok seviyor. Anlıyorum. Orası gerçek bir malikane. Çocukluğumda yaşadığım tek ev orası. Şaraphanenin kurulmasından önce, ben çok küçükken başka bir evleri olduğunu biliyorum, ama Allie'nin gençken taktığı isimle *Montana Manor*, her çocuğun hayalindeki ev. Saklambaç oynamak için harika bir yer. Ticari sinemalarla boy ölçüşebilecek bir sinema salonu var. Şarap mahzeni, büyüyene kadar değerini anlamamıştık, ama yine de içinden geçmek etkileyiciydi ve bana video oyunlarında gördüğüm yer altı mezarlarını hatırlatırdı. Havuzumuz, lise yıllarında düzenlediğimiz birçok havuz partisinde herkesin gıpta ettiği bir yerdi ve tam boy basketbol sahası, kardeşlerimi ve beni sporcular arasında çok popüler yapmıştı.

Maisy en çok asansörü seviyor. Bu hem komik hem de üzücü. Üzücü çünkü onun asansörlü yüksek bir binada yaşadığını biliyorum, ama ona bu bir yenilik gibi geliyor. *Hiç* apartmandan çıktı mı acaba?

Onu bıraktıktan sonra, Cooper'ın çalıştığı Donovan's Pub'a gidiyorum. Henüz akşam yemeği saati olmadığı için çok müşteri yok. Cooper'ın dikkatini çekip köşedeki bir masayı işaret ediyorum. Bir dakika sonra, elinde iki bira ile yanıma geliyor.

Biri bana doğru kaydırıyor. "N'aber?"

Bir yudum alıp biraya bakıyorum, bir damla su damlasının kenardan aşağıya doğru akmasını izliyorum. "Bugün tam zamanlı baba olacağımı öğrendim."

Bardağını kaldırıyor. "Hey, bu harika. Bunu istediğini biliyorum. Tebrikler."

Maisy'nin annesinin öleceği için böyle olduğunu ona söylemiyorum. "Evet, teşekkürler. Hâlâ kafam karışık. Aslında buraya gelmemin sebebi..." Arkamdaki kabine bakarak konuşmamızı duyacak kadar yakın kimse olup olmadığını kontrol ediyorum. "Şey... Ren'le birlikte olmak istediğini ne zaman anladın? Sadece eğlenmek değil, onunla birlikte olmak."

"Ahhh." Başını sallar, alnında derin bir kırışıklık belirir. "Yani bu Maisy'den çok onun öğretmeniyle ilgili."

"Ben... kahretsin, hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Bunun Maisy yüzünden olmadığını nasıl bilebilirim? Ellie ona benim yapabileceğimden çok daha fazla yardım etti. Bu, bir hastanın hemşireye aşık olması gibi bir şey mi?"

Cooper kahkahayla güldü. "Blake, evrenin sizin nasıl tanıştığınızı veya birbiriniz için ne ifade ettiğinizi umursadığını sanmıyorum. Ben bunun en iyi örneğiyim. Yani, tüm işaretler Ren ve benim için korkunç bir fikir olduğunu gösteriyordu. Ama bazen birine bakarsın ve anlarsın."

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi. "Evet. Onu ilk gördüğümde aynen öyle hissetmiştim. Konuşmadık bile." Burnumdan hava çıkardım. "Tabii ki. Ve yemin ederim, Maisy'nin öğretmeni olmasaydı bile, onu bir şekilde bulurdum. Ama sormak zorundayım... Ren ile birlikte oldunuz çünkü ortak bir noktanız mı vardı? İkiniz de en çok sevdiğiniz kişiyi kaybetmiş olduğunuz için mi?"

"Ellie ve senin kızın sağır olmasaydı, yani sizi bir araya getiren tek şey olmasaydı, siz birlikte olur muydunuz diye mi soruyorsun?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, belki de cevaptan kendimi korumak için. "Bilmiyorum. Bazen Maisy olmasaydı ortak bir yanımız olur muydu diye merak ediyorum."

Kaşlarının keskin bir şekilde aşağı inmesi, sözlerime meydan okuyor. "Yani Ellie ile randevuya çıktığınızda Maisy de orada mı? Pişirip pişirmediğinizde de?" Göz kırıyor.

Onun zayıf şaka girişimine gülmüyorum. "Tabii ki hayır." "Yani sen ve Ellie çocuğunuz olmadan yalnız zaman geçiriyorsunuz?"

"Evet."

"Nasıl?"

"Bu..." Birlikte yediğimiz akşam yemeklerini düşünüyorum. Dans ettiğimiz geceleri. Konuşmadığımız, inanılmazdan da öte bir geceyi. Öpücüklerini düşünüyorum. Dudaklarının yatakta bana yaptıklarını. Bana hissettirdiklerini. "...lanet olasıca harika, Coop. Kelimelerle ifade edemiyorum bile."

Kollarını genişçe açıyor. "O zaman sorun ne?"

"Aynı şekilde hissettiğinden emin değilim. Çocukken çok kötü bir hayat yaşamış. Sağır olduğu için değil, biyolojik babası onunla hiçbir şey yapmak istemediği için. Ya o yapamazsa..." Elimi sallıyorum.

elimi sallıyorum— "*bunu* yapamazsa? Ya ben ona aşkı mı itiraf edersem ve o da benim kalbimi kırmadan kaçarsa?"

"Ya da." Şişenin boynunu bana doğru tuttu. "İstediğin her şeye ve Maisy için mükemmel bir üvey anneye kavuşabilirsin. Kaybedecek neyin var?"

Bir yudum içip, söylediklerini sindiriyorum. "Sanırım erkek olmanın zamanı geldi."

Masadan uzanıp omzuma vurur. "İşte böyle."

"Belki Lucas'ın düğünü bittikten sonra, gelecek hafta yaparım. Bu arada, cuma günkü bekarlığa veda partisi için her şey hazır mı?"

"Tabii ki."

"Lissa nasıl? İşinden ayrıldı mı?"

"Hayır. Mutlu ama temkinli. Aptal yerine konmak istemiyor, anlarsın ya?"

"Onu suçlayamam. Ama yıllardır birlikteler," diyorum. "Diğerlerinden çok daha uzun süre. Bence bu sefer kalıcı olacak."

Barın arkasındaki bir çalışan Cooper'ı çağırıyor.

"İyi misin?" diye sorar. "Kelly sana paket yapabilir miyim? Maisy'ye de?"

"Harika olur." Minnettarlıkla başımı sallıyorum. "Sohbet için teşekkürler."

Yemeği beklerken tavandan sarkan televizyonlardan birini izliyorum. Ev tadilatı programı var. Altta akan altyazıları okuyorum — alışmaya başladığım bir alışkanlık — bir çift, büyüyen aileleri için daha fazla yer açmaya çalışıyor.

Huh, evime ne tür bir makyaj yapabilirim diye düşünüyorum. Maisy için bir oyun odası olmasını çok isterdim. Sınıf partileri için büyük bir havuz. Tüm çizimlerini sergileyebileceği bir el sanatları odası. Yenileme hayallerimi bitirdiğimde, bir gerçeğin farkına varıyorum: Taşınmam gerekecek.

Sonra ikinci bir farkındalığa varıyorum: Sessiz, sarışın doktorun da benimle taşınmasını istiyorum.

Otuz Beşinci Bölüm

35

Ellie

Kapıyı açıp, elinde yarım düzine elbiseyle geçen Beth için kapıyı tutuyorum.

Elbiseleri odama götürüp yatağın üzerine koyuyor. "Bu acil elbise meselesi ne?" diye soruyor.

"Düğüne gidiyorum."

Kaşları yükselir. "Burada arkadaşlar mı ediniyorsun? Güzel."

"Arkadaşlarımdan biri değil. Blake'in kardeşi Lucas evleniyor."

Ağzı sinekleri yakalayacak kadar açılır. "Büyük adım, Ellie.

Blake'in partneri olarak mı gidiyorsun?"

"Sayılır. Pek sayılmaz. Bilmiyorum." Giysi yığınının yanına çöküp bir an yüzümü kapattım. "Ne yapıyorum ben? Gitmemeliyim."

"Hangisi? Pek sayılmaz mı, yoksa biraz mı?"

"Lissa, onun kardeşinin nişanlısı, birkaç hafta önce hep birlikte restoranda yemek yerken beni davet etti. Aramızda bir şey olduğunu sanıyordu."

"Değilsiniz, değil mi?"

Ona bakıyorum. "Sana ondan bahsetmiştim." "Leoparlar beneklerini değiştirebilir, Ellie."

Dudaklarımı meydan okurcasına sıkıştırdım. "Hayır, Beth. Leoparlar beneklerini değiştiremez."

"Adam sana başka birine ilgi duyduğunu gösteren herhangi bir işaret verdi mi?"

Omuz silkiyorum. "Ben yokken ne yaptığını bilmiyorum."

"Evet, ama bir şey duydun mu?"

Derin bir nefes alıyorum. "Hayır, Beth. Hiçbir şey *duymadım*."

"Tanrım, neden bu kadar alıngansın?" Ben alaycı bir cevap vermediğimde, ekler: "Aman Tanrım, sen bu adamdan gerçekten hoşlanıyorsun. Ellie, ona

ona aşık misin?"

"Tabii ki hayır," diyorum yüksek sesle, göğsümdeki titreşimler sesimin yükseldiğini fark etmemi sağlıyor.

Bana yan gözle bakıyor. "Bence fazla direniyorsun." "Kapa çeneni de elbise seçmeme yardım et."

Geniş gülümsemesi, Blake ve ben daha yakın olursak, onun da bunu tamamen destekleyeceğini gösteriyor. Asıl soru, *ben destekler miyim?*

Sonunda, dördüncü elbiseye karar verdim. Açık mavi. İnce askılı. Diz üstü ama uygunsuz derecede kısa değil. Ve mekan soğuk olursa diye uyumlu bir şal da var.

"Bununla trafiği durduracaksın," diye işaret ediyor Beth.

Onun yorumuna teşekkür etmek için kalçalarımı hafifçe salladım. Sonra çıplak ayaklarıma baktım. "Hangi ayakkabıyı giymeliyim? Topuklu mu, yoksa wedge mi?"

"Topuklu ayakkabı," diye işaret ediyor. "Kesinlikle topuklu. Bir çift seçeceğim. Varsa gümüş rengi olsun."

Küçük el çantalarının olduğu çekmecemi karıştırırken biri omzuma sertçe vurdu. *Ah!* Dönüp baktığımda kız kardeşim küçük silah kasasını elinde tutmuş bana öfkeyle bakıyordu.

"Bu da ne böyle?" diye öfkeyle soruyor.

Yüzündeki öfkeli ifadeden, kesinlikle bağırdığı belli oluyor. Elime almaya çalışıyorum ama o geri çekiyor, önündeki kazımayı işaret ediyor ve tek elle işaret diliyle bir şeyler söylüyor.

"G. Lucas mı?" Gözleri bana dikilmiş. "Senin aptal öz baban mı? O G. Lucas mı? Ellie, onun silahıyla ne yapıyorsun?"

Aklım karışıyor. İtiraf etmem gereken an geldi mi? "Bu... Sierra'nın. Yeni Zelanda'ya götüremezdi, ben de ona saklayayım dedim."

Beth yüzümü inceliyor. Gözlerimi ondan ayırmıyorum. Hiç tereddüt etmiyorum. *İnan bana*, yalvarıyorum.

Rahatlar. "Babam burada silah olduğunu öğrenirse seni öldürür."

Silahı dolabımın rafına geri koyar ve parmaklarında bir çift stiletto ayakkabı sallayarak çıkar. Ayakkabılar bir kutuda saklanmıştı

ve varlığını bile unutmuştum. Onları sadece bir kez giymiştim, dört yıl önce okulumun düzenlediği bir bağış takvimi için "Kasım Güzeli" olduğumda.

"Hayır," diyorum kesin bir şekilde.

"Evet." O da aynı ısrarla başını sallar.

"Beth, muhtemelen bütün öğleden sonra Maisy'nin peşinde koşacağım. Bunlar çok pratik değil."

"Blake'in randevusu olarak mı gidiyorsun, yoksa Maisy'nin bakıcısı olarak mı?" "Onun randevusu olarak, ama..."

"İşte!" Yumruğunu sıkıyor. "Sen söyledin, ben değil."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, teknik olarak onun randevusu olacağım. Ama o düğünde görevli. Kız kardeşi de öyle, anne babası da görevleri var. Maisy'nin yanına oturmam mantıklı."

"Bahane, bahane." Topuklu ayakkabıları yüzüme dayadı. "Giyecek. Çıldırır."

Dudaklarımı sıkıştırdım.

"Ne?" der ve yataktaki elbise yığınının işaret ederek işaret diliyle sorar. "Dört yaşındaki bir çocuğu etkilemek için bunca zahmete girmedin..."

Sağır olmanın en büyük avantajlarından biri, istediğim zaman arkam dönüp konuşmayı sonlandırabilmemdir. Ancak bu iki yönlü bir durumdur. Küçükken, Beth ile kavga ettiğimizde ve benim işaret dilinde söylediklerimi beğenmediğinde, ışıkları kapatırdı. Bu çok sinir bozucuydu. Eminim az önce sergilediğim ergen davranışı da öyledir.

Beth beni mutfağa kadar takip eder, ben buzdolabından bir Diet Coke alıp tezgaha yaslanırken bekler. Konuşmaz, sadece bakakalır. Sonra bir şey dikkatini çeker ve ben ona ulaşmadan, elinde küçük bir kağıt parçası tutar. O gece Blake'in bıraktığı fal kağıdıdır. Nedense onu atamamıştım.

"Kalbin doğru cevabı biliyor," diyor, kağıdı okurken. Başını kaldırıyor. "Annenle baban sana da bulaşmış mı?"

Kağıt parçasını kapıp çöpe atıyorum, Beth kapıdan çıkar çıkmaz onu bulmak için çöpü karıştıracağımı bildiğim için sinirleniyorum.

"Sen inanılmazsın," diye somurtuyor. "Ona tamamen aşıksın ve bunu kabul etmeyecek kadar inatçısın. O lisedeki çocuklar gibi değil

Ellie."

Bu konuşmayı yapmak istemediğim için ikinci kez yüzünü çeviriyorum.

Nazik bir el omzuma konar. Beni görebilmem için etrafımdan dolanır, sıcak bakışlarının derinliği bana sorgulamanın bittiğini ve tekrar destekleyici küçük kız kardeşim olduğunu gösterir. "Hadi, makyajını yapayım."

~ ~ ~

Blake'in benim için gönderdiği limuzine hayretle bakıyorum. Sağdıçlık görevleri olduğunu, beni almamasına gerek olmadığını söylemiştim ama o bir araba göndermekte ısrar etti. Uber'i kastettiğini sanmıştım. Limuzine binmemiş değilim, Chad amcamın filmlerinin galalarına giderken pek çok kez binmiştim ama yine de sırf benim için bir limuzin göndermesi bana çok gerçek dışı geliyor.

Bağlara yaklaşırken pencereden dışarı bakıyorum ve düğün süslemelerine hayran kalıyorum. Süslemeler ana yoldaki tabeladan başlıyor. Uzun ve dolambaçlı yolun kenarındaki her çit direği tül ve fiyonklarla süslenmiş. Lucas'ın ilk iki düğünü için de bu kadar uğraşmışlar mı acaba diye merak ediyorum.

Lissa, onun uzun başarısız ilişkiler listesindeki bir isim daha olup olmayacağını merak ederek kendinden geçmiş olmalı. Ama anladığım kadarıyla, kasabanın çoğu bu seferki ilişkinin kalıcı olacağına inanıyor. Lissa hoş birine benziyor ve tanışmak istediğim biri. Onun için umarım haklı çıkarlar.

Maisy, Allie ve Sarah ön tarafta duruyorlar. Maisy elbise giymeyi çok sever, ama bu elbise hepsinden güzel. Sanki cennetin kapılarından çıkmış bir melek gibi görünüyor. Bugün ne olduğunu anladığını bile sanmıyorum, ama yine de çok heyecanlı görünüyor.

Limuzinden iniyorum ve o koşarak yanıma geliyor, her zamanki gibi beni kucaklıyor. Ona gülümsüyorum ve "Güzel Maisy" işareti yapıyorum.

Kalçasındaki büyük pembe fiyongu gösterip etrafında dönüyor. Sonra elbisenin etek ucundaki payetlere dokunuyor. "Güzel Ellie."

"Teşekkür ederim," işaret diliyle söylüyorum.

"Ellie, sen muhteşemsin," diyor Sarah coşkuyla.

"Vay canına," diyor Allie. "Kardeşim çıldıracak."

İki kadın birbirlerine bakarken yüzümde bir sıcaklık hissediyorum.

Çok çekici ve biraz tanıdık gelen bir adam binadan çıkar. Blake onun arkasında yürürken beni görünce aniden durur. Gözleri çizgi film karakterleri gibi dışarı fırlar, neredeyse komik bir hal alır, ama bu benim kızarıklığımı azaltmaya yetmez.

"Ellie," diyor ve benim isim işaretimi kullanarak göz kırpmıyor. "Bu Dallas." Adamın tanıdık gelmesine şaşmamalı. "Memnun oldum," işaret diliyle söylüyorum.

Bana işaret diliyle cevap verdiğinde şaşıyorum. Yüzümdeki ifadeyi görünce, "Sağır yeğenim var. Pratik yapıyorum" diyor.

"Çok iyi." Dallas'ın öğrenmeye hevesli olduğunu görmekten memnun olarak gülümsüyorum. Blake'in yeğenine nasıl tepki vereceği konusunda endişeli olduğunu biliyorum. Ama durumu çok iyi idare ediyor gibi görünüyor. En azından görünüşte.

Blake öne adım atar, sanki en doğal şey gibi elimi tutar, sonra hemen bırakır ve Maisy'ye bakar. Sanki etrafımızda insanlar olduğunu unutmuş gibidir. Ama küçük kızı çok dikkatlidir. Fark etmiştir. Gözleri ellerimize bakıyor, sanki tekrar birleşmelerini istiyor gibi.

İçeriye koşar. Tekrar dışarı çıktığında bana bir resim verir. Bu, evliliği açıklamaya çalışırken birlikte yaptığımız bir resimdir. Amcasını ve Lissa'yı fena çizmedim ama ben sanatçı değilim. Resmi bana uzatır ve Blake'i, sonra beni, sonra resmi gösterir.

Çevremizdeki kalabalık, benim hemen anladığım şeyi kavramak için bir an bekler. O, Blake ve benim evleneceğimizi sanıyor. Boğazım düğümlenir ve zorlukla yutarım. Lucas ve Lissa'nın yakınlarda olmasını dileyerek başımı sağa sola sallarım, böylece onu düzeltebilirim.

Allie'nin omuzları titriyor ve gözlerinde kahkaha dans ediyor. "Aman Tanrım, ikinizin evleneceğinizi sanıyor."

Yüzüm o kadar kızardı ki, kar topu bile ateşimi düşüremezdi.

Blake'in gözleri benimkilere değdiğinde, bunun o kadar da komik olmadığını düşündüğü belli oluyor. Ama bu ifadeye aşınayım.

aylar önce Truman'ın marketinde gözlerimiz ilk kez buluştuğunda gördüğüm ifadeyle aynı. Ve bana ilk kez seviştiğinde yüzünde gördüğüm ifadeyle aynı.

Aynı anda iki şey oluyor: içimi bir duygu seli kaplıyor ve bir korku dalgası geliyor.

Bakışlarımızı kesip, şaşkınlık içinde izleyen dört kişiye bakıyorum.

"Hadi, Maisy," işaret diliyle söylüyorum. "Gidip izleyelim."

Misafirlerin oturduğu yere giriyoruz. Blake önüme gelmeden bir an önce arkamdan bir dokunuş hissediyorum. "Kusura bakma," diyor. "Çocuklar." Gözlerini deviriyor. "Sonra gelirim. Sen ve Maisy ikinci sırada, annemlerin hemen arkasında oturabilirsiniz." Koridoru işaret ediyor. "Lucas'ın masaya zincirli olup olmadığını kontrol etmeliyim." Kendi şakasına gülüyor ve uzaklaşıyor.

Maisy ve ben ikinci sıraya eşlik edilirken, etkinlik salonunu gözlemliyorum. Buraya sadece bir kez gelmişim, şaraphane turuna katıldığım gün. Salon muhteşem bir düğün salonuna dönüştürülmüş. Yüzlerce yastıklı ahşap sandalye beyaz sandalye örtüleriyle kaplanmış ve yeşilliklerle çiçeklerle süslenmiş. Koridor, kapılardan mihraba kadar uzanan, otuz metre uzunluğunda, güzel bir kafes desenli halı ile kaplanmış. Ve mihrap... Vay canına, sandalyelerdeki çiçekleri tamamlayan binlerce çiçekten oluşan bir kemer. Gerçekten büyülmüş bir manzara.

Ama beni en çok sevindiren, göğsümü sıkıştıran ve gözlerimi yaşartan şey, dekorasyonlar değil, altarın yanında duran kişi. Hannah. Blake bir tercüman tutmuş.

Hannah el sallayarak bana güzel olduğumu söylüyor. "Burada kaç tane sağır var?" diye soruyorum.

"Sadece sen."

Sadece ben mi? *Benim için* tercüman mı tuttu? Aslında Maisy ve benim için. Ama aslında benim için. Dört yaşındaki bir çocuk düğün töreninden pek bir şey anlamaz. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Sonuçta Blake Montana'dan bahsediyoruz. Ününe rağmen, tanıdığım en iyi kalpli insanlardan biri. Tabii ki tercüman tutacaktı.

Aklım dışarıda bana bakışlarına geri dönüyor. Kendime bunun bir düğün olduğunu söylüyorum. Düğünler insanları her zaman duygusal yapar. Muhtemelen gelmemem için bir neden de budur. İnsanlar Blake için benim ne olduğum konusunda zaten yanlış bir fikre sahip. Ve Lucas'ın uzun eski sevgilileri gibi, sonsuza kadar mutlu olacakları umuduyla yanılanlar gibi aynı hatayı yapmayacağım.

Bu düşünceleri şimdilik bir kenara bırakarak, uzak köşedeki yaylı dörtlüsünü izliyorum ve onların bir tür aşk şarkısı çaldığını hayal ediyorum. Maisy'nin koşup kemanlardan birine elini koymak için sabırsızlandığını biliyorum. O her türlü enstrümanı sever. Her biri farklı titreşimler üretir. Sesleri hissetmek en sevdiği şeylerden biri haline geldi. Bunu, gençlerin cep telefonlarını kontrol ettiği kadar takıntılı bir şekilde yapıyor. Blake'in egzersiz odası, küçük bir davul seti, elektronik klavye, gitar ve Dallas'ın ortaokulda çaldığı eski saksafonun bulunduğu bir yer haline geldi. Sağır müzisyenler çoktur. O da onlardan biri olmak isteyecek mi?

Maisy'nin dörtlüye bakarken, yirmi yıl sonra kim ve ne olacağını merak ettiğini düşünerek ona bakıyorum. Ve bunu asla bilemeyeceğimi fark ettiğimde bir hüznün dalgası beni sarıyor. Hayır, dalga değil. Bir tsunami.

Başlar dönüyor, ben de arkamıza bakıyorum ve Blake'in büyükannelelerinden birini ön sıraya eşlik ettiğini görüyorum. Dallas onun arkasında diğerini eşlik ediyor. Hayatta kalan tek dedeleri de onların arkasında yürüyor. Blake, Maisy'ye, sonra bana göz kırpmıyor ve yanımızdan geçip arkaya dönüyor.

Ardından, Allie ve Sarah Blake'in babası tarafından eşlik ediliyor ve hepsi önümüzde kalan boş koltuklara oturuyor.

Bakan yan kapıdan çıkar ve çiçeklerle süslenmiş sunak arkasına geçer. Duyabilseydim, Lucas'ın aynı kapıdan çıkıp yerine geçmesini bekleyen insanların hep birlikte nefeslerini tuttuğuna eminim. Kapıdan kimse çıkmayınca, birkaç saniye boyunca nefesimi tuttuğumu fark ettim.

Saniyeler dakikalar olur. İnsanlar birbirlerine fısıldamaya başlar.

Allie annesine bir şey söylüyor ve annesi hafifçe döndüğünde alnında endişeli çizgiler beliriyor.

Arkamı bakıyorum. Birkaç kişinin güldüğünü görmek beni rahatsız ediyor. Umarım sessizce gülüyorlardır. Birkaç sıra arkamda oturan bir adam

yanındaki adama para uzatıyor.

Altara bakıyorum. Kesinlikle ortaya çıkacaktır.

Blake'in babası ayağa kalkar ve hepimizin Lucas'ın çıkmasını beklediğimiz kapıya koşar. Kapı açıldığında, Blake ve Dallas'ın tartışıyor gibi göründüklerini fark ederim.

Allie dönüyor. "Durum iyi görünmüyor," işareti yapıyor. Omuzlarım çöküyor. *Zavallı Lissa*.

Sonraki birkaç dakika, hayatımda geçirdiğim en uzun ve en rahatsız edici dakikalar. Lissa, babasının kolunda, koridorda yürümek için bekliyor mu? Ne düşünüyor olmalı? Düşün gününün bir kabusu dönüştüğünü mü düşünüyor? Biz burada otururken Lucas onu terk mi ediyor? Yoksa sadece ortadan kayboldu mu? Ya da belki sadece korkmuştur ve kardeşleri onu ikna etmeye çalışıyordur.

Yan kapı açılır ve bir anlık rahatlama hissederim. Ama içeriye sadece bir kişi girer. Blake'in babası. Papazın yanına yürür ve bir şeyler fısıldar, sonra kalabalığa döner.

"Özür dilerim," diye tercüme eder Hannah. "Görünüşe göre bugün düşün olmayacak." Chris'in gözleri öfkeden kararır, sanki onun sözlerine gülüşmeler ya da sohbetler eşlik etmiş gibi gelir bana. "Bunu komik bulanlar, lütfen bu günün hayatının en güzel günü olacağını düşünen harika bir kadın olduğunu unutmayın. Oğluma kötülük dileyenler, umarım onu bir kez daha affedebilirsiniz. Hepimiz bunun doğru kişi olduğunu düşünmüştük. Bunun için hiçbir mazeretim yok, sadece... belki de o henüz gerçek ruh eşini bulamamıştır. Üzgünüm." Karşı kapıyı işaret eder. "Bugünün kutlama günü olmadığını biliyorum, ama sizi yemeğe ve içmeye davet ediyorum. Oğlumuzu bulmaya ve Lissa'yı teselli etmeye çalışırken, günün geri kalanını keyifle geçirmeye çalışın."

On saniye boyunca kimse kıpırdamıyor. Sonra yollar ayrılıyor. Lissa'nın arkadaşlarının ve ailesinin çoğu ayrılırken, Lucas'ın arkadaşlarının çoğu resepsiyon salonunun kapısından geçiyor. Sanırım buna alışkınlar.

Ayağa kalktığımda Maisy şaşkınlıkla bana bakar. Oh, hayır. Bunu nasıl açıklayacağım? Denemek yerine, "Gidelim. Yemek yiyip dans edelim" işareti yaparım.

Dans kelimesini duyunca, gözlerinde heyecan görürüm. İlk yapacağı şeyin bir hoparlör bulmak, kendini ona sıkıca sararak dans etmek ve sonra hoparlörü bırakıp müziği hissetmek için yakınında kalmak olacağını biliyorum.

Kapıdan girer girmez, garsonlar hazır bekliyor ve şampanya dağıtıyor. İsteksizce bir kadeh alıyorum. Bu pek kutlama sayılmaz. Allie iki kadeh alıyor ve yanıma yaklaşıyor. Sonra elleri dolu olduğu için işaret diliyle konuşamayacağını fark ediyor ve kadehleri en yakın masaya bırakıyor. "En azından gecenin tadını çıkaralım. Harika yemekler ve şaraplar var." Elinden geldiğince işaret diliyle konuşur, ben de geri kalanını dudaklarından okurum. "Ayrıca, bu tamamen beklenmedik bir şey değildi."

"Üzgünüm," işaret diliyle söylüyorum. "Lissa'nın seçileceğini umduğunu biliyorum."

Blake yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle yanıma gelir. Dallas da onunla birlikte gelir.

Üç kardeşin konuşmalarından bazı parçalar kulağıma geliyor. Blake'in, beni daha fazla dahil hissetmem için konuşurken onlara bana bakmalarını teşvik ettiğini fark ediyorum.

"Nerede o?" diye soruyor Allie.

Dallas omuz silkiyor ve Blake'e öfkeyle bağırıyor. Aralarında bir anlaşmazlık var ve Blake bunun kendi suçu olmadığını söylüyor.

"Maisy ile kalabilir misin?" Blake gözleriyle bana yalvarırcasına sorar. "Lucas'ı bulabilir miyim diye bakacağım."

"Evet. Tabii ki. Ailenin yanında olmalısın."

"Teşekkürler," diye işaret eder, sonra Dallas'la birlikte ön kapıdan çıkmadan önce kendisine uzatılan içkiyi bir dikişte içer.

Otuz Altıncı Bölüm

Blake

"O orospu çocuğu," Dallas'ın Ford F-150 Raptor'una bindiğimizden beri onuncu kez söylüyorum.

"Sana söylemedim deme," diye homurdandı.

Onun kafasının yan tarafına öfkeyle bakıyorum. "Hiç merhametin yok mu? O, Lissa'nın hayatını mahvetti. Belki de kendi hayatını da. O, onun başına gelen en güzel şeydi. Son birkaç yıldır yoktun ve onları birlikte görmedin, anlıyorum, ama onlar birbirleri için yaratılmışlar. Eğer *onunla evlenemezse*, onun için hiçbir umut kalmaz."

Kavşakta durduğumuzda bana dönüp gözlerini kısarak sordu. "Lucas'tan mı bahsediyoruz?"

"Tabii ki Lucas'tan bahsediyoruz," diye homurdandım.

"Çünkü Ellie'ye bakışını gördüm." "Bu benimle ilgili değil."

"Uh huh. Blake, dinle, o gün telefonun beni çok şaşırttı. Sadece baba olduğun için değil, Ellie hakkında konuşma şeklin de beni şaşırttı. Ve şimdi, altı hafta sonra, hala ona karşı bir şey hissediyorsun, bu hiç sana göre değil. Ve şimdi Lucas'ın seni terk etmesini kişisel algılıyorsun."

"Her neyse," diyorum, Lucas'ın binasına yaklaşırken.

Beşinci kata çıkıyoruz, burada iki çatı katı dairesi var. Lucas'ınki sağda. Yedek anahtarı hâlâ iki daire arasındaki masanın üzerindeki süslü vazo altında saklı. Üniversitedeyken onun evini seks yuvası olarak kullanabilmem için oraya saklamıştı.

Bu düşünceyle başımı sallıyorum. Buraya bir kız getirdiğim gün sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Ama öyle değil. Geçen sonbaharda getirdim... *ah, lanet olsun*, adını bile hatırlayamıyorum.

Kapıyı bile çalmıyorum. Eğer buradaysa, muhtemelen viski şişesinin dibine kadar batmış durumdadır. Lissa'nın burada olabileceğini düşünmeden kapıyı açıyorum. Ne de olsa, bir yıldan fazladır burada yaşıyor.

"Lucas!" diye bağırarak içeri giriyorum.

"Selam Luke!" Dallas çok daha az coşkuyla ekliyor. "Lissa? Burada mısın?" diye soruyorum.

Beş yatak odasının hepsine bakıyoruz. Kimse yok. Lucas'ın burada olduğunun tek izi, daha önce annemlerin evinde damat kahvaltısında giydiği kıyafetleri.

"Burada değil," diyorum.

Dallas, devasa giyinme odasını işaret ediyor. "Ama biri gelmiş gibi görünüyor."

Dolabın zemininde Lissa'nın gelinliklerini gördüğümde saçlarımı elime alıp çektim. Çekmeceler yarı açık, karıştırılmış. Askılar boş. Lissa'nın kıyafetlerinin çoğu yok. Aceleyle yapmış gibi görünüyor. Lanet olsun, her şey bir saat önce oldu. Buraya koşarak gelip eşyalarını toplamış olmalı.

"Tanrım," diyor Dallas. "O şaka yapmıyor. Ciddi gibi görünüyor."

"Onu suçlayabilir misin? Muhtemelen ailesinin yanına taşınmıştır."

"Annemlerin evine gidelim. Belki oraya gitmiştir

. Muhtemelen şaraphanede misafirlerle uğraşıyorlar."

Çocukluğumuzun geçtiği eve gitmek için McQuaid Circle'dan geçip bir yerleşim bölgesinden geçmemiz gerekiyor. Dallas kamyonetini yolun ortasında durdurunca emniyet kemerine sertçe yapışıyorum.

"Siktir!" diye bağıırıyor.

Dallas'a bakıyorum. O, caddeye bakıyor. Annemle babama ulaşmak için aceleyle, eski caddesine girmiş. Phoebe ve DJ'in öldüğü caddeye.

Arkamızda bir araba kornaya basıyor ama Dallas kıpırdamıyor.

Camayı indirip onlara el sallıyorum. Dallas, eski bir Camaro süren gencin ona orta parmak işareti yaptığını fark etmiyor bile. Sanırım Cooper'ın kuzenlerinden biri, Colt, Grey veya Storm'du.

"Geri dönebilirsin," diyorum, o yerinde donmuş gibi dururken bariz olanı söylüyorum.

Önerimi görmezden gelir, gözünü bile kırpmadan bakmaya devam eder. Birkaç araba daha geçtikten sonra, sonunda sorar: "Bu evi kim satın aldı, biliyor musun?"

Dallas cenazeden hemen sonra ayrılmıştı. Satışı babama yaptırmıştı. Sanırım o günden beri bu caddeden ilk kez geçiyordu.

"Emekli bir çift sanırım. Şehirden taşınmışlar."

Genç bir ailenin taşınmayıp, kendisinden çalınan hayatı yaşamadığını görünce hissettiği rahatlamayı neredeyse görebiliyorum.

"Ne zaman düşünüyorsun düşünüyorsun hareket geri geri sordum. soruyorum, fırsat fırsatı

Sanki ona ne zaman tırnaklarını yiyeceğini sormuşum gibi evden başka yere bakıyor. "Asla."

"Hadi ama. *Asla mı?*"

"Öyle dedim." "Dallas, üzerinden çok zaman geçti..."

"Ne kadar zaman geçtiğini söyleme bana. Çünkü ben zaten biliyorum. İki yıl, bir ay ve yirmi altı gün oldu. Sırf bu kadar zaman geçti diye sihirli bir şekilde unutacağımı mı sanıyorsun? Yirmi altı yaşındaki karımın ve altı aylık bebeğimin bu kasabada öldüğü gerçeğini unutmamı mı? O evde? O sabah işe giderken Phoebe'ye veda öpücüğü verdiğimde, ona son kez dokunduğumu bilmeden? DJ'i kucağıma aldığımda, ilk doğum gününü göremeyeceğini, emekleyemeyeceğini, bana baba diyemeyeceğini bilmeden?"

Son kelimedede sesi çatlar ve ben, baba olmadan önce hiç hissetmediğim bir şekilde kalbimin parçalandığını hissederim.

"Ne anlamıyorsun sen? DJ önce öldü, beşiğinde tek başına, ve Phoebe ne olduğunu bile bilmeden, ölmeden önce mutfak zemininde kasılmalarla yere yığıldı. Sefil hayatımın her lanet günü, babamızın gözüne girmek için işten geç çıkmak yerine eve zamanında gitseydim ne olurdu diye düşündüğümü anlamıyor musun? Orada olsaydım, bir şeyler yapabilirdim. Ya da en azından onlarla birlikte ölebilirdim."

Konuşabilecek durumda değilim. Bu çok ağır bir yük. "Tanrım." Elimi yüzüme sürüyorum. "Üzgünüm."

O geri geri bir araba yoluna girer, diğer yöne döner ve ebeveynlerimizin evine gitmek için beş dakika yol çıkar.

"Arabası burada değil," diyorum. "Yine de bakalım."

Montana Manor'u aramak Lucas'ın penthouse'unu aramaktan çok daha uzun sürüyor. Ama fark etmiyor. Orası da boş.

"Barları kontrol edelim mi?" diye soruyorum.

"İnsanların olduğu bir yere gitmez. Bu kasabadaki herkes bugün onun düğünü olduğunu biliyordu." Düşünceli bir şekilde arka camdan dışarı bakar. "Arka kırk dönümlük araziye bakalım mı?"

"Tamam," diyorum.

"Gidelim." Bana tuhaf bir şekilde bakıyor. "Ne?"
diyorum.

"Az önce işaret dili kullandığının farkında mısınız?"

Son beş saniyeyi kafamda tekrar oynatıyorum. Hmm, sanırım yaptım. Eh,

bu daha önce hiç olmamıştı.

Kamyonetine atlayıp şaraphaneye geri dönüyoruz. Ana binayı geçerken, orada hala birkaç düzine araba var. Sanırım insanlar bedava içki ve yemek için kalmışlar. Belki de yaptıkları bahislerin parasını almak için. Ellie ve Maisy hala içeride mi diye sessizce merak ediyorum.

Dallas, babamın asla üzüm yetiştiremediği birkaç dönümlük arazinin bulunduğu mülkün en uzak köşesine sürer. Burası, çocukken ve anne babamızla çalışmaya geldiğimizde oyun alanımız olmuştu. Orada kovalamaca oynardık. Teneke kutu tekmelerdik. Büyüdüğümüzde ise, kardeşlerimle bağlarda dolaşmak için kullanılan ATV'lerle mızrak dövüşü yapardık. Annem ve babam bunu bilselerdi bizi öldürürlerdi. Üçümüzün sadece birkaç çürük ve sıyrıkla kurtulmuş olması şaşırtıcı.

Lucas'ın kimsenin onu bulamayacağı tek yer orasıydı.

Yani, bizden başka kimse.

"Tanrım, burada," diyor Dallas, uzaktan arabasını görünce.

Lucas yeşil alandan geçip park etmek için bazı ağaçlara bile çarpmış olabilir.

Anneme onu bulduğumuzu haber vermek için hızlıca bir mesaj attım, endişelenmesin diye. Ama nerede olduğunu söylemedim. Böyle zamanlarda kardeşlerine ihtiyacın olur.

Lucas yanına yaklaştığımızda fark etmiyor bile. Ağaç kütüğünün üzerinde yarısı boş bir viski şişesi var ve sigara içeriyor; yirmili yaşlarının başında bıraktığı bir alışkanlık. Ama şimdi vaaz verme zamanı olmadığını biliyorum.

Bulunduğuna sevinen bir ifadeyle başını kaldırır ve uzun bir nefes alır. Sözleriyle birlikte duman da dışarı çıkar. "Bana başlama lan. Ne yaptığımı biliyorum. Aşağılık bir pislik olduğumu biliyorum."

Elimi şişeye uzatıyorum. "Sana katılabilir miyiz?"

Omuz silkiyor. Bir yudum alıp Dallas'a uzatıyorum. İkimiz de ceketlerimizi kamyonette bırakmışız, şimdi kravatlarımızı gevşetip yakındaki kütüklerin üzerine oturuyoruz.

Ne Dallas ne de ben konuşuyoruz. Sırayla viski içeriyoruz. Lucas hazır olduğunda konuşacaktır. En büyük ağabeyimiz hakkında bir şey biliyorsak, o da budur.

Üç sigara daha içip, sonuncusunu yarısı yanmış halde çimlere atar ve yüzünü buruşturur. Yüzü yeşilimsi bir renge bürünmüştür. Sanırım uzun süre sigara içmediğinde insan hasta olabiliyor. Uzun bir yudum viski içer, sonra arkasını dönüp kusar. Ardından, sanki kendini cezalandırırcasına bir yudum daha içer ve bir sigara daha yakar.

"Yapacaktım," diyor dişlerini sıkarak. "Yemin ederim yapacaktım. Sonra keman müziğini duydum, siz kızları mihraba götürmek için gittiniz ve ben... *Lanet olsun!*" Topuğuyla kütüğü tekmeliyor ve 800 dolarlık Allen Edmonds Cap-toe Oxford ayakkabılarına büyük bir çizik atıyor. "Benim neyim var böyle?"

Dallas ve benim yapabileceğimiz tek şey birbirimize bakmak. Çünkü buna cevap vermek imkansız.

Lucas ilk kez bir kızı düşün töreninde terk ettiğinde, bu neredeyse anlaşılabilirdi. Gençtiler ve çok aceleci davranmışlardı. İkinci sefer hepimizi şaşırttı, özellikle de Simone onun en yakın arkadaşlarından biri olduğu için. *Eskiden öyleydi.* Artık değil. Üçüncü nişanlısıyla da düğünden sadece birkaç hafta önce ayrıldı. Nedeni, kaçacağını bildiği ve onu incitmek istemediği için olduğunu söyledi.

Ama Lissa ile her şeyin farklı olacağını düşünmüştük. Bir yıldan fazla nişanlı kaldıkları halde ve o nihayet evlenmeye hazır olduğunu ısrarla söylediği halde, Lissa evlenmek istemedi. Sadece sonsuza kadar nişanlı kalmak istiyordu. Onunla birlikte yaşamayı kabul etti, ki bu diğerleriyle hiç yapmadığı bir şeydi. Ama ona her zaman Lucas Montana'nın mahvolmuş aşk hayatının bir kurbanı olmayacağını söyledi. Uzun zaman aldı, ama birlikte yaşamaları çok iyi gitti ve sonunda onu ikna etti ve bir tarih belirlediler.

Ben, şahsen, onun kararından vazgeçmemesini dilerdim. Onları, hiç evlenmeyen ama çoğu evli çiftten daha iyi bir ilişkisi olan çiftlerden biri olarak görebiliyordum.

Ama o gidip her şeyi mahvetti.

"Şimdi ne yapacağım?" diye soruyor. Ne Dallas ne de ben konuşmayınca, "Cidden, ne yapacağım?" diyor.

"Duruma bağlı," diyorum, Dallas'ın kimsenin aşk hayatı hakkında tavsiye verecek biri olmadığını düşünerek. "Onunla bitti mi?"

"Hayır, bitirmedim. Onu çok seviyorum."

Dallas alaycı bir şekilde gülümsedi, söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyordu ama Lucas onu susturdu.

"Başlama. Onu orada bıraktığımı biliyorum ve muhtemelen bunun için benden nefret ediyordur. Her şeyin olduğu gibi kalmasından memnundu. Hiç evlenmek istememişti. Ona bu sefer farklı olacağına söz vermiştim. Ve o... o bana inanmıştı. Ve şimdi gidip hayatımın en güzel şeyini mahvettim."

Şişeyi boşaltır, son damlasını da ağzına boşaltıp çimlerin üzerine sigara izmaritlerinin yanına atar.

"Sence bana ne kadar kızgın kalacak? Ne zaman eve gidebilirim?"

Dallas ve ben birbirimize

bakarız. "Ne?" diye sorar

Lucas.

"Biz, şey... senin evinden geliyorduk," dedim. "Sanki taşınmış gibi görünüyordu."

Sarhoş gözleri şaşkınlıkla açılır. "Taşındı mı? Daha birkaç saat oldu."

"Aceleci görünüyordu."

"Gidelim," der ve cebinden anahtarları çıkarır.

Anahtarları ondan alırım. "Hayır, sen sürmüyorsun. Dallas'ın arabasıyla peşinden gelirim. İkimiz de fazla içmedik."

Otuz dakika sonra Lucas yatak odasında durmuş, dolabına bakıyor, yüzü renksiz. "Neredeyse her şeyi almış." Yerdeki birkaç gömleğini yerden alıyor. "Bunlar hariç." Donovan's Pub'daki iş gömleklerini uzatıyor. "Neden bunları almamış?"

Tuvalete gider, lavabonun yarısı boşaltılmıştır. Yatak odasına geri döner, yatağın ucuna oturur ve Lissa'nın tarafına bakar. "Aile fotoğraflarını almış." Başını sallar, Lissa'nın almadığı tek fotoğrafa bakar. Nişanlandıkları gün çekilmiş, ikisinin birlikte olduğu fotoğraf. Camı kırık olan fotoğraf, bu sabah kırık olmadığını tahmin ediyorum. "Siktir," der, yatakta kayarak fotoğrafı eline alır. "Sence benden vazgeçti mi?"

"Bence ona biraz zaman vermelisin, Lucas. Onunla evlenmek istemeyen bir adamla birlikte olup olamayacağına karar vermesi lazım."

"Sence ne yapacak?" Dallas'a ve bana, sanki tüm cevaplar bizdeymiş gibi bakıyor.

"Bilmiyorum. Ama senin geçmişini bilmesine rağmen seninle ilişki kurmaya razı oldu. Ve evlenmek istemeyen oydu. Belki düşününce fikri değişir. Ama bildiğim tek şey, ona hala onu sevdiğini söylemen gerektiği. Onu bu işe ikna etmeden önceki halinize dönmek istediğini söylemelisin."

"Tamam, yaparım. Muhtemelen ailesinin evindedir. Ne kadar beklemeliyim?" Saatine bakarak kaç dakika ya da kaç saat beklemesi gerektiğini sorar gibi.

"En az bir iki gün beklemelisin. Muhtemelen hâlâ çok kızgındır. Bırak sakinleşsin."

Yatak odasından çıkıp, viskiyi es geçip bira almak için doğrucu bara gider. "O zaman sarhoş olalım bari. Ne de olsa bu benim düğün gecem."

Üç saat sonra, Dallas ve ben baygın haldeki kardeşimizi yatağa taşıyoruz.

Işıkları kapatıp onu uyumaya bıraktık ve sabah burada buluşmaya söz verdik.

Kapıdan çıkarken Lissa'nın babası Craig Monroe'ya rastladık. "Ah, merhaba Bay Monroe."

"Dallas," der. "Kasabaya dönmene sevindim. Her şey yolunda mı?"

Dallas omuz silker.

"Kardeşin burada mı?" diye sorar Craig.

"Baygın," diyorum. "Daha önce içtiği viski şişesinden sonra onu nükleer patlama bile uyandıramaz. Dinle, eğer bir anlamı varsa, kendini çok aptal hissediyor. Lissa'yı seviyor. İşleri yoluna koymak istiyor. Sadece evlenmek istemiyor, hepsi bu. Ona Lissa'ya biraz zaman tanımasını söyledik."

"Öyle mi?" Kollarını kavuşturur. "Eh, çok az ve çok geç. Kızımı incitti. Yıllardır bunun olacağından korkuyordu. Birlikte yaşamaya başladıktan sonra tavırları değişti. Onun değiştiğini hissetti. Sanırım hepimiz öyle hissettik. Ve olayı güzelleştirip, bebeğime bunu yaptığı için ona biraz akıl vermek istemediğimi söylemeyeceğim."

Gülümsedim. "Sıraya girmen gerek."

"Evet, onu da en az onun kadar acı çekmesini istesem de, buraya kavga çıkarmak için gelmedim. Bir mesaj iletmek için buradayım."

"Korkarım bu beklemek zorunda kalacak. İsterseniz biz iletebiliriz."

O başını sallar. "Tamam o zaman. Ona her şeyi anlatın. Her kelimesini. Lissa onunla bitirdi. Onu küçük düşürdü. Asla değişmeyeceğini söyledi ve gerçek bir erkek olduğunu kanıtlamak için ona verdiği tüm şansları boşa harcadı. Onunla hiçbir ilgisi kalmadı. Hiçbir şekilde iletişim kurmak istemiyor. Onu bir daha görmek ya da konuşmak istemiyor."

"Ama..." Bariz olanı söylemeden önce Dallas'a bakıyorum. "Burası küçük bir kasaba. Bu nasıl olacak?"

"Kardeşin sayesinde kızım Calloway Creek'te yaşamamaya karar verdi." Elleri yumruk haline geldi. "Onu dövmek için bir neden daha. Lanet olası kızımı benden çaldı. Ona bir süre benden uzak durması gerektiğini söylemelisin."

"Taşınıyor mu?" diye soruyorum. "Nereye? Ne zaman?"

"Çoktan gitti. Nereye gittiğini ise Lissa, annesi ve ben arasında kalacak. Onu aramak da bir işe yaramaz. Cep telefonunu bıraktı. Arabasına eşyalarını yüklemesine yardım ettik. Yaklaşık bir saat önce kasabadan ayrıldı."

"Bekle, yani ona işleri düzeltmesi için bir şans vermeyecek mi?"

"Oğlum, kardeşin şimdiye kadar kaç kadını terk etti? Düzeltmek için bir şans yok. Tüm şanslarını tüketti. Ve şimdi kararının bedelini ödemek zorunda. Sen git ve bunu ona ilet."

"Peki efendim. Lucas adına da çok üzgünüm."

"Umarım sen de onun gibi davranmayarak bunu kanıtlarsın."

Başımı sallıyorum. Çünkü söyleyecek başka bir şey yok. En azından ona.

Ancak başka birine söylemek istediğim çok şey var.

Bay Monroe dönüp asansöre biner. Dallas ve ben kapıların kapanmasını izler, sonra birbirimize *ne yapacağınız diye* sorar gibi bakarız.

Dallas anahtarlarını giriş masasına bırakıp kanepeye oturur.

"Dostum, o yakın zamanda uyanmayacak," diyerek onun ardından içeri girdim.

"Evet, ama uyandığında ona haber vermek gerekiyor. Ben yaparım. Senin eve gitmen lazım."

"Ne kadar kalacaksın?" "Ona söyleyecek kadar. Sonra giderim."

Ona fikrini değiştirmesini istemenin anlamsız olduğunu biliyorum. Tanıdığım herkesten daha inatçıdır. Phoebe'ye on üç yaşındayken çıkma teklif etmeye başladı. Diğer kızları hiç fark etmedi bile. Sonunda, on yedi yaşındayken Phoebe evet dedi. O günden sonra ayrılmaz oldular.

İç çekiyorum. Dallas her şeye sahipti ve kaybetti. Lucas her şeye sahipti ve mahvetti.

Sonunun nasıl olacağını bildiğim için, istediğimin peşinden gitmeden bir dakika bile boşa harcamayacağım. Elini uzatıp sıkıyorum, sonra ona sarılıyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Biliyorum, kardeşim." Ayak bileklerini çaprazlayıp uzaktan kumandayı aldı. "Biliyorum."

Otuz Yedinci Bölüm

Blake

Eve vardığımda hava kararmıştı. Bir yandan Ellie'den bütün gün Maisy'ye bakmasını istediğim için suçluluk duyuyordum. Öte yandan onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Garaja park edip içeri giriyorum ve farları birkaç kez yakıp söndürüyorum. Sağır birine gizlice yaklaşmamanın dersini birden fazla kez aldım.

Köşeden iki kişi çıkıyor. İkisi de Ellie değil.

Kız kardeşim ve arkadaşı Mia Cruz, haberleri duymak için gözleri fal taşı gibi bekliyorlar. Her şeyi anlatıyorum.

"O aptal herif," diyor Allie.

"Bütün öğleden sonra ben de öyle dedim."

"Gerçekten gitti mi?" diye sorar Mia. "Tamamen mi?" "Babası öyle dedi."

"Bence iyi yapmış," dedi Allie sert bir sesle. "Onu suçlamıyorum. Cal Creek'in alay konusu olmak istemiyor. Hiçbir kadın böyle bir şeye katlanmamalı. O, hayatının geri kalanını mutsuz bir bekar olarak geçirmeyi hak ediyor."

"Hey, dur bakalım. Bu biraz sert oldu, sence de öyle değil mi?"

"Kardeşimizin affedilmeyi hak ettiğini mi düşünüyorsun? Deli kelimesinin anlamını biliyorsun, değil mi? Aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı bir sonuç beklemek?" Elleri beline koyulur. "Umarım bu, gelecekte onunla çıkmayı düşünen herkese bir mesaj olur. O değişmeyecek. Ve onun değişeceğini düşünen her kadın delidir."

Buzdolabından bir bira alıp mutfaktaki bara oturuyorum. Tezgahın üzerinde bir çizim var. Ellie'nin eserlerinden biri olduğunu anlıyorum. Çizimi elime alıp kenarlarını parmağımla okşuyorum.

"Birkaç saat önce gitti," diyor Allie.

Kafamı kaldırıyorum.

Resme doğru başını sallıyor. "Ellie. Mia ve ben geldiğimizde gitmişti. Bir içki içmek için kalmasını söyledim ama... kalmadı."

Fotoğraflı yere bırakıp şişeden uzun bir yudum alıyorum. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye soruyor Allie.

Başımı sallayıp biramı izlerken.

"Maisy az önce ona 'anne' dedi."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir.

"Ne?"

"Mia ve ben buraya ilk geldiğimizde Ellie gitmek istediğinde Maisy '*Anne, kal*' işareti yaptı."

Elimi diken diken olan çeneme sürtüyorum. "Tanrım, bu yüzden mi gitti?" "Sanmıyorum. Ama resmi bu yüzden çizdi."

Çizimi tekrar inceliyorum. Maisy ve ben evin içinde el ele tutuşmuşuz, Ellie ise evin dışında duruyor. Ellie, onun annesi olmadığını ve buranın onun evi olmadığını açıklamaya çalışıyordu. Tanrım, bu kafamın içinde dönen her şeyin tam tersi.

Mia gülüyor. "Vay canına. Görünüşe göre Montana kardeşlerden *biri* yakında piyasadan çekilecek."

"Açıkçası, bana kalsa, evet." Çizime tekrar bakıyorum. "Onun aynı şekilde hissetmediği çok açık."

Allie, "Ne? Çocuğuna senin annesi olmadığını açıklamaya çalışıyordu diye mi? Doğru, o senin annen değil. Ama bu, sana ilgi duymadığı anlamına gelmez, Blake. Ya da fotoğraftaki evin içinde olmak *istemediği* anlamına da gelmez. Herkes sana nasıl baktığını görebiliyor. İkiniz bir odada birlikteyken, etrafınız insanlarla dolu olsa bile sanki orada sadece siz varsınız. Tüm kardeşlerim arasında, senin umutsuz bir romantik olacağını hiç tahmin etmezdim. İkinizi açıklayamıyorum bile, birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Bu bana insanlık için umut veriyor, özellikle de bugün olanlardan sonra."

İçeceğimi yudumlarken onun sözlerini düşünürüm. *Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz.*

"Maisy'nin kalıcı olarak benimle kalacağına göre yeni bir ev aramayı düşünüyordum. Benimle birlikte bakmak ister misin?"

Allie başını eğdi. "Bence yanlış kişiye soruyorsun, Blake." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Biz gidiyoruz. Pazartesi iş yerinde görüşürüz."

Mia, "İyi geceler" işareti yapar.

Maisy'nin dünyasındaki herkesin çaba göstermesini çok severek gülümsüyorum.

Onlar gittikten sonra Maisy'yi kontrol edip Bolt'la huzur içinde uyuduğunu gördükten sonra ofisime gidip dizüstü bilgisayarımı açarım. Satılık evleri ararım. Calloway Creek küçük bir kasabadır. Herhangi bir zamanda piyasada çok fazla ev yoktur, ancak iki veya üç tane uygun ev bulabilirim. Uygun evler, çok sayıda yatak odası, büyük bir bahçe ve havuz veya havuz için yer olan evlerdir.

Ben: Artık tam zamanlı bir baba olduğum için daha büyük bir eve ihtiyacım var.

Ellie: Bugünün özeti bu mu?

Gülüyorum, çünkü evet, onun bakış açısından bu biraz beklenmedik bir sonuçtu.

Ellie: Ve senin evin yeterince büyük, Blake.

Ben: Onun benim sahip olduğum her şeyle büyümesi istiyorum. Büyük bir bahçe. Koşacak bolca yer. Belki bir havuz. Benimle ev aramaya gelir misin?

Ellie: Calloway Creek'i senin kadar iyi tanımıyorum. Lucas'ı da götürsen iyi olur.

Ben: Lucas saat üçten beri viski şişesinde yüzüyor. Bir süre kimseye fayda vereceğini sanmıyorum. Oldukça bitkin durumda.

Ellie: O zaman neden onunla evlenmedi?

Ben: Bilmiyorum. Sanırım bazı erkekler bağlanmakta sorun yaşıyor.

Mesajı tekrar okudum, ironiyi kaçırmamıştım. Ben de bağlılık sorunu olan erkeklerden biriydim. Şimdiye kadar.

Ellie: Allie ya da annen ne olacak? Eminim yeni bir yer seçmekte çok daha başarılı olurlar.

Ben: Eminim seve seve yaparlardı. Ama senin kadar güzel değiller.

Cevabının gecikmesi, tereddüt ettiğini anlamamı sağladı.

Ben: Hadi ama. Akşam yemeği de ben ısmarlarım.

Ellie: Rüşvet mi veriyorsun? Bir erkeğin akşam yemeğini ödemesine ihtiyacım yok, Blake.

Ben: Peki, o zaman ben de kendimi ekleyeyim, 1,88 metre boyundaki çıplak halimle.

Cevap beklerken nefesimi tutuyorum. Maisy'nin ona daha önce söylediği şeyi mi düşünüyor? Lucas'ın Lissa'yı kolayca bir kenara attığı gibi benim de onu bir kenara atacağımı mı düşünüyor? Sanırım ona seks teklif etmek yanlış bir hareketti. Cesaretimi toplayıp ona hislerimi söylemeliyim. Ama mesajla değil.

Yemek odasına girip masadaki çizimleri incelerim. Çoğunda Ellie var. O zaten ailem gibi. O da bu ailenin bir parçası. *Benim* bir parçam. Ama ona hislerimi açığa vurursam ve o da aynı şekilde hissetmezse, her şeyi mahvederim.

Ellie: Öyle söyleyince, bir kız nasıl reddedebilir ki?

Rahatlamaktan dizlerim titriyor.

Dax, "*Sen bataklığa saplanmış fil gibisin*" derdi. Ve haklı olurdu. Tamamen batmış durumdayım. Boyumu aşan bir bataklıkta. Evinin dışındaki Ellie'nin çizimini parçalayıp çöpe atıyorum.

İlk iki evi gördükten sonra, Blake'in mükemmel evi bulacağına dair pek umudum kalmadı. Beklentileri yüksek ve istekleri çok fazla. Geniş bir açık plan. Gurme mutfak. Maisy ve kendisinin kullanabileceğinden daha fazla yatak odası. Ve listesinin en başında: geniş, güvenli bir bahçe. Bu küçük kasabada, belki de tek boynuzlu at arıyor.

Hayalindeki evi inşa edecek kadar parası var. Ama bunu gerçekleştirmek için bir yıl kadar beklemek istemediğini anlıyorum.

Emlakçısı Dennis'i takip ederek son mülke vardığımızda, Blake'in arabasının yolcu koltuğunda biraz daha dik oturuyorum. Bu ev bir çıkmaz sokakta. İlk bakışta umut verici görünüyor. Üç arabalık garaj. Arka bahçeyi çevreleyen mahremiyet çiti, üzerinde yüksek bir oyun yapısı var.

Sonra bir tabelayı geçiyoruz. Bir *yo/* tabelası. Blake ve ben heyecan ve şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz.

Sağır Çocuk Bölgesi

Mantıklı. Bu mahalle, spor sahalarının bulunduğu sağır okulunun en uzak köşesine bitişik. Onu okula yürüyerek götürebilir, tabii onu anaokuluna göndermeye devam edecekse. Onun devlet okulunun artılarını ve eksilerini tarttığını biliyorum. Her iki okulun da avantajları var. Ancak Maisy'nin durumunda, tüm dil becerilerinde geri kaldığı için, benim okulumda daha iyi olacağını düşünüyorum. Tabii, ben biraz önyargılı olabilirim. Ama daha da önemlisi, kararı *onun* vermesi gerekiyor. Benim amacım etkilemek değil, sadece bilgilendirmek.

Bu evin ek bir avantajı, bölgedeki sağır çocuk taşınmazsa, Maisy'nin bir oyun arkadaşı olabileceği. Bu, Blake'in umduğu şey ve hatta daha fazlası olabilir.

Hiçbir şey söylemiyor. Belki de uğursuzluk getirmemek için. Bu ev için büyük umutları olduğunu anlayabiliyorum. Sonuçta, bu ev olmazsa, ya kasaba dışına çıkıp ev aramak, ya da daha uygun bir evin piyasaya çıkmasını beklemek zorunda kalacak.

Dennis'in arkasına, evin önündeki sokağa park ediyoruz. Blake ile konuşuyor ama gür bıyıkları dudaklarını okumamı zorlaştırıyor. Blake'in kelime haznesi çok genişledi ve elinden geldiğince işaret diliyle konuşmaya çalışıyor. Adam ASL'yi ikinci işi gibi çalışıyor olmalı.

"Çok fazla tadilat var," diyor Blake doğrudan bana, duyduklarından açıkça etkilenmiş.

Sol tarafta bahçede bir hareket görüyorum. Biraz daha küçük bir evin önünde bir çocuk ve ya bakıcısı ya da annesi var. Kadın çocuğu gıdıklarken o gülüyor. Kadın çocuğun başına öpücük konduruyor. Hmm... o zaman annesi.

Blake'e döndüğümde, hala emlakçıyla konuşuyor. Ama sonra aniden durur, başını yana eğip ağzını açık bırakarak arkama bakar. Koluma dokunur. "Bak" işareti yapar.

Kalbim gırtlığıma kadar yükselir ve Blake ile birlikte küçük çocuğun annesiyle birlikte evin önündeki tabelayı okumasını izlerken, o eve adımını atmadan önce bu evi satın alacağından yüzde yüz eminim.

Annesi, özellikle burada arabalar olduğu için sokaktan uzak durmasını söylüyor. Bizi bakarken görünce el sallıyor.

Gülümser ve işaret diliyle "Oğlunuz çok iyi işaret dili kullanıyor" derim.

Şimdi de onun çenesi kaldırımı yapıyor. Birkaç saniye boyunca, kafası durumu anlamaya çalışıyor gibi görünüyor. Çocuğun elini tutup yanımıza geliyor.

"Ben Kelly Freeman," der ve parmaklarıyla adını yavaşça heceler. "Bu da Brayden."

"Ben Ellie," diye işaret diliyle söylüyorum.

"Sağır mısınız?" diye soruyor, dudakları hareket etmeden işaret diliyle. "Evet," diye işaret diliyle cevap veriyorum.

Gülümsemesi yüzüne yayılır. "Ben de." Kafasını hafifçe çevirip koklear implantını gösterir. "Brayden de. Kocam duyuyor. Seninki?"

Yüzüm kızardı. "Bu Blake Montana. Biz evli değiliz. Ev onun için olacak."

Gözleri bir anlığına yere düşer, tüm heyecanı kaybolmuştur.

"Bunlar Kelly ve Brayden," diye Blake'e yavaşça işaret diliyle anlatıyorum. "İkisi de sağır."

Blake'in gözleri ikisi arasında dans eder gibi dolaştıktan sonra, annesinin arkasında yarı ayakta duran Brayden'a takıldı. "Kaç yaşındasın?" diye işaret diliyle sordu Blake.

Çocuk annesine bakar, annesi ona cesaret verici bir şekilde başını sallar. Sonra beş parmağını gösterir.

Gözlerim doldu. Çünkü daha mükemmel bir senaryo yazamazdım. Blake, görmeden sözleşmeyi imzalayabilirdi. Evde beğenmediği bir şey olursa değiştirebileceğini biliyorum. Ama böyle komşuların olması... Maisy için her şeyin anlamını değiştirebilirdi.

"Kızım dört yaşında," diyor ve işaret diliyle anlatıyor. "O sağır."

Brayden'ın gözleri parlıyor ve kabuğundan çıkmış gibi görünüyor. Annesinin dikkatini çekmek için gömleğini çekiyor. Annesinin de oğlu kadar heyecanlı olduğunu anlayabiliyorum. Ona, "Mike'ın evinde mi yaşayacaklar?" diye soruyor.

Kelly işaret diliyle, "Mike burada yaşayan çocuklardan biriydi. O ve ailesi geçen hafta taşındı. Başka bir aile gelmesini umuyorduk. Ama bu, en çılgın hayallerimizin ötesinde."

Blake'e bakıyorum, işaret dilinden bir şeyler anladığını görünce etkileniyorum. Kelly, Blake'in sınırlarını bilmediği için hızlıca işaret diliyle konuşuyor.

Ona evi henüz görmediğimizi söylemek istiyorum, ama söylemiyorum. Blake'in ifadesinden, duvarları dinazor duvar kağıdıyla kaplı ve yatak odasında disko topu olsa bile bunun bir önemi olmayacağını biliyorum.

"Sadece ikisi mi?" diye soruyor Kelly.

Başımı sallıyorum. Blake'in yüzündeki somurtkan ifadeyi kaçırıyorum. Belki de bizim aceleci davrandığımızı düşünüyor.

Brayden yine Kelly'nin gömleğini çeker ve işaret diliyle "Benimle oynar mı?" der.

Kelly ona Blake'in evi satın almadığını, sadece bakmak için geldiğini, belki alacağını ama almayabileceğini açıklar. Brayden kararlı bir şekilde Blake'e bakar ve ona doğru yürür, Blake'in yetişemeyeceği kadar hızlı işaretler yapar. "Sen burada yaşıyorsun," der. "O benimle oynayabilir. Annem kurabiye yapar. Onları yiyebilir."

Çocuğun söylediklerini Blake'e anlatmak için yanına giderim ama o beni durdurur. "Ben hallederim," der. Sonra Brayden'a işaret diliyle "Çok iyi işaret dili kullanıyorsun," der.

Brayden gururla gülümser.

"Ben işaret dilini çok iyi bilmiyorum," der Blake yavaşça işaret diliyle. "Öğreniyorum. Kızım Maisy de öğreniyor."

"Sana öğretebilirim," diye işaret diliyle coşkuyla söylüyor Brayden. "Çok isteriz."

Blake, Dennis ile kısa bir konuşma yapmak için izin ister, sonra eve doğru işaret eder. Kelly ve Brayden'a veda edip içeri gireriz. Dennis'in Blake'e konuşmasını dinler, sonra onları mutfakta bırakıp tek başıma evi gezerim. Ev tamamen boş, titizlikle temizlenmiş ve Blake'in tüm isteklerini karşılıyor.

Birkaç dakika sonra, Blake kolunu omzuma atar ve ben de diğer evleri gölgede bırakan geniş terası, yaz mutfağını ve arka bahçeyi seyrediyorum. Havuz yok, ama havuz için bolca yer var. Bahçenin bir köşesinde oyun parkı var. Diğer köşede ateş çukuru. Ve aralarında en az yarım dönüm çim var. Maisy ve Brayden'ın futbol topu oynadığını neredeyse görebiliyorum.

Belimi sıktı. "Merdivenlerin üstündeki yatak odasını gördün mü?" diye sordu.

"Mike'ın bir kız kardeşi vardı," diye işaret ediyorum. "Ve o da Maisy kadar pembeyi seviyor."

Yatak odası, burayı onlar için mükemmel bir yer yapan uzun işaretler listesine eklenen bir işaret daha.

"Bu evi almazsan delisin," işaret diliyle söylüyorum.

"Bilmiyorum. Karar vermek için biraz daha zamana ihtiyacım var. Burada bekle."

Dennis'in telefonunda bir şeyler yazdığı mutfağa girerek bize yer açıyor. Bir süre konuşuyorlar, sonra Dennis bana el sallayıp ön kapıdan çıkıyor.

Kaşlarım çatıldı, merakım galip geldi.

"Ona, biz burada kalıp düşünürken Donovan's'a bir kahve içmeye gitmesini önerdim." Beni kendine çekip kollarına sarar ve öper.

"Ne yapıyorsun?" diye işaret diliyle soruyorum.

"Benimle ev bakarsan sana ne alacağımı söylemiştim, hatırlıyor musun? Eğer alacaksam, en iyisi - - - onu alalım."

Anlamadığım için başımı sallıyorum.

"Christen," parmaklarıyla harfleri gösterir. Sonra seks işareti yapar.

Kelebekler karnımda dans ediyor ve kalbim deli gibi çarpıyor. Boş evin etrafına bakıyorum. "Burada mı? Şimdi mi?"

Cevap veremedim, gömleğini çıkarır. Sonra ayakkabılarını. Sonra pantolonunu ve boxer şortunu. Ve söz verdiği gibi, tüm çıplaklığıyla önümde duruyor. 1,88 metre boyunda.

Ben temkinli biriyim. Nadiren cesurca davranırım. Ama görünüşe göre o söz konusu olduğunda durum farklı, çünkü tüm vücudum beklentiyle titriyor. Çünkü o çok iyi... *seksi*.

Bana bakarken penisi sertleşiyor ve ağzım sulanıyor sanki sulu bir biftek gibi. Gözlerimi ondan ayırmadan bluzumun düğmelerini açıyorum ve sütyenimi çıkarıyorum, ikisi de yere düşüyor. Göğüslerime bakmasını bekliyorum ama bakmıyor. Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Ayakkabılarımı çıkardığımda ve kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkardığımda bile.

İkimiz de çıplak, aramızda sadece 60 santimlik bir boşluk var. Bana bakmaya devam ederken bakışları çok yoğun. Sanki ikimiz de sadece gözlerimizle konuşan üçüncü bir dil öğrenmişiz gibi. Ve gözlerinin söylediği şeyler beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. Onun bakışları altında eriyorum. Vücudumun ortasından bir sıcaklık yayılıyor. Omurgamdan aşağı yukarı bir karıncalanma hissediyorum.

Bir adım öne çıkıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve vücudunu benimkine bastırıyor, ta ki birbirimizin tenine değene kadar. Penisi karnıma çarpıyor, dudakları benimkini ele geçirdiğinde olduğu kadar aç ve istekli.

Kendimi onun kollarına atıyorum ve o beni sıkıca sarıyor, elleri popomun altında. Ağzıma bir şeyler mırıldanıyor. Sanırım kelimelerdi. Geriye yaslanıp dudaklarına odaklanıyorum, ama o sadece başını sallıyor, sanki duymamam gereken bir şey söylemiş gibi.

bunu kafama takmamaya çalışıyorum ve o bizi oturma odasının halısına indirip göğüslerimden birini ağzına aldığında çabucak unutuyorum.

Aman Tanrım. Burada bunu yaptığımı inanamıyorum. Ya Dennis geri gelirse? Ya başka biri evi görmeye gelirse?

İki parmağı içime girdiğinde, umursamadığımı karar verdim. Ve dili klitorisimi bulduğunda, anında boşaldım, bu kadar çabuk olmasına şaşırarak.

Blake vücudumun üzerine çıkarken gülüyor. "Biri tehlikeyi seviyor." Tehlike işaretini bilmiyor, ben de ona gösteriyorum.

Sonra boynumu ön kapıya doğru uzatıyorum. "Şansımızı zorlamayalım."

Pantolonuna uzanır ve cüzdanından prezervatif çıkarır. "O zaman çabuk olacağım. Senin kadar çabuk değil." Tekrar kıkırdar.

Penisini birkaç kez çekiştirip, sonra içime girmesini sağlıyorum ve her gece yatarken onu hayal ederken özlediğim hissi tadını çıkarıyorum. Blake gibi bir erkeği hiç hayal etmemiştim. Ama uyandığımda, gerçek her zaman yüzüme çarpıyor.

Beth bana erkeklerin değişebileceğini söyleyip duruyor. Ama anlamıyor. Hiçbiri anlamıyor. Ben bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum ve sürdüğü sürece tadını çıkarmaya karar verdim. Onu sevmem önemsiz bir ayrıntı. Başa çıkmam gereken talihsiz bir gerçek.

Elimde değildi. Ne zaman olduğunu bile tam olarak bilmiyorum. Belki de onu ilk gördüğüm andı, uzun süre inkar etmeme rağmen. Ama duygularına engel olamazsın. Kime aşık olacağını seçemezsin. Ve ben ona aşığım, uzun vadede asla birlikte olamayacağımı bildiğim bir adama.

Ama ben buna sahibim. Bugün. Şimdi. Ve belki yarın da. Ve onun tadını çıkaracağım. Gülümsemesini. Vücudunu. Kızını, en azından bir gün daha.

İtmeleri daha güçlü hale geliyor, beni zevkle inlememe neden olan noktayı gıcıklayan acı verici bir ritmi sürdürüyor. Belki de haklıdır. Belki de yakalanma düşüncesi duyularımı keskinleştirmiştir. Çünkü içim başka bir orgazmın yaklaşmasıyla kıvrılıyor ve yanıyor, bu sefer o meme uçlarımı sıkmadan ya da klitorisime dokunmadan. Omuzlarım titriyor ve şiddetli bir orgazmı patlarken

orgazmla patlarken, o da omzuma inleyerek kendi boşalmasıyla titriyor.

Benden kalkıp tavana bakıyor, göğsü her nefes alışında hızla inip kalkıyor. Prezervatifi çıkarıp bir kenara koyuyor ama bağlamamış, bu yüzden sızıyor. Yeni temizlenmiş halının üzerindeki lekeyi işaret ediyorum.

Göğsü kahkahalarla sarsılıyor. "Şey, artık evi satın almak zorundayım."

Ben de gülüyorum, boğazımda hissettiğim titreşimlerden duyulduğunu anlıyorum.

Bana bakıyor. Ses çıkarmamı seviyor. İç çekip pencereye bakmak için dönüyorum, ama o beni kendine doğru çekip bu kocaman boş evin ortasında bana sarılıyor.

Kollarını bana dolayarak yüzümün önünde işaret diliyle "Burada bir şey eksik" diyor.

Dönüp ona bakıyorum ve etrafımızı işaret ediyorum. "Bu evde her şey var," işaret diliyle söylüyorum. "Başka neye ihtiyacın olabilir ki?"

"Sen," der sessizce işaret diliyle, parmağını göğüslerimin arasına işaret ederek. Kaşlarım burnumun ortasında birleşir.

"Eksik olan sensin," diyor. "Burada benimle yaşa. Bizimle."

Kalbim kontrolsüzce atıyor, dudaklarını doğru okuduğumu merak ediyorum. "İşaretle," diyorum.

"Sen burada yaşarsın," der, onun önerisiyle kalbim tamamen durur.

Şu anda gergin görünüyor. Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. Yutkunurken gırtlığının hareketini izliyorum. Sonra dudaklarını kıpırdatmadan kendini işaret ediyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve sonra beni işaret ediyor.

Bunun gerçek olamayacağına emin olduğum için gözlerimi defalarca kırpiyorum.

Hareket edemediğim için, kelimenin tam anlamıyla donmuşum, o tekrar yapıyor, bu sefer işaretlerle birlikte kelimeler de kullanıyor. "Seni seviyorum, Ellie."

Kalbim aynı anda hem uçuyor hem de parçalanıyor.

Sonunda hareket ederek giysilerime uzanıyorum ve sanki onun sözlerinden beni koruyacaklarmış gibi giysilerimi kendime doğru çekiyorum.

Hızla giyiniyorum. O giyinmiyor. Sadece izliyor ve bekliyor. Benim de aynı şeyi söylememi bekliyor. Ama yapamıyorum.

Söylemek
istiyorum.

Ama
yapamıyoru
m.

Tek yapabileceğim, bunun korkmuş olduğum kaçınılmaz an olduğunu bilerek arka bahçeye dönüp bakmak. Sadece bunun bir aşk ilanı ile geleceğini bilmiyordum. Beni nefesimden eden bir aşk ilanı. Ama bu anın er ya da geç geleceğini biliyordum. Bir parçam, tamam, tüm ben, bunun daha sonra olmasını umuyordu. Çok daha sonra.

Ona dönüp üzülerek başımı salladım, gözlerim düşüncelerim kadar ona yalan söylüyordu.

Otuz dokuzuncu bölüm

Blake

Orada öylece duruyor, kaybolmuş gibi. Başını sallaması beni çok korkutuyor. Ayağa fırlayıp giysilerimi giyiyorum. Ona söyleyecek çok şey var ama tüm işaretleri bilmiyorum ve dudaklarımı yanlış okumasını göze alamam.

Ben: Dallas ailesini kaybetti. Ve şimdi Lucas hayatını mahvetti. Bu, istediğim her şeyin tam önümde olduğunu fark etmemi sağladı. Sen benim istediğim seysin. Sen ve Maisy. Bir aile olmak istiyorum. Sadece birkaç ay oldu ve birlikte bir gelecek hakkında konuşmadık. Bu benim hatam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu benim için yeni bir alan. Beni sevip sevmediğini bile bilmiyorum. Ama sevdiğini düşünüyorum.

O mektubu okurken nefesi hızlanıyor. Lanet olsun, şu anda kafasının içinde neler olduğunu bilmek isterdim.

Ellie: Ben sandım ki... Blake, bunun geçici bir ilişki olduğunu sandım. Senin geçmişin ve bunu saklama şeklimiz varken, başka ne olabilir ki?

"Ne? Hayır!"

Onun bunu sadece arkadaşça bir ilişki olarak gördüğünü bilmek vicdanımı sızlatıyor. Açıklamak için hızlıca yazarken kalbim güm güm atıyor.

Ben: El, Tanrım, tanıştığımız ilk günden beri bunun farklı olacağını biliyordum. Senin farklı olacağını biliyordum. Senin de hissettiğinden emindim. Tanrım, seni kullanıp atacağımı mı sandın?

Ellie: Beni hiç tanıımıyorsun bile. Ben: Yeterince tanıyorum.

Ellie: Yanılıyorsun. Beni iyi tanısaydın, senin gibi biriyle asla birlikte olamayacağımı bilirdin.

Başımı kaldırıp, itiraf ettiğim onca şeyden sonra geçmişimi karşıma koymasına sinirlenerek baktım. "*Benim* gibi biri mi?"

"Asla anlayamazsın," diye işaret ediyor.

İçimde kötü bir his uyandırırken sert bir nefes veriyorum. "Dene bakalım."

Gözlerini kapatıp başka yere bakar. İçinde bir savaş var. Vücut dilinden anladığım kadarıyla, bu savaşta kaybeden taraf ben olacağım.

Bana geri dönüp bir şey işaret ettiğinde içimde bir zincirleme reaksiyon başlar. Çenem sıkışır, omurgam sertleşir ve midemde düğümler oluşur. Ona öfkeyle bakarım, gözlerim ateş gibi yanar. "Az önce '*sağır olmadığım* için mi' dedin?"

Çenesini onaylayarak bir kez salladı. "Ne oluyor, Ellie?"

Sonra, sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine, çok hızlı bir şekilde işaret diliyle konuşmaya devam ediyor, benim yetişemeyeceğimi çok iyi bilerek.

Bir adım öne çıkıp ellerini tutuyorum. "Yapma. Konuş benimle."

Ellie: Anlamayacağını söylemiştim. Erkekler asla anlamaz. Biz birbirimize ait değiliz.

"Yani seni sevdiğim için bunu bitirecek misin? Sonra ne olacak, o Seth denen adama geri döneceksin, istemediğin adama? Yanında olduğunda kalbini çarptırmayan, külotunu ıslatmayan adama? Senin neyin var?"

Ellie, kırılgan bir şekilde bir adım geri attı.

Elimi uzatıp koluna dokundum. "Özür dilerim. Senin bir sorunun olduğunu kastetmedim. Kafam karıştı. Bana karşı hislerin olduğunu biliyorum. Bana bakışların. Vücudunun bana verdiği tepkiler. Beni seviyorsun El. Sevmediğini söylüyorsan kendine yalan söylüyorsun. Benimle ilişki kurmamak için sağırlığını bahane ediyorsun."

"Yalan söylemiyorum," der, tamamen kırılmış gibi işaret diliyle.

"Saçmalık. Bence sen saçmalıyorsun. Bunu bitirmek için bir bahane arıyorsun çünkü onun gibi seni terk edeceğimden korkuyorsun, değil mi? Grant senin içinde bir şeyi kırdı ve sen kendini sevgiye layık görmüyorsun ya da onun gibi saçma sapan şeyler düşünüyorsun. En azından bunu neden bitirmek istediğini itiraf et." Ağzımı kapatıyorum, dudaklarım ince bir çizgi halindeyken işaret diliyle "Anlıyor musun?" diyorum.

Ellie: Yanılıyorsun. Grant'le alakası yok. Bizimle alakalı. İşitme engelli biriyle ilişki kuramam. Dünyalarımızın çok farklı olduğunu anlamıyor musun? Beni kendi dünyana uydurmak isteyeceksin ve ben öyle biri değilim.

"Kim olduğunu biliyorum. Ve senden hiçbir şey beklemiyorum." Mesaj yazarken başını sallıyor.

Ellie: Hepiniz öyle dersiniz. Ama sonunda değişmemi isteyeceksiniz. Konuşmamı isteyeceksiniz.

"Dalga mı geçiyorsun?" Sinirlenerek işaret diliyle soruyorum. Düşünmek için bir anlığına yüzünü çeviriyorum, sonra ona bakarak konuşuyorum. "Aylar önce sana hiç konuştun mu diye sordum diye bunu bana karşı kullanıyorsun? Bu meşru bir soruydu. Talep değildi. Konuşsan da konuşmasan da umurumda değil."

"Konuşacaksın," diye işaret diliyle cevap veriyor.

"Bu çok adaletsiz. Benim ne yapacağımı ya da yapmayacağımı bilemezsin."

"Sağır olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," diye işaret diliyle ifade ettim. Beni kelimesi kelimesine anlamasını istediğim için tekrar telefonumu kullandım.

Ben: Başka neyi bilmiyorum biliyor musun? Kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Ne kadar açıklamaya çalışırsan çalış, adet görmenin, kramp çekmenin veya çocuk doğurmanın nasıl bir şey olduğunu asla tam olarak anlayamayacağım. Sen de ereksiyon olmanın, erkek orgazmı yaşamanın veya hayalarına tekme yemenin nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyeceksin. Yani biz farklıyız. Kimin umurunda? Birçok insan umursuyor. They come from different backgrounds,

kültüre ve etnik kökene sahip. Yine de bir araya geliyorlar. Bunun nesi farklı?

Ellie: Benim sağır olduğumu unutacaksın. Beni aradığında bir kez unuttun bile. Bugün bile, benimle yerde konuşuyordun, değil mi?

Kahretsin. Suçlulukla başımı sallıyorum.

"Ne dedin?"

"Seni seviyorum dedim," diye işaret diliyle ifade ettim. "Ağzımdan yle ıktı."

Ellie: Yani beni duyamayacağımı bilirken bana aşkını sözlü olarak ilan ettin. Unuttun. Bir sağır insan asla unutmaz.

Yerde volta atıyorum, duvarın yanındaki yeni süpürülmüş haliya ayak izleri bırakıyorum.

Ellie: Bir keresinde bana adını haykırmamı istediğini söylemiştin.

Bunu söylediğim anı hatırlamaya çalışıyorum. "Tanrım, El. Seks hakkında şaka yapıyordum. Gerçek anlamda söylemedim."

Ellie: Duyan tüm erkekler aynı. Sonunda sessizliğim seni etkileyecek ve daha fazlasını isteyeceksin.

Birdenbire her şey anlam kazanmaya başladı. İkinci kez, *tüm erkeklerin duyabildiğinden* bahsetti.

"Ne oldu sana, El? Duyan bir erkek seni incitti mi?" Sessizliği, ihtiyacım olan tek kanıt.

Elini tutuyorum. Bir an için izin veriyor, ama sonra çekiyor.

"Konuş benimle!"

Ateşli bakışlarıyla beni azarlıyor.

Hayal kırıklığıyla ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bu bir deyim, Ellie," diyorum çok yüksek sesle. Ellerimi kullanarak sessizce işaret ediyorum, "Konuş benimle."

Gözleri yaşlarla dolduğunda, en kötüsünü düşünürüm. "Tecavüze mi uğradın?"

Başını salladığında içim rahatlar.

"O zaman ne oldu?"

Ellie: Kimse bana tecavüz etmek zorunda değildi. Onların istediklerini yapmalarına izin verdim.

Sözleri göğsüme çarptı. Cinsel geçmişlerimiz hakkında hiç konuşmamıştık. Geçmişimi bildiğini biliyordum. Ve onun biriyle çıktığını ama ilişki yaşamadığını söylediği için, terk edilme korkusu olduğunu varsaymışım.

Ona yaklaşıp isminin işaret dilini yapıyorum. "Ellie, anlat bana."

O oturur ve duvara yaslanır. Ben onun yanına oturur ve o mesaj yazarken beklerim. Mesaj uzundur. Ve her geçen saniye, içimde daha da kötü hisler uyanır. Kafamda türlü türlü senaryolar döner. Onu inciten herkesi bulup öldüreceğime yemin ederim. Şu anda tek düşünebildiğim, onu her şekilde korumaktır.

Ellie: İnsanlar hep benimle dalga geçmiştir. Farklı olmak, kalın derili olmayı gerektirir. Ama çocukken bu o kadar kolay değildir. Eskiden konuşurdum. İşitme engelli olmayan ebeveynler ve bir kız kardeşimle büyüdüm. Evet, herkes işaret dili kullanıyordu ama ben de konuşuyordum. İlkokula kadar, konuştuğumda diğerleri gibi konuşmadığımı anlamamışım. Ve doğuştan sağır olduğum için aksanım diğerlerinden daha belirgindi. Ortaokulda zorbalık çok kötüleşti. Çocuklar çok acımasızdı. Bana aptal ve daha kötü şeyler söylüyorlardı. On iki yaşında, ailemle birlikte olduğum zamanlar hariç, tamamen konuşmayı bıraktım.

"El, çok üzgünüm. Hiçbir çocuk böyle bir şey yaşamamalı."

Maisy'nin önünde duran tüm engelleri anlamaya başladığım için öfkemi bastırarak zorlukla yutkunuyorum.

Ellie: Hepsi bu kadar değil. Liseye başladığımda, beni tanımayan birçok yeni insan vardı. Ben büyük göğüslü, güzel sarışın kızdım. Erkekler benden hoşlanıyordu. Erkeklerin seslerini duyuyordum. On beş yaşındayken bir erkek bana Sevgililer Günü'nde çiçek gönderdi.

hayatımda hissettiğim en özel şeydi. Bu yüzden onunla birlikte olmaya izin verdim. Seks herkesin konuşabildiği bir dildi ve neredeyse anında popüler olduğumu fark ettim. Kızlar arasında değil, ama Beth vardı, bu yüzden arkadaşlarımla olmaları umurumda değildi. Hayatımda ilk kez erkekler beni arıyordu. Erkekler benim için kavga ediyordu. Ve ben onlara izin verdim. Son sınıfa geldiğimde, üniversite beyzbol takımının ve futbol takımının ilk on birinde oynayan tüm oyuncularla yatmışım.

Onun bu kadar çok erkek tarafından kullanıldığını düşününce gözlerimi kapatıyorum.

Bacağıma dokunup işaret ediyor: "Seni tanımadım demiştim."

"Bunların hiçbir önemi yok. Hepimiz lisede aptalca şeyler yaptık." "Daha fazlası var," diye işaret ediyor.

Ellie: Kızların bana fahişe dediğini, arkamdan konuştuğunu biliyordum, ama erkeklerin ilgisi bunu telafi ediyordu. Ta ki son sınıfa kadar. Homecoming Kraliçesi seçildim. Bir rüya gibiydi, ta ki kabusa dönüşene kadar. Dans sırasında, Homecoming Kralı ve o zamanlar birlikte olduğum Danny McVeigh ile sahneye çağırıldım. Herkes bana bakıyordu. Danny, mezuniyet balosu kraliçesi olarak bir konuşma yapmam gerektiğini söyledi. Yapmak istemiyordum, bu yüzden sadece "teşekkür ederim" yazıp uzaklaşmaya başladım. Beni geri çekti ve ısrar etti. Herkesin beklediğini ve unvanımı korumak istiyorsam konuşmam gerektiğini söyledi. Tacımı ona fırlattım ve sahneden kaçtım. Herkes bana gülüyordu. Kızlar birbirleriyle high five yapıyorlardı. Gözden düşmüştüm, tam da istedikleri şeydi. Ertesi hafta, herkesin beni dışladığı sırada, her zaman kendine kapalı olan zeki bir kız bana her şeyi anlattı. Erkeklerin, hangisinin beni ilk konuşmaya ikna edebileceğine dair iddiaya girdiklerini söyledi. Danny komplo kurmuştu.

bir grup kızla birlikte beni kraliçe seçtirmek için. Kızların çoğu ortaokuldan arkadaşlarımdı. Beni konuşurken duymuş ve benimle alay etmiş kızlardı. Herkesin aptal sağır kızı duymasını istiyorlardı. Popüler erkeklerin bana bakıp onları görmezden gelmesinden bıkmışlardı. Eh, istediklerini elde ettiler. Bir daha işitme engelli biriyle çıkmadım. Ta ki sen gelene kadar.

"Tanrım, Ellie. Bu çok berbat. *Carrie* filmi izledin mi hiç?" Anlayarak başını sallar. "Hepsini öldürmek istedim," der işaret diliyle.

Ellie: Onları öldürmek yerine, başımı eğip o yılı bitirdim. Sonra Gallaudet'e gittim, orada herkes benim gibiydi. Kimse benimle dalga geçmedi. Kimse bana konuşmam için zorlamadı.

İkimizin de telefonlarını yere bıraktım ve ona dönerek yüzüne baktım. Ellerimle konuşmaya başladım. "Ellie, konuşmanı istemiyorum. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Kafasını sallar. "Şu anda öyle düşünebilirsin. Ama bu değişecek."

"Bana... değer vermiyorsun," işaret diliyle son kelimeyi hecelerek söylerim. "Seni

Seni seviyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Telefonunu alır, ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür. Çıkmadan önce geri dönüp işaret diliyle "Evi satın al. Maisy için iyi olacak. Hoşça kal, Blake" der.

"Hoşça kal?" diye bağıriyorum, duyamayacağını bilsem de yine de tekrar bağıriyorum. "Hoşça kal?" Ayağa kalkıyorum. "Ne oluyor lan?"

Derin nefes alıp düşüncelerimi topluyorum. O tıpkı kardeşim Lucas gibi. Beni seviyor. Bunu biliyorum. Ama yine de gidiyor. Onu öylece bırakmalı mıyım?

Hayır. Siktir et. Kapıya koşarak, onu arabamın ön koltuğunda otururken görmeyi umuyorum. Ama orada değil.

Hiçbir yerde yok. O

sadece... gitmiş.

Kalbim milyonlarca parçaya bölündüğünü hissediyorum.

Kırkıncı Bölüm

40

Ellie

Eve vardığımda gömleğim ıslak, gözlerim şişmiş ve ruhum paramparça olmuştu.

Beni sevdiğini söyledi.

Kendimi yatağa atıp ağlıyorum. Ağlıyorum çünkü ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Hayatımda başıma gelen en güzel şeyi çöpe atıyorum. Ama yapamıyorum.

Gözyaşlarım kuruyunca mutfığa gidip büyük bir fincan kahve yapmaya başlıyorum ve annemi video görüşmeye çağırıyorum. Ekranı onun yüzü doldurduğunda, başını yana eğiyor ve üzüntü onu kaplıyor.

"Ah, bebeğim," der, "Ne oldu?"

Annemle her zaman çok yakındık. Ona neredeyse Beth'e anlattığım kadar çok şey anlatırım. Boş evde seviştiğimiz detaylarını atlayarak, ona tüm günümü anlatırım.

"Ellie." Bana sadece annelerin verebileceği bir bakış attı. "Bu durumda olup da bana anne tavsiyesi için aramış olman, bilmem gereken her şeyi söylüyor. Tatlım, birbirinize ait olduğunuz çok açık. Senin yerine ona hak verdiğim için üzgünüm, ama onun haklı olduğuna ve senin bahaneler uydurduğuna inanıyorum."

Somurtarak başka yere bakıyorum. Konuşmayı durdurmak için yapabileceğim tek şey bu. O benim annem. Benim tarafımda olmalı. Sonunda geri baktığımda, sabırla bekliyor. Bu, sağırılığımı birini görmezden gelmek için kullandığım ilk ya da yüzüncü sefer değil.

"Burada oturup seni dinledim," diye işaret ediyor. "Şimdi sen beni dinleyeceksin. Tamam mı?"

Başımı sallıyorum.

"Babanla tanıştığımda, Grant'i değil Kyle'ı kastediyorum, ben Chicago'dan gelen fakir, hamile bir kızdım ve geçimimi sağlamak için köpek gezdiriyordum." Beni kesmemem için elini kaldırdı. "Bunu daha önce duydun

bunu daha önce duymuşsun. Ama galiba tekrar duymaya ihtiyacın var. O yüzden dinle."

Arkanıza yaslanın ve kollarınızı kavuşturun.

"O bir doktordu ve ben şiddet uygulayan kocamdan kaçıyordum. Tamamen farklı dünyalardan geliyorduk, ancak tüm bu farklılıklara rağmen anında bir bağ kurduk. Sevgi dolu bir ailesi ve sağlam bir destek sistemi vardı. O zamanlar benim kimsem yoktu. Sonra o adım attı, duygularını açıkladı ve beni, yeni doğmuş bebeğimle birlikte adeta ayaklarımdan süpürdü. Ben ise tüm yanlış nedenlerle onu terk ettim. Ellie, sen onun sayesinde buradasın. O olmasaydı, muhtemelen kirli küçük dairemde düşük yapardım. O benim hayatımı değiştirdi. Ama yanlış anlama, bu sadece bir kadının kurtarılması hikayesi değil. Ben de onun hayatını değiştirdim."

Hikayeyi hatırlayınca gözlerinin köşelerinde yaşlar birikir. "Benim gibi olma, Ellie. Geçmişimin beni kontrol etmesine izin verdiğim için onu neredeyse kaybediyordum. Aptal, aptal bir kızdım ve her şeyi mahvettim çünkü... çünkü sanırım o beni çok seviyordu." İnanamıyormuş gibi başını sallar. "Ve birkaç ay gibi kısa bir sürede birini sevmek için onu yeterince tanıyabileceğine inanmıyordum."

Bu sözler sanki karnıma yumruk atılmış gibi canımı acıttı. Onların birbirlerini çok kısa bir süre tanıdıklarını, hem de o sırada hastanede yatarken, unutmuştum.

Yanaklarını kaplayan gözyaşlarını siler. "Şanslıydım. Aklım başıma geldiğinde beni geri aldı. Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Kyle Stone olmasaydı, sen ve ben bugün bu noktada olmazdık.

"O yüzden tatlım, burada ne yaptığını iyice düşün. Kendine dürüst ol. Blake olmadan hayatını hayal edebiliyor musun? O başka biriyle birlikte olursa, gelecek ay ya da gelecek yıl pişman olacak mısın? Ve bana sürekli fotoğraflarını gönderdiğin o sevimli küçük kız, onu hayatından çıkardığında vicdanın rahat eder mi? O sana ihtiyaç duyuyor. O sana ihtiyaç duyuyor. Senin ona ihtiyacın var. Bu yüzden bu ilişki yürüyor, Ellie. Hepiniz birbirinize ihtiyacınız var. Hepiniz birbirinizi seviyorsunuz. Hayatta başka ne var ki? Onun kontrolü dışında olan şeyler için onu cezalandırmak adil değil.

kontrolü dışında olan şeyler için cezalandırmak adil değil. Sağırsın, kimin umurunda? Sağır olduğuna seviniyorum, Ellie."

Bunu söylediğini duyunca şaşırarak, ona sadece şaşkınlıkla bakabiliyorum.

"Bunu kabul etmek uzun zamanımı aldı. Ama evet, sağır olduğun için mutluyum.

Eğer sağır olmasaydın, bugün bu kadar harika bir kadın olamazdın."

O benim sağır olduğum için mutlu.

Bunu daha önce kimse söylememişti. Yani, *ben* bununla sorunum yok. Lisedeki tüm zorlukları atlatıp hayatta yerimi bulduktan sonra bunu kabullendim. Ama içten içe, hayatımdaki herkesin duyabilseydim daha mutlu olacağını düşünüyordum.

Ama dünyadaki yeni yerim gerçekten Blake ile olabilir mi? Duyabilen bir adamla? Bu, atmaya hazır olduğumdan emin olmadığım büyük bir inanç sıçraması olurdu. Belki Blake haklıydı ve Grant beni o kadar mahvetti ki, artık kimseyi gerçekten sevemiyorum.

Annemin durmadan el sallaması dikkatimi çeker ve ekrana bakarım. "Onu seviyor musun?" diye işaret eder.

İnatçı olduğum için başımı sallıyorum. Annem sadece bakıyor. Omuz silkiyorum. O biraz daha bakıyor. "Belki" işareti yapıyorum. Sonra gözlerimi bir an kapatıp "Evet" işareti yapıyorum.

Annemin ifadesi yumuşar. "O zaman kendine önemli bir soru sormalısın. Blake sağır olsaydı, tüm bunlar hakkında farklı düşünür müydün?"

Cevabı hemen biliyorum. Biliyorum çünkü bunun doğru olmasını sık sık diledim. Bazen rüyalarımda o sağır ve harika bir hayatımız var ve bir sürü sağır çocuğumuz oluyor.

"Cevap vermek zorunda değilsin," diye işaret eder. "Her şey yüzünden okunuyor. Ellie, sen onu sadece duyabildiği için cezalandırıyorsun. Bunun ne kadar yanlış olduğunu en iyi sen bilirsin. O seni seviyor. Kızı seni seviyor. Mutluluk anlayışın farklı bir şekilde gerçekleşti diye mutlu olmaktan korkma. Hayattaki en güzel şeyler, hiç beklemediğimiz şeyler olabilir."

Gözlerim, onun bıraktığı yerde hala duran küçük şans kurabiyesi kağıdına kaydı. **Kalbini doğru cevabı biliyor.**

Gözlerimi silerim. "Anne, gitmem gerek."

Gülümsüyor. Nereye gittiğimi sormasına gerek yok. Anneye kız, kız annesine, sanırım.

"Git mutluluğunu bul, bebeğim. Ve bulduğunda, asla bırakma."

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Ekran kararır ve camda acınası halimin yansımasını görürüm. Kırmızı gözler. Akmış makyaj. Ve muhtemelen eve koşarken ter kokuyordumdur. Hızla duş alıp giyinir ve makyajımı yaparım. Blake'i nerede bulabileceğimi düşünürken bir mesaj gelir. *O mu?* Kalbim çarpıyor. *Peşimden mi geliyor?*

Ama telefonuma baktığımda Sierra'nın son yirmi dakikadır bana mesaj attığını görünce, dünyam bir anda durur.

Sierra: Ellie, gerçekten çok kötü bir şey yaptım. Seninle konuşmam lazım.

Sierra: Orada mısın?

Sierra: Havaalanındayım, bekliyorum. Lütfen cevap ver. Tanrım. Sen ve annemin iyi olduğunu bilmem lazım.

Cevap verirken kalbim deli gibi atıyor.

Ben: Buradayım. Ne oldu?

Sierra: Oh, şükürler olsun. Annemi bulmalısın. Cevap vermiyor. Sonra ikiniz de güvenli bir yere gitmelisiniz.

Ben: Onu bulacağım. Ama ne oldu?

Sierra: Benim hatam. Korkunç bir hata yaptım. Yanlışlıkla annemin yeni telefonuna değil eski telefonuna mesaj attım. Bunu 2 gün önce yaptım. Bugün bana mesaj atmadığını fark edene kadar fark etmedim. Ellie, o biliyor. İşinin nasıl gittiğini, seni görüp görmediğini ve Blake hakkında herhangi bir dedikodu duyup duymadığını sordum. Sevdığım herkesi tehlikeye attım. Onu bulmalısın, Ellie.

Ben: Onu bulacağım. Çalıştığı yeri söylemediysen, eminim bir şey yoktur.

Sierra: Geri dönmem en az bir gün sürer, tabii bugün uçağa yetişebilirsem. Burada oturmuş böyle hissetmek çok zor. Bunu ben yaptım. Her şeyi mahvetmiş olabilirim. Ve hiçbir şey yapamıyorum.

Ben: Abartıyor olabilirsin. Uzun zaman oldu. Belki onu aramaktan vazgeçmiştir.

Sierra: Vazgeçmedi. Hala her hafta gönderdiğim sahte mesajları okuyor. Sanki oymuş gibi cevap veriyor. Ve yanlışlıkla gönderdiğim mesajı da gönderir göndermez okuduğunu görebiliyorum.

Ben: Tamam. Panik yapma. O çok uzakta.

Sierra: 2 gün önceydi. Chicago'ya yarım günde gittim, hatırladın mı?

Ben: Hemen çıkıyorum. Her şey yoluna girecektir. Uçak bileti aldığında bana mesaj at. Onu bulduğumda sana haber vereceğim.

Telefonumu cebime koyup, ayakkabılarımı spor ayakkabılarla değiştiriyorum. Uber'i beklemektense okula koşmak daha hızlı olur. Kapıyı açıyorum ve biri yolu kapatıyor, donup kalıyorum. Tara olduğunu anlayınca içim rahatlıyor.

Sonra rahatlama yerini dehşete bırakıyor, çünkü Grant onun arkasına geçiyor, onu kapıdan içeri itiyor ve kapıyı arkalarından kilitliyor.

Kırk birinci bölüm

41

Ellie

Tereddüt etmiyorum bile. Tara'yı tutuyor, ben de yatak odama koşuyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum ve dolabımdaki silaha uzanıyorum.

Bacağımın arkasına bir şey çarpıyor. Kapımın bir parçası. Grant kapıyı tekmelemiş. Kodu girmeye çalışırken yere çarpıyorum. Kafam bir şeye çarpıyor ve gözlerim karardı. Gözlerim yeniden odaklandığında, Grant bir elinde Tara'nın gömleğini, diğer elinde silahını tutmuş, üzerimde duruyor.

Bağırıyor ama ne dediğini anlayamıyorum.

Ayağıma tekme atıyor ve tekrar bağırıyor.

Tara'ya dönüyor ve sanki Grant bilmiyormuş gibi "O sağır" diyor. Ama sanki Grant bilmiyormuş gibi, bağırmaya devam ediyor. *Bana*.

"Seni duyamıyorum," diye işaret ediyorum, onun anlamadığını çok iyi bilsem de, bu temel işaretler oldukça sezgiseldir.

"Bunu yapmayı kes," diyor, artık bağırmadığı için dudaklarını okuyabiliyorum. Öğrenerek ellerime bakıyor. Sanırım "Saçma sapan görünüyorsun" diyor.

"Ne yapmamı bekliyorsun, aptal? Ben böyle iletişim kurarım." Ona söylemek istediğim her şeyi işaret diliyle anlatmaya devam ediyorum, bunun sadece kendim için olduğunu bilsem de.

O ileri adım atar ve botuyla sağ elime tekme atar. Elime bakarken acıdan yüzümü buruştururum, parmağımı çıkardığından eminim.

"Dur dedim!" diye bağırıyor, burun delikleri genişlemiş.

Durumu değerlendirmek için ona bakmak zorunda kalmam beni sinirlendiriyor. Yüzü kızarmış, şakakları öfkeden zonklıyor ve çenesi öfkeyle sıkılmış. Uzun boylu ve kaslı, üzerimde dikiliyor. Gömleği ter lekeleriyle ıslanmış ve kemerinde polis rozeti takmış, sanki Sierra'nın mesajını görür görmez işten çıkmış gibi. Bir silah daha

kılıfında belinde duruyor. Artık iki silahı var. *Ne yapacağım?*

Arkasında Tara solgun görünüyor. Ve şimdi yanağında bir çürük oluşmaya başladığını görüyorum.

"Seni canavar," diye işaret diliyle söylüyorum.

O da o elime tekme atmaya çalışıyor ama ben çekiliyorum.

Koluma uzanıyor ve ben onu itip kakıyorum, ta ki kolumu yakalayıp beni kaldırıp omzumu yerinden çıkarmak üzereyken.

Tara'yı ve beni diğer odaya ve kanepeye itiyor, sonra odada volta atıyor, zaman zaman sinirinden alnına silahın namlusuyla vuruyor. Sessizce silahın ateş alıp onu vurmasını diliyorum.

Tara kanepeye yapışmış gibi donmuş durumda. Soğukkanlı. Kavga etmeye niyeti yok. Bizi bu durumdan kurtaracak olan benim. Ama onunla konuşamıyorsam nasıl kurtarabilirim?

Tara'ya bir şeyler bağılıyor ve silahı pervasızca sallıyor.

Deli gibi davranıyor, uyuşturucu mu almış acaba diye düşünüyorum.

Yapabileceğim tek bir şey var. "Grant!" diye bağııyorum.

Gözleri şaşkınlıkla bana çevrildi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Bir çözüm bulabiliriz."

Dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Onu sustur," diyor Tara'ya. "Aptal gibi konuşuyor."

"Sierra'nın mesajını alır almaz polisi aradım. Yoldalar."

İki adım ileri atarım ve attığı tokatla yüzüm yanar. Kendime gelip arkama bakarım, silahı Tara'nın kafasına dayamıştır. "Onu sustur yoksa seni öldürürüm."

Tara korku dolu gözlerle bana dönüyor.

Ben tekrar konuşmuyorum.

Adam geri çekilir ama silahı karısına doğrultmuş durumda. "Onun telefonunu al," diyor.

Cebimden çıkarıp uzattım.

Dudakları seğiriyor ve yaklaşıyor. "Lanet kodu gir."

Nefesinden alkol kokusu geliyor ve göz bebekleri iğne ucu kadar küçülmüş.

Tamamen sarhoş.

Onun istediğini yapıp telefonu uzatıyorum. Bir dakika sonra gülüyor. "Sen bir yalancısın. Yalancılara ne yaptığımı biliyor musun?" Gözlerini kısıyor. "Lanet dudaklarımı mı okuyorsun?" Tara'ya dönüyor. "Ona yalancılara ne yaptığımı söyle."

Tara hiçbir şey söylemiyor, kanepeye kıvrılıyor.

"Şansıma bak," diyor sanırım. "Sağır ve dilsizle kaldım." Tara'nın şakağına silahı dayar. "Bana yemek yap. Bütün gece araba kullandım."

Tara, sanki bu istek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kalkıp mutfığa gider. Grant, Tara uzaklaşırken ona bakmaz. Sanki Tara'nın hiçbir şey yapmayacağını biliyormuş gibidir. Annemle de böyle miydi? Onları dövüp, kimliklerini alıp robot haline mi getiriyordu?

Silahı bana doğrultarak Tara'yı takip etmem için işaret ediyor.

Mutfakta Grant sırtarak bıçak blokunu hemen benim ulaşamayacağım bir dolaba kaldırıyor.

Tara'ya buzdolabından soğuk etleri çıkarmaya yardım ederken, daha önce hazırladığım büyük kahve demliğini görüyorum. Demlik dolu ve buhar çıkıyor. Hiç düşünmeden demliğin sapını tutup, arkama dönüp sıcak sıvıyı ona fırlatıyorum. Çoğunu kaçırıyor ama bir kısmı koluna isabet ediyor ve acıdan yüzünü buruşturduğunu görüyorum.

"Sürtük!" diye bağıyor. Dudaklarını okumak kolay. Sürtük, sık sık bağırlan bir kelime.

Vurulmak üzere olduğumdan eminim. Kendimi hazırlarım. Blake'e, Maisy'e, anneme, babama ve Beth'e bunun ne yapacağını düşünürken, son nefesimi alırım.

Bana kurşun sıkıp hayatımı sonlandırmak yerine, Grant gülümsüyor. Kolunda birkaç kabarcık oluşmaya başladığını görebiliyorum, ama yine de gülümsüyor. Bu, hayatımda gördüğüm en ürkütücü gülümseme. Tüylerim diken diken oluyor ve midem bulanıyor.

"Otur lan," diyor ve silahla mutfak sandalyesini işaret ediyor.

Tara ile benim anlamadığım bir şeyler konuşuyor, sonra Tara onun önüne bir sandviç koyarken o da karşımda oturuyor. Tara

Yerdeki kahveyi temizliyor, oturma odasının halısına düştüğünde mucizevi bir şekilde kırılmayan kahve fincanını alıyor ve yeni kahve yapmak için mutfağa gidiyor.

İyi. Belki kahve içince ayılır ve ne yaptığının farkına varır. Çünkü cidden, ne yapacağını sanıyor? Beni öldürüp Tara'yla buradan kaçacak mı? Yakalanır. Polis olması fark etmez. Artık kanıtımız var. Mesajlar, onun kaybolduğunu bildiğini kanıtlayacak. Tanıklar var. Tara'yı okuldan alırken onu gören biri mutlaka vardır. Bana ne olursa olsun, yakalanacaktır.

Ama ayıldığında tüm bunları fark etme ihtimali var. Ve bu, işleri daha da kötüleştirebilir. Yakalanacağını anlarsa, yoluna çıkan herkesi de yanında götürmekten çekinmez.

Ama uyuşturucu veya alkolün etkisi altındaysa, yanlış kararlar verecektir. Evet, beni vurmaya karar verebilir, ama nişanını kaçırabilir. Tepkileri de yavaşlayacaktır. Dolapta içki var, ama planımın bir parçası olduğunu anlamadan onu içmesini nasıl sağlayabilirim?

Yemek yerken tek eliyle yer, diğer eliyle tabancayı masanın üzerinde tutar, parmağı tetiğin üzerinde. Ama o yemeğine baktığı sırada, ben de gözlerimle içki dolabını işaret ederim. Tara'nın beni fark etmesi birkaç dakika sürer, ama fark ettiğinde, elimle hızlıca içki içme hareketi yapar ve Grant'in bakması ihtimaline karşı burnumu silerim.

Grant, Tara dolaba uzandığında sertleşir ve ona bir şey söyler. Sonra içki koleksiyonumu görünce yüzünde bir gülümseme yayılır.

Bana dönüyor. "Ne kadar iyi bir karım var, gördün mü? Kahvemi İrlanda usulü sevdiğimi biliyor."

Tara şişeyi masanın üzerine koyar. Grant kapağı açar, koklar ve büyük bir yudum alır.

Planım işe yarıyor. Sakin ol.

Tara, bulaşık rafından bir kahve fincanı alıp önüne koyar. O fincana bakar, sonra Tara'ya. "Ben yaparım, tatlım." Ayağa kalkar, silahını pantolonunun önüne koyar, Tara'yı yanağından öper, sonra mutfağın karşısına geçer ve taze demlenmiş kahveyi alır. Birkaç dakika önce

bana dönüyor. "Kahve senin için."

Neler olduğunu anlayamadan, sağ kolumu dirseğin altından tutup avucumu masaya bastırdı ve üzerine sıcak kahveyi döktü. Çığlık atıp debeleniyordum ama onun gücüne karşı koyamıyordum. Acıdan bayılmak üzereyken, aynı şeyi sol elime de yaptı.

Tencere boşaldığında, geri çekilir. Titriyorum. Pantolonum ıslak; kahveden değil, idrarımı kaçırdığımdan. Ellerim hiç görmediğim bir kırmızıya bürünmüş ve acı, üzerimden çıkaramadığım ağır bir battaniye gibi beni sarıyor. Boğazım bile yanıyor, ama bu çığlıklarımın olmalı.

Gözümün ucuyla Tara'nın Grant'in sırtına atladığını görüyorum. Boğuşuyorlar ve Grant onu yere atıyor, silahını ona doğrultuyor. Ama bunu düşünemiyorum. Acıdan başka bir şey düşünemiyorum. Ölüm daha az acı verici olmalı ve şu anda tek istediğim bu. Bu, başım dönüp masanın yüzüme doğru geldiğini görmeden önce aklımdan geçen son düşünce.

Sonra her şey karardı ve acı kesildi.

Kırk ikinci bölüm

Blake

Yeterince uzun süre dolaştım. Ona zaman tanımak ve geri dönmesini ummak gibi bir fikri siktir et. Ya Lissa gibi çekip giderse? Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ona ulaşacağım.

Onun binasının otoparkına park edip penceresine bakarak, onun duvarlarını yıkacak sözleri bulmaya çalışıyorum. Çünkü görünüşe göre "*seni seviyorum*" yetmemiş. Ama burada ne kadar uzun otursam, o kadar endişeleniyorum. Cesaretimi toplayıp bunu yapmam lazım.

Arabadan inip onun binasına doğru yürüyorum. Birinin çığlık attığını duyuyorum. Bu beni endişelendiriyor ama tekrar duymayınca dış kapıya doğru ilerliyorum. Güvenlik tuş takımına bakıyorum. Ona mesaj atmanın bir faydası olmaz. Muhtemelen beni içeri almaz. Yeterince kuvvetli olursa kapıyı açabilir miyim diye merak ederek kapıyı çekiştiriyorum. Kapı hemen açılınca şaşırıyorum. Daha yakından bakınca kilidin kırıldığını ve etrafındaki ahşabın parçalandığını görüyorum. Sanırım başka biri de benimle aynı durumda kalmış.

İkinci çığlığı duyana kadar şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Tamam, şimdi duyduğum şeyin hayal ürünü olmadığını anladım. Tüm vücudum tetikte. Kesinlikle bir kadının çığlığıydı. Ellie'nin dairesinden geldiğini sanmıyorum, ama yine de merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Kapısına vardığımda, içimi parçalayan kan donduran bir çığlık duyuyorum ve kapıyı deniyorum. Kilitli.

Çığlıkları duyan iki komşu koridora çıkıyor. "Polisi arayın!" diye bağıriyorum. Sonra geri çekiliyorum ve tüm gücümle kapıyı tekmeliyorum.

"Ellie!" Dehşet içinde bağıriyorum.

Mutfaktan kocaman bir adam çıkar ve bana silahını doğrultarak, "Sen de kimsin lan?" diye bağırir.

"Ellie nerede?" diye soruyorum, onu görebilmek umuduyla odanın içinde gözlerimi sağa sola çeviriyorum. Burada olanların büyük bir hata olduğunu umarak dua ediyorum.

Adam sanki eğlenmiş gibi alaycı bir şekilde güldü, kapıyı kırmamdan hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Demek benim orospu kızım

karımı benden saklayabileceğini sanan orospu kızımdan mı bahsediyorsun?"

Grant Lucas. Kahretsin. Ve bana silah doğrultmuş. Ama beni en çok endişelendiren bu değil. Beni endişelendiren sessizlik. Artık çığlık yok. *Öldü mü?*

Kalbim durdu, korku vücudumu yakıp kavuruyor ve bir an için Dallas'ın neler yaşadığını anlıyorum.

Arkadan gelen birinin silueti bana umut verir. Ama o Ellie değildir. Az önce kendini onun sırtına atan kadının kim olduğunu bilmiyorum. Adam onu üzerinden atmaya çalışırken silah ateş alır ve ardından uyluk kemiğimde şiddetli bir acı hissederim.

Acı, ona saldırıp yere devirmekten alıkoyacak kadar şiddetli değil. Silah havaya uçuyor. Ama yanında başka bir silah daha var. O baygınlaşınca, ikimiz de silahı ele geçirmek için mücadele ediyoruz. Yakın mesafeden gelen başka bir silah sesi kulaklarımı çınlatıyor. Yerde kan birikintisi gördüğümde, ikinci bir yara olup olmadığını hızla kontrol ediyorum. Ama Grant'in yüzünün rengi solarken, bu sefer vurulmuş olanın ben olmadığımı anlıyorum.

Silahı tutan kadın silahı düşürüp yere çökerek cenin pozisyonuna geçer.

"Ellie nerede?" Boğazımdaki talaş topuyla bağıriyorum. Kadının cevap vermesini beklediğim saniyeler, tam bir işkence.

Kadın mutfağı işaret ederken uzaktan siren sesleri duyulur. "Ben... ben durdurmaya çalıştım."

Köşeyi döndüğümde görecekğim şeye kendimi hazırlıyorum. Ellie'siz hayatımın anıları zihnimi bombardımana tutuyor.

Onun cansız bedenini masanın üzerinde yatarken gördüğümde "Hayır!" diye bağıriyorum. Ona koşuyorum, kurşun yarası arıyorum, uyanması için dua ediyorum.

Kafasındaki kesikten az miktarda kan akıyor. Parmaklarımı boynuna bastırıyorum ve nabzını hissedince rahat bir nefes alıyorum. Sonra ellerini görüyorum. Gördüğüm şeyi anlamaya çalışırken boğazıma kusmuk geliyor. Her iki elinin arkası şişmiş ve kırmızı, üzerinde beyaz lekeler ve her saniye büyüyor gibi görünen çeşitli boyutlarda kabarcıklar var.

"Aman Tanrım." Onu kaldırıp diğer odaya taşıırken, silahlarını doğrultmuş polisler gelir.

"Onu indir ve ellerini kaldır!" diye bağıyor biri.

"Blake Montana?" Kafamı kaldırıp liseden arkadaşım Mitchell Graves'i gördüm. O da odayı gözden geçirip "Burada ne oldu?" diye sordu.

"Ambulans çağırın!" diye bağıyorum. "Kız çok ağır yaralandı."

Silahları hala çekili halde, üçüncü bir polis memuru telsiziyle ambulans çağırır.

Ellie'yi kanepeye yatırıp nabzını tekrar kontrol ettim.

Polislerden biri Grant'in boynuna birkaç parmağını koyup başını sallar.

"Blake," diyor Mitchell. "Üzgünüm ama ondan uzaklaşman gerekiyor."

"Beni vurmak zorundasın Mitch. Onu bırakmayacağım."

"O benim kocam," diyor kadın. "Ben Tara Lucas. Ellie kaçmama yardım etti."

"Nereden kaçmasına yardım ettiniz bayan?" diye sorar Mitch.

"Ondan kaç." Yerdeki cansız piçi işaret ediyor. "Bana zarar verdi. Yıllarca bana zarar verdi. On yıllarca. Ve tek mağdur ben değilim." Ellie'ye başını sallıyor. "O onun biyolojik babası. Annesine de zarar verdi. Ellie'ye bunu o yaptı. Onu durdurmaya çalıştım. Durduramadım." Ellie'yi kollarımda sallarken, uyanması için dua ederek konuşmaya devam ediyor. "Ben yaptım. Silahı ben ateşledim. Benim yaptım." Bileklerini uzatıyor. "Beni tutuklayabilirsiniz. Sorun değil. Artık bana zarar veremez."

Acil sağlık ekibi gelir gelmez memurlar silahlarını kılıflarına sokarlar.

Acil tıp görevlilerinden biri olan Patrick Kelsey, önce yerde yatan cesede gider. "Ona dokunma!" diye bağırırım, Grant Lucas'ın herhangi bir tıbbi müdahaleyi hak ettiğini düşünmek bile midemde ekşimeye neden olur. "Ellie'ye yardım et!"

O yine de Grant'in nabzını kontrol eder, bence değerli saniyeleri boşa harcar, sonra o ve ortağı bana kenara çekilmemi söyler. "Tanrım, Blake. Burada ne oldu?"

Cevap veremiyorum, çünkü bilmiyorum.

"Ellerine bir demlik kaynar kahve dökmüş," diyor Tara.

Onun sözleri üzerine dönüp kusuyorum.

Ellie'nin yüzüne oksijen maskesi takıyorlar, boynuna bir yaka takıyorlar ve onu sedyeye yatırıyorlar. Patrick, Ellie'nin ellerinin altına rulo havlular koyup, ellerini kalbinin üzerine kaldırıyor ve gazlı bezle sarıyor.

"İyi olacak mı?" Onu sedyeye kaldırmadan önce yanına sürünerek saçlarına dokunuyorum. "Lütfen iyi olacağını söyle. Neden bilinci kapalı?"

"Yanıkları çok kötü, Blake. Muhtemelen acıdan bayıldı. Kafasında düşme sonucu oluşmuş olabilecek bir yara var. Hastaneye götürdükten sonra daha net bilgi verebiliriz."

"Ben de sizinle geliyorum."

Mitch'in güçlü eli omzumu sıkıca kavradı. "Üzgünüm Blake. Bu bir cinayet. Tam ifadenizi alana kadar sizi bırakamayız."

Patrick bacağıma bakar. "Yaralanmışsın. Bir bakayım." "Beni vurdu, ama ben iyiyim. Ellie için endişeleniyorum."

"Otur, Montana. Diğerleri onu sedyeye yerleştirirken seni muayene edeceğim." Eğilip gözlerimin içine baktı. "Blake, bacağını kontrol etmem gerek. Dinle, bence o iyi olacak. Yaralanmış, ama iyileşebilir. Uymamız gereken bir protokol var." Memurlara başıyla işaret eder. "Eğer gitmeye çalışırsan, seni tutacaklar. Ne kadar çabuk işbirliği yaparsan, o kadar çabuk onun yanına gidebilirsin."

Ellie'nin cansız bedeni koridora yuvarlanırken, onu ezip geçip Ellie'nin yanına koşturmak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Siktir!" diye bağıriyorum, sonra mutfağa girip bir sandalyeye oturuyorum ve masadan damlayan kahveyi izliyorum. *Onun ellerini yaktı.* Eğer ölmemiş olsaydı, onu öldürürdüm.

"Geri çekilin millet," Mitch'in diğer odadan seslendiğini duyuyorum. "Bitti. Dairelerinize dönün."

Patrick kot pantolonumu dizden uyluk kısmına kadar kesiyor. Bir kurşun deliği görmeye hazırlanıyorum, Ellie'den uzak kalmamı gerektirecek bir ameliyat olmaması için dua ediyorum.

"Sadece yüzeysel bir yara," diyor, üzerine iyotlu bir bez sürerek bandajla sabitliyor. "Şanslısın. Birkaç santim yukarıda olsaydı, atardamara gelebilirdi. Diğer odadaki pislik gibi ölmüş olurdun."

Mitch, Tara'yı ikinci yatak odasında sorguluyor, muhtemelen onu cesetten uzaklaştırmak için. Onları duyamıyorum. Beni sorgulayan polis memuru Henry gibi o da sessizce konuşuyor. Sanırım hikayelerimizin birbiriyle tuttuğundan emin olmak istiyorlar.

Üç kez ayrı ayrı anlatıyorum ama o daha fazla soru sorup duruyor. Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Olayın ortasına girdiğimi, sonra onun bana ateş ettiğini ve Tara onu vurana kadar kavga ettiğimizi kaç kez daha söylemem gerekiyor? Lanet olası komşulara sor. Tanrım, kızım yaralandı. Onun yanına gitmem gerek."

Mitch içeri girer. "Adli tabip geldi. Şimdilik işimiz bitti. Ama resmi ifade için karakola gelmen gerekiyor. Ve şehirden ayrılma."

Ona öfkeyle bakıyorum. "Nereye gideceğim Mitch? Ellie hastanede. Tek gideceğim yer orası."

O başını sallar ve kenara çekilir. "O zaman gidebilirsiniz."

Dışarı çıkarken Tara'nın hala burada olduğunu ve açıkça sarsılmış olduğunu fark ettim. Ona gittim. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Her şey ters gidebilirdi. Ellie'yi kurtardın. Ve beni de kurtardın."

"Çok az ve çok geç," diyor, gözyaşları yüzünden akıyor.

Telefonumu çıkarıyorum. "Annemi çağıracağım. Sana yardım eder ve ihtiyacın olan her şeyi getirir. Adı Sarah." Mitch'e dönüp "O gelene kadar onunla kalır mısın?" diyorum.

"Evet, git."

Şu anda bir düzine polis memuruyla dolu odadan çıkıyorum. Calloway Creek'te böyle şeyler olmaz. Grant'in cesedi ceset torbasına konur ve sedyeye kaldırılır. Kanıt etiketleri, mermi kovanlarını ve önemli gördükleri diğer şeyleri işaretler. Yerde büyük bir kan gölü kalır. Bunu görmek midemi bile bulandırmıyor. Hak ettiğini buldu.

Merdivenlerden inip arabaya doğru ilerlerken meraklı komşuların soruları her yönden üzerime yağmur gibi yağıyor. Hiçbirine cevap vermiyorum. Hastaneye giderken annemi arıyorum. Hâlâ Maisy'nin yanında olan Allie'yi arıyorum ve ona özetini anlatıyorum. Kasabanın devriye arabalarının çoğunun Ellie'nin evinde olduğunu bildiğim için olabildiğince hızlı sürüyorum.

Hatta, yolun boş olduğundan emin olduktan sonra kasabadaki tek trafik ışığını da geçiyorum.

Beş dakikadan az bir sürede hastaneye varıyorum.

Ambulansların park ettiği yerin yanındaki çimlere park ediyorum, arabamın çekilip çekilmeyeceğini umursamadan, içeri koşuyorum, tüm bu süre boyunca onun iyi olması için dua ediyorum.

Ellerini düşünmeden edemiyorum. Ya vücudu şoka girip kalbi durursa ve ben yanında olmazsam? Ya kafasındaki yarası ciddiye? Ya daha *biz* olamadan onu kaybedersem?

Holly Overton acil servisin masasının arkasında oturuyor. Üzgün gözlerle bana bakıyor. "Neden burada olduğunu biliyorum Blake. Ama kurallara uymak zorundayım. Sadece aile üyeleri girebilir."

"Ciddi misin sen?"

"Seni içeri alamam. İşimi kaybederim."

"Burada ailesi yok. Tek ailesi benim." Saçlarımı elime alıp çekiştiriyorum. "Kahretsin. Ailesine ulaşmam lazım."

"İstersen ben yapabilirim."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Benim yapmam gerek." Onun arkasındaki kilitli kapılara bakıyorum. "Holly, onun iyi olup olmadığını bilmem gerek. Lütfen. Onu seviyorum."

Yüzü empatiyle doldu. "Söz veremem. Ama ne yapabileceğime bakayım. Burada bekle."

"İnan bana, hiçbir yere gitmiyorum."

O kapıdan kaybolurken, oturup başımı duvara yasladım. Bacağım zonkluyordu. Bütün bu zaman boyunca mıydı, yoksa şimdi mi fark ettim?

Telefonuma bakarak, ona nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum. Ailelerinin iletişim bilgileri yok ama hızlı bir arama ile New York'tan Dr. Kyle Stone'un telefon numarasını buluyorum. Mesaj bırakmak zorunda kalmamayı umarak telefonu kulağıma dayıyorum. Ancak üçüncü çalınıştta cevap verdiğinde, kalbim ağzıma geliyor çünkü onun da benim kadar yıkılacağını biliyorum.

Kırk Üçüncü Bölüm

43

Ellie

Ugh.

Başım zonkluyor. Dilim de uyuşmuş.

Başımı yoklamak için uzanıyorum ve, *aman Tanrım*, ellerim. Acıyı tarif etmeye kelimeler yetmez. Gözlerim birden açılıyor. Tavan lambasının ışığı gözlerimi kamaştırıyor. Biri... bir hemşire mi? içeri giriyor, solumdaki bir makineye bakıyor, bir şeyle uğraşıyor ve sonra acıyı hafifleten bir coşku dalgası hissediyorum.

Ellerimi kaldırmak acıtıyor. Parmak uçlarımdan bileklerime kadar bandajlı. *Neden?*

Hemşire köşedeki biriyle konuşup çıkıyor. O köşedeki kişi

Blake.

Çılgınca etrafa bakınıyorum. Kötü bir rüyadayım. İşaret diliyle konuşamıyorum.

Blake koşarak gelir, dişlerini göstererek gülümser. "Selam." Yüzündeki rahatlama belli. Gözlerinin altındaki torbalar, muhtemelen çok uzun süredir o sandalyede oturduğunu gösteriyor.

Gözlerinden ellerime, sonra tekrar ona bakıyorum.

"Sorun yok. İyileşeceksin. Bandajları yaklaşık bir hafta takman gerekecek, ama doktorlar tamamen iyileşeceğini düşünüyor."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Neden buradayım? Onu öyle bırakmışken, o neden burada? Ve ellerime ne oldu?

"Ellie, bir şey hatırlıyor musun?"

Hala bunun bir rüya olduğunu düşündüğüm için cevap vermediğimde, bir sandalye çekip, elinden geldiğince işaretlerle ve konuşarak bana seslendi. "Bütün gece uyanıp uyandın. Ağrı kesiciler sayesinde çoğunlukla uyuyabildin. Doktor az önce geldi ama hatırlamayabileceğini söyledi."

Uyanmak umuduyla başımı sallıyorum ama şakağımdaki ağrı zonkluyor.

"Kafanı çarptın. Kötü değil. Beyin sarsıntısı yok." Parmaklarıyla "*Sarsıntı*" yazıyor.

Acıyor ama bandajlı elimi kaldırıp kafama, sonra çeneme dokundum. Hemen anladı.

"Annenler de bütün gece burada kaldılar. Sen uyandığında ve senin iyi olduğunu anladıklarında Tara'ya yardım etmeye gittiler. Sanırım o ve annenin çok ortak yönleri var."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz, her şey bir anda geri geliyor. Grant'in daireme dalması. Tara'yı tehdit etmesi. Bizi silahla tehdit etmesi. Ellerime sıcak kahve dökmesi. Yatağın kenarına eğilip kusuyorum. Fazla bir şey çıkmıyor. Başım yine zonkluyor.

"Sorun yok," diye işaret etti ve dudaklarıma bir pipetle su dolu bardağı tuttu. "İyi olacaksın."

İsteksizce içiyorum, ama sadece boğazım kum kağıdı gibi olduğu için.

Artık bunun bir rüya olmadığına karar verdiğim için, Grant hala dışarıda dolaşırken bunların nasıl iyi olabileceğini merak ediyorum. Ve ailem Tara'ya nasıl yardım ediyor?

Ona sormaya gittim ama bandajlar ve sönük ağrı bunu yapamayacağımı hatırlattı.

"Soruların var," diyor. "Hepsini cevaplamak için buradayım. Oradaydım. Ve uyuşturucunun etkisi geçince, polis seni sorgulamak isteyecek."

Sağ orta parmağımın ucu bandajdan dışarı çıkıyor. Ona doğru sallıyorum.

"Neden oradaydım?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

"Senin için geldim, Ellie. Her şeyi olduğu gibi bırakamazdım. Oraya vardığımda çılgınlıklar duydum. Daireye daldım ve Grant beni vurdu."

Gözlerim büyür, vücudunda yaralar ararım. Ayağa kalkar ve kot pantolonunu açarak bandajlı bir yeri gösterir. "Merak etme, sadece bir çizik."

Korkuyla başımı sallarım. Grant onu vurdu mu? Hâlâ dışarıda mı? Kapıya bakarım.

Elini sallayarak dikkatimi çekiyor. "Korkmana gerek yok. O öldü. Kapını kırdıktan sonra, onunla boğuştuk, elindeki silah düştü, Tara onu aldı ve onu vurdu. Grant öldü, Ellie. Tara bizi kurtardı. Artık kimseye zarar veremeyecek."

O öldü. Grant öldü. Blake'i vurdu ve beni yaraladı. Ama artık her şey bitti.

Gözlerimi kapatıp uzun ve rahat bir nefes veriyorum.

Elini nazikçe koluma koydu ve ben ona baktım. "Kimseye söylemeden Tara'ya yardım etmeye çalışarak ne düşünüyordun?"

Yorganın üzerine bakıyorum.

Parmağını çenemin altına koyup yüzümü yukarı kaldırıyor. "Yardım ederdim. Senin için her şeyi yapacağımı bilmiyor musun?"

Gözlerim doluyor. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki.

"Beth burada. Onu içeri göndereyim mi?"

Başımı sallıyorum.

"Aramamı istediğin başka biri var mı?"

Yine başımı sallıyorum. Tek yapabildiğim ona bakmak. O benim peşimden geldi. Ve onun sayesinde Tara ve ben hayattayız, Grant bir daha kimseye zarar veremeyecek.

O. Peşimden. Geldi.

Açıklayamadığım duygular içimi kaplıyor.

"Bana bir şey söylemek istiyorsun," diyor. Kaşlarını çatmıyor. Bu bir soru değildi.

Bandajlı ellerimi yavaşça kaldırıp tekrar indiriyorum.

"Sorun değil. İmzalaman gerek yok. Ne demek istediğini biliyorum." Yatağın kenarına oturur, ellerime dokunmamaya dikkat eder. Ona yer açmak için bir elimi karnıma koyarım ve o da doğrudan gözlerime bakarak elini bacağıma koyar. "Bunu düşündün ve fikrini değiştirdiğini söylemek istiyorsun. Fikrini değiştirdin çünkü sahip olduğumuz şeyi çöpe atmanın ne kadar aptalca olacağını anladın. Birlikte mükemmel olduğumuzu biliyorsun. Birbirimizle konuşmak için kelimelere veya işaretlere ihtiyacımız olmadığını biliyorsun. Bunu, markette birbirimizi gördüğümüz ilk günden beri biliyordun. Birlikte mükemmeliz çünkü gözlerini şu anda yaptığım gibi okuyabiliyorum. Ve gözlerin bana ne diyor biliyor musun? Beni sevdiğini." İşaret diliyle konuşuyor.

"Beni seviyorsun, Ellie." Alnımdan bir saç telini çekip aldı. "İmzalamana gerek yok. Mesaj atmana gerek yok. Yazmana gerek yok. Hiçbirine gerek yok, çünkü bunun doğru olduğunu biliyorum."

Yutkunuyorum. Zorla yutkunuyorum. Ve acıyor. Boğazımda biriken gözyaşları o kadar çok acıtıyor ki, ellerimdeki acıyı neredeyse unutuyorum. Ama bu acı, iyi bir acı. O haklı. Beni tanıyor. Ve sözlere ihtiyacımız yok.

Bu yüzden ona biraz kelime vermeye karar verdim. Dudaklarımı yaladım. Sonra konuştum.

"Seni seviyorum, Blake," diyorum, onun benden duyduğu ilk kelimeleri net bir şekilde telaffuz ettiğimi umarak.

Onun şaşırır diye düşünmüştüm. Hatta sevinecek bile. Ama garip bir şekilde, öyle görünmüyor. Gözyaşlı gözleriyle benimkilere bakıyor ve parmağını dudaklarıma koyuyor. "Söylemene gerek yok. Tek istediğim bana bakman."

Ben de öyle yapıyorum. Ona bakıyorum. Ve ilk günkü gibi birbirimize bakıyoruz. Neredeyse telepatik bir bağ kurmuşuz. İşaret dilini kullanmıyor. Konuşmuyor. Ama gözleri her şeyi anlatıyor. Ve bu, duymak istediğim her şey.

Dört yüz dördüncü bölüm

Blake

Üç ay sonra...

Maisy ve ben yeni odasının son rötuşlarını yapıp geri çekilip eserimizi hayranlıkla seyrediyoruz. Ortada prenses yatağı duruyor, üstünde kanopi ve yanlarında tül perdeler olan dört direkli bir yatak, sanki Disney filmlerinden çıkmış gibi.

Bolt'un köşede kendi yatağı var, o da pembe, bir erkek çocuğu olarak buna itiraz etmesi gerektiğini düşünüyorum ama Maisy için her şeye katlanacağını biliyorum.

Bu duyguyu iyi bilirim.

"Mükemmel," diye işaret diliyle ifade ettim.

"Çok beğendim," diye işaret diliyle söylüyor ve bana sarılıyor. "Seni seviyorum, baba." "Ben de seni seviyorum."

Bu sözleri birbirimize söylemek bizim için günlük bir alışkanlık haline geldi ve her seferinde kalbimi ısıtıyor.

Oyuncak midillilerini boylarına göre düzenlerken omzuna dokunarak dikkatini çekiyorum ve koridoru işaret ediyorum. "Yemeği bitireceğim."

"Kutlama mı?" diye işaret ediyor.

"Evet, kutlayacağız. Büyük gün."

Gözleri parlıyor. "Bu gece odayı gösterir misin?"

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Evet. Sonra."

"Ellie'ye sürpriz yapacağız mı?" diye işaret ediyor. "O da var. Odanın ardından."

Aşağıya iniyorum ve tadilat sırasında Maisy ve Ellie'nin girmesi yasak olan odanın önünden geçiyorum. Ellie burada yaşamasa da ikisi de tadilata yardım etti. Ama sanki bir gün buraya taşınacakmış gibi kendi dokunuşlarını görmek eğlenceliydi. İkimiz de bunun olacağını biliyoruz. Söylemeye gerek yok. İmzalamaya gerek yok. Sadece biliyoruz.

Ellie hiç evine, kendi dairesine dönmedi. Sierra ve Tara ile birlikte kiraladıkları bir eve taşındı. Ellie'nin patronu, Tara'ya Sağır ve Körler Okulu'nda düzgün bir iş verdi ve Sierra da kayak öğretmeni olarak çalıştığı zamanlarda bu evi kendine ev yaptı.

Mutfığa giderken durup resimlerin asılı olduğu duvara bakıyorum. Blake Montana'nın bir duvarını aile resimleriyle dolduracağını hiç düşünmemiştim. Ama doldu. Bu, Maisy ve Ellie hayatıma girmesinden bu yana hayatımın ne kadar değiştiğinin bir kanıtı daha.

Çerçevenin tam ortasından parmağımı gezdirdim. Bugün erken saatlerde eklemek için diğerlerini yeniden düzenlemek zorunda kaldım, ama bu fotoğraf açık ara en önemlisi. Çerçevenin alt yarısında Maisy ve benim bir fotoğrafımız var. İkimizin en sevdiğim fotoğrafı. Bir gün şaraphanede, Maisy ve ben el ele tutuşmuş bağların arasında yürüyordum. Ellie arkamızdan geliyordu. Dikkatimizi çekmek için ellerini çırpı ve Maisy ile ben dönüp arkamıza baktığımızda fotoğraf çekmeye başladı.

Maisy en sevdiği prenses elbiselerinden birini giymiş, hafif esen rüzgarda sarı bukleleri uçuşurken Ellie'ye gülümsüyor. Ben özel bir şey giymemişim, ama bu fotoğrafı bu kadar özel kılan giysilerimiz değil, Maisy'ye bakışım.

Ellie bana fotoğrafı gösterdiğinde gözleri yaşlıydı. O anda beni hiç bu kadar babaya benzetmediğini söyledi. Bu yüzden bu fotoğrafın Maisy'nin yeni doğum belgesiyle aynı çerçeveye konması çok uygun. Bu sabah gelen belge. Yeni adının yazılı olduğu ve onu resmi olarak Montana'lı yapan belge. Bizi ömür boyu birbirimize bağlayan belge.

Evraklar, Lucinda'nın vefat ettiğini öğrendikten hemen sonra, aylar önce doldurulmuştu. İlk ziyaretimden sonra onu bir kez daha görmeye gittim. O zaman da Maisy'yi yanımda götürmedim. İkimiz de böyle olmasının daha iyi olacağı konusunda hemfikirdik, ama telafi ettik. Lucinda'nın Maisy'ye davranışına rağmen, o olmasaydı Maisy'ye sahip olamazdım. Ve Maisy'nin ne kadar yol kat ettiğini bilmeden ölmeyi hak etmediğini düşündüm. Ona her türlü fotoğrafı gösterdim ve hikayeler anlattım. Lucinda sadece yüzünde bir gülümsemeyle oturuyordu. İki gün sonra, o da aramızdan ayrıldı.

Bir gün Maisy'ye Lucinda'dan bahsedeceğim. Ama bugün değil. Bugün başka planlarım var.

Mutfakta, bütün öğleden sonra pişmekte olan kaburga etlerini kontrol ediyorum. Masaya bir şişe şarap koyup patatesleri ve diğer sebzeleri hazırlamaya başlıyorum. Her şey mükemmel olmalı. Bu, bu evde geçireceğimiz ilk gece ve kutlayacak çok şey var.

Brayden'ın babası Jonas, bahçesinden mutfak penceresinden beni görüyor ve el sallıyor. Komşularımızla çabucak arkadaş olduk. Bugün taşınana kadar tanışmamıştık ama birkaç hafta önce çocuklarımız aynı anaokuluna başladığından beri, Maisy'yi arabayla okula bırakıyorum, Jonas ve ben de çocukları yürüyerek okula götürüyoruz. O çocuklar birbirlerine çok benziyorlar. Eminim Brayden'ın annesi onları çoktan nişanlıyor.

Maisy okulu çok seviyor. Hatta İngilizce öğrenmeye bile başladı. Yazın ikimiz Seattle'a iki haftalık yoğun ASL kampına gittikten sonra işaret dili becerisi büyük bir hızla gelişti. Şu anda benden daha fazla işaret dili biliyor olabilir.

Bir saat sonra, evin ışıkları arka arkaya hızla yanıp sönüyor. Maisy merdivenlerden koşarak iniyor. "Şimdi mi?" diye soruyor.

"Henüz değil."

Sabırsızlanıyor ama Ellie'yi kapıdan içeri aldığımda hemen sakinleşiyor.

"Anahtarını kullanabilirsin," işaret diliyle söylüyorum. Omuzlarını silkiyor. "Burası benim evim değil."

"Henüz değil," diye işaret diliyle söylüyorum ve gözlerini gözlerimle yakalıyorum.

Gülüyor, sonra nefes alırken gözlerini kapatıyor. "Bu harika koku da ne?" diye soruyor.

"En sevdiğini yaptık," diye işaret ediyor Maisy.

Maisy'nin buklelerini karıştırıyorum. "Öyle mi, öyle mi?" diye alay ediyorum. "Patateslere süt koydum," diye işaret ediyor.

Ellie omzuna dokunur. "Bu en önemli adım." Maisy ona gülümser, sonra gömleğini çeker. "Şimdi mi?"

Kafamı sallarım. "Önce ye."

Yemek odasına girip masaya oturuyoruz. Ellie, tabağının yanına koyduğum şarap şişesini hemen fark ediyor. Şişeyi eline alıyor ve gözleri eğlenceden parlıyor.

Elini etiketin üzerinde gezdirir:

EL
Merlot
Montana
Şaraphanesi Sınırlı
Sayıda Üretim

Gözleri buğulanmış bir şekilde başını kaldırdı. "Bir şaraba benim adımları mı verdin?" "Evet. Daha yakından bak."

Etiketi inceliyor. Her İngilizce harfin arkasında karşılık gelen ASL harfinin gölgesi var. "Aman Tanrım. Bayıldım. Tadı berbat olsa bile umurumda değil, son damlasına kadar içeceğim."

Gülüyorum. "İnan bana, tadı kötü değil. Şarap üreticimizle aylarca çalıştım" — şarap üreticisi için ASL işaretinin olup olmadığını gerçekten bilmediğim için kelimeyi parmaklarımla yazıyorum — "ve bence bu şaraba bayılacaksın."

Tirbuşonu itti. "Açmak istediğimden emin değilim. Eşsiz bir şişe."

"Aslında, yüz şişeden biri. Diğer doksan dokuz tanesi kilit altında ve yıllandıkça daha da güzelleşecekler."

"Öyleyse." Kadehini uzatır, benim doldurmamı bekler, meşe kokusu ile karışık yoğun meyve aromasını içine çeker, sonra gözlerini kapatır ve bir yudum alır. "Vay canına." Gözleri fal taşı gibi açılır. "Seni zaten sevmeseydim, bu işimi görürdün."

Gülümsedim. "Beğendiğine sevindim."

Kadehini masaya koyar. "Benim de sana küçük bir sürprizim var."

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırırım.

Sağ elini ILY işareti şeklinde tutar, sonra bu işareti koruyarak başparmağıyla kalbine iki kez dokunur.

Bu hareketi bilmediğim için başımı eğiyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Parlak gülümsemesi tüm odayı aydınlatır. "Senin isminin işareti."

Kendimi işaret ederim. "Benimki mi?"

Ellie, Maisy alkışlarken başını sallar. "Sana bir isim işareti vermemiz Maisy'nin fikriydi. Tabii ki sana hala baba diyecek, ama bir isim işareti olmasını çok istedi. Gizlice seçenekleri tartışırken, sana en çok neyi sevdiğini sordum"

en çok neyi sevdiğini sorduğumda, kocaman kalbin ve bizi sevme şeklin olduğunu söyledi. Bence bu işaret mükemmel çünkü ILY işareti alkol için kullanılan işarete benziyor ve seni tanıyan herkes şarabı ne kadar sevdiğini bilir. Ayrıca isim işaretinde kullanılan üç parmağın anlamı da var..."

Onun muhteşem ellerini tutup düşüncemi kendim tamamlıyorum. "Biz" işareti yapıp masanın etrafını işaret ediyorum.

Bu kızlar. Hayatımı yaşamaya değer kılan bu sessiz, güzel, muhteşem yaratıklar. Onların nezaketini, sevgisini ve hayata olan sarsılmaz tutkusunu asla hafife almamayı diliyorum.

Akşam yemeğinden sonra Ellie temizliğe yardım ederken, ben sabrının sonuna gelmiş sabırsız kızım la uğraşıyorum.

Ellie mutfaktan çıkar ve "Bitti" işareti yapar.

Gülerek ona musluğu açık bıraktığını söylüyorum. *Yine.*

Gözlerini devirip işaret diliyle "Sağırın sorunu" diyor.

Maisy'i yeterince beklettiğimi düşünerek, "İkinize bir sürprizim var" diyorum.

Maisy zıplayarak "Oda. Oda" işareti yapar. Ellie'nin kaşları yükselir. "Büyük sürpriz mi?"

Gülümser ve başımı sallarım. "Beni takip edin."

Alt koridorun sonundaki kapıya doğru yürüdük. Küçük meraklı gözlerin sürprizi görmemesi için kapıyı kilitli tutmuştum.

"Gözlerinizi kapatın ve elimi tutun" diye işaret ediyorum. "Açma zamanı geldiğinde anlarsınız."

Maisy bu oyunu çok seviyor, abartılı bir şekilde gözlerini kapatıyor ve elini uzatıyor.

Ellie bana ters ters bakar.

"Sen de. Lütfen? Söz veriyorum, buna değecek."

O da oyuna katılır. Kapıyı açarım, Ellie'nin elini tutarım, onları içeri geçiririm ve ayağımla kapıyı kapatırım. Onları odanın ortasına götürürüm, Ellie'nin elini bırakırım ve cebimden uzaktan kumandayı çıkarırım. Birkaç tuşa basarım ve kendimi hazırlarım.

Ses duvarları yankılanarak kulaklarımı sağır ediyor. Farklı renklerdeki ışıklar müziğin ritmine göre yanıp sönüyor. Kızlarım ayaklarının altındaki titreşimi hissedince gözlerini açıyorlar.

Maisy yere düşer ve ellerini yere koyarak titreşimleri hem ellerinde hem de ayaklarında hisseder. Işıkların yanıp sönmesini izlerken yüzünde kocaman bir gülümseme vardır.

Ellie, etrafında dönerek her şeyi içine çekmeye çalışırken ağzı açık kalır. Çok yaratıcı olmak gerekti, ama en iyi ses mühendislerinin yardımıyla bir ses odası oluşturdum.

Duvarları ekstra alçıpan katmanları ve 10 cm'lik ek yalıtım malzemesi ile yeniden inşa ettim. Kapı ses geçirmez olacak şekilde hermetik olarak kapatılıyor, böylece dışarıda durduğunuzda bile hiçbir şey duyamıyorsunuz. Odanın ön tarafında, tavandan sarkan ve müzikle birlikte yanıp sönme üzere programlanmış karmaşık bir ışık düzenlemesine bağlı, son teknoloji ürünü bir ses sistemi bulunuyor. Farklı renkler farklı tonları ifade ediyor; sıcak renkler bas, soğuk renkler tiz sesleri temsil ediyor. İtiraf etmeliyim ki, bu gerçekten muhteşem. Müziği neredeyse *görebiliyorsunuz*. Ve kesinlikle hissedebiliyorsunuz. Her duvarda tavandan yere kadar uzanan çok sayıda hoparlör var ve hatta bazılarını zemine monte ettirmek için özel sipariş verdim, bu yüzden Maisy şu anda üzerinde oturuyor.

"Bu, şimdiye kadar benim için yapılan en inanılmaz şey," diyor Ellie işaret diliyle. Sonra yanakları kızarıyor. "Benim için olduğu için değil."

Onu kendime çekiyorum. "Tabii ki senin için. Hayatımdaki en önemli iki kişi için."

Gülümser ve başını omzuma yaslar, kollarımda müziğin ritmine göre sallanır.

Odanın beklenmedik avantajından keyif alıyorum. Ellie ile dans ediyorum. Ancak burada çok zaman geçireceksem, yüksek teknoloji kulak tıkaçları almam gerekecek.

Maisy aramıza sıkışıp dansımıza katılıyor.

Bu, tam bu an, hayatımın en güzel anı olabilir. Sonra kendime gülüyorum, çünkü Maisy yeni bir işaret öğrendiğinde ya da okuldan sonra kollarıma atladığında ya da... aslında Ellie bana baktığı her an aynı şeyi düşünüyorum.

Maisy'nin omzuna dokunup "Şimdi" diyorum.

Ellerini çırpıp odadan koşarak çıkıyor.

Ellie bana gözlerini kısarak bakar, ama Maisy iki küçük kutu ile odaya geri dönüp gülümseyerek koşarken, ona ne olduğunu soracak zamanı bile olmaz.

Pembe kutuyu Ellie'ye uzatır.

"Bana mı?" diye sorar Ellie.

Maisy zıplar. "Aç şunu."

Ellie uzun ve ince kutuyu dikkatlice açar, elini kalbinin üzerine koyarak ASL harfleriyle M-O-M yazan platin kolyeye bakar. Maisy Ellie'nin elini çeker ve işaret diliyle "Benim annem olur musun?" der.

Ellie'nin gözleri yaşlarla dolar. Ancak o bir şey söylemeden, ikinci kutuyu açıp içindekileri gösteririm. Çünkü cevaplaması gereken birden fazla soru vardır.

Ellie yüzüğü görünce gözyaşları dökülür.

Yüzüğü çıkarır, diz çöker ve çalan müziğin arasında işaret diliyle "Benim karım olur musun?" derim.

Cevap vermesi gerekmiyor. İmzalama, konuşma, hatta başını sallama bile gerekmiyor. Çünkü cevabı gözlerinde görebiliyorum. Maisy gibi, o da bir Montana olacak. Hayatının geri kalanında ve benim hayatımın geri kalanında bir Montana olacak. Maisy'yi benimle birlikte büyütecek ve bu evin tüm odalarını dolduracak daha fazla çocukları olacak. Beni, benim onu sevdiğim kadar şiddetle sevecek. O benim sonsuza dek benim olacak.

Maisy ise bir cevap almak için sabırsızlanıyor, Ellie'nin elbisesinin eteğini çekip ona umutla bakıyor.

Ellie onun seviyesine eğilir ve benim cesur, kıvrıkcık saçlı, mükemmel kızıma işaret eder: "Daha fazla istediğim bir şey yok."

Maisy, Ellie'nin cevabından kafası karışmış gibi görünüyor ve bana bakıyor. En büyük, en parlak gülümsememi takınıp "Evet" işareti yapıyorum.

Maisy sevinç çığlıkları atar, dans eder ve hepimiz bir araya gelip birbirimize sarılırız. Çünkü o anlar.

Her şeyi anlıyor. *Benim* kim olduğumu. *Ellie'nin* kim olduğunu. *Kendisinin* kim olduğunu. Ve birlikte ne olduğumuzu.

Bir aile.

Epilog

Son Söz

Ellie

İki ay sonra...

Ailemin kollarında, bugün kocam olacak adama doğru koridorda yürüyorum.

Blake hiç bu kadar yakışıklı görünmemiştir. Nadiren giydiği bir takım elbise ve benim gözlerime uyacak şekilde özel olarak seçtiği mavi bir kravat takıyordu.

Kardeşleri solunda, sağında ise iki kız kardeşim var. Maisy de burada, son sekiz haftadır çiçek kırlık yapmayı prova ediyordu.

Hannah bir kenarda duruyor, sağır arkadaşlarımız için töreni tercüme edecek. Umarım dudaklarından çıkan her kelimeyi okuyabilirim, çünkü yeminini ederken *ona* bakmak istiyorum.

Papaz birkaç kelime söylerken Blake ellerimi tutuyor. Bakmıyorum, papazın ne dediğini biliyorum. Blake ve ben tüm töreni yazdık. Tek bilmediğimiz şey birbirimizin yeminleri. Blake'in yeminini söyleme zamanı geldiğinde, gerginliğimi bastırıp gözlerine dalıyorum.

Dudaklarının kırırdamamasına şaşıyorum. Hiç kırırdamıyorlar. Bunun yerine, ellerimi bırakıp işaret diline geçiyor. Tüm yeminini işaret dilinde söyleyeceğini anlayınca boğazımda büyük bir yumru oluşuyor.

"Ellie," diye işaret ediyor, "Ben senin dünyana asla tam olarak uyum sağlayamayabilirim, sen de benim dünyama asla tam olarak uyum sağlayamayabilirsin. Ama bu önemli değil, çünkü biz birbirimize uyuyoruz. Biz birbirimiz için yaratılmışız. Tek birbirimize uygun olanlar biziz. Sen beni, mümkün olmadığını düşündüğüm şekillerde tamamlıyorsun. Çoğu insanın engel olarak gördüğü şeylerin aslında birer hediye olabileceğini bana öğrettin. Seninle sözsüz iletişim kurabilmek, bir şekilde aramızdaki bağı güçlendiriyor. Bazıları kırık olarak nitelendirdiği şeyi ben güzel buluyorum. Bazıları acıyarak baktığı şeyi ben kutluyorum.

"Sessizliğin gözlerimi açtı. Artık hiçbir şeye eskisi gibi bakmayacağım. Bana sevginin sadece "seni seviyorum" demek olmadığını öğrettin. Sevgiyi göstermek, yaşamak, hissetmektir. Aşk, kelimelerden çok daha fazlasıdır. Ve seni tanımıyorsam asla bilemeyeceğim bir şeydi. Bugün hayatımın en güzel günü değil. En güzel gün, seni ilk gördüğüm gündü. Maisy'yi öğrendiğim gündü. Bugün sadece bizi bir aile olarak pekiştiren bir gün, zamanın başlangıcından beri yıldızlarda yazılmış bir şey."

Kıpırdayamıyorum. Nefes alamıyorum. Onca işareti öğrenip neredeyse mükemmel bir şekilde yapması, bana olan sevgisinin bir başka kanıtı.

Elini uzatıp yanağımdaki gözyaşını siliyor. "Sıra sende," işareti yapıyor.

Derin bir nefes alıp endişemi yutuyorum. Onu şaşırtma sırası bende.

"Blake, aşkım," işaret diliyle ve sesimin mekan için uygun olmasını umarak söylüyorum. Devam etmeden önce boğazımı temizlemem gerekiyor, çünkü uzun süre konuşmadığınızda bu biraz zor oluyor.

Sözlerim üzerine çenesi titriyor. İşaret dilinde "Bunu yapmana gerek yok" derken parmağını dudaklarıma koyuyor. "Seni olduğun gibi sevdiğimi biliyorsun."

"Bunu yapmam gerekmediğini biliyorum," işaret diliyle söylüyorum. "Bunu yapmak zorunda olmadığımı biliyorum. Ama yapmak istiyorum. Şimdi, yapabilir miyim?"

Ben, onun yemininden çok daha kısa olan yeminimi kekeleyerek ve işaret diliyle söylerken, o gülüyor, kirpiklerine gözyaşları damlıyor. Yetişkin hayatımda ilk kez – ve muhtemelen son kez – halka açık bir şekilde konuşarak, beni olduğum gibi kabul eden ve benden daha fazlasını beklemeyen bir adama olan sarsılmaz aşkımı ona ve orada bulunan herkese ilan ediyorum. Bu yüzden daha fazlası olacağım. Onun için. Onlar için. Bizim için.

Karı koca ilan edildiğimizde öpüşüyoruz ve Maisy'yi kollarımıza alıyoruz. Bir aile olarak dönüp iki yüz kişilik salona bakıyoruz. Salonda sessizlik hakim. Çünkü alkışlamak yerine... hepsi caz elleri yapıyor.

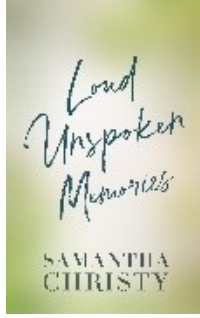
Son

Bu **BONUS** epilogu kaçırmak istemeyeceğinize eminim. Tamamen Maisy ile ilgili. **Ve...**

Her şey var!

Okumak için lütfen [BURAYA TIKLAYIN](#) ve VIP listeme katılın.

Dallas Montana'nın kitabı sırada. **Loud Unspoken Memories** kalbini parçalayacak ve daha da güçlü bir şekilde bir araya getirecek daha güçlü bir şekilde birleştirecek. Daha fazla bilgi için [BURAYA TIKLAYIN](#).

Özet:

Eşini ve küçük oğlunu kaybettikten sonra, Dallas Montana her şeyden uzak, ıssız bir kulübede inzivaya çekilmiş bir hayat sürmektedir.

Misafir geleceğini hiç tahmin etmemişti.

Sonuçta kulübede sadece bir yatak vardı.

Kar fırtınası sırasında her şey değişir. Naomi ile tanıştığında her şey değişir.

En derin, en karanlık korkularıyla yüzleşmesine rağmen, koruyucu yapısı onu onu soğukta bırakmaz.

Karla kaplı, zorunlu yakınlık, tek ebeveynli bir aşk hikayesi.

Evrensel bağlantı: <https://geni.us/SC-LUM>

Teşekkür

Teşekkür

Bu kitap uzun zamandır beklenen bir kitap. Yıllar önce, Stone Vows'u yazdığım da bir bebek dünyaya geldi. Güzel, güçlü, sağır bir bebek. O günden beri hepimiz Ellie hakkında bir kitap yazmam için yalvardınız. Umarım beklentilerinizi boşa çıkarmamışım dır.

Ben sağır değilim. Ama bu, anlatılması gereken bu hikayeyi anlatmamı engellemeyecekti. Ancak, sağır topluluğunu doğru ve sosyal farkındalıkla temsil ettiğ imden emin olmam gerekiyordu. Bunu başarmak için, sağır duyarlılığı olan okuyuculardan oluşan harika bir ekip kurdum. Bu kitabı yazmak için bir kabile gerektiğinde abartmıyorum.

Aşağıdaki kişiler olmasaydı, Ellie'nin hikayesi bugünkü halini alamazdı. Bu yüzden, sağır duyarlılık ekibime en içten teşekkürlerimi sunuyorum: K.T. James, Desiree Dorsey, Mary Smith, Gina Marie Sciongay ve Christina Drury. Paul ve Ann'e de benim için bu kadar çok soruyu yanıtladıkları için teşekkür ederim.

Sağır karakterler hakkında yazılmış veya sağır yazarlar tarafından yazılmış daha fazla kitap okumak istiyorsanız, Instagram'da @DEAFinitelyreaders adresinden K.T. ve Desi'nin kitap kulübünü ziyaret edin.

Ayrıca, her zaman en çok ihtiyacım olduğ und a bana zaman ayırmayı başaran muhteşem editörüm Michelle Fewer'a da büyük bir teşekkür ederim. Desteğiniz ve cesaretlendirmeniz benim için çok değerli.

Ve Julie Collier. Julie, Julie, Julie. Nereden başlasam ki? Sen benim asistanım ve arkadaşım olmasaydın, kafası kesilmiş tavuk gibi ortalıkta koşturup dururdum. Beni ayakta tutuyorsun. Hiç çekinmeden konuşuyorsun ve bunun için sana minnettarım.

Beta okuyucularım Joelle Yates, Laura Conley ve Ann Peters'a, sürekli desteğiniz için çok teşekkür ederim. Son olarak, ama kesinlikle en az değil, influencer'larıma ve ARC ekibime, kitaplarımı her zaman destekledikleri için sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Yazar hakkında

Samantha Christy'nin yazmaya olan tutkusu, ilk romanı yayınlanmadan çok önce başlamıştı. Nebraska Üniversitesi'nden Ceza Adaleti bölümünden mezun olan Christy, Wisconsin Yüksek Mahkemesi ve Amerika Birleşik Devletleri'ndeki birkaç büyük üniversitede Bilgisayar Sistemleri Analisti olarak çalıştı. Çoğunlukla Indianapolis'te büyüyen Christy, Midwest bölgesini ve bu bölgenin yerel değerlerini çok sevmektedir. Üçüncü çocuğunun doğumuyla birlikte kendini tamamen ailesine adanmıştır. Oradan buraya gelmesi zaman aldı, ancak yazmak her zaman en büyük tutkusu olmaya devam etti ve ev hanımı olması bu hayali gerçekleştirmesini kolaylaştırdı. Yazmadığı zamanlarda, gemilerin uğradığı tüm Karayip adalarını gezerek meşgul oluyor. Samantha Christy şu anda eşi ve dört çocuğuyla birlikte Florida'nın St. Augustine şehrinde yaşıyor.

Samantha Christy'ye şu harika yerlerden ulaşabilirsiniz: Web sitesi:

www.samanthachristy.com

Facebook: <https://www.facebook.com/SamanthaChristyAuthor>

Instagram: @authorsamanthachristy

E-posta: samanthachristy@comcast.net

İçinde

[Okuyuculara Not](#)
[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı Bölüm](#)
[Yedinci Bölüm](#)
[Sekizinci Bölüm](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu Bölüm On](#)
[Birinci Bölüm On](#)
[İkinci Bölüm On](#)
[Üçüncü Bölüm On](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[On Beşinci Bölüm](#)
[On Altıncı Bölüm On](#)
[Yedinci Bölüm On](#)
[Sekizinci Bölüm On](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Yirmin](#)
[Yirmi Birinci Bölüm Yirmi](#)
[İkinci Bölüm Yirmi](#)
[Üçüncü Bölüm Yirmi](#)
[Dördüncü Bölüm Yirmi](#)
[Beşinci Bölüm Yirmi](#)
[Altıncı Bölüm](#)
[Yirmi yedinci bölüm](#)
[Yirmi sekizinci bölüm](#)
[Yirmi dokuzuncu bölüm](#)
[Otuzuncu bölüm Otuz](#)
[birinci bölüm Otuz ikinci](#)
[bölüm](#)

[Otuz Üçüncü Bölüm](#)
[Otuz Dördüncü Bölüm](#)
[Otuz Beşinci Bölüm](#)
[Otuz Altıncı Bölüm](#)
[Otuz Yedinci Bölüm](#)
[Otuz Sekizinci Bölüm](#)
[Otuz Dokuzuncu](#)
[Bölüm Kırkıncı Bölüm](#)
[Kırk Birinci Bölüm Kırk](#)
[İkinci Bölüm Kırk](#)
[Üçüncü Bölüm Kırk](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[Epilog Teşekkürler](#)
[Yazar hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

